Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

DEMONOLOGY AND DEVIL-LORE VOLUME 1

MONCURE DANIEL CONWAY

Global Grey ebooks

DEMONOLOJİ VE

ŞEYTAN-İLGİSİ

SES SEVİYESİ 1

İLE

MONCURE DANIEL CONWAY

1879

Demonology And Devil-Lore, Cilt 1 Yazan: Moncure Daniel Conway.

Bu basım Global Gray tarafından oluşturulmuş ve yayınlanmıştır.

©GlobalGrey 2020

Daha fazla ücretsiz e-kitap edinin:

globalgreyebooks.com

CİÇİNDEKİLER

Önsöz

1. BÖLÜM. DEMONOLATRİK

Bölüm 1. Dualizm

Bölüm 2. Şeytanların Doğuşu

Bölüm 3. Bozunma

4. Bölüm. The Abgott 5.

Bölüm. Sınıflandırma 2.

BÖLÜM: ŞEYTAN

Bölüm 1. Açlık

Bölüm 2. Isı

Bölüm 3. Soğuk

Bölüm 4. Elementler

Bölüm 5. Hayvanlar

Bölüm 6. Düşmanlar

Bölüm 7. Kısırlık

Bölüm 8. Engeller

Bölüm 9. İllüzyon

Bölüm 10. Karanlık

Bölüm 11. Hastalık

Bölüm 12. Ölüm

BÖLÜM 3. EJDERHA

Bölüm 1. Şeytanların Çöküşü Bölüm

2. Şeytanların Genelleştirilmesi

Bölüm 3. Yılan

4.Bölüm Solucan

5.Bölüm Apophis

6. Bölüm: Hindistan'daki
Yılan 7. Bölüm: Basilisk
Bölüm 8. Ejderhanın Gözü
Bölüm 9. Savaş Bölüm 10.
Ejderha Katili Bölüm 11.
Ejderhanın Nefesi Bölüm 12.
Kader

PYENİDEN YÜZ

Bir efsaneye göre Üç Keşiş, şeytanları sayabilmek için Cadı Şabatı alemlerinin yakınına saklandılar; ama rahipleri keşfeden şef şöyle dedi: 'Muhterem Kardeşler, ordumuz öyle ki, tüm Alpler, kayaları ve buzulları aramızda eşit olarak paylaştırılsaydı, hiçbirinin ağırlığı bir pound olmazdı.' Bu bir Alp vadisindeydi. Mitoloji ve Folklor'da açıklanan dünyadaki Walpurgis Gecesine bir göz atmış olan herkes, bu nazik şeytanın durumu abartmadığını kabul etmelidir. İnsanlığın peşini bırakmayan kötü hayaletleri listelemeye yönelik herhangi bir girişim, doğan güneşin dünyaya düşürdüğü gölgeleri saymaya benziyordu. Bu kanaat, bu eserin yazarının konuyla ilgili çalışmalarının her aşamasında daha da gelişmiştir.

1859'da Amerikan 'Tracts for the Times'dan biri olarak 'Şeytanın Doğa Tarihi' başlıklı bir broşürle katkıda bulundum. Muhtemelen bu makalenin benim için en önemli değeri, hazırlığı bana konunun ne kadar ilgi ve önem taşıdığını göstermişti. Avrupa'ya yerleşmeye geldikten sonra aynı yönde yapılan daha sonraki araştırmalar, bu ilk girişimin yapıldığı alanın genişliğine ilişkin algımın ne kadar zayıf olduğunu ortaya çıkardı. 1872'de Kraliyet Demonoloji Enstitüsü için bir dizi ders hazırlarken, yapabileceğim en iyi şeyin bu dersleri bazı notlar ve eklemelerle birlikte basmak olduğunu düşündüm; ancak bunlar teslim edildikten sonra birçok ülkede toplanan malzemelerin büyük bir kısmı hâlâ kullanılmamış olarak bende kaldı ve canlandırdığım hayalet yaratıklar, onlarla daha ayrıntılı bir şekilde ilgilenineceye kadar çalışmalarımdan dinlenmeme izin vermediler.

Thor'un küçük bir pınarı içme girişimi ve okyanustan beslendiği için başarısızlığa uğramasıyla ilgili hikaye, benimki gibi çabaları hedef alıyor gibi görünüyor. Ancak olayın beni daha da cesaretlendiren başka bir yönü daha var. Bu hayalet konakçılar, sayı bakımından ne kadar zor olursa olsun, yakından incelendiğinde nispeten az sayıda tür sunar; yüzlercesi birleşiyor; ilk başta onların çokluğu karşısında şaşkına dönmekten,

sınıflandırıcı yeni bir çeşit başlatmak için kendini uzun uzun çalıları döverken bulur. Tek bir biçim etrafında -Açlık veya Hastalık, Şehvet veya Zulüm fizyonomisi olabilir- cahil hayal gücü, doğayı, çeşitli yüzeylerdeki aynalar gibi, aynı şeyi sonsuz boyutlarda ve çarpıklıklarda yansıtan sayısız parçaya bölmüştür; ancak bu temel gerçek geri çekilirse ortadan kaybolurlar.

Bu hayali canavarları adeta fethetmeye çalışırken, bazen etrafımda toplanıp, kendi gerçekliklerine inananlar üzerindeki trajik etkilerini taklit eden çılgın bir komedi gibi anlamsız sözler söylediler. Gargoyleler sırıtışlarını en güzel mimariye doğru uzattılar, kornişler yılan şeklinde kıvrılmıştı; konuşmacıların sözleri, geleneksel anlamlarından çıkıp dikkatimi çeken görüntülere dönüştü. Sfenkslerim ancak onların sorunlarına doğru çözümlerin verildiğine inandığım şekilde yerleştirildi; ancak bu psikolojik deneyim sayesinde, kişi bu şekilde yattığında lejyonunun da ortadan kaybolduğu ortaya çıktı. Uzun zaman önce bu tür hayaller artık sinirlerimi rahatsız etmiyordu çünkü onların gerçek olmadığını keşfettim; Artık onların mitolojik biçimlerinin çalışmalarımı rahatsız etmediğine inanmaya cesaret ediyorum çünkü onların gerçekliğini keşfettim.

Öldürülenleri neden öldürelim? Bu kitabı gören birçok kişinin aklına bu soru gelebilir. Bir İskoç şarkısı şöyle diyor: 'Şeytan öldü ve Kirkcaldy'ye gömüldü;' eğer öyleyse, kendi suretinde bir dünya yaratana kadar ölmezdi. Doğal dünya, doğal olmayan bir din tarafından kaplanmıştır, en basit düşüncelerin etrafındaki acıyı besler, bilime engeller, ay figürlerinin farklı kavramlarından kaynaklansalar bile daha makul olmayan yabancılaşmalar - bunların hepsi, belirli inanç ve inançsızlıkların şeytan tarafından miras bırakıldığı dogmasından türemiştir. cehennem kışkırtmasından. Fosil şeytan biliminde şekillenen dogmalar, zenginliği, öğrenimi ve girişimciliği hayali amaçlara yönlendiren kurumların temelini oluşturur. Bu nedenle beni bunca yıldır bu konu üzerinde çalışmaya iten yalnızca entelektüel merak değil, bu tür batıl inançların devamının hâlâ müthiş bir etki yarattığına dair giderek artan bir inançtı. Peder Delaporte yakın zamanda Şeytan hakkındaki kitabını yayınladığında Piskoposu şöyle yazmıştı: 'Saygıdeğer Baba, eğer herkes sizin gibi Şeytan'la meşgul olsaydı, bundan Tanrı'nın krallığı kazanırdı.' Burada sözü edilen krallığı Gerçeğin krallığı olarak tanımlamak, belirli bir şekilde olmuştur.

Piskoposun şu anda kamuya verilen işle meşgul olduğum yönündeki düşüncesine katılıyorum.

---

1. BÖLÜM. DEMONOLATRİK

CBÖLÜM1.DUALİZM

Deizmin Kökeni—Uzaktan yakına evrim—Büyücülükten örnekler—İlkel Panteizm —Düalizmin şafağı.

Ohio Eyaletindeki bir kolej, sloganı olarak 'Kendini yönlendir' kelimesini benimsemiştir. Batılı gençliğe yapılan bu önemli öğüt, mitoloji biliminde hakikate ulaşmanın bir koşuludur. Doğu'nun parlak kişileştirmeleri ve metaforları, ihmal nedeniyle genellikle Batı'ya göç etmiş ve onu taşa çeviren bir Medusa olarak görmüştür. Bizim sıradan gerçekçiliğimiz onların ideallerini putlara dönüştürüyor. Kendimizi onların içinde görmeyi daha çok öğrenmemiz gereken zaman geldi: Doğal güçlerin alışılagelmiş bir şekilde tanındığı bir çağ ve uygarlıktan kendimizi, hiçbir sofistike gözün doğaya bakmadığı bir döneme ve bölgeye taşıyabiliriz. Güneş, parlak atların çektiği ve parlak bir tanrının kullandığı bir arabadır; yıldızlar keyfi bir güç veya emirle yükselir ve hareket eder; ağaç bir ruhun çardağıdır; çeşme bir naiadın kavanozundan fırlıyor.
Bilim maskesini düşürme saatini vuruncaya kadar doğa kanunları bu tür neşeli kostümlerle karnavallarını sürdürdü. Kostümler ve maskeler bizde insan zihninin tarihini incelemek için materyaller haline geldi, ancak onları bilmek için kültürümüzü yanımızda taşımaya uygun olduğu sürece duyularımızı kendi erken varoluşumuzun o aşamasına geri çevirmeliyiz.

Güneş mitolojisine çok fazla kapılmamak kaydıyla, en eski tapınma duygusunun insanın üzerindeki göklere hayranlıkla baktığından doğduğu oldukça açık bir şekilde ifade edilebilir. Sabahın ve akşamın ihtişamı; bulut freskleriyle boyanmış veya fırtınadan kararmış masmavi tonoz; takımyıldızlarla taçlandırılmış gece: uyanan bu hayal gücü, gözlerini toprağın üzerine kaldırdığı aralıklara ulaşmış olan varlıkta huşu uyandırdı, hayranlık uyandırdı ve sonunda hayranlık uyandırdı. Bu yüceliklere yönelik Vedik ilahilerin coşkusunun ortasında, rahiplerin söylediği gibi tanrıların var olup olmadığı konusunda keskin sorularla karşılaşırız ve bazen kurbanlara şüpheyle yaklaşılır. Göksel alanları dolduran formlar atalara, krallara ve büyük adamlara ait olabilir, ancak tüm formlardan önce onlar için cennetsel konaklar inşa eden şiirsel coşku vardı; ve kaba kozmogonileri

ilkel bilim muhtemelen bu ruha kapılmış ve günümüzdeki bilimsel genellemeler kadar yavaş bir şekilde kutsanmıştır.

Evrimle ilgili modern fikirlerimiz bunun tam tersini önerebilir; insanın tapınması aşağı şeylerle başladı ve yavaş yavaş yüksek nesnelere yükseldi; Hayranlığın hayvana ve taşa, ağaca ve sürüngene yöneltildiği ilkel çağlardan beri, insan zihni yavaş yavaş göksel büyüklüklerin tefekkürüne ve hürmetine tırmandı. Ancak bu görüşün bizim evrim fikirlerimizle uyumu yalnızca görünüştedir. Burada gerçek ilerlemenin uzaktan yakına, büyükten küçüğe doğru olduğu görülüyor. Aslında hayvana ve taşa, yabani otlara ve otlara, böceklere ve sürüngenlere tapınmanın ilkel olduğunu söylemek muhtemelen doğru değildir. Bu tür şeylerin hiçbir ırk tarafından doğası gereği kutsal sayılmadığına ve kutsallıklarının kökeni kaybolduncaya kadar gerçekten tapınılmadığına dair pek çok gösterge vardır; ve şimdi bile, kehanetsel veya sembolik nitelikleri unutulduktan yüzyıllar sonra bile, bu tür önemsiz nesnelerle bağlantılı olarak varlığını sürdüren batıl inançlar, gök olaylarıyla orijinal bir ilişkiye işaret ediyor. İlk bakışta hiçbir din, yılana ve muhteşem güneşe tapınmaktan daha farklı görünemez; yine de pek çok antik tapınak, güneşi ve yılanı birleştiren sembollerle kaplıdır ve Mısır'da, başının etrafında ışınlarla kuyruğu üzerinde dik duran güneş yılanından daha tanıdık bir biçim yoktur.

Hayran olunan sürüngenin bu yüksek akrabalığı, yalnızca vahşi bir sembolün hayatta kalması olarak etnik kombinasyonlar tarafından yetiştirilmiş olabileceği bölgelerde de bulunmuyor. Bir süre Dahomey krallığında yaşayan Afrikalı William Craft, orada tanık olduğu aşağıdaki olayı bana anlattı. Kutsal yılanlar, bazen komşu arazilerde sürünmek üzere bıraktıkları büyük bir evde tutulur. Bir gün uzak bir bölgeden gelen bir zenci bu hayvanlardan biriyle karşılaştı ve onu öldürdü. Tanrılarından birinin öldürüldüğünü öğrenen halk, yabancıyı yakaladı ve etrafını çalılarla çevreleyerek ateşe verdi. Zavallı adam ateş çemberini aştı ve kendisine ağır sopalarla vuran kalabalığın peşinden koştu. Alevlerden ve darbelerden korkarak nehre koştu; ama oraya girer girmez takip sona erdi ve kendisine, gittiği söylendi.

ateş ve suyla arınmıştı ve güven içinde ortaya çıkabilirdi. Böylece, o uzak ve vahşi bölgede bile yılana tapınma, hem Aryan hem de Sami sembolizminde geniş bir temsile sahip olan ateşe tapınma ve nehre tapınmayla ilişkilendirildi. Bu güne kadar Ortodoks İsrailliler, gömülmeden önce ölülerinin yanına yanan bir mum ve bir leğen saf su koyarlar. Bunlar haham mitolojisinde melekler Mikail (Suyun dehası) ve Cebrail (Ateşin dehası) ile ilişkilendirilmiştir; ancak bir tarafta Afrikalılar, diğer tarafta Parsiler tarafından saygı duyulan iki unsurun hem olağanüstü görkemlerine hem de arındırıcı etkilerine atıfta bulunuyorlar.

Cadı duruşmalarında kanıtlanan gerçekler de daha az önemli değildir. Sahte kehanetlerde, eski Kuzey dinlerinde iyi bilinen ve genellikle ağaca tapınmanın örnekleri olarak kabul edilen bitkileri (sedeotu ve mine çiçeği gibi) kullandıkları gösterildi; ama aynı zamanda kazanın etrafına sahte bir zodyak çemberi çizildiği ve kullanılan her bitkinin gücünü gecenin veya gündüzün belirli bir saatinde, ayın belirli bir çeyreğinde veya Güneşin ya da ayın üzerinde parladığı ya da parlamadığı bir nokta. Antik gezegenlere tapınma, aslında, ayın belirli evrelerinde ya da aşağı yukarı Hıristiyanlık öncesi bayramlara benzeyen yılın belirli kutsal dönemlerinde basit bitkilerini toplayan köy şifalı bitki uzmanlarının alışkanlıklarında da yansıtılmaktadır.

Bunlar, neredeyse ya da tamamen fetiş haline gelen küçük ve anlamsız şeylerin ilk başta hiçbir şekilde fetiş olmadığını, aksine zodyaktaki hayvan formları gibi göksel unsurlar ve ihtişamlarla mistik bir şekilde bağlantılı olduklarını gösteren birçok göstergeden birkaçıdır. Rig-Veda'nın en eski ilahilerinden birinde şöyle denir: 'Bu dünya kral Varuna'ya (Οὐρανός) ve geniş gökyüzüne aittir: o da bu su damlasının içindedir.' Gökyüzünün bir çiy damlasının parlak eğrisinde yansıdığı görüldüğü gibi, bir yaprağın veya çiçeğin şekli veya renginde, bir krizalitin dönüşümünde veya bir bok böceği yumurtasının gömülmesi ve dirilişinde bile, bazı işaretler görülebilir. henüz boyanamayan veya oyulamayan tipik görüntünün yerine yanıt verdiğini tespit etti.

İfadenin gereklilikleri, elbette, göksel olayların ilkel kavram ve yorumlarını, ilk dillerin esas olarak oluşturulduğu dünyevi nesnelerden alınan resimsel imgelerle donatmak için işleyecektir. En eski ilahilerde karşılaşılan birçok durumda, yüce nesnelerin isimleri onları o kadar az tanımlamaktadır ki, bunları, ilkel dinlerin bir temsil kazandığı ince ve karmaşık sembolizmin oluşumundan önceki bir döneme atfedebiliriz. belirli karakterlerde. Şafağın çeşitli renklerini atlarla veya yağmur bulutlarını ineklerle karşılaştıran Vedik karşılaştırmalar, çatallı şimşek ile çatallı yılan dili ve çatallı ökseotu arasındaki bağlantıda ima edilen ince gözlemden çok daha az olgun bir düşünce gelişimine işaret eder. veya bir soğanın eşmerkezli kıvrımlarında evrenin simgelenmesi. Dinlerdeki bu daha mistik ve karmaşık fikirlerin varlığı, insan zihninin büyük ve apaçık olandan daha hassas ve okült olana doğru ilerleyişini ve bunların büyük ilişkilerinde küçük şeyleri görebilen yüksek görüşün gelişimini gösterir. Varuna'nın Vedalarındaki cennetin kralı olarak ve aynı zamanda bir su damlasında da yer alan yüceltme tek bir ayette yer almasına rağmen, burada cisimleşen iki fikir arasında zaman açısından çok büyük bir mesafe olduğunu pekala görebiliriz. Birincisi, cehaletin karşılığı olan ilkel panteizmi temsil ediyor. Sınıflandırılmamış bir dış evren, biçimsiz ve boşluksuz bir zihnin yansımasıdır: İçerideki her şey henüz ayrım gözetmeyen bir merakla doluyken, doğanın dinsel giysisi bu tanımlanmamış panteizm olacaktır. İyiyi ve kötüyü bilme ağacının meyvesi henüz tadılmamıştır. Rig-Veda'nın daha önceki bazı ilahilerinde fırtına tanrıları Marutlar, güneş Indra ile birlikte övülür; Ölüm Kralı Yama, Şafak Tanrıçası kadar tapınılır. 'Ne gökte ne de yerde gerçek düşmanınız bilinmiyor.' 'Fırtınalar senin müttefiklerindir.' Bu, başka yerlerde, sonuçta temel Güçlerin uyumunun yerini alan Düalizm'in doğuşunu maskeleyen kutsal kitaplarda bile bulunan cümlelerin yüksek iyimserliğidir. 'Işığı yaratırım ve karanlığı yaratırım, iyiyi yaratırım ve kötüyü yaratırım.' 'Gölgeyi düşüren Yezdan'a bakın.' Ancak güneş tanrısı, fırtına tanrısı ve ateş tanrısından oluşan bu mutlu aile ve onların sayısız koordine tanrıları anlaşmazlık nedeniyle bölündüğünde sonucun ne olması gerektiğini görmek kolaydır. Her biri dünyevi bir nesne veya olguyla ilişkilendirildiğinde,

dost ya da düşman olarak görünecekler ve insanın zevk ve acılarının kaynaklarıyla olan bağlantıları göklerdeki çarpışmalara ve savaşlara yansıyacaktır. Asi bulutlar Titanlara ve Ejderhalara dönüşecek. Sevilen Marutlar artık kınından çekilmiş şimşek kılıçlarıyla İndra'nın maiyeti gibi yürüyen fırtına kahramanları olmayacak, ateş püskürten canavarlar (Vritras ve Ahis) olacak ve sadık bekçi köpeklerinin sabah ve akşam gölgeleri hain cehenneme dönüşecek. Orthros ve Cerberus gibi av köpekleri. Hayvanlarla insanlar arasındaki ve kabilenin kabileye karşı şiddetli düşmanlıkları, tanrılar arasındaki mücadele anlayışında ifade edilecek ve tanrılar bu nedenle iyi ya da kötü tanrılar olarak sınıflandırılacaktır.

Gerçekleşen de tam olarak buydu. İlkel panteizm parçalandı: Daha sonraki çağlar, onun yerine, evreni, zaman süreci içinde bir dünyadan bir solucana kadar her şeyi ve her şeyi ayrı ayrı düzenleyen iyi ve kötü Güçler arasındaki muazzam bir çatışmanın arenası olarak gördü. alevli bayraklarının altında.

CBÖLÜM2.TOGENESİSÖFDİMONLAR

İyi isimleri örtmecedir—Karma karakterleri—Çizimler: Beelzebub, Loki—Şeytan-mikroplar—İyinin ve kötünün bilgisi—İblis ile Şeytan arasındaki ayrım.

Her ırkın ilk panteonu entelektüel spekülasyonlardan inşa edilmişti. Ahlaki anlamda, içindeki her biçim az çok şeytani olarak tanımlanabilir; ve aslında, insanüstü varlıklara sunulan bir hizmet olarak kabul edilen dinin, her ne kadar tanrı olarak adlandırılsalar da, şeytanların yatıştırılmasıyla başladığı neredeyse doğrulanabilir. İnsanoğlu, toprağa iyi şeylerin zorlukla geldiğini, her yerde dikenlerin ve yabani otların bittiğini gördü. Kötü güçler en güçlüsü gibi görünüyordu. En iyi tanrının içinde şeytanın bir dokunuşu vardı. Güneş en hayırlısıdır, fakat güneş ışınıyla birlikte güneş çarpmasını da taşır ve açtığı çiçekleri soldurur. Göklerin ve elementlerin ihtişamı, kudreti, heybeti, tehdidi, ihtişamı ve gazabı bu kişileştirmelerde harmanlanmış ve onlara gösterilen titrek tapınmada yansımıştır. Bu güçlere tapınanlar tarafından verilen gurur verici isimler, insanların onları yatıştırmaya çalıştıkları pahalı fedakarlıklar olarak yorumlanmalıdır. Başlangıçta tamamen hayırsever bir güce hiçbir fedakarlık sunulmazdı. Fury'lere Eumenides, yani 'iyi niyetli' deniyordu ve bu ismin, Erinyes'in Sanskritçe orijinalinin ilkel anlamını koruduğuna dair bir eğilim ortaya çıkıyor:*Saranyu*, sabah ışığının gökyüzünden süzüldüğünü ifade eder. Ancak Yunan şairlerinin Erinyeler hakkındaki tasvirleri - özellikle de onları siyah, yılan şeklinde, gözleri kan damlayan olarak tasvir eden ve onlara tazı diyen Aeschylus'un tasvirleri şunu göstermektedir:*Saranyu*sabah ışığı ve dolayısıyla karanlığın eylemlerini ortaya çıkaran kişi, yavaş yavaş Lanetin kişileşmesine indirgenmişti. Ve yine de, Eumenides isminin üstü kapalı olduğunu kabul etsek de, sonuçta bu sıfatta kötü şeylerdeki iyiliğin ruhunun bir telkinini bulan ve neredeyse Saranyu'nun hayırsever duygusunu yeniden canlandıran rasyonalizmin gelişmesine hayranlık duyabiliriz. Athene, Aeschylus'un 'Eumenides'inde 'Bu yere yerleştim' diyor, 'bu kudretli tanrılar, yatıştırılması zor; erkeklerle ilgili her şeyi yönetmeyi kurayla elde ettiler. Ama onları nazik bulmayan kişi, hayattaki kötülüklerin nereden geldiğini bilemez.' Ancak

Homer çağının korkunç Erinyes'i, Atina'daki popüler deyimin 'saygıdeğer tanrıçaları' (σεμναὶ θεαὶ) haline gelmeden önce veya daha sonraki şairin yüksek içgörüsünün Eumenides'i, kendisinin tasvir ettiği Gorgon biçimini delip geçmeden önce, tüm aşamalardan geçmişlerdi. insan terörünün. Korkmuş nesiller, vicdansız intikamcıları övgü dolu sözlerle yatıştırmaya çalışmışlardı. Aynı korkudan kaynaklanan yılana tapınma da, aynı şekilde, o hayvanı, şairlerin ona pek çok derin ve güzel anlam yükleyebilecekleri bir seviyeye yükseltmiştir. Ancak bu daha belirgin şekilde korkunç tanrılar, mitolojinin gölgeli sınır bölgesinde bulunur; buradan, ibadetin doğduğu korkunun, huşu ve hayranlık unsurlarına veya cennetin cennetine henüz ayrılmadığı çağlara bakabiliriz. yüce güçler, iyiliksever ve kötü niyetli varlıkların saflarına bölünmüştür; ve diğer yandan, insanın ahlaki bilincinin iyi ile kötü, doğru ile yanlış arasındaki ayrımları oluşturmaya başladığı, kozmogoniyi dine dönüştürdüğü ve zihnin yarattığı her tanrıyı etkilediği çağları sabırsızlıkla bekleyebiliriz. İnsanlığın fiziksel ve ahlaki mücadelelerini yansıtmada üzerine düşeni yapın.

Şekil 1.—Beelzebub (Calmet).

İyinin ve kötünün birbirinden ayrıldığı ve ayrı kişileştirmeye doğru ilerletildiği ara süreçlerin izini her zaman sürmek mümkün değildir, ancak bunların çalışmalarının göstergeleri çoğu durumda yeterince açıktır. Örneğin Baal ile Baal-zebub arasındaki ilişkiden şüphe edilemez. Biri, Doğanın canlandırıcısı ve güzelliğinin ressamı olarak görkemiyle Güneş'i temsil eder, diğeri ise Güneş'in böcek üreme gücünü temsil eder. Baal-zebub Sinek tanrısıdır. Ahazya'nın (2. Krallar i.) kehanetine danıştığı Filistlilerin tanrısı, ancak nispeten yakın bir dönemde 'Şeytanların Prensi' olma ününe maruz kaldı ve adı sadece bir kelime oyunu ile Beelzebul olarak değiştirildi (gübre tanrısı). Modern Mısırlı annenin, uyuyan çocuğunun üzerine konan sinekleri rahatsız etmekten çekinmesinin ve çeşitli böceklere atfedilen kutsallığın, ona duyulan korkudan kaynaklanmış olması imkansız değildir. Sinek-tanrı unvanı, Elis'te tapınılan Zeus'a uygulanan saygıdeğer sıfat ἀπόμυιος ile paralellik gösterir.[1]the*Myiagrus deus*Romalıların,[2] ve*Miyodlar*Pliny tarafından bahsedilmiştir.[3]Bizim resmimiz muhtemelen koruyucu bir büyüden ve belli ki tanrıya inananlar tarafından yapılmış. Bir Fransız kilisesinde mermer bir grubun önünde diz çökmüş halde bulunan ve bir rahip tarafından yanlış figüre, yani Beelzebub'a taptığı konusunda uyarılan köylü bir kadının hikayesi vardır. 'Boşver' diye yanıtladı, 'her iki tarafta da arkadaşlarının olması yeterli.' Hikaye, ancak şimdi yalnızca*ben trovato*, zehirli tebaasının korkunç sürülerine karşı Sinek-tanrının korunmasına başvuran birçok Babillinin gerçek ruh halini temsil eder.

İskandinav mitolojisinin sağladığı örnek de daha az açık değildir. Sæmund'un Edda'sında kötü niyetli Loki şöyle diyor:—

Odin! hatırlıyor musun

İlk günlerde olduğumuzda

Kanımızı birbirine mi karıştırdın?

İkisi çok yavaş bir şekilde ayrıldı; çünkü onların ayrılması, büyük bir dinin parçalanması ve onun yeni biçimlere yayılması anlamına geliyordu; ve bir

[1]Pausan. ayet 14, 2.
[2]Solin. Polihistor, i.
[3]Pliny, xxix. 6, 34, başlangıç.

Çökmekte olan bir dinin etkisi altında yaşayan bizler için, dinin büyümesi kadar çürümesi de göreceli olarak uzun bir süre gerektirir. Bunu bilmek için iyi nedenlerimiz var. Brahmo-Somaj'dan Protap Chunder Mozoomdar Londra'daki bir konuşmasında şunları söyledi: 'Hint Panteonunda milyonlarca tanrı var ve Şeytan'a yer kalmadı.' Kendisi kabul edildiği takdirde Şeytan'ın yapabileceği tüm işleri bu tanrıların aralarında paylaştırdığını da ekleyebilirdi. Onun sözleri bana Loki'nin Oegir'in salonlarındaki tanrılar topluluğuna girişiyle ilgili Eddaik hikayeyi hatırlattı. Daha sonraki bir çağda Şeytan'la özdeşleştirilecek olan Loki, tanrılar tarafından öfkeyle karşılanır, ancak dolaşıp her birinin hayatında, onların kendisinden biraz daha iyi olduğunu gösteren olaylardan bahseder. Cevap veremeyen tanrılar ve tanrıçalar, alaycının eleştirilerini, onu bir ip yerine yılanla bağlayarak teolojik tarzda doğrularlar.

Merhum Theodore Parker'ın kendisini din değiştirmeye çalışan bir Kalvinist'e şöyle yanıt verdiği söyleniyor: 'Aramızdaki fark basit: senin tanrın benim şeytanımdır.' Kalvinist'in tanrısını miras aldığı İbranilerin mitolojilerinde şeytanın bulunmadığı konusunda çok az şüphe olabilir, çünkü kıskanç ve intikamcı Yehova bu türden herhangi bir işe oldukça eşitti; tıpkı Firavun'un yüreğinin katılaşması ve veba getirmesi gibi. Ya da bir peygamberi aldatıp sonra da yalan kehanetleri yüzünden onu yok etmek.[4]İlkel tanrıların tüm doğal olaylarla aynı uyumlu ilişkisi, en ilkel dinlerde kötülüğün farklı temsilcilerinin yokluğunu açıklayacaktır.

Tanrıların bu ilkel uyumunun, insandaki ahlaki kaosu ima eden ilk istisnaları yeterince önemsizdi: Ara sıra görülen canavarlar, yalnızca onu öldüren tanrının yiğitliğini sergilemek için anılmaya değer görünüyor. Ancak bunlar, insan zihninin, ilk başta basit bir merakla baktığı bir evrenle ilgili bir felsefe oluşturmaya başlar başlamaz yapısal eyleminden doğan ve insan aklının, ortaya çıktığında çok büyük öneme sahip bir evrime yazgılı olan şeytani tohumlardı. bunları ahlaklaştırma çalışmaları takip etmelidir.

Uzak geçmişteki barbar ama artık vahşi olmayan atamızın yanında yer alalım. Pembe sabahın alev alev bir aleve dönüşmesini izledik

[4]Hezekiel xiv. 9.

öğlen: sonra güneş hızla söner, fırtına hiddetlenir, yalnızca ağaca, eve, insana öfkeli bir gök gürültüsüyle çarpan çatallı yıldırımın aydınlattığı ani bir gecedir. Eğitimli bir yaştan itibaren insan, gökyüzünü karartan fırtınaya güneşin düşmanı olarak değil, onun üstün etkilerinden biri olarak bakabilir; ancak binlerce yıl önce, hepimiz Doğu barbarlığında yaşarken, görevi ışık vermek olan bir aydının, kendi karartılmasına ortak olabileceğini düşünemezdik. Daha sonra fırtına ejderlerine ilahiler söyleyen, onları sakinleştirmeyi umarak atalarımızın cehaletini acıyarak izledik; ve biz, karşı konulamaz bir mantıkla, görünür evreni uzun süredir bölen ve hâlâ ahlaki evreni iki düşman kampa bölen Düalizme geldik.

Bu, iblislerin (terimin sıradan anlamında) ortaya çıktığı ana prensiptir. Başlangıçta, olağanüstü zararlılıklarıyla tanrılar sürüsünden ayrılan birkaçı, insanın kendi dünyasının sınıflandırılmasında gelişmesiyle çoğaldı. Onların varoluş ilkesi, karanlığın, korkunun ve acının tüm alemlerini kapsayana kadar sınırsız bir şekilde genişleme kapasitesine sahiptir. İblislerin adlarında ve onlarla ilgili masallarda, insanın zayıflık çağlarında tehlikeyle, yoksullukla ve ölümle mücadelesi, taş üzerindeki herhangi bir yazıttan daha ayrıntılı olarak kaydedilmiştir. Dualizm, tüm yüzeysel görünümlerin doğruladığı bir inançtır. Çöl ve verimli topraklar, güneş ışığı ve ayaz, üzüntü ve neşe, yaşam ve ölüm yan yana duruyor ve her yaşamın etrafına parlak ve kasvetli ipliklerden oluşan elbisesini örüyor ve bunların her birinin mekiği nasıl fırlattığını yalnızca Bilim tespit edebilir. diğeri. İlmin hakim olmadığı her alanda birbirlerine düşman olacaklar. William Blake'in kaplan için kullandığı kesme işaretinde, çağlar boyunca derlenmiş bir nakarat var: -

Kaplan! kaplan! yakıcı aydınlık

Gecenin ormanlarında;

Hangi ölümsüz el ya da göz

Korkunç simetrini mi çerçeveledin?

Hangi uzak derinliklerde veya göklerde

Gözlerindeki o ateşi mi yaktın?

Hangi kanatlarla talip olmaya cesaret etti?

Hangi el ateşi ele geçirmeye cesaret etti?

Yıldızlar mızraklarını yere attığında

Ve cenneti gözyaşlarıyla sula,

İşini görmek için gülümsedi mi?

Koyunu yaratan onları da mı yarattı?

İngiltere'nin yetiştirdiği en dindar dahi adamlardan birinin bu sorusuna, Hindistan'da diz çöküp dilini elinde tutan yılana tapan kişi tarafından sessizce yanıt verildi; Mısır'da, bir dama tahtına oturan Osiris tarafından.[5]

İblis ile İblis arasında net bir ayrım yapmak gerekir; ancak bazı nedenlerden dolayı bunların birlikte anılması gerekir. Evrende herhangi bir Kötülük İlkesi kavramı şöyle dursun, ruhlarının herhangi bir merkezi biçimde somutlaşmasından önce, dünya çağlar boyunca iblislerle musallat olmuştu. İlk iblislerin, insan yiyen kaplandan daha fazla ahlaki bir karakteri yoktu. Indra, Vritra'yı katlettiğinde zafer çığlığına karışan ahlaki bir öfke patlaması yoktur ve dartı Python'u deldiğinde Apollon'un yüzü dingindir. Şeytan kavramının ortaya çıkması için ahlaki duyarlılığın çok daha yüksek düzeyde gelişmesi gerekiyordu. Yalnızca bu en yoğun ışık, tamamen kötü niyetli bir ruha duyulan inanç kadar dünyanın karşısına böylesine kara bir gölge düşürebilirdi. Bu eserde Şeytan kelimesi böyle bir anlayışla -kötülüğün kendisi için sevgisiyle- sınırlıdır; Şeytan, zararlılıkları sebepsiz değil, kendi tatminleri açısından tesadüfi olan varlıklara uygulanır.

Tanrı ve Şeytan, bir zamanlar birbirinin yerine kullanılabilen kelimelerden oluşmuştur ve ikincisi, başlangıçta her tanrının doğasında bulunan daha az iyiliksever güçleri ve nitelikleri belirtmek için geleneksel kullanımından dolayı, bunlardan ayrılıp ayrı olarak kişileştirildikten sonra, basitçe bozulmaya uğramıştır. Her parlak tanrının bir gölgesi vardı tabiri caizse; ve bu gölge, düalizmin etkisiyle popüler toplumda ayrı bir varlık ve kişiliğe kavuşmuştur.

[5]Bodleian Kütüphanesi'ndeki Bembine Tableti'ndeki gibi.

hayal gücü. Yararlı görünen ve tam tersi görünen şeyin farklı güçlere atfedilmesi gerektiği ilkesi bir kez oluşturulduktan sonra, iblislerin evriminin sürekli olması ve bunların dağılımının bedenin mirasçısı olduğu hastalıklarla aynı ölçüde yaygın olması gerektiği açıktır.

CBÖLÜM3 BOYUTLUEGRADASYON

Tanrıların yozlaşması - İsimlerde belirtilmiştir - Düşüşlerine dair efsaneler - İblislerin ve iblislerin ilahi kökenine dair tesadüfi işaretler.

İblislerin üretimi için insan zihninde hazırlanmış olan atmosferik koşullar, alacakları özel şekiller veya isimler, çeşitli etnik, iklimsel, politik ve hatta tesadüfi koşullar tarafından belirlenecektir. Gerçekten de nadiren rastlantısal olurlar; ancak Profesör Max Müller, Rig-Veda'ya yazdığı notlarda, bu türden heybetli bir mitolojik figürün oluşumunun isminin büyük olasılıkla bir tesadüfle belirlendiği dikkate değer bir örneğe dikkat çekmişti. En eski Vedik ilahilerde, birçok tanrının kutsal Annesi olarak Aditi'nin adı geçmektedir ve Diti kadın isminden üç kez bahsedilmektedir. Ancak Diti'nin yalnızca Aditi'nin bir refleksi olduğuna inanmak için nedenler var.*A*başlangıçta bir okuyucunun lisansı tarafından düşürülüyor. Ancak daha sonraki okuyucular, bu kadar kutsal bir kitaptaki her harfe, hatta bir harfin ihmal edilmesine sonsuz önem atfederek, Diti -bu başı kesilmiş Aditi- ayrı ve güçlü bir varlığa dönüştü ve her iyilik nişi var oldu. kendi tanrısı veya tanrıçası tarafından işgal edilen yeni form, hemen kötülüğün yeni tanımlanan alanına gönderildi ve burada tanrıların düşmanları Daitya'ların annesi olarak kaldı. Ne yazık ki bu kaza, Hiddetlerin ve Ahlaksızlıkların skandal bir kararlılıkla kadın cinsiyeti olarak tanımlandığı eski eğilimi takip etti.

Hindu mitolojisinin, ayrı ayrı en iyiyi ve en kötüyü temsil eden bu iki ismi arasındaki yakın benzerlik bu nedenle tesadüfi olabilir ve yalnızca iblis oluşturma eğiliminin başladıktan sonra en önemsiz olayları bile nasıl içine itebildiğini göstermeye hizmet edebilir. onun hizmeti. Ancak genel olarak iblislerin isimleri ve iblis ırklarının tamamı bundan çok daha fazlasını bildirir; ve bundan sonraki hiçbir araştırmada isimlerin şeyler olduğunu hatırlamamız gerekli değildir. Filolojik gerçekler, iblis ve tanrının orijinal kimliğine ilişkin daha önce yapılmış olan açıklamaların kayda değer bir şekilde doğrulanmasını sağlar. 'İblis' kelimesinin kendisi, daha önce de söylediğimiz gibi, başlangıçta kötü bir anlam yerine iyi bir anlam taşıyordu. Sanskritçe*Deva* 'parlayan' Zend*dava*, Yunanca θεος, Latince'ye karşılık gelir*tanrı*, Anglo-Sakson*Tiw*; ve içinde kal

'tanrı', 'ikili' (muhtemelen; Armorican'da mevcuttur,*teuz*, bir hayalet), 'devel' (Tanrı'nın çingene adı) ve Farsça*div;*iblis. Sokrates'in Şeytanı hâlâ iyi olan ama şüphesiz saf tanrısallıktan gerileme yolunda olan bir varlığın kişileştirilmesini temsil eder. Platon, iyi insanların öldüklerinde 'iblislere' dönüştüğünü belirtiyor ve 'iblisler, tanrılar ve insanlar arasında haberci ve taşıyıcıdır' diyor. Tanıdık kelimemiz*umacı*Kötü bir ruha verilen bir tür takma ad, Slav dilinde Tanrı anlamına gelen kelimeden gelir.*bataklık*. Burada Batı'da umacı olarak ortaya çıkıyor (Galce)*bwg*, bir goblin), bu kelime*bataklık*Muhtemelen çivi yazılı yazıtlardaki 'Baga', Yüce Varlığın adı veya muhtemelen Hindu 'Bhaga', Yaşamın Efendisi olarak başlamıştır. 'Piskopos İncili'nde' şu pasaj geçiyor: 'Hiçbir şeyden korkmayacaksın.*böcekler*gece:' kelimesi 'terör' olarak değiştirildi. İblislerin özel isimlerine geldiğimizde çoğunun, geriledikleri ihtişamın izlerini taşıdığını görüyoruz. Hindu yıkım tanrısı 'Siva'nın, 'uğurlu' anlamına gelen bir anlamı vardır.*Svi,*'"gelişmek" (bu nedenle ideal olarak "zenginlik" anlamına gelen Plüton ile ilişkilidir) ve aslında daha sonraki çağlarda en büyük yükselişi kazanmış gibi görünmektedir. Farsça şiir Mesnevi'nin bir hikayesinde, Ahriman'dan Bahman'la birlikte bir ateş iblisi olarak bahsedilir; bu sınıfa Mecusi iblisler ve genel olarak cinler dahildir; Ateşin kutsallığı göz önüne alındığında bu onların yüksek kökenlerinin bir kanıtıdır. İbn Sina, cinlerin eterik hayvanlar olduğunu söylüyor. Lucifer - ışık taşıyan - sabah yıldızının düşmüş meleğidir. Loki - İskandinav kişileştirmeleri arasında kötü güce en yakın olanı - Alman'dır. *Leucht*veya hafif. İncil'de yanlış bir şekilde 'günah keçisi' olarak çevrilen bir kelime olan Azazel, aslında bir tanrı gibi görünüyor, çünkü İsrailoğullarının başlangıçta bir keçiyi Yehova'ya, diğerini de Azazel'e sunmaları gerekiyordu; bu isim görünüşe göre 'gücü' ifade ediyor. Tanrının.' Gesenius ve Ewald, Azazel'i Musa öncesi dine ait bir iblis olarak görüyorlar, ancak Hahamların bahsettiği dört baş iblisin -Samaël, Azazel, Asaël ve Maccathiel- Tanrı'nın enerjileri olarak elementlerin kişileştirilmiş halleri olduğundan şüphe edilemez. tanrı. Samaël 'Tanrı'nın sol eli' anlamına geliyor gibi görünüyor; Azazel, gücü; Asaël, üreme gücü; ve Maccathiel, onun cezalandırıcı gücü, ancak bu isimlerin kökeni şüpheli..

Her ne kadar Azazel artık Müslümanlarda şeytana verilen isimlerden biri olsa da, hakkında önemli bir geleneğin mevcut olduğu tanrıçalardan biri olan ve Muhammed'in bir zamanlar Muhammed'in okuduğu Kur'an'daki El Uzza ile neredeyse ilişkili olduğu görülmektedir.

'Yıldız' adlı Sure'den şu soru sorulur: 'Allat, Al Uzza ve diğer üçüncü tanrıça Manah hakkında ne düşünüyorsunuz?' Kendisi de şunu ekledi: 'Bunlar, şefaatleri umulan en yüce ve en güzel genç kızlardır' ve bunun cevabı daha sonra Şeytan'ın bir telkinine atfedildi.[6]Belial yalnızca tanrısızlığı ifade eden bir kelimedir; Eski Ahit'teki ifadenin Septuagint tercümanları tarafından yanlış anlaşılmasıyla kişileştirilmiş ve böylece 2 Korintliler'de olduğu gibi Hıristiyan kullanımına geçmiştir. vi. 15, 'Mesih'in Belial ile ne gibi bir uyumu var?' Bu sözcük Eski Ahit'te özel bir isim olarak kullanılmaz ve daha sonra ondan bir iblisin yaratılması tesadüfe bağlanabilir.

İblislerin ve iblislerin adlarının, tanrılık konumundan aşağılanmalarına dair hiçbir iz taşımadığı durumlarda bile, onlara atfedilen özellikler ya da onlarla bağlantılı olan ve belirtilen yöne işaret eden mitler olması muhtemeldir. Bundan sonra hakkında çok şey söylenmesi gereken, İbranice adı düşman anlamına gelen, ancak Eyüp Kitabında Tanrı'nın oğulları arasında yer alan Şeytan'ın durumu da budur. Kur'an'da şeytana verilen ismin -İblis- olduğu neredeyse kesindir.*şeytan*Arapçalaştırılmış; ve bu Yunanca kelime Pindar'da bulunurken[7] (M.Ö. 5. yüzyıl) iftiracı anlamına gelen İblis ile ilgili Kuran'daki masallarda, onu en yüksek rütbeli düşmüş bir melek olarak tarif edilir.

İblislerin gökten düştüğünün en çarpıcı göstergelerinden biri onların topal olduklarına dair yaygın inançtır. Bay Tylor, bu fikrin çeşitli etnik gelişim çizgilerinde ilginç bir şekilde devam ettiğine dikkat çekti.[8]Hephaistos, Zeus tarafından Olimpos'tan fırlatıldığında düşerek sakatlanmıştı; ve Wayland the Smith'te temsil edilen İngiliz topallayan Vulcan taklidinde,[9]Bay Cox'un belirttiği gibi, Indra tarafından yok edilen ejderhanın isimlerinden biri olan 'Vala' (kapak) ismi önerisi ortaya çıkmalı. 'Sir Walter Scott'ın aşkında,' diyor Bay Cox, 'Wayland, kendisi ve eseri hakkında gizemli bir havayı sürdürmek için popüler bir batıl inançtan yararlanan, ancak benimsediği karaktere dair sıradan bir sahtekardır.

[6]Bkz. Sale'nin Kur'an'ı, s. 281.

[7]Pindar, Fragman., 270.

[8]Tylor'ın 'Erken Geçmişi'. İnsanlığın,' s. 358; 'Prim. Kült.,' cilt. ii. P. 230.

[9]İşçi Partisi'nin Gascon'ları şeytana 'Senyör Voland' diyor ve bazıları ona bir hami olarak saygı duyuyor.

gerçek Cermen efsanesine aitmiş gibi davranıyor.'[10]Pers iblisi Aeshma - Tobit Kitabı'ndaki Asmodeus - Le Sage'in 'Diable Boiteux'sinde de aynı topallık özelliğiyle karşımıza çıkıyor. Hıristiyan şeytanın sopalı veya yarık ayağı kötü bir şöhrete sahiptir.

Yaygın olarak şeytana atfedilen boynuzlar bile muhtemelen onun 'ilk mülkünün' ihtişamını gösteren haleden kaynaklanmış olabilir. Şeytan, M. Didron tarafından verilen onuncu yüzyıla ait bir minyatürde (İncil No. 6, Bib. Roy.'dan) olduğu gibi, haleyi takan çeşitli eski sanat eserlerinde tasvir edilmiştir.[11]Aynı yazar, boynuzlu ve toynaklı şeytanımızın şekillenmesinde büyük payı olan Pan ve Satyrlerin, boynuzlarını aslında eski İncillerdeki Musa ile aynı yüce kaynaktan aldıklarını göstermiştir.[12]ve Michel Angelo'nun Roma'daki büyük heykelinde.

Bu mitolojik tarih aracılığıyla en güçlü iblisler, popüler hayal gücünde yıldızlar, gezegenler, Hindistan'daki Ketu, 'Talihsizler' Satürn ve Merkür, kuyruklu yıldızlar ve diğer göksel olaylarla ilişkilendirilmiştir. Bunun örnekleri o kadar çok ki, onları burada ele almak imkansız; burada yalnızca onaylanan ilkelerin birkaç örneğini sunmayı umuyorum; ve bu durumda daha az öneme sahiptir.
İngiliz okuyucu, konunun özel olarak ele alındığı ilginç cilt nedeniyle.[13]Bu arada, astrolojik iblisler ve şeytanlar da araştırma sürecimizde zaman zaman tekrar ortaya çıkmalıdır. Ancak bazı okuyucularımın muhtemelen Hıristiyanlığın pek çok yerinde kuyruklu yıldızlardan ve meteor yağmurlarından duyulan korkunun hala devam ettiği ve şanssız yıldızlara ilişkin korkunun astrologlarla birlikte ortadan kalkmadığı bilgisi dahilinde olacaktır. Hugh Miller'ın intikam alan meteorik bir iblis hakkında anlattığı bir İskoç efsanesi vardır. Gemisini Morial's Den yakınlarına demirleyen bir gemi kaptanı, dağınık çiftlik evlerinin ışıklarını izleyerek eğleniyordu. Geri kalanların hepsi söndükten sonra bir ışık bir süre oyalandı. O ışık da kaybolduğunda, gemi kaptanı büyük bir meteorun tıslama sesi çıkararak kulübeye doğru hareket ettiğini gördü. Bir köpek uludu, bir baykuş öttü; ama ateş topu neredeyse çatıya ulaştığında, içeriden bir horoz ekibi geldi.

[10]'Efsane. Aryan Milletleri', cilt. ii. P. 327.
[11]'Hıristiyan İkonografisi' Bohn, s. 158.
[12]'Videbant faciem egredientis Moysis esse cornutam.'—Vulg. Çıkış. xxxiv. 35.
[13]'Astronomi Mitleri ve Harikaları.' RA Proctor tarafından. Chatto ve Windus, 1878.

kulübe ve meteor yeniden yükseldi. Bu üç kez tekrarlandı, üçüncü horozun ötüşündeki meteor yıldızların arasına yükseldi. Ertesi gün gemi kaptanı karaya çıktı, horozu satın aldı ve yanında götürdü. Yolculuğundan döndüğünde kulübeyi aradı ve birkaç kararmış taştan başka bir şey bulamadı. Yaklaşık altmış yıl önce bu yerin yakınında, sanki ceset bir deliğin içine sıkıştırılmış gibi ikiye katlanmış bir insan iskeleti bulunmuştu: bu, efsaneyi yeniden canlandırdı ve muhtemelen onu mitolojide gerçek bir mozaik parçası haline getiren özelliklerden bazılarını ekledi. Astraea.[14]

Efsanevi 'Lucifer'in düşüşü' aslında Saranyu vakasında fark edilene benzer bir süreci ifade ediyor. Sabah yıldızı, tıpkı sabah ışığı gibi, karanlığın eylemlerini açığa vuran biri olarak, bir intikamcıya dönüşür ve başlangıçta açığa çıkardığı ve cezalandırdığı kötülüğün evrimi yoluyla kışkırtıcısıdır. Şunu da belirtmek gerekir ki, 'Karanlığın Şeytanları' tabirini miras almış olsak da, iblislerin karanlıkta yurt dışına çıkmalarının yalnızca insana yönelik saldırılarını kolaylaştırdığı için değil, aynı zamanda parlak formlara sahip olmaları nedeniyle de, eski bir haham inancıydı. karanlık bir arka planla birbirlerini daha iyi tanırlar.

---

[14]'Sahneler ve Efsaneler' vb., s. 73.

CBÖLÜM4.TOABGOTT

Eski tanrı—Fetih yoluyla şeytanlaştırılan tanrılar—Teolojik düşmanlık—Avesta'dan illüstrasyon—Şeytana tapınma ve tutuklanan Deizm—Şeyh Adi—İblislerin neden çirkin boyandığı—Onların güzelliğinden geriye kalanlar.

Tanrıların iblislere dönüşmesi olgusu, Demonoloji öğrencisiyle her adımda buluşur. Önceki bölümde sözü edilenlere benzer birçok örneği ele almamız gerekecek; ancak araştırmamızın bu aşamasında, güçlerin her ülkede ilkel tanrıları kötülük türlerine indirgemek için iş başında olduğu gerçeğini ortaya koymak için, bu tanrıların doğasını değerlendirmeye bir ön hazırlık olarak yeterli sayıda örnek sunmak gerekiyor. kuvvetler.

İdol anlamına gelen Almanca kelime Abgott'ta (eski tanrı) önerilen olgunun tarihini buluyoruz. Bir de, başkaları inançlarını yeniye aktardıktan sonra eski tanrılarının yanında duranları ifade eden, fundalıklardan gelen 'pagan', köylü ve 'kafir' var. Bu sözler bizi, ırklar ve uluslar arasında, dolayısıyla da dinler arasında meydana gelen mücadelelerin dini anlayışlar üzerindeki etkisini değerlendirmeye getiriyor. Herhangi bir kabile bir milletin tutarlılığına ulaştığında, bu tutarlılığın en güçlü güçlerinden birinin rahiplik olacağı akılda tutulmalıdır. Evrende iyi ve kötü Güçlerin var olduğu genel bir inanç haline gelir gelmez, onların onayını almanın araçlarına yönelik popüler bir talep ortaya çıkmalıdır; ve bu talep, doğaüstü varlıkları bağladığını veya etkilediğini iddia eden bir rahiplik arzı sağlamakta asla başarısız olmadı. Bu rahiplikler bir halkın en güçlü dürtülerini ve korkularını temsil ediyor ve yavaş yavaş güçlü çıkarları içeren büyük kurumlara yerleşiyorlar. Irkların her istilası, çarpışması ya da karışması, dolayısıyla kendi dinlerini temasa ve rekabete soktu; ve hiçbir rahipliğin kendi çöküşüne ve kendi tanrılarının bozulmasına barışçıl bir şekilde razı olduğu bilinmediğinden, dinsel üstünlük için sürekli savaşların olmasına şaşmamıza gerek yok. Aramızda mezheplerin birbirimizi putperestlikle suçladığını duymak olağandışı bir durum değil. Eski zamanlarda kural, her dinin, rakibinin tanrılarını şeytan olarak suçlamasıydı. Büyük Gregory Britanya'daki misyoneri Başrahip'e yazdı

Canterbury'nin ikinci Piskoposu Mellitus, "halk iblislerin onuruna birçok öküz kurban etmeye alışkınken, dini ve ciddi bir festival kutlamalarına ve hayvanları şeytana (diabolo) katletmelerine değil, kendilerinin yemesine izin verin" dedi. Tanrı'nın yüceliğine.' Böylece, esasen Noel zamanında gerçekleşen, Papa'nın şeytan olarak adlandırdığı atalarımızın tanrılarına et adanması, daha rahat Noel ziyafetlerimizde varlığını sürdürdü. Bu, Hıristiyanlığın ortadan kaldırmayı üstlendiği tüm tanrıların kaderiydi. Fakat bu, yüzyıllar öncesinden beri dinlerin alışkanlığıydı. Bastırmaya çalıştıkları tanrıların gerçek varlığını hiçbir zaman inkar etmediler. Bu, popüler inanışlara çok büyük bir hakaret olurdu ve bir tepkiye yol açabilirdi; ve ayrıca her yeni dinin, bu görünmez varlıklara olan inancın temellerini korumakta kendi çıkarı vardı. Eski tanrıların varlığına olan inançsızlığı, yeniyi tehlikeye atabilecek şüpheci bir ruh takip edebilir. Yani propagandacılar yerli tanrıların varlığını savundular ama onları şeytan olarak adlandırdılar. Bazen kabileler arasındaki savaşlar veya ilişkiler onların kaynaşmasına yol açıyordu; karşıt dinler arasında bir savaş çıktı; bu durumda farklı kökenlerden birçok tanrının aynı ırkta birlikte devam edebileceği ve eşit saygı görebileceği bir uzlaşma ortaya çıkacaktı. Hindistan'ın çeşitli yerlerinde Hindu üçlüsünün farklı kişilerine atfedilen farklı önem dereceleri, Brahma, Vişnu ve Şiva'nın birleşmelerinde o ülkedeki belirli bölgelerin siyasi birliğinin sinyalini vermiş olmalarının oldukça olası olduğunu öne sürüyor.[15]Pek çok Çin ve Japon tapınağında Konfüçyüs ve Buda isimlerinin harmanlanması, bize şu anda devam eden benzer bir süreci gösterebilir ve aslında Hıristiyan Teslis'inde bir araya getirilen çeşitli etnik fikirler, belirtilen gerçeği kolay yorumlanabilir bir olgu haline getirir. Ancak dini zorluk bazen uzlaşmaya açık değildi. En güçlü rahipler günü kurtardı ve rakiplerinin tanrılarını alçaltmak için her türlü ustalığı kullandılar. Agathodemonlar dönüştü

[15]'Her Oryantalist, Malay Yarımadası'nın kaba kabileleri arasında not edilen aşağıdaki ayrıntılarda Hindu ve Arap dili ve dininin harika karışımını takdir edecektir. Toprak tanrısı Jin Bumi'nin adını duyuyoruz (Arapça jin = şeytan, Sanskritçe bhümi = toprak); gökyüzünün üzerindeki yüce görünmez tanrı (Brahma?) Pirman'a aracılık eden Jewajewa'ya (Sanskritçe dewa = tanrı) tütsü yakılır; Müslüman Allah Taala, eşi Nabi Mahamad (Peygamber Muhammed) ile birlikte, Hindulaştırılmış her şeyin yaratıcısı ve yok edici karakterlerinde görünür; ve taşlarda tapınılan ruhlara Hindu terimi olan 'dewa' veya ilah denirken, Müslümanlığın din değiştirmesi şimdiye kadar taşa tapan kişinin zihnini o kadar etkilemiştir ki, o kutsal kayasına Peygamber Muhammed adını verecektir.' -Tylor's 'İlkel Kültür', cilt. ii. P. 230.

kakodemonlar. Birçok ülkede tapınılan yılan, Hindistan'da uyuyan Vişnu'nun desteği olarak benimsenebilir, İran'da gökkuşağıyla ("göksel yılan") ilişkilendirilebilir, ancak başka yerlerde kötülüğün dehası olarak lanetlendi.

Bu gücün tanrıların yozlaşmasındaki etkisi özellikle İran'ın Kutsal Kitaplarında açıkça görülmektedir. Bu ülkede Doğu'nun büyük dinleri birbirleriyle özel bir öfkeyle mücadele etmiş gibi görünüyor ve onların mücadeleleri muhtemelen Batı Avrupa'ya ilk göçlerden bir veya daha fazlasının oluşmasında etkili oldu. Hürmüz ile Ahriman (Işık ve Karanlık) arasındaki büyük göksel savaş, şiddetli bir teolojik çatışmaya tekabül ediyordu; bunun bir sonucu da,*Deva*Brahmanlar için 'tanrı' anlamına gelen kelime, Parsiler için 'şeytan' anlamına geliyor. Zend-Avesta'dan alınan aşağıdaki alıntı, savaşın yürütüldüğü ruha bir örnek teşkil edecektir:—

'Bütün devalarınız, Kötü Zihnin ve yalanların ve aldatmacaların Saoma'sına tapan büyük kişinin sayısız çocuklarıdır; dünyanın yedi bölgesinde meşhur olduğunuz hain eylemlerin yanı sıra.

'İnsanların söylediği ve yaptığı tüm kötülükleri siz icat ettiniz; bunlar Devalar için gerçekten hoştur ama her türlü iyilik içermez ve bu nedenle bilgelerin gerçeğinin kavrayışı önünde yok olup gider.

'Böylece, kötü zihinlerinizle insanların iyi zihinlerini ve ölümsüzlüklerini aldatıyorsunuz - aynı zamanda Deva'larınki aracılığıyla ve Kötü Ruh'unki aracılığıyla da kötü eylemler ve kötü sözlerle yalancıların gücünü artırıyorsunuz.'[16]

Yani -Bizimki gerçek ilahtır; sizin ilahınız ise şeytandır.

Zerdüşt din değiştirmesi*Deva*(deus) içine*şeytan*bu çalışmayı tek başına temsil etmiyor*odyum teolojikum*. Hindistan'ın ilk ilahilerinde bu isim *asuralar*tanrılara verilir. Asura ruh demektir. Ama zamanla*asura*daemon gibi uğursuz bir anlam taşımaya başladı: tanrılara çağrıldı*sureler*, şeytanlar*asuralar*ve bunların birlikte mücadele ettiği söylendi. Fakat İran'da*asuralar*-Hindistan'da şeytanlaştırıldı-tanrısallığını korudu ve adını verdi*ahura*Yüce tanrı Hürmüz'e (Ahura-

[16]Yaçna, 32.

Mazda). Öte yandan Bay Muir'in varsaydığı gibi, *Varenya* Zendavesta'da karanlığın kötü ruhlarına uygulanan, Varuna (Cennet) ile aynı kökenlidir; ve tanrıların -Güneş- kralı Vedik İndra, Zerdüşt dininde Karanlıklar Prensi'nin baş danışmanlarından biri olarak anılır.

Ancak yeni bir din tarafından fethedilen her ülkede, gördüğümüz gibi, değişen kaderine rağmen eski tanrıya tutunacak birileri her zaman bulunacaktır. Bunlara 'yobaz' denecek ama yine de kadim inanca bağlı kalacaklar ve eski ritüelleri uygulayacaklar. Bazen popüler terminolojiye boyun eğmek zorunda kaldıktan ve eski tanrıyı şeytan olarak adlandırdıktan sonra bile, aktarılan biçimleri sürdürmek için bir neden bulacaklar. Günümüzde Şeytana tapınma olarak adlandırılan şeye dönüşen dinlerin başlangıçta bu nedene bağlı olması muhtemeldir. İyiliğe tercih ederek kötü Güç'e açıkça ve açık bir şekilde tapınmak, çıplak bir şekilde sunulduğunda oldukça şaşırtıcı bir olgudur; örneğin Madagaskarlıların kötülüğün yazarı Nyang'a yaptıkları duada Dr. Réville'in aktardığı gibi: - 'Ey Zamhor! sana dua etmiyoruz. İyi tanrının sormasına gerek yok. Ama Nyang'a dua etmeliyiz. Nyang'ın yatıştırılması gerekiyor. Ey Nyang, kötü ve güçlü ruh, gök gürültüsü başımızın üzerinde uğuldamasın! Denize sınırları dahilinde kalmasını söyle! Ey Nyang, olgunlaşan meyveyi ayır ve çiçek açan pirinci kurutma! Kadınlarımız lanetli günlerde çocuk doğurmasın. Sen kötülerin üzerinde hüküm sürüyorsun ve bunu biliyorsun; ve onların sayısı çok büyük, Ey Nyang. O halde artık iyi halka eziyet etmeyin!'[17]

Bu doğaldır ve ölüm cezasına çarptırılan suçlunun Tanrısıyla karşılaşmaktan korkup korkmadığı sorulduğunda şöyle cevap verdiğini düşündürmektedir: 'Hiç de değil; benim korktuğum diğer parti.' Yine de Nyang'a tapınmanın, onun ahlaki açıdan Zamhor'dan hiçbir şekilde daha aşağı sayılmadığı bir dönemde başladığına şüphe yok. Düalizm teorisine ulaşıldığında Şeytana tapınma adı verilen olguyu nasıl üretebileceği, artık bu din türüyle çok kötü bir üne sahip olan Yezediler örneğinde örneklendirilmiştir. Teorilerinin genellikle içlerinden birinin söylediği şu ifadeyle tamamen temsil edildiği varsayılır: 'O halde Şeytan, kendisi hakkında hiçbir zaman kötü konuşmamış ve onun uğruna bu kadar acı çekmiş olan zavallı İzedileri ödüllendirmeyecek mi?'[18] Ama bunlar

[17] 'Şeytan' vb., Rahip A. Réville'in Fransızcasından, s. 5.
[18] Tylor'ın 'İlkel Kültür', cilt. ii. P. 299.

Bu sözler, hiç şüphesiz, altta yatan gerçek açısından önemlidir: Onlar, taptıkları Şeytan hakkında 'hiçbir zaman kötü konuşmamışlardır'. Müslüman, Yezedi'yi Şeytan'a tapan biri olarak adlandırır, tıpkı ilk Zerdüştlerin bir şeytana tapan kişiyi kabul etmesi gibi.*Deva*aynı olmak. Yezediler arasında tapınılan başlıca nesne kuş figürüdür*Taus*, yarı efsanevi bir tavus kuşu. Cambridge Profesörü King izini sürüyor*Taus*Bu Asur mezhebinin, Mısır'da Herodot'un (ii. 73) gördüğü resmi, 'dış hatları ve büyüklüğü bakımından bir kartala çok benzeyen, ancak tüylerinin bir kısmı altın rengi olan' olarak tanımladığı "anka kuşu adı verilen kutsal kuş"a aittir. -renkli, kısmen kırmızı' ve her beş yüz yılda bir Heliopolis'e döndüğü, orada Güneş'in sunağında kendini yaktığı ve küllerinden bir başkasının doğabileceği söyleniyordu.[19]Artık Yezedis adı sadece Izeds, genii'dir; ve böylece cinlere olan inancın en güçlü olduğu ve aynı zamanda efsanevi kuşla ilişkilendirildiği Arabistan'a yönlendiriliyoruz.*Rokh*folklorundan. Orada Muhammed'in, ölü bir kişinin beyninin yakınındaki kandan oluştuğu ve uçup gittiği, ancak her yüz yılın sonunda bu yeri ziyaret etmek için geri döndüğü söylenen Hamâh adlı bir kuşa dair yaygın inancı azarladığını görüyoruz. kişinin mezarı. Ancak bu kesinlikle Şeytana tapma değildir ve Yezedilerin en kutsal kitabı olan 'Şeyh Adi'ye Övgü'de de bunun izini bulamayız. Bu Şeyh, babası Musafir'den, kendisinin (Adi) 'Rahman' olarak bahsettiği ilahi özün enkarnasyonunun kutsallığını miras aldı.

Işığıyla sabahın kandilini yaktı.

Adem'i cennetime yerleştiren benim.

Nemrut'u kızgın bir ateşe dönüştüren benim.

Ahmet'ime yol gösteren benim,

Ona yolumu ve rehberliğimi hediye ettim.

Benimki tüm varoluşlar bir arada,

Onlar benim hediyem ve benim yönetimim altındalar.

Ben tüm heybetin sahibiyim,

[19]'Gnostikler' vb., CW King, MA, s. 153.

Hayır ve hayır da benim lütfumdandır.

Gayretimle kalbe giren benim;

Ve ben korkunçluğumun ve heybetimin gücüyle parlıyorum.

Ben çöl aslanının geldiği kişiyim:

Onu azarladım ve taş gibi oldu.

Ben yılanın geldiği kişiyim,

Ve kendi isteğimle onu toprak gibi yaptım.

Kayayı sallayan ve titreten benim,

Ve her taraftan tatlı sular akıyordu.[20]

Bu kutsal cümlelerde İbranice isimlere ve geleneklere (Cennette Adem, Marah ve vurulmuş kaya gibi) ve Ahmet'e (Muhammed) gösterilen saygının tek karşılığı, Hz. *Taus*Şeytana tapanlar olarak, Wesleyanlar ve Dostları'nın 'Metodist' ve 'Quaker' gibi isimleri kabul etmesi gibi Yezedilerin de kabul ettiği bir etiket.

Muhammed, kendisi de bir puta (mawmet) dönüştürülerek, şeytana indirgediği pek çok tanrının kefaretini ödedi; bu, 'mumya'ya benzemesi nedeniyle giderek daha popüler hale gelen bir aşağılama terimidir. Putperestliği kınamasına rağmen, Yezedilerin temsil ettiği bu eski dinin, kendi takipçileri arasında bile hiçbir zaman tamamen bastırılmadığı kesindir. Dr. Leitner'in ilginç koleksiyonunda bir camiden elde ettiği, tavus kuşu şeklinde yapılmış bir lamba vardır ve bu, Müslüman kabileler arasında bulunan ilkel veya yabancı sembolizmin birçok benzer kalıntısından yalnızca biridir.

[20]Bu konuyu daha detaylı incelemek isteyenler, 'Methiye'nin tamamının tercüme edildiği 'Nastoriler ve Ritüelleri' adlı Badger'a başvursalar iyi olur; ve Habeşistan Kralı'nın merhum esiri Hürmüz Rassam'ın çevirisinin bulunduğu Layard'a, 'Ninevah and Babylon'.

Şekil 2.—Hindu Kadehinin Sapı.

İblislerin ve şeytanların tanrılardan evrimi, yeni dinin sanatın var olduğu her ülkede popüler hayal gücüyle gerçeğe dönüştürüldü ve onunla ittifak yapılarak halkın fikirlerinin şekillendirilmesi sağlandı. Daha önce adil olan birlikteliğin tanrılarının teorik olarak bozulması

ancak itici biçimlerde göze sunulduğu yerde tamamlanabilirdi. Rasyonel olarak tasarlanmış bir iblisin veya şeytanın itici olmayacağı herkesin aklına kolaylıkla gelecektir. Eğer insanın temsil etmek istediği şey bir iblis olsaydı, sırf örtmecelik onun iğrenç hale gelmesini engellerdi. İblisin temel özelliği -onu şeytandan ayıran şey-, gördüğümüz gibi, sebep olduğu kötülük için gerçek ve insana benzer bir güdüye sahip olmasıdır. İnsanı rahatsız ediyor ya da tüketiyorsa, bu sadece kötü bir hastalıktan değil, açlığın, şehvetin ya da aç kurt ya da köpekbalığı gibi diğer acıların yol açtığı sancılardan kaynaklanmaktadır. Ve eğer ihtiyacını karşılamak için yiyecek kurbanları sunulduysa, aynı şekilde onu tasvir etmeye çalışırken hiçbir gereksiz hakaretin de yapılmamasını bekleyebiliriz. Ama eğer bu bir şeytan olsaydı -basit bir kötü niyetle harekete geçirilen bir varlık- onun temel işlevlerinden biri olan ayartma, iğrençlik tarafından yok edilirdi. Baştan çıkarma işi için bir şeytanın bir ışık meleği şeklini almasını bekleyebiliriz, ancak amaçlanan kurbanına hiçbir şekilde her ölümlüyü itecek şekilde korkunç bir şekilde yaklaşmamasını bekleyebiliriz. Kötülüğün büyük temsilleri, ister spekülatif ister dini anlamda hayal edilsin, başlangıçta hiçbir zaman çirkin olmamıştır. Tanrıların gökten şimşek gibi hızla düştüğü söylenebilir, ancak halkın hayal gücünde ihtişamlarının çoğunu uzun süre korudular. Daha sonra dinsel sanatta çirkinliğe atfedilen ustalık, onlar hakkında açıkça tersine çevrilmesi gereken bazı popüler duyguların bulunduğunu kanıtlıyor. Güzel oldukları düşünüldüğü için çirkin boyanmaları gerekiyordu; Bunun nedeni, onların -yeni dine geçenler arasında bile- hâlâ gizlice nazik ve yardımsever olduklarına inanılmasıydı ve onları deforme etmek için bu kadar iğrenç planlar üzerinde çalışılmıştı. İblislerin ve şeytanların resimli temsilleri bundan sonra daha ayrıntılı bir incelemeye tabi tutulacaktır: iblislerin ve şeytanların geleneksel siyahlığının veya çirkinliğinin, şimdi düşünüldüğü gibi, hiçbir şekilde onların bir zamanlar popüler tanrılardı. Örneğin, sıradan Hıristiyan sanatında Şeytan'a verilen korkunç fizyonomi ile onun Ayartıcı olarak teolojik temsili arasındaki karşıtlık açıktır. Sanatın tasarımı teolojik teoriyi temsil etmek olsaydı, Şeytan büyüleyici bir biçimde tasvir edilirdi. Ancak tasarım öyle değildi; cahillerin inatla tutunduğu yerli tanrılara karşı korku ve antipati uyandırmaktı.

Bu, çocuklara hâlâ gizlice tapınılan putların korkunç ve hayvani varlıklar olduğunu düşünmelerini öğretmekti. Bu nedenle, insanlığın acıyı ve kötülüğü kişileştirmeye yönelik spekülatif veya ahlaki girişimlerini, çoğunlukla kilise duvarlarında resmedilen çirkin ve acımasız şeytanlar ve yapay hurafelerin şeytanlarıyla karıştırmamaya karşı dikkatli olmamız önemlidir. Bazen su fıskiyelerini, çoğu zaman da düşmanlarını, yani azizleri tutan braketleri destekleyecek şekilde yerleştirilmişlerdir. Çok eski bir cihazdır. Şekil 2, Sir James Hooker'ın elinde bulunan ve muhtemelen Ganj'ın kutsal suyunu tutması amaçlanan bir kadehin sapından alınmıştır. Bunlar gerçek iblisler ya da şeytanlar değil, dikkatlice karikatürize edilmiş tanrılardır. Melrose Manastırı ve York Katedrali gibi herhangi bir eski kilisenin çatısına oyulmuş sırıtan hayvan şekillerine kim bakar?[21]- bunların, kutsal suyun gücüyle içeriden sürülen ve çatı oluğunu desteklemek gibi uygunsuz bir hizmete zincirlenen ilkel tanrıları temsil ettiğine inanmak için nedenler var - bu heykellerde görebiliyoruz

(Fr.*çirkin yaratık*, ejderha), oyulmuş lanetlerden başka bir şey var mı? Atalarımız çobanpüskülünü ve ökse otunu, derelerinin, tepelerinin, ormanlarının koruyucusu olan bu kadar çirkin varlıklara mı takdis etmişler, yoksa çiçeklerini, meyvelerini, evlerini bunlarla ilişkilendirmişler mi? Misyonerlerden ilham alan, tiksindirici ve tiksindirici karikatürlerdi bunlar, yanlarındaki azizlerin resimleri ise çekici kılmak için güzellikle oyulmuştu. Paganlar sanatçılar olsaydı, güzel görünüm diğer tarafta olurdu. Ve gerçekten de bu paganların bilinçsiz sahibi oldukları, tapındıkları hayali varlıkların gerçek karakterlerinin bize aktarıldığı bir sanat vardı. Folklor masallarında, kolayca izlenebilecekleri tanrı ve tanrıçaların ruhunu temsil eden Perileri buluruz. Hıristiyanlık döneminde süpürge sopasına binmiş bir cadı olarak resmedilen tanrıça, ocağın çevresinde toplanan ilk kutsal duygularla ilişkilendirilen Toprak Ana Frigga'ydı; ya da adı Freya olan

kutsanmış*bayan*, kadın ve karısı. Bertha'nın mantosu örtmedi

[21]Pagan tapınaklarının temelleri üzerine inşa edilen kiliselerdeki çirkin yaratıkların önemi, özellikle Hint-Germen mitolojisinde iyi bilinen çeşitli hayvan biçimlerinin ortaya çıktığı York'ta gözlemlenebilir. Bunlar muhtemelen Gregory'nin tapınakların dönüştürülmesine ilişkin planının geçerli olduğu günlerden kalan daha önceki tasarımların kopyalarıdır. Papa MS 601'de şöyle yazmıştı: 'Bu ulustaki putların tapınakları yıkılmamalı; ama içlerindeki putlar yok olsun; söz konusu tapınaklara kutsal su yapılıp serpilsin, sunaklar dikilsin ve kutsal emanetler yerleştirilsin. Çünkü eğer bu tapınaklar iyi inşa edilmişse, şeytanlara tapınmaktan gerçek Tanrı'nın hizmetine dönüştürülmeleri gerekir.'—Bede, Eccl. Tarih. Ch. 30.

Mary'nin omuzlarına düştüğünde daha fazla hassasiyet. Alman çocuğun Hıristiyanlık öncesi Madonna'ya verdiği isim Anne Gül'dü: elinde bir asayla ev işlerinde çalışan çalışkanları gözetliyordu: Belki orada ağlayan bir Cinderella bulmak ve ona güzelliğini kül olarak vermek için kulübenin yakınında geziniyordu.

CBÖLÜM5.CSINIFLANDIRMA

İnsanın engelleri - On iki ana sınıf - Çeşitli işlevler için belirli formların modifikasyonları - Teolojik şeytanlar.

İnsanoğlunun hayal gücünü meşgul eden baş iblis ve iblislerin güzel isimleriyle ilgili yapılan açıklamalar, onların göksel kökenleri ile onlara bozulmuş biçimleriyle atfedilen işlevler arasındaki zıtlığı artırmaktadır. Her ırkın zihinsel gelişiminde gerekli bir aşamayı temsil eden Dualizm teorisi, iblislerin tedarikini gerektiriyordu ve bu arz, ırkların ve dinlerin boyunduruk altına alınmasını takip eden sayısız tahttan indirilmiş, yasa dışı ilan edilmiş ve düşmüş tanrılar ve meleklerden geliyordu. . Fakat onların göksel kökenleri, isimlerinde olduğu gibi bazı hafif efsanelerde veya özelliklerde de etraflarında dolaşsa da, her birinin bir açıklama olarak bağlandığı şeytani fenomen, popüler batıl inançla ilişkilendirildiği gerçek biçimi ve eseri belirledi. Bu nedenle, insanların inandıkları şeytanlarda, uzun varoluş mücadelesinde mücadele etmek zorunda kaldıkları engellerin tam bir listesini buluyoruz. Şeytanlarda, rahiplerin ve kiliselerin içinden geçmek zorunda kaldığı ahlaki ve dini mücadelelerin tarihini de aynı şekilde keşfediyoruz. Ve şu ya da bu belirli iblis ya da iblis sınıfının göreceli kapsamı ve herhangi bir sınıfa olan inancın, ondan hayatta kalanların sayısında gösterildiği gibi, onun temsil ettiği özel kötülüğün derecesini oldukça sadık bir şekilde yansıttığı görülecektir. Tarih öncesi araştırmanın diğer dallarının da doğruladığı gibi, hastalıktan mustarip ilkel insan.

İşlevine gelince, dikkate almamız gereken iblisler şunları temsil edenlerdir: 1. Açlık; 2. Aşırı Isı; 3. Aşırı Soğuk; 4. Yıkıcı unsurlar ve fiziksel sarsıntılar; 5. Yıkıcı hayvanlar; 6. İnsan düşmanları; 7. Kaya ve çöl gibi Dünyanın Çoraklığı; 8. Nehir veya dağ gibi engeller; 9. Sanrılara neden olan yanılsama, baştan çıkarıcı, görünmez ve gizemli etkenler; 10. Karanlık (özellikle sıra dışı olduğunda), Rüyalar, Kabus; 11. Hastalık; 12. Ölüm.

Bu sınıflar, gerekli sınırlamalara uygun olarak, insanın doğasını şekillendiren on iki temel emeği temsil edecek şekilde seçilmiştir.

Şeytanlarından farklı olarak, musallat olan şeytanlarının çoğunluğu. Elbette bu nitelikteki tüm sınıflandırmaların kolaylık sağlamak amacıyla yapıldığı anlaşılmalıdır ve ayrımlar çok keskin bir şekilde ele alınmamalıdır. Plotinos'un tanrılar hakkında söylediği, her birinin geri kalan her şeyi kapsadığı yönündeki sözler, hem iblisler hem de şeytanlar için aynı derecede doğrudur. Açlık iblisleri Ateş iblisleriyle yakından ilişkilidir: Agni ebeveynlerini yutmuştur (iki çubuk onların ürettiği alev tarafından tüketilmiştir); ve onlardan şimşek gibi temel iblislere veya ateş iblislerine kolayca geçiyoruz. Benzer şekilde diğer yıkıcı güçler arasında da bir ilişki buluyoruz. Bununla birlikte, çizilen ayrımlar hayali değildir; iblislerin özel eğilimleri ve görevleriyle ilgili açık ve şaşmaz inançlarda mevcuttur; ve biz doğal olaylarla değil, onlarla ilgili batıl inançlarla ilgilendiğimiz için, bu sınıflandırmanın tek gerekliliği keyfi olmaması ve Demonoloji öğrencisinin karşılaşmak zorunda olduğu devasa gerçekler yığınını gerçekten basitleştirmesidir.

Ancak bu çeşitli iblis sınıflarını ele alırken ön hazırlık olarak özel dikkat gerektiren birkaç nokta vardır.

Öncelikle tek bir şeytani formun çeşitli işlevlerde sıklıkla ortaya çıkacağı ve bunların karıştırılmaması gerektiği akılda tutulmalıdır. Yılan, yıldırımı, kasırga bobinini veya ölümcül zehri temsil edebilir; deprem yutan bir Açlık iblisini veya zincirlenmiş bir devin öfkesini temsil edebilir. Ayrı işlevler gözden kaçırılmamalıdır çünkü bazen tek bir biçime kadar izlenebilmektedirler ve pratik karakterleri de örtmeceli veya mitolojik isimler aracılığıyla gizlenmemektedir.

İkinci olarak, aynı biçim hem şeytani hem de şeytani bir işlevde tekrar tekrar karşımıza çıkar ve burada okuyucunun zihninde açık bir ayrım gözetilmelidir. Bir iblis ile bir şeytan arasında zaten yapılan ayrım keyfi değildir: iblis kelimesi tanrıyla ilgilidir; şeytan kelimesi, bazen Sanskritçe ile bağlantılı olsa da*Deva*, aslında onunla hiçbir ilişkisi yoktur, ancak 'iftiracı' olarak kötü bir anlamı vardır: ancak böyle bir etimolojik kimlik ve farklılık olmasaydı bile, atfedilen yerlerde doğanın acı veren güçlerini temsil eden bu kadar ayrı makamları birbirinden ayırmak gerekli olurdu. bir yanda insani olarak takdir edilebilir güdülere, diğer yanda saf kötülüğe ya da bir kötülük ilkesine atfedilen kötülüklere.

Şeytan gerçekten de Şeytan'ın ortaya çıktığı çizgide daha ileri bir evrimi temsil ediyor olabilir; İyi Hürmüz ile çatışma halinde olan Kötü Ahriman, Vedik Indra ve Vritra'da temsil edildiği şekliyle Işık ile Karanlık, Güneş ile Bulut arasındaki çatışmanın ruhsallaştırılması olabilir; ancak iki aşama farklı fikir sınıflarını, aslında farklı dünyaları temsil eder ve her ikisinin de anlaşılması, aynı biçimler ve isimlerle ilişkilendirilseler bile bunların dikkatle ayırt edilmesini gerektirir.

Üçüncüsü, okuyucunun, çalışmamın özellikle İblis Bilimi'ne ayrılan bölümünde tamamen ele alınacağını bekleyebileceği önemli bir iblis sınıfı vardır; bunun Şeytan ile ilgili bölümünde ertelenmesi veya daha fazla izlenmesi gerekir; bunlar, orijinal anlayışlarında büyük ölçüde faydalı olan ve esas olarak teolojinin aforozu nedeniyle kötü bir şöhrete sahip olan biçimlerdir. Osiris'in üzerinde oturduğu dama tahtası, karanlığın şekillerine karşıt olan ilkel ışık şekillerinden oluşan bir evrimle gelişti. Bunlardan bazılarının kötülüğü idealdir; diğerleri ahlaki açıdan amfibidir: Teraphim, Lares, genii, günümüzün koruyucu meleklerinin ve koruyucu azizlerinin atalarıydı; çoğunlukla köpek, kedi ve yaşlı insan ataları şeklindeydiler; Rusya'da saygı duyulan dost canlısı Domovoi gibi evin etrafında nöbet tutmaları ve korumaları gerekiyordu; Onlara atfedilen kötü eğilim ve zararlılık kısmen doğal, kısmen de teolojiktir ve bunların yerine koruyucu azizleri ve melekleri koymanın zorluğundan kaynaklanmaktadır. Daha önce büyük şeytani ve şeytani formlarla ilişkili olarak açıklanan iyiliksever varlıkların bozulması, büyücülük olgusunu ele aldığımızda ne kadar tuhaf bir tepki ve önemli bir sonuç ortaya çıkacak şekilde, evdeki batıl inançların en küçük ayrıntılarında sürekli olarak hareket ettiği anlaşılmalıdır.

Son olarak, araştırmamızın doğasının, mitlerin ('güneş'le ilgili' ya da başka türden) kökenine ilişkin değerlendirmeyi ikinci derecede önemli kıldığını belirtmek gerekir. Bu tür bir kökene tesadüfen işaret etmek ve tartışmak gerekecektir, ancak asıl konumuz her zaman mitlerin vücut bulduğu biçimler ve bunların çeşitli yer ve zamanlardaki değişiklikleri olacaktır; bunlar Demonolojinin yaşadığı gerçek deneyimlerin sonucudur. esas olarak endişe duymaktadır. Pek çok yetenekli yazarın işaret ettiği gibi, bir mit, kökeni itibariyle bazı uygar olmayan zihinlerin açıklamasıdır.

doğal bir fenomen; bir alegori değil, ezoterik bir kibir değil. Bu nedenle akışkanlığa sahiptir ve çok çeşitli şekillere bürünür. Kışın güneşin görünen uykusu, Yedi Uyuyanlar'dan çocuk tekerlememizdeki Ay'daki Adam'a kadar çok çeşitli mitlerde temsil edilebilir; ancak varyasyonların hepsinin gerçekler ve koşullarla ilişkisi vardır. Karşılaştırmalı Mitoloji esas olarak bunların içinden geçen ve hepsini orijinal mite bağlayan tek bağla ilgilenir; Demonolojinin görevi daha ziyade çeşitli şekillere sahip olan failleri keşfetmektir. Orthros ve Cerberus'un öncelikle sabah ve akşam alacakaranlığı veya uğultulu rüzgarlar olduğu gösterilirse, her iki yorum da burada onların köpek olarak kişileştirilmesine göre ikincil öneme sahiptir. Demonoloji şunu sorardı: Neden köpekler? neden boğalar olmasın? Cevabı her durumda önceki mitten tarzını ayırır ve bunu daha sonraki mitlerin belirleyici gücü olarak gösterir.

BÖLÜM 2. ŞEYTAN

CBÖLÜM1.HUNGER

Açlık iblisleri—Kephn—Miru—Kagura—Hindu güneş yiyicisi Ráhu—Pelsall'daki toprak canavarı—Bir Franken geleneği—Ay yutucu olarak Şeytan—Hinduların ölülere adakları—Ghoul—Goblin—Vampirler—İblislerin zayıflığı—Eski İskoç geleneği.—Kurbanların kökeni.

Dünyanın her yerinde insanın ilk mücadelesi günlük yiyeceği içindi. Sadece kaba bir taş veya kemik aletiyle denizden balık, havadan kuş, ormandan hayvan elde etmesi gerekiyordu. Yıllar boyunca, bu kadar zayıf donanımla, doğadan güvencesiz bir geçim kaynağı elde etmek zorunda kaldı. Çevresindeki her canlının da aynı şekilde açlığını gidermeye çalıştığını görüyordu. Dışarıda bir Açlık Ruhu var gibi görünüyordu. Ve aynı zamanda, insanın kendi ihtiyacını karşılamasında öyle bir direnç vardı ki, kuşu ve balığı elde etmek o kadar zordu ki, cimri toprak, ekmek istediğinde ona taş vermeye o kadar hazırdı ki, şu sonuca vardı: her güzel şeyi kendileri için isteyen, görünmez, açgözlü varlıkların olması gerektiğini. Yani antik dünyaya çok sayıda Açlık iblisi sürüsü musallat olmuştu. Şeytan'ı (Kephn) temsil eden, havada süzülen devasa bir mide olan Karenler adında bir Afrika kabilesi vardır; ve bu iğrenç görüntü, insanın hayal gücüne musallat olan şeytanların neredeyse yarısının türü olarak kabul edilebilir. Bu da kızları ve kölesiyle Güney Denizi Adalılarına musallat olan korkunç Miru'dur. 'Rahiplerin ezoterik doktrini, ruhların nefesi tamamen tükenmeden bedeni terk etmeleri ve batan güneşe (Ra) bakan bir uçurumun kenarına seyahat etmeleriydi. Artık büyük bir dalga uçurumun tabanına yaklaşıyor ve

devasa*bua*Güzel kokulu çiçeklerle kaplı ağaç, Avaiki'den (cehennem dünyası) çıkarak, gizemli bir şekilde dallarında toplanmaya zorlanan insan ruhlarını geniş dallarına alır. Sonunda mistik ağaç insan ruhlarıyla kaplandığında, canlı yüküyle birlikte ölüler diyarına iner. Görünmez dünyanın efendisi, korkulu Miru'nun kölesi Akaanga, tüm bu mutsuz ruhları şaşmaz bir şekilde ağına yakalar ve onları bir gölde bir ileri bir geri fırlatır. Bu sularda tutsak hayaletler, boş bir kaçış umuduyla balıklar gibi kıvranarak kendilerini tüketiyorlar. Ağ çekilir ve yarı boğulmuş ruhlar, çirkinliğin kişileşmiş hali olan korkunç Miru'nun huzuruna çıkarlar. Miru'nun hedeflediği kurbanlar üzerindeki gücünün sırrı

'kava' kökü (*Piper mitisyumu*). Dört sevimli kızı tarafından gölgeliklere gelen her ziyaretçiye bu içecekten bir kase hazırlanır. Taslaktan sersemlemiş olan direnmeyen kurbanlar, büyük bir fırına götürülür ve pişirilir. Miru, eşsiz kızları, dansa bayılan oğlu ve hizmetkarları, yalnızca ölüler diyarında tuzağa düşürülüp pişirilen insan ruhlarıyla geçinirler. Miru'nun içki fincanları kurbanlarının kafataslarıdır. Şarkıda ona 'Kızıl Miru' deniyor çünkü yanakları, esirlerinin pişirildiği fırının sıcaklığıyla parlıyor. Miru'nun fırınına giden en kesin yol doğal bir ölümle ölmek olduğundan, Londra'daki Antropoloji Enstitüsü önünde (8 Şubat 1876) bu açıklamaları yapan Rahip Bay Gill'in "yaşlılarla ilgili birçok anekdot" duymuş olmasına şaşmamak gerekir. mızrak tutmakta güçlük çeken, cesurların evini ele geçirme umuduyla savaş alanına götürülmekte ısrar eden savaşçılar.' Güney Denizi cenneti ebedi bir savaş dansından ya da bir adada ebedi şeker kamışının çiğnenmesinden ibaret gibi göründüğünden, yaşlıların esas olarak fırından kaçınmak için şiddetli ölüm aramaları pek olası değildir. Burada iblisin ayırt edici karakteristiğinin dikkate değer bir örneğini görüyoruz. Miru ne kadar korkak olsa da, onun prosedüründe tek bir nedensiz zulüm unsurunun bulunmadığı belirtilebilir. Tam tersine kurbanlarına anestezi ilacı bile veriyor. Avı basitçe ağlanır, yıkanır ve pişirilir, tıpkı insanın hayvandan aşağı olduğu gibi. Adalardan birinde (Aitutaki), Miru'nun kesinlikle korkunç bir yönteme başvurduğuna inanılıyor: ölüler diyarına giren her ruhun bir kase canlı çıyan içmesi gibi bir düzenek; ama bu sadece kendi açlığının acısını dindirmek için bir amaçtır, çünkü taslağın amacı ve etkisi ruhların boğulmasına neden olmaktır, görünüşe göre ruhlar ancak tam bir ölümden sonra pişirilebilir ve yutulabilir. Miru ve ailesi.

Adalılar için şans eseri, Miru'nun işkenceleri dünya ötesi bir alanla sınırlı ve korkunç kadehi ile insan dudağı arasında birçok kaymaya yer kalıyor. Ancak yüzen mide Kephn başka dünyaya ait değil. Ancak bazı kabilelerde onun yumuşatılmış halini görüyoruz. Grönlandlılar, Finliler, Laplar, insanların gidip inekleri emmek veya düşmanlarının sürülerini tüketmek için çağırabilecekleri büyük bir göbekli iblis olduğu fikrini tasarladılar; İzlandalıların, bazı insanların kemiklerden ve derilerden böyle bir iblis yaratabileceğine ve onu sığırların sütünü veya etini et ve et kaynağına dönüştürmesi için gönderebileceğine dair bir batıl inancı var.

kan. Bu türden bir form, Ocak ayı dansçılarının ve para arayan davulcuların en sevdiği maske olan Japon Kagura'da (şekil 3) temsil edilmektedir. Kagura, on iki mil yüksekliğe rağmen görülemeyecek kadar ince olan Pretas (Siam) ile tam bir tezat oluşturuyor; ağızları, korku dolu açlıklarını tatmin etmeyi imkansız kılacak kadar küçük.

Travancore'da ve Hindistan'ın diğer bölgelerinde iblislere verilen göbekler ve yerlilerin onları yatıştırmak için kullandıkları kanlı kurbanlar - bununla ilgili olarak bir misyonerin safça belirttiği gibi, bu kâfirler bile, bozulmuş biçimde de olsa, "büyük gerçeği" kabul ediyorlar. Kan dökülmeden günahların affı olmaz[22]-Açlık şeytanına bakın. Onlar Kali'nin insan kafataslarıyla kuşatılmış soyu.

Şekil 3—Bir Yutucu.

Son güneş tutulmasını gözlemlemek için Hindistan'a giden keşif gezisi, tesadüfen, astronomik olaylarla bağlantılı olarak Açlık iblisinin dikkat çekici bir şekilde hayatta kalmasına dikkat çekmenin bir yoluydu. İngiliz gözlemciler aletlerini düzenlerken yerliler bir yığın çalı çırpı hazırladılar ve tutulma başlar başlamaz bunu ateşe verdiler.

[22]'Hayırseverlik Ülkesi', Rahip Samuel Mateer, s. 214.

etrafında dans ederken bağırmaya ve bağırmaya başladılar. Genel olarak popüler törenler de daha az önemli değildi. Tutulmanın şerefine yarı tatil düzenlendi. Ghaut'lar dindar ibadet edenlerle doluydu. Hiçbir Hindu'nun tutulma sırasında herhangi bir iş yapmaması gerektiği düşünülüyor ve tatili, gölgenin tam olarak kaybolduğu zamanın biraz ötesine uzatma ve aslında gün boyunca uzatma yönünde genel bir eğilim vardı. Yemek pişirmek için kullanılan tüm toprak kaplar kırıldı ve tutulma sırasında evlerde pişirilen tüm yiyecekler atıldı. Doğru şekilde kullanıldığında özel nimetlerin olduğu ve heterodoksluğa eğilimli veya uygun törenleri ihmal eden kişiler için korkunç sonuçların olduğu bir dönem olarak kabul edilir. Akşam saat dokuz ile on arasında iki deprem şoku meydana geldi; sonuncusu oldukça rahatsız ediciydi; birkaç saniye boyunca masaları ve kapıları rahatsız edici bir şekilde sarstı. Yerliler için bu hiç de şaşırtıcı değildi; tutulmalarla depremler arasındaki bağlantıya sıkı sıkıya inanıyorlardı.[23]

Özellikle dikkat çekici olan, tutulma sırasında Hinduların mutfak kaplarını kırmasıdır. Kopenhag'da eski İskandinavların adak silahlarından oluşan bir koleksiyon var; bunların her biri, verdikleri şeyi tekrar kullanma niyetinde olduklarından şüphelenilmesin diye, iyi niyet göstergesi olarak zaferlerinin tanrısına sunulduğu için kırıldı. . Aynı nedenden dolayı kadeh sunu ile birlikte teklif edildi -kırıldı-. Kuzeyli, kendisini Grimm'in adını Yiyenler olarak tanımladığı Jötunn'un (devler) huzurunda hissetti. Günümüzün Hinduları için, ne kadar önemli olursa olsun, tutulmaya uygun törenler, muhtemelen, Avrupa'nın bazı karanlık köşelerini aydınlatan ara sıra düzenlenen Belfire'ın, onu inşa edenler için sahip olduğu kadar az rasyonel anlam taşıyor. Ancak geleneksel törenler, tutulmanın güneşi yutan bir iblisi temsil ettiği, çığlıklar ve dualarla dikkatini ateşse, dünyada bol miktarda bulunduğu gerçeğine çekmesi gereken dünyanın çocukluğundan kalmadır. ; ve eğer yiyecek varsa, iştahını gökteki ışıklardan daha az önem taşıyan yiyecek maddeleri ile gidermeye razı olması koşuluyla, onların evlerinde her şeyi bulabilirdi.

Kadim güneş tutulması mitinin Hindistan'daki şekli artık böyledir. Ölümsüzlük nektarını bulmak için okyanusun çalkalandığı sırada,

[23]Londra 'Times' Kalküta yazışmaları.

Güneş ve ay ona ejderha kuyruklu iblisin o nektarın tadına baktığını söylüyordu, ama kafası ölümsüz olana kadar değil; ve şimdi muhbirleri, yani Güneş'i ve
Ay.[24]Mitolojik olarak da bu Ráhu bölünmüştür; çünkü bundan sonra onun ejderha kuyruğunun izini Aden bahçesine ve Hıristiyan şeytanına kadar takip edeceğiz, halbuki Hindistan'da kinci bir kişiden sadece açgözlü bir iblis haline getirildi.

Hindular tarafından Ráhu'yu son ortaya çıkışında korkutmak için yakılan ateşler, iki subay ateşin üzerine atlayıp yakıtını dağıtmasaydı, yaydığı duman nedeniyle seferin amacını boşa çıkarabilirdi; ama tam da bu cesur beylerin, dumanı bilimin görüşünü karartacak olan batıl inanç ateşini ayaklar altına aldıkları sıralarda, İngiltere'de, aynı kadim inanca dayandırılması gereken bir olay meydana geldi; yani herhangi bir şeyin görünüşte Güneşin ve ayın bir tutulmayla ya da bir köyün deprem ya da sel nedeniyle yutulması gibi, bu da aç bir ejderhanın, solucanın ya da başka bir canavarın işidir. Pelsall madeni sular altında kaldı ve çok sayıda madenci boğuldu. Kaza köyde duyulunca, kadınlar talihsiz erkeklerin aileleriyle birlikte dışarı çıktılar ve dibinde cesetlerin kaldığı su basmış çukurun ağzının yanında oturdular. Bu kadınlar daha sonra sıradan ağıtlardan çok farklı seslerle çukura bağırdılar. Ayrıca, herhangi bir tür yemeğin tadına bakmayı da oybirliğiyle reddettiler ve baskı yapıldığında, yemekten kaçınabildikleri sürece kocalarının kendilerine bağışlanabileceğini söylediler. Sonunda, açlıktan kıvranan zavallı bir kadının bir parça ekmek yediğini görünce çığlıklar kesildi ve kadınlar tüm umutlarını bırakarak Pelsall'daki evlerine doğru sessizce ilerlediler.

Güneş tutulması sırasında yiyeceklerini pencereden dışarı atan Hindular, maden sular altında kaldığında yemek yemeyi reddeden Pelsall eşleri,

[24]İranlı şair Sádi, gün batımı için tanıdık bir ifade olarak 'Balina Yunus'u yuttu' ifadesini kullanıyor; Bu, kutsal kahraman Glooscap'ın mutlu Gün Batımı Ülkesi'ne bir balinayla taşındığına dair Mimac (Nova Scotian) efsanesiyle ilginç bir tesadüftür. Yunus'un hikâyesinin gerçekten de ilginç varyantları vardır; bunlardan biri, Babillilere sanatı öğretmek için Kızıldeniz'den çıkan balık tanrısı Oannes efsanesidir (bir Dagon destanı); ancak Yunus Kitabı'ndaki "Cehennemin göbeği" ifadesi Hıristiyan zihni için sıradan bir anlam taşıyordu ve Behemoth ve Leviathan ile ilgili spekülasyonlarla bağlantılı olarak bize ortaçağ Cehennem Ağzı'nı verdi.

Afrikalı kadının hasta kocasının yatağını pirinç ve etle çevreleyerek, erkeğin yerine onları yutması için şeytana yalvarırken bilinçli olarak yaptığı şeyi, çok eski bir geleneğin gücüyle bilinçsizce yapıyorlar. Boğulan birinin cesedini, içine bir mum yapıştırılmış bir somun ekmek yardımıyla bulmaya çalışmak gibi eski bir gelenek de aynı sınıftaki kavramlara aittir; bunun cesedin üzerinde duracağı ve cesedin kaldırılabileceği söylenirdi. üzerine silah ateşlenerek ortaya çıkabilir, yani onu tutan iblis korkup kaçabilir. Pers geleneğinin bir çeşidi de, doğum yapan bir kadını, her köşesinde bir lamba bulunan, üzerinde yedi çeşit meyve ve yedi farklı aromatik tohum bulunan bir masa açarak korumaktır.

1769'da Pennant 'İskoç Turu'nu yaptığında, 1 Mayıs'ta Beltane Pastası yapma ve dağıtılan parçaları kuşlara ve yırtıcı hayvanlara adama töreninin Highlands'de tam olarak uygulandığını gördü. sürüleri kurtaracak sözde ajanlar onlardı. İblisler özellikle sütü sever: Lambton Solucanı günde dokuz inek sütüne ihtiyaç duyardı; ve Jerome altı hemşireyi yoran şeytani bir bebekten bahsediyor.

Şeytan, Hıristiyan âleminin köylüleri arasında kendisinden önceki iblislerin niteliklerini sözde miras alır; ancak Şeytan'a salt açgözlülüğün atfedildiği her durumda, ilkel bir iblisin kastedildiği ve batıl inançlı köylünün bu gerçeğin belli belirsiz bilincinde olduğu anlaşılmalıdır. Frankonya'da bir fırıncı, hamurlu bisküvileri pişirilmek üzere fırına koymak üzereyken, önce bunlardan yarım düzinesini ateşe atıp, 'İşte, zavallı şeytan! bunlar senin için.' Bir açıklama yapması için baskı yapılırsa, bu teklif nedeniyle bisküvilerinin yanma tehlikesiyle karşı karşıya kalacağından korktuğunu itiraf edecektir; ama 'zavallı şeytan' kötü kalpli değil, sadece açlığı yüzünden kötülük yapmaya itiliyor. Bu nedenle, onun korktuğu varlık kesinlikle Şeytan değildir -ki onun özelliği kötülüğü sevmesidir- ama Hıristiyan ülkelerde 'Şeytan'ın genel adı haline gelen, yarı aç, yutkunan hayaletlerdir. Onların fedakarlıklarından, etten önceki lütuf bir kalıntıdır. Ancak Müslüman ülkelerde 'Şeytan', şeytani ve kötü niyetli açgözlülükleri birleştirir. Geç ay tutulması sırasında Pera ve Konstantinopolis sakinleri 'Şeytanı' kovmak için evlerinin üzerine silahlarla ateş açtılar.

(Şeytan) aydan uzaktır, çünkü düşman kim olursa olsun Türk baruta güvenir. Ancak Şeytan'ı yutan biri olarak gösteren batıl inançlar giderek azalıyor. Belçika Hal'deki Nôtre Dame kilisesindeki kürsü, bir kartalın sırtında desteklenen İncil'i yutmaya çalışan bir ejderhayı gösteriyor.

Açlık Şeytanının Demonology'de ortaya çıktığı başka ve çok daha zorlu bir biçim daha var. Yüce tanrıların karakteristik özelliği olan kana olan düşkünlük, geniş bir iblis sınıfı aracılığıyla özel bir susuzluk olarak dağıtılıyordu. İştar'ın Hades'e inişi efsanesinde[25] sevdiği birini aramak için kapı açılmazsa tehdit ediyor—

Yaşayanları yiyiciler olarak ölüleri dirilteceğim!

Ölüler yaşayanları avlayacak!

Bu tehdit, Keldani ve Babillilerin Asur dilinde Akhkharu olarak adlandırılan vampir inancının çok erken bir tarihte tamamen geliştiğini göstermektedir. Açlık iblisi Hindistan'da tam olarak gelişmiş olmasına rağmen, hiçbir zaman bu kadar yamyamlık yapmış gibi görünmüyor; bunun nedeni muhtemelen yerlilerin büyük et yiyiciler olmamasıdır. Gerçekten de bazı durumlarda vampir batıl inancıyla karşılaşıyoruz; Vikram ve Vampyre hikayesinde ve çılgın Sandramáti'nin krala şöyle dediği Tamil draması Harichándra'da olduğu gibi: 'Ben elf ırkına mensubum ve onun çocuğunu beslemek için senin çocuğunu öldürdüm. hassas et.' Bu tür ifadeler, ithal oldukları şüphesini haklı çıkaracak kadar nadirdir. Vetala'nın iştahı esas olarak cesetlere yöneliktir. Hindistan'ın zavallı aç iblislerinin - örneğin Katik ayının (Ekim-Kasım) ayın sonlarına doğru dehşete kapılan kasvetli, açgözlü bir hayalet olan Bhút'un insanı değil, yalnızca insanın yemeğini yutması gerekiyordu. Bu sınıfın Hindu iblisleri, Manu Yasası'nda ilgili talimatları okuduğumuz sráddha'ya veya atalara adaklara atıfta bulunularak açıklanabilir. 'İnsanın ataları bir ay boyunca yetindiler *tila*, pirinç vb.; balıkla iki ay, & c. Yeleliler şöyle diyor: Ah, hem ayın on üçünde, hem de bir filin gölgesi doğuya düştüğünde bize bal ve saf tereyağlı sütlü yiyecek verebilecek o adam bizim soyumuzdan doğsun!' Hindistan'ın kana susamış iblisleri genellikle yakalandı

[25] British Museum'daki Tablet K 162. Bkz. 'Geçmişin Kayıtları', i. 141.

Kali gibi daha yüksek bir sembolizme yükseldiler ve açgözlülükleri kurbansal değişimlerle sistemleştirildi ve tatmin edildi. Profesör Monier Williams, Güney Hindistan'dan yazdığı bir mektupta, bu ülkenin güney kesimindeki yaygın inancı belirtiyor ve burada yalnızca şeytanların teselliye ihtiyaç duyduğunu belirtiyor. Bu genellikle, bedensiz varlıklar için kabul edilebilir olduğu varsayılan yiyecek veya diğer eşyaların sunulmasıyla gerçekleştirilen basit bir prosedürdür. Örneğin, bir zamanlar yaşadığı bölgede terör estiren bir Avrupalı, Hindistan'ın güneyinde öldüğünde, yerliler, onun ruhunu yatıştırmak için mezarının üzerine brendi ve puro bırakma alışkanlığındaydı; mahalle huzursuz bir şekilde ve kötü eğilimlerle dolu. Aynı şey, hayattayken bölgesini kaplanların tahribatından kurtaran Avrupalı büyük bir sporcunun hayırsever ruhunun iyi niyetini güvence altına almak için de yapıldı. Gerçekten de tüm kötü ruhlara, gerektiği gibi yatıştırılırsa belirli yerlerin sakinlerini şeytani davetsiz misafirlerden korumayı iş edinen iyi ruhların karşı çıktığı düşünülür. Her bölgenin ve hatta her köyün, genellikle Anası olarak adlandırılan koruyucu dehası vardır.[26]

Bu tür fikirler Avrupa'da Kobold ve Goblin'in (Gk. κόβαλος) bazı türlerinde temsil edilmektedir. Halk felsefesine göre goblinin güzel yiyeceklerle beslenmesi gerekse de, o ölümcül bir varlık değildir; tam tersine Gobelin halısının adını, renklerinin sırrını bu hayaletlerden aldığı için aldığı söyleniyor. Her ne kadar Aziz Taurin bunlardan birini Evreux'den kovmuş olsa da, bunu o kadar kibar buldu ki onu cehenneme göndermedi ve bu durum, pek de korkunç görülmese de, orada ve Caen'de hâlâ safların aklını başından alıyor.

'Mezarlıklarda gizlenen' iblis evrenseldir ve ölü yakmayı önermiş olabilir. Doğu'da esas olarak itici gibi biçimlerle temsil edilir.*gulyabani*cesetleri besleyen; ama bu, Vampyre adlı Slav hayaletine göre garip bir şekilde geliştirildi; onun kendine özgü korkululuğu, ölen herhangi bir kişinin yeniden ortaya çıkabileceği biçimi temsil etmesidir; gulyabani gibi ölünün üzerine saldırmak için değil, ama ölünün kanını emmek için. yaşamak. Bu belki de şu anda dünyada var olan şeytani batıl inancın en zorlu hayatta kalmasıdır.

[26]Londra 'Times', 11 Temmuz 1877.

Sözlüklerinde hâlâ 'kafir' (kafir) gibi bir kelime bulunan bir halk, Doğu Kilisesi rahiplerinin kafirlerin öldükten sonra yaşayanların kanını içenlere dönüştüğü yönündeki yaygın inanışı teşvik etmelerine şaşmamalı. Slav vampirleri İngiltere ve Amerika'da 'İngiliz kanının kokusunu alan' ama bundan nadiren hoşlandıkları varsayılan 'Ogreler' olma özelliğini kaybetmişlerdir; ama bazen güzel sayılan dini batıl inançların gerçek çirkinliğini ortaya koyuyor; doğaüstücülüğe olan inancın yoğunluğuyla orantılı olarak, insanlar, yutacakları kişileri arayan şeytanların dehşeti içinde yaşıyorlar. Rusya'da bir cesedin yanındaki nöbetçi, gece yarısı gelebilecek saldırılara karşı kutsal büyülerle silahlandırılmıştır. Bir vampir, Kilise'den dışlanmış herhangi birinin ya da cenazesinin üzerinden gömülmeden önce bir kedinin atladığı ya da bir kuşun uçtuğu birinin ruhu olabilir. Bir mezarlıkta siyah bir tayın geçmesiyle keşfedilebilir; hayvan vampirin mezarına basmayı reddeder ve ceset çıkarılır ve her zaman tek bir darbeyle bir kazık delinir. İlgili bir iblis sınıfı da 'kalp yiyiciler'dir. Kurbanlarına titrek kavak veya başka bir büyülü dalla dokunurlar; kalp düşer ve belki yerini daha aşağı bir kalp alır. Bay Ralston, bir kahramanın bir tavşanın kalbiyle uyandığını ve sonsuza kadar bir korkak olarak kaldığını anlatan bir Mazov hikayesinden bahseder;[27]bir başka durumda ise sessiz bir köylüye bir horoz kalbi verilmiş ve her zaman ötüyordu. Bazı açılardan vampirle yakından akraba olan Kurtadam, aynı zamanda Güney ve Doğu'nun rahiplerin yönetimindeki köylüler arasında da tahribatını sürdürüyor.

Almanya'da batıl inancın daha korkunç biçimleri nadir olmasına rağmen 'Nachzehrer'den çok korkuluyor. Çeşitli Protestan bölgelerinde bile, gömülen kişiyi ele geçirebilecek şeytani eğilimleri engellemek için her mezarın yanına bir haç konulmasının en güvenli yol olduğu düşünülür; Ortaya çıkabilecek açlığın acısını dindirmek için hâlâ cesetle birlikte yiyecek gömülmemişse, eski geleneği anımsatarak üzerine birkaç tane mısır veya pirinç serpilir. Diesdorf'ta, eğer cenaze töreninde ölen kişinin ağzına para konulmazsa veya adı gömleğinden kesilmezse, onun büyük ihtimalle Nachzehrer olacağına ve hayaletin domuz şeklinde ortaya çıkacağına inanılır. Cesedin boynunun kırılması böyle bir sonucun kesin bir önleyicisi sayılır. Bir keresinde bununla ilgili, birkaç

[27]'Rus Halkının Şarkıları', s. 409.

Bir aileden kişiler öldüğünden, şüpheli ceset mezardan çıkarıldı ve kendi mezar kıyafetlerini yemiş olduğu görüldü.

Chicago, Illinois'in önde gelen doktorlarından Dr. Dyer bana (1875), bu şehirde kendi kişisel bilgisi dahilinde, veremden ölen bir kadının cesedinin mezardan çıkarıldığı ve ciğerlerinin yakıldığı bir vakanın meydana geldiğini söyledi. hayatta kalan akrabalarından bazılarını peşinden mezara sürüklediği inancıyla. göre, 1874 yılında*Providence Dergisi*ABD'nin Rhode Island eyaletindeki Peacedale köyünde Bay William Rose, ailesinin diğer üyelerinin hayatlarını boşa harcadığı inancıyla kendi kızının cesedini çıkardı ve kalbini yaktı.

Modern 'Maneviyat'ın özellikleri, batıl inançlıların, medeniyetle çevrelenmiş olan bu eski hayaletimsi kötü niyet korkusunu aştığını gösteriyor gibi görünüyor. Antik dünyada ya da barbar bölgelerde ölülerin ruhlarının geri dönüşüne yönelik dualara rastlamak çok nadirdir. Bay Tylor, Hindistan'ın Ho kabilesi tarafından kullanılan güzel bir ağıttan alıntı yaptı:

Seni asla azarlamadık, sana asla haksızlık etmedik;

Bize geri gelin!

Ancak genel olarak cenaze gelenekleri, ruhların geri döneceği korkusu açısından çok önemlidir ve onların ağıtları daha çok Kuzeydoğu Hindistan Bodo'sunun damarındadır: 'Al ve ye: şimdiye kadar bizimle yiyip içtin, bunu yapamazsın dahası: sen bizden biriydin, artık öyle olamazsın: biz artık sana gelmiyoruz, sen bize gelme.' 'Hatta' diyor Bay Tylor, 'en düşük kültürde etin ruha karşı direndiğini görüyoruz ve daha yüksek aşamalarda ev sahibi, hoş karşılanmayan bir mahkumdan pek de çekinmeden kendini kurtarıyor. Grönlandlılar ölüleri kapıdan değil pencereden dışarı taşırken, yaşlı bir kadın arkasında meşale sallayarak ağlıyordu.
'Piklerrukpok!'*yani,*'Burada sahip olunacak başka bir şey yok!' Hotantot'lar, geri dönüş yolunu bulmasını engellemek için kasıtlı olarak açılan bir açıklıktan ölüyü kulübeden çıkardılar; Siyamlılar da aynı niyetle tabutu taşımak için evin duvarında bir delik açarlar ve sonra tabutu tam hızla evin etrafında üç kez dolaştırırlar; Sibirya Chuwash'ları, ceset idam edildikten sonra ruhun geri gelmesini engellemek için kırmızı-sıcak bir taş fırlatır; Brandenburg köylüleri böyle akın ediyor

hayaletin yürümesini önlemek için tabutun arkasına bir kova su dökün; ve kilise avlusundan dönen Pomeranyalı yas tutanlar, gezgin ruhun orada dinlenmesi ve eve kadar geri dönmemesi için cenaze arabasındaki samanları arkalarında bırakıyorlar.'[28]

Bu bağlamda, iblis ve şeytan resimlerinin hemen hemen hepsinde çok zayıf olarak tasvir edildiği belirtilebilir. İstisnalar genel olarak bulutu veya fırtınayı temsil eden (örneğin Typhon) ve şişkin veya şişkin bir görünüm sergileyen bazı Güney ve tropikal şeytanlarda bulunur. Hiçbir Kuzeyli şeytan şişman değildir. Shakespeare, Sezar'a zayıflık şüphesini atfeder.

Yond' Cassius'un zayıf ve aç bir görünümü var:

Çok fazla düşünüyor: bu tür adamlar tehlikelidir.

Antonius, Cassius'u savunduğunda Sezar yalnızca 'Keşke daha şişman olsaydı!' diye yanıt verir. Zayıflığa duyulan bu güvensizlik, tüm Açlık şeytanlarının bir yansımasıdır; önden ne kadar güzel olursa olsun bir şeytanın arkasının çukurluğundan anlaşılabileceği ve genellikle gölge oluşturmayacak kadar zayıf olduğu şeklindeki eski atasözlerini yorumluyor.[29]

Açlık iblisinin ve hayatta kalanların çizimleri, gerekli olsaydı büyük ölçüde çoğaltılabilirdi. Bununla birlikte, oruç tutmanın yanı sıra kurban etme fikrinin de bu erken ve en evrensel doğaüstü tehlike kavramına atfedilmesi gerektiğini belirtmek yeterlidir. Aslında, görünmez bir varlığa meyve ve et sunma fikrinin yalnızca bu varlığın aç olduğu inancından kaynaklanabileceği, her ne kadar bu tür sunakların ruhsallaştırılması aydınlanmış insanlar arasında onların devamlılığına katkıda bulunmuş olsa da, uzun bir kanıt gerektirmeyecek kadar açıktır. halklar. Daha saf tanrıların evriminde Ateş -'yiyip bitiren unsur'- kurbanları kabul etmenin daha kaba bir yönteminin yerini aldı ve Asurlu Akhkharu ve sonraki Lamiato gibi daha aşağı varlıkların bir işareti haline geldi ve cesetleri dişleriyle tüketti. ; ve bu ateş, putperestliklerde nesneleri görünür olan manevi unsurdu.

[28]'İlkel Kültür.'
[29]Cæsarius D'Heisterbach, Miracul. iii.

Şekil 4.—St. Anthony'nin Yalın Zulmü (Salvator Rosa).

Ancak orijinal fedakarlık vurgusu onu asla terk etmedi. Levililer Kanunu şöyle diyor: 'İki böbrek ve onların üzerinde, yan taraftaki yağ, ve karaciğerin üstündeki kabuk ve böbreklerle birlikte bunları alacak. Ve kâhin onları sunakta yakacak; bu, hoş koku olarak ateşle yapılan sunu yemeğidir; yağın tamamı Rabbindir. Ne yağ ne de yağ yememeniz, tüm yaşadığınız yerlerde kuşaklarınız için kalıcı bir kural olacaktır.

kan.'[30]Açlık iblisini, rahiplerinin kınadığı yumuşak bebeklerin Moloch'a sunulmasında veya Satürn'ün yutulması gibi, sunakta sunulan etlerin seçkin kısımlarını yedikleri için Yehova'nın Eli'nin oğullarına karşı duyduğu öfkede de gösterildiğini görüyoruz. Aryan inancının tahttan indirdiği çocukları; ve hepsi Golgota'da sunulan lekesiz Kuzu'nun, kurban edilen Makaria'nın ("Kutsanmış"), Meryem'in delinmiş kalbinin üzerinde ince bir örtüyle gizlenmiş hayaletler olarak yeniden ortaya çıkıyor. Güzel çocuk Menœceus, Thebes'i kurtarmak için kurban edilmeli; tanrılar, onun yerine bir kral olmasına rağmen yaşlı ve sert Creon'u getirmeyecekler. Iphigenia, avcının oğlak kanına olan düşkünlüğü sayesinde Artemis'in ince damak zevkinden kurtulmuş olsa da, insan kurban etme rahibesi olur. Yarı tanrısal sayılan insan sunusu, sonunda Tanrı'yı tatmin edebilecek tek kişiydi, birçok ülkede ve çağlarda bilenmiş bu kurban bıçak demetini kendi tarafında topladı ve kendi fedakarlığıyla Açlık Şeytanının kendisi de kurban oldu. İlahiyatçılar, İsa'nın kurban edilişini Tanrı'nın kendisinin ebedi bir yasanın kurbanı olması olarak tanımlayarak, Kutsal Üçlemenin Birinci Kişisini barbar çağların kana susamış iblisleriyle birliktelikten kurtarmaktan mutluluk duymuşlardır. Ancak bu karmaşık cihaz hakkında ne söylenirse söylensin, insanın açlığını temsil eden ilkel iblisinin sonunda kendi sunağında yok olması yeterli bir kanıttır. Çünkü oruç, insanın görünmez varlıklara yiyecek bırakarak onlardan fayda elde edebileceği yönündeki aynı vahşi düşüncenin bir kalıntısı olsa da, anlaşılan herhangi bir prensipten ziyade, münzevi azizleri taklit etme arzusuyla varlığını sürdüren bir uygulamadır. Tuhaf ama doğal olan bu tamamlama, Odin'in kendisinin kılık değiştirerek Upsala'daki Kutsal Ağaç'ta kurban edildiği ve burada insan kurbanların kendisine adak olarak asıldığı efsanesine anlam derinliği katıyor; ve Havamal'daki runesine—

Asıldığımı biliyorum

Rüzgârın salladığı bir ağaçta

Tam dokuz gece,

Mızrak yarasıyla,

Ve Odin'e teklif edildi

[30]Lev. iii. 15.

Kendi kendime.

CBÖLÜM2. HYEMEK YEMEK

Ateş Şeytanları—Agni—Asmodeus—Prometheus—Ateş Bayramı—Moloch—Tophet—Lambanın Cinleri—Bel-ateşler—Hallowe'en—Zenci batıl inançları—Çin ateş tanrısı—Volkanik ve yangın çıkarıcı iblisler—Manga ateş şeytanı—İblisler 'su korkusu.

Ateş eskiden beri iblislerin unsuruydu. Hiç şüphe yok ki bu kısmen onun aynı zamanda yutucu bir unsur olmasından da kaynaklanıyordu. Kurbanlar yakıldı; iblis gözle görülür şekilde onları tüketti. Ancak büyük alev iblisleri esas olarak yoğun sıcaklığın yıkıcı ve acı verici eylemini temsil eder. Yakıcı çöllerin, güneş çarpmasının ve kuraklığın olduğu bölgelerden kaynaklanırlar.

Hindu ateş tanrısı Agni, Vedik ilahilerde Indra'nın ikizi olarak tapınılıyordu.

'Görünüşün görülmeye değer, seni parlak yüzlü Agni, altın gibi parıldadığın zaman; parlaklığın göklerin şimşekleri gibi geliyor; parlak güneşin görkemi gibi ihtişam gösteriyorsun.

'Sevimli ve mükemmel Agni, hareketli ve zarif bir duman yayar.

'Agni'nin alevleri parlaktır, güçlüdür, korkutucudur ve güvenilmez.

'İnsanların Vritra'nın katili olarak övdüğü o sağanak yağmurun büyüklüğünü övüyorum: Agni, Vaiswanara, suların hırsızını öldürdü.'

Indra'nın başlıca başarısı olan canavar Vritra'nın öldürülmesinde Agni, Indra'nın silahı olan disk (güneş diski) ile fırlayan alev olarak bunu ancak paylaşabilirdi.

'Sen (Agni), dolambaçlı bir şekilde kıvrılan yılanların yavruları gibi, güçlükle durduruldun; bir hayvanın yem yemesi gibi birçok ormanın tüketicisisin.'

Erken zamanın tüm bu parlak metaforlarını taşlaşma bekliyor. Sözlü ilham, Agni'yi tam anlamıyla dolambaçlı bir yılan ve yakıcı bir ateş haline getirecek. Kali (siyah) adı verilen dumanı artık Şiva'nın korkunç gelininin adıdır.

Agni'yi simgeleyen kutsal alevi üretme yöntemi hakkında Vedik ilahilerde çok şey söylenir; yani iki çubuğun birbirine sürtünmesi. 'İki sopanın, yeni doğmuş bir bebek gibi doğurduğu kişi odur.' Bu meraklı bir

Benzer bir ifadenin, İran yoluyla Avrupa romantizmine gelen 'iki sopalı şeytan'ı tanımlaması tesadüf. Asmodeus topal bir iblisti ve 'Diable Boiteux' gibi 'iki sopası' da koltuk değneğiydi; ancak onun topallığı, Süleyman'la buluşmaya giderken bacağını kırdığına dair haham mitinden ziyade, alev kulelerinin -'kıvrımlı bir şekilde kıvrılan yılanların'- akla getirdiği zayıflamış ekstremitelere atfedilebilir. Benfey, Asmodeus'u şehvet iblisi Zend Aêshma-daêva olarak tanımladı. Keçi ayakları ve ateş kömürü gözleri Le Sage tarafından anlatılıyor ve iblis, Pillardoc ile tartışırken Vulcan gibi havadan düşerek sakatlandığını söylüyor. Sopaların sürtülmesiyle ortaya çıkan alevin, özellikle tapılası Ateş'ten tüm kötülük çağrışımlarını ayıran Zerdüştler arasında nasıl şehvetli tutku olarak kişileşmeye ulaşmış olabileceğini hayal etmek zor değil. Vedalar'da zaman zaman Agni'ye atfedilen şehvetli karaktere dikkat etmeleri, Perslerin Hint tanrılarını şeytanlaştırma eğilimiyle iyi uyum sağlayacaktır. 'Sadece o, her zaman genç olan Agni, akşamları ve şafak vakti at gibi tımar eder; onu kanepesinde bir yabancı gibi yatırıyorlar; Tapınılan erkek Agni'nin ışığı yanıyor.' Agni, Hintli 'Brulefer' ya da aşk büyücüsü ve evliliğin koruyucusuydu; ateş tanrısı Hephaistos Afrodit'in kocasıydı; İskandinav gök gürültüsü ve şimşek tanrısı Thor'un günü (Perşembe), İskandinavya'da evlilikler açısından en şanslı gün olarak kabul edilir.

Sürtünme yoluyla ateş elde etme süreci, bahsedilenlerden daha asil bir mitler sınıfı tarafından temsil edilmektedir. İçinde*Mahabharata*tanrılar ve iblisler ölümsüzlük nektarı için birlikte okyanusu çalkalarlar; ve yayık sopası olarak Manthara dağını kullanıyorlar. Bu kelime ortaya çıkıyor içinde*pramantha,*bu, bir yangın tatbikatı anlamına gelir ve bundan, gökten ateşi çalan ve insanlığa, Zeus'un kıskançlığını ve öfkesini uyandıracak kadar güçlü kılan bir nimet veren Prometheus'un büyük adı gelir. Bu masal genellikle son derece rasyonelleştirilmiş ve mistik bir biçimde okunur ve bu nedenle genel konumumuzun başka bir kısmına aittir; ancak burada Zeus tarafından bu kadar korkunç bir şekilde işkence gören Titan'ın başlangıçta insanın dostu olarak kabul edilemeyeceği belirtilebilir. Zeus'un gerçekten tapınılan bir tanrı olduğu dönemde -kötü yiyici Satürn'ün yerini alan kişi olarak ilk kez ortaya çıktığı dönemde- sonsuza dek kayaya zincirlenmiş olarak görülen ve akbabanın avı olarak görülen hiçbir insan dostu olamazdı. Bu, o zamanlar ilişkilendirilmiş olması gereken yıkıcı bir biçimdeki ateşti.

Prometheus'la birlikteydi ve daha sonraki mitlerde onun kilden adamı ilahi bir kıvılcımla canlandırmasını temsil eden güçle değil. Okyanusun cennet olduğu ve yıldırım cereyanının olduğu kanıtlansa bile, ölümsüz su akıntısı için okyanusu çalkalama şeklindeki Hindu efsanesi bize pek yardımcı olmuyor. Prometheus'un Sanatla olan geleneksel ilişkisi, insanı neredeyse ilkel bir mucidin ateşi ilk kez kullanmasının arkadaşlarının öfkesine yol açtığını ve Zeus'un yıldırımlarının makinelere karşı erken bir "saldırıyı" temsil ettiğini hayal etmeye yöneltebilir.

Ateşe tapınmanın İran'da ortaya çıkmasının bazı örtmece süreçlerden geçmemiş olabileceği kesin değildir. Ateş, ilkel Parsee Cehenneminde Ahriman'ın uyguladığı işkencelerde önemli bir yer tutmakla kalmıyor, aynı zamanda onun göksel çocuk Zerdüşt'ü yok etmeye çalıştığı silahlardan biriydi. Kötü büyücüler çölde ateş yakıp çocuğu ateşin üzerine attılar; ama annesi Dogdo, onu hoş bir banyoya benzeyen alevlerin üzerinde huzur içinde uyurken buldu ve yüzü Zohore ve Moschteri (Jüpiter ve Merkür) gibi parlıyordu.[31]Zerdüştiler aynı zamanda dünyanın eninde sonunda ateşle yok edileceğine inanıyorlardı; bir kuyruklu yıldız tarafından ateşlenen metaller ve mineraller, tüm ruhların geçmesi gereken ırmaklar oluşturacaktı: bunlar doğrular için hoş, ama günahkarlar için korkunç olacaklardı; son gelen Ahriman'dır.

Hades'in (görünmez) diyarı olan yer yüzeyinin altındaki pek çok mineralin yanıcı doğası, cehennem tanrıları için ateşli bir mesken fikrine yardımcı olacaktı. O zaman 'plütonik kaya' tabirimiz çok sıradan bir anlama sahip olacaktır. Pliny, kükürtün kendi zamanında kötü ruhları kovmak için kullanıldığını, ilaç olarak ilk kez bu yolla kullanılmasının imkansız olmadığını söylüyor.[32]

Agni'nin eski giysilerinin birçok tanrı arasında paylaştırıldığı ve dağıtıldığı Hindistan'da ateş festivalleri hâlâ mevcuttur. Ateş Bayramı olarak adlandırılan Dharma Rajah onuruna düzenlenen her yıl düzenlenen popüler festivalde adanmışlar

[31]Du Perron, 'Vie de Zerdüşt.'
[32]İlke *benzer benzer şekilde curantur* çok eski bir tanesidir; ancak örtmece veya teskin edici bir amaçtan kaynaklanmış olsa da, homeopatist bazı pratik avantajlara sahip olmadığı sürece pek hayatta kalamayacağını iddia edebilir.

kırk fit uzanan parlak bir ateşin üzerinde çıplak ayakla yürümek. On sekiz gün sürer ve bu süre zarfında yemin edenlerin oruç tutması, kadınlardan uzak durması, çıplak yere yatması ve canlı ateşin üzerinde yürümesi gerekir. On sekizinci gün enstrümanların sesiyle toplanırlar, başları çiçeklerle taçlandırılmıştır, vücutları safranla sıvanmıştır ve alay halindeki Dharma Rajah ve karısı Draupadi'nin figürlerini takip ederler. Ateşin yanına geldiklerinde, hareketini canlandırmak için onu karıştırırlar ve külden bir miktar alıp alınlarını ovuştururlar; ve tanrılar onun etrafında üç kez döndükten sonra yaklaşık on iki metrelik sıcak bir ateşin üzerinden geçerler. Bazıları çocuklarını kollarında taşıyor, bazıları ise mızrak, kılıç ve sancak taşıyor. Törenin ardından halk, alınlarını ovmak için külleri toplamak ve kendilerini süsleyen ve özenle korudukları çiçekleri adanmışlardan almak için baskı yapıyor.[33]

Agni'nin tutkusu, beş kocası için ateşle arındırılmış Draupadi'de yeniden ortaya çıkıyor ve özellikle onun Yama'nın oğlu Dharma Rajah ile olan birlikteliği bu alışılmışın dışında tutku şöleninde kutlanıyor. Gezginler için tüm 'putperestliğe' İncil'deki gözlerle bakmak o kadar moda oldu ki, Sonnerat'la birlikte, adanmışların çocuk taşımasında neyin iyi olduğu varsayımından daha anlamlı bir şey olduğundan emin olamıyoruz. ebeveyn de çocuğa eşit derecede faydalıydı. Ancak Moloch'un bir Aryan tanrısıyla özdeşleştirilmesi önemli değildir; Hint Ateş Bayramı ve Moloch ayinleri, doğadaki hızlandırıcı ve tüketen güç olarak Güneş'in en belirgin yönlerinden çok basit bir zihinsel süreçle türetilmiştir. Moloch'a sunulan çocuk, kendisini doğuran tanrıya sunuldu ve dünyanın tüm meyvelerinin en değerlisi olarak, onun güler yüzlü yardımına başvuruldu ve yıkıcı gücü küçümsendi. 'Kral' anlamına gelen bir kelime olan Moloch, neredeyse insan kurban etmeyle eşanlamlı bir isimdi. Büyük bir olasılıkla, ilk başta, eski bir Baal tapınağından çıkan yerel (Ammonit) bir kişileştirmeydi. Midyanlı Baal, İsraillilere çöle kadar eşlik etti ve bu tapınma hiçbir zaman tamamen ortadan kaldırılmadı. İnisiyelerin mezarlarına bile götürdüğü ve bir parşömen üzerine yazılan Mısır İman İtirafında, Tanrı'nın adı geçmiyor, sadece şu sözlerle ifade ediliyor:*Nuk*

[33]Sonnerat'ın 'Seyahatler'i, ii. 38.

Pu Nuk, 'Ben oyum.'[34]Musa'ya aynı sözlerin geldiği yanan çalının alevleri Güneş Baal tarafından tutuşturuldu; ve İsrail'in daha aydınlanmış şefleri, terk ettikleri ülkelerin yüksek fikirlerini ve sembollerini korurken, cahillerin hâlâ Apis'e (Altın Buzağı), Aştarot'a ve Moloch'a tutunmalarına şaşırmamıza gerek yok. Amos (ayet 26) ve ondan sonra şehit İstefanos (Elçilerin İşleri vii. 43), İbranileri, tanrıları Molok'un çadırını çöle taşımakla suçlar. Ve çocukların ateşten geçirilerek Molok'a götürülmesi Musa Kanununa göre büyük bir suç sayılsa da, batıl inanç ve buna karşılık gelen uygulamalar o kadar gücünü korudu ki Süleyman'ın Zeytin Dağı'nda Molok için bir tapınak inşa ettiğini görüyoruz (1 Krallar xi) 7) ve çok sonra Manaşşe aynı tanrının onuruna oğlunu ateşten geçirir.

Peygamberlerin ihbarlarından bellidir.[35]çocukların bu alevlerde yok oluşunun gerçek olduğunu söyledi. Jeremiah xix'ten. 6, diğer kaynakların yanı sıra, yakmaların Tophet veya Hinnom (Gehenna) Vadisi'nde gerçekleştiğini biliyoruz. Put Molok tunçtandı ve tahtı da tunçtandı; başı dana başıydı ve kraliyet tacı takıyordu; midesi bir fırın gibiydi ve çocuklar onun kollarına verildiğinde şiddetli ısı onları tüketiyordu; çığlıkları davul sesleriyle bastırılıyordu; olan,*zirve*'Davul' anlamına gelen bu yere aynı zamanda Tophet de deniyordu. Josiah, uzaylıların batıl inançlarına karşı yürüttüğü şiddetli savaşta, Cehennem'i pisletti, onu iğrenç kılmak için dışkı ve ölü insan kemikleriyle doldurdu, "hiç kimse oğlunu veya kızını Moloch'a gitmek üzere ateşten geçirmesin diye" (2 Krallar) xxiii.10) ve Kudüs'ün pisliğini yok etmek için orada sürekli bir ateş tutuldu.

Sürekli ateşi, iğrenç solucanı, zulmüyle bu korkunç Cehennem'den, yeryüzünde yaşarken yağmuru ve güneşi gönderen Kişi'nin, insanların çoğunluğu için hazırladığı, sonu olmayan bir Cehennem'in resmi çıkarılmıştır. iyi ve kötü konusunda aynıdır. Londra'daki Çinli Wo Chang bir dergiye yazdı[36]din öğretmenlerimizin sürprizi

[34]Deutsch, 'Edebi Kalıntılar', s. 178.
[35]İsa. lvii. 5; Ezek. xvi. 20; Jer. xix. 5.
[36]'Yahudi Dünyası'.

Milyonların yandığı ve cehennem alevlerinde sonsuza kadar yanmaya mahkum oldukları bir dönemde bu kadar sakin olan Bulgaristan'daki Türk mezalimi mağdurları için bu kadar kaygılanmak gerekir. Doğulu kardeşlerimiz misyonerlerimizden çok şey öğrenecekler; diğer şeylerin yanı sıra, Hıristiyan âleminin teolojik tanrısının hâlâ Moloch olduğu.

Moloch'un özel iblisi olduğu Ammonitler yavaş yavaş Araplarla karışmış gibi görünüyor. Bunlar melez batıl inançlarını pek çok kaynaktan alıyorlardı, ancak aralarında her zaman öne çıkanlar, büyüyen tektanrıcılıklarının (kelimeyi daha geniş anlamda kullanırsak) güçlü meleklere ve cinlere dönüştürdüğü gezegen tanrıları ve ateş tanrılarıydı. Arabistan cinleri lambanın köleleridir; saç tutamlarının yakılmasıyla uyandırılırlar; duman bulutları halinde yükselirler. Her ne kadar Ateş-şeytanının ast ajanları olarak alevler tarafından tüketilseler de, onlarla bu şekilde savaşanlar, Binbir Gece Eğlencelerindeki Güzel Hanım'ın durumunda olduğu gibi benzer bir kadere maruz kalma eğilimindedirler. Bu tür pek çok öykü, Eski Ahit'te yer alan, Yehova'nın ateş ve kükürt soluduğu, nefesinin Tophet'i tutuşturduğu şeklindeki beyanlardan önce de yaşanmıştır; ve ayrıca Kur'an'ın ve Yeni Ahit'in Şeytan'ı ateşli bir şeytan olarak tanımlayan pasajları.

Avrupa'nın bazı uzak bölgelerindeki Yahudiler arasında cehennem güçlerini ateşle ilişkilendiren çeşitli batıl inançlar varlığını sürdürüyor. Fısıh Bayramı, Vosges dağlarındaki ve Ren nehrinin kıyısındaki köylerde yaşayan Yahudiler tarafından bir hafta boyunca kutlanır. Zamanı*omer*Fısıh Bayramı ile Pentikost arasındaki aralıktır; Mısır'dan ayrılıştan ve kanunun yayınlanmasından itibaren geçen yedi hafta, eski günlerde mabette her gün bir omer arpa sunulmasıyla işaretlenmişti. Her Yahudinin özellikle kötü ruhların kötü etkisine maruz kaldığı korkulu bir dönem olarak kabul edilir. Havada tehlikeli ve ölümcül bir şey var; herkes tetikte olmalı ve kışkırtmamalı*program*(iblisler) herhangi bir şekilde. Yahudilere göre sığırlarınıza çok dikkat edin, çünkü büyücü ahırlarınıza girecek, ineklerinize ve keçilerinize binecek, üzerlerine hastalık bulaştıracak ve sütlerini ekşitecektir. İkinci durumda, şüpheli kişinin üzerine elinizi koymaya çalışın; onu bir leğen ekşi sütle dolu bir odaya kapattı ve sütü ela değneğiyle dövdü ve Tanrı'nın adını üç kez söyledi. Siz bunu yaparken büyücü kadın büyük bir ağıt yakacak çünkü darbeler ona düşüyor.

Ancak sütün yüzeyinde dans eden mavi alevleri gördüğünüzde durun, çünkü o zaman büyü bozulur. Akşam vakti bir dilenci gelip ateşini yakmak için biraz kömür isterse, vermemeye çok dikkat edin ve onu üç kez ceketinin kuyruğundan çekmeden bırakmayın; ve vakit kaybetmeden ateşe bir miktar büyük avuç tuz atın. Bunların hepsinde, kavrulmuş çöller ve ateşli yılanlarla ilgili geleneklerin yanı sıra, İbrahim'in, geleneğe göre, ibadet etmeyi reddettiği alevlere atılıncaya kadar Ateşe tapanlarla yaptığı uzun savaşın izlerini bulabiliriz.

Artık şeytanları ve gelecekteki cezaları ateşle ilişkilendiren tüm popüler batıl inançlarda, iblislerin hem tanrılaştırılması hem de aşağılanmasının harmanlanmış olması muhtemeldir. Tanrıların ilki ve en evrenseli olan ve yeryüzündeki temsilcisi ateş olan Güneş olan Karşılaştırmalı Mitoloji öğrencisi, Ateşe Tapınmanın açıkça yansıtıldığı Avrupa folklorunun sayısız batıl inancını herhangi bir etnolojik yoldan takip ederken yolunu çok dikkatli seçmelidir. Brand ve editörleri gibi konuyu takip etmek isteyen herkesin erişebileceği bir çalışmada yer alan gerçeklerin ve kayıtların toplanması,[37] burada merak edilen gerçeklere geniş ölçüde girmemi gereksiz kılıyor. Kuzey Avrupa'daki yaz ortası ateşlerine Baalfires veya Belfires adı verilmesini sağlayan geleneklerin tekdüzeliği, genellikle bunlara eşlik ettiği bilinen gerçeği bir yana, bunların aslında kadim Baal ayinlerinden geldiği inancını desteklemektedir. Bu tür ateşlerin üzerinden atlamanın veya içinden geçmenin çocuklara fayda sağladığına dair batıl inanç. Bu uygulamanın Britanya İmparatorluğu'nun ücra yerlerinde hâlâ varlığını sürdürdüğü aşağıdaki gibi iletişimlerden anlaşılmaktadır (bkz.*Zamanlar*), ara sıra Londra dergilerine hitaben: -'Lerwick (Shetland),*7 Temmuz 1871*.—Efendim,— Dün gece (St. John's Eve, eski tarz), bu kasabanın bir mil kadar yakınında, çok eski geleneklere uygun olarak yanan yedi şenlik ateşi gözlemlediğimi bilmek bazı okuyucularınızın ilgisini çekebilir. Yaz gündönümünü kutluyoruz. Bu ateşler, antik Sound mezrasının çevresindeki çeşitli yüksekliklerde tutuşturuldu ve çocuklar, tıpkı atalarının yapacağı gibi, bunların üzerinden atlayıp "ateşin içinden Moloch'a geçtiler".

[37]'Popüler Antik Eserler Üzerine Gözlemler', vb., John Brand. Sir Henry Ellis'in eklemeleriyle. Tamamen yeni ve revize edilmiş bir baskı. Chatto & Windus, 1877. Özellikle 'Yaz Gündönümü' ile ilgili bölüme bakınız, s. 165.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

bin yıl önce aynı yüksekliklerdeydiler ve onların daha da uzaktaki ataları binlerce yıl önce Doğu topraklarındaydı. Bu bilimsel çağda mistik ayinlere olan bu ısrarlı bağlılık bana dikkate değer görünüyor. -AJ'

Buna bir Scotch dergisinden yakın zamanda alınan aşağıdaki alıntı eklenebilir:

'Cadılar Bayramı' Balmoral Kalesi'nde Majesteleri Prenses Beatrice'in, kraliyet ailesinin hanımları ve beylerinin ve kiracılardan oluşan büyük bir topluluğun huzurunda alışılmadık bir törenle kutlandı. Kutlamanın başlıca özellikleri bir meşale alayı, büyük şenlik ateşlerinin yakılması ve cadı ve büyücülerin kuklalarının yakılmasıydı. Karanlık çöktüğünde kalede 150'den fazla meşale taşıyıcısı toplandı ve iki gruba ayrıldı, bir grup Invergelder'a doğru ilerledi ve diğeri Balmoral'da kaldı. Meşaleler saat altıya çeyrek kala yakıldı ve kısa bir süre sonra Kraliçe ve Prenses Beatrice Invergelder'a doğru yola çıktı, ardından da meşale taşıyanlardan oluşan Balmoral grubu geldi. Daha sonra iki taraf birleşti ve geçit töreniyle Balmoral Kalesi'nin önüne döndü; burada herkese ikramlar sunuldu ve büyük bir şenlik ateşi etrafında danslar yapıldı. Aniden Kale'nin arka tarafında, her tarzda dans eden ve jestler yapan, periler gibi giyinmiş bir grup takipçisi olan bir cadıyı temsil eden tuhaf bir hayalet belirdi. Daha sonra şeytani biçimli bir büyücü onu takip etti ve onun yerini, üzerinde iblis kılığına bürünmüş diğer figürlerle çevrili bir cadı figürünün oturduğu bir arabayı çeken başka bir büyücü aldı. Dünya dışı ziyaretçiler yanan yığının etrafında birkaç kez yürüdükten sonra ana figür arabadan alındı ve yanan mavi ışıklar ile kraker ve havai fişek gösterisinin ortasında alevlere atıldı. Daha sonra Majesteleri Kraliçe'nin sağlığı rehin verildi ve toplanan yüzlerce kişi Highland onuruyla sarhoş oldu. Daha sonra dansa yeniden başlandı ve gece geç saatlere kadar devam etti.'

Konstantinopolis Altıncı Konsili (an. 680), altmış beşinci kanununa göre, bu yangınları aşağıdaki ifadelerle yasaklamaktadır: - 'Bazı kişilerin dükkânlarının ve evlerinin önünde yaktıkları ve üzerinden gülünç bir şekilde üzerinden atlamak için kullandıkları kemik ateşleri. Belli bir kadim gelenek gereği, onlara bundan böyle durmalarını emrediyoruz. Bu nedenle, kim böyle bir şey yaparsa, eğer din adamıysa, tahttan indirilmesine izin verin; eğer meslekten olmayan biriyse, bırak olsun

aforoz edildi. Çünkü Kralların Dördüncü Kitabı'nda şöyle yazılmıştır: Ve Manaşşe, Rab'bin evinin iki avlusunda, göklerin tüm ordusu için bir sunak inşa etti ve çocuklarını ateşten geçirdi.' Bu suçlamada büyüleyici bir saflık var. İnsanların üzerinden atladığı bu 'kemik ateşi'nin, daha önce de gördüğümüz gibi, Kilise'nin ortodoks cehennem teorisini türettiği Cehennem ile aynı kaynaktan geldiği artık şüphe götürmez. Shakespeare 'sonsuz şenlik ateşine giden çuha çiçeği yolundan' bahsettiğinde (Macbeth),[38]o, her zamanki mutluluğuyla, cehennemin alevleri ile Moloch ve Baal'in ateşlerinin doğru arkeolojik ilişkisini kuruyor.

Çocukluğumda, Virginia Eyaleti'nin çoğunlukla İskoç ailelerin yaşadığı bir bölgesinde sık sık şenlik ateşinin üzerinden atladım; gelenek muhtemelen oraya birlikte göç etmişti. Bu ve diğer Güney Eyaletlerindeki zencilerin batıl inançlarında ateş büyük bir rol oynuyor, ancak onların oraya Afrika'dan mı yoksa İngiltere'den mi sürüklendiklerini belirlemek artık pek mümkün değil. Bazen onların fikirleriyle Britanya'nın eski efsanelerinden bazıları arasında tuhaf tesadüfler olabiliyor. Bu nedenle, uzaktaki bir ateşin rehberliğiyle Kral Arthur'un yer altı salonunun girişine kadar rehberlik eden çoban geleneği, burada zeminden gelen hiçbir yakıtla beslenmeyen bir alevin uyuyan hükümdarı ve sarayını ortaya çıkarması, kendi zamanlarındaki zencilerden duyduğum hikayeleri andırıyor. uzaktaki ateşler tarafından şanslı -başkaları şanssız diyor- ya da en azından büyülü noktalara götürülüyorlar. Babamın zencilerinden biri bana, bir gün köy yolunda yürürken uzakta büyük bir ateş gördüğünü anlattı; Bunun yanan bir ev olduğunu düşündü ve o yönde bir ev bilmediği için çok şaşırmış halde oraya doğru koştu. Yoluna devam ederken yakınında ateş varmış gibi görünen küçük bir ormana saptı ama dışarı çıktığında gördüğü tek şey yolda yanan tek bir ateş kömürüydü. Başka hiçbir ateş izi yoktu ama tam o sırada büyük bir köpek yüksek sesle havlayarak yanından atladı ve ortadan kayboldu.

'Virginia'da Voudizm' üzerine bir mektupta yayınlandı.*New York Tribünü*17 Eylül 1875 tarihli Richmond tarihli kitabımda, benim her zaman yaptığım gibi, genellikle beyazlardan uzak tutulan bir grup batıl inanç anlatılıyor.

[38]'Pyra, erkek cesetlerinin yakıldığı kemik ateşi.' -Cooper's*Eş anlamlılar sözlüğü*. Muhtemelen Fr.*iyi şanslar*; Wedgewood, Dan'i verir.*baun*, işaret.

tamamen Afrika kökenli oldukları için inanılıyor. Görüldüğü gibi ateş, batıl uygulamalarda önemli bir unsuru temsil etmektedir.

'Cahil bir zenci, anlayamadığı bir hastalığa yakalanırsa, kendisini sıklıkla büyücülüğün kurbanı olarak düşünür ve bu tür rahatsızlıklar için 'beyaz insanların fiziğine' inancı olmadığı için bu şarlatanlardan birine başvurmak zorundadır. Bu şehrin yakınında ikamet eden bir doktor, böyle bir kişi tarafından, söz konusu doktorun ara sıra hayırsever bir şekilde reçete yazdığı damlacıklı bir hastayla yaptığı prosedüre tanık olması için davet edildi. Merak onu seansa katılmaya yöneltti; daha önce şarlatana, davanın bu ellerde olduğunu ve onunla tüm bağlantısını kestiğini bildirmişti. Hasta adamın yattığı yatağın örtüsünün üzerine bir miktar kemik, tüy ve diğer çöpler yayılmıştı. Şarlatan bir dizi sözde sihirbazlık, yanmış tüyler, saçlar ve bir kömür ocağında küçük odun parçalarıyla uğraştı ve doktorun anlayamadığı anlamsız şeyler mırıldandı. Daha sonra yastıkları ve minderleri parçalayıp açtı ve onlardan bazı tuhaf tüy kümelerini aldı. Bütün sorunların nedeninin bunlar olduğunu söyledi. Üzerlerine beyazımsı bir toz serperek onları ocağında yaktı. Siyah, saldırgan bir duman yükseldi ve muzaffer bir edayla kötü etkinin yok edildiğini ve hastanın kesinlikle iyileşeceğini duyurdu. Kısa bir süre sonra, tüm arkadaşları ve akrabaları gibi, "hile doktorunun" çağrılarının kendisini kurtaramadığına, çünkü çok geç başvurduğuna inanarak öldü.'

Virginia'daki bir zenci bana karısının kurtarıldığı bir büyüyle ilgili aşağıdaki anlatımı aktardı: -

Muhbirimin tam sözlerini aktarırsam, 'Büyücü sandığa bir sopa attı; sopa trap topu gibi üç kez sıçradı; sonra sandığı açtı, toz veya kile benzer bir şey çıkardı ve onu ateşin üzerinde su bulunan bir bardağa koydu; sonra onu bir tahtanın üzerine döktü (üç kez kestikten sonra) ve onu evin kiremitlerinin altına koydu. Sandığın yanına dönerek elime yakın bir uzunlukta eski bir zincir parçası aldı, bir çapa aldı ve zinciri karımın geçeceği evin kapısının pervazına yakın bir yere gömdü; sonra gitti. Eşimin geldiğini gördüm ve ona geçmemesini, bir çapa alıp yeri kazmasını söyledim. O bunu yaptı ve ben de tüm parmaklarımın uçlarını yakıp kül eden zinciri aldım. Aynısı

Gece sihirbaz geri geldi: karım iki yarım dolar ve bir çeyrek gümüş aldı ve onları onun önüne yere fırlattı. Adam sanki şok olmuş gibi görünüyordu ve sonra ona elini uzattı ama o, ona dokunmasına izin vermemesini söylediğim için almayı reddetti. Gitti ve bir daha eve gelmedi. Büyü bozuldu.'

Bunun saf bir Voudou prosedürü olduğuna inanıyorum ve birçok açıdan ilginç. Zincirin kullanılmaya başlanması o dönemin heyecanının bir sonucu olabilir, çünkü savaş sırasında zenciler zincirlerini kırıyordu. Ateş ve su, Dahomey krallığında iyi bilinen çifte çilenin Afrika'da ne kadar yaygın olduğunu gösteriyor.[39]Ancak 'toz gibi bir şeyin' ateşin üzerinde bir kapta tutulan suya karışması, Yahudilerin kutsal su, yani 'ayrılık suyu' hazırlama yöntemini güçlü bir şekilde akla getiriyor. 'Kirli biri için günahtan arınma için yanmış düvenin tozu alınacak ve bir kaba akan su konulacak.'[40]Karışımın ateşli unsuru bu durumda kırmızı düvenin külleriyle birlikte ithal edildi. Kırmızı düvenin bu kurbanına gelince[41]açıkça ateşli bir iblisin yatıştırılmasıydı. Mısır'da kızıl saçlı ve her türden kızıl hayvan cehennem gibi kabul ediliyordu ve bu kurbanın tüm ayrıntıları, seçilen bu düvenin renginin tipik olduğunu gösteriyor. Düve alışılagelmiş bir kurban değildi: Kırmızı olanın, renginden dolayı ateş cinlerini -korkunç Yedi'yi- temsil ettiği ve onlardan mahrum bırakılmaması gerektiği açıktı. Kanı çadırın önünde yedi kez serpildi ve geri kalanı tamamen tüketildi - özellikle adı geçen deri dahil - ve 'ayrılık suyunu' hazırlamak için küller alındı. Calmet bu bağlamda Hindistan Apis'inin kırmızı renkli olduğunu belirtiyor.

Çin Ateş Tanrısı'nın aşağıdaki ilginç hikayesi Bay Dennys'e iletildi.[42] Pekin'deki HM Konsolosluğu'ndan Bay Playfair tarafından: -

'Ateş Tanrısı'nın tapınakları Pekin'de çok sayıdadır ve çoğunluğu çok yanıcı malzemelerden inşa edilmiş bir şehirde bu doğaldır. Temsil eden idoller

[39]Bkz. Bölüm i. Sayıları Karşılaştırın xxxi. 23.
[40]Sayılar xix. 17.
[41]Aynı eser. xix. 2,*sıra.*
[42]'Çin Folkloru', s. 121.

tanrı, bir istisna dışında, rengiyle onun kontrolü altındaki unsuru simgeleyen kırmızı sakallarla süslenmiştir. Olağanüstü tanrının beyaz bir sakalı var ve 'böylece bir hikaye ortaya çıkıyor.'

'Yüz yıl önce Çin imparatorluk geliri şimdi olduğundan çok daha iyi durumdaydı. O zamanlar henüz Batılı Güçlerle çatışmamışlardı ve 'tazminat' kelimesi şu ana kadar onların sözlüğünde bir yer bulmamıştı; iç isyanlar patlak verir vermez kontrol altına alınıyordu ve tek kelimeyle Kien Lung, Kwang Hsu'ya göre daha az utanç verici durumdaydı; Harcayacak daha çok parası vardı ve sarayların önlerine epeyce para ayırmıştı. En sevdiği ve hiçbir masraftan kaçınılmadığı bina 'Tefekkür Salonu'ydu. Bu salon çok büyük boyutlardaydı; çatıyı destekleyen kirişler ve sütunlar, günümüzde Çin'de hiçbir ağacın sağlayamayacağı büyüklükteydi. Bunlar, muhtemelen Burmah ya da Siam gibi tropik bir ülkenin haraç veren hükümdarları tarafından adak olarak gönderilmemişti. İki adam sütunların etrafında zar zor el ele tutuşabiliyordu; parlak simsiyah cilayla kaplanmışlardı; bu, görünüşlerinin güzelliğini artırırken aynı zamanda yanmaya karşı daha az duyarlı olmalarını da sağlıyordu. Nitekim binaya herhangi bir yangının yaklaşmaması için her türlü özen gösterildi; Bölgede yanan lambaya izin verilmiyordu ve bu duvarların içinde pipo içen kişi ölümle cezalandırılacaktı. Salonun zemini farklı renklerde mermerlerden, çiçekler ve mistik Çin karakterlerinden oluşan bir mozaikle kaplıydı ve her zaman ayna gibi cilalanmıştı. Odanın kenarları nadir kitaplar ve değerli el yazmalarıyla kaplıydı. Kısacası imparatorluk şehrinin en güzel sarayıydı ve Kien Lung'un gururuydu.

'Ne yazık ki insan isteklerinin beyhudeliği! Tüm önlemlere rağmen bir gece yangın çıktı ve Tefekkür Salonu tehlikeye girdi. Bir asır önceki Çinlilerin itfaiye araçları yoktu ve her ne kadar bizim Londra itfaiye teşkilatımızla karşılaştırıldığında son derece verimsiz olsalar da, hiç yoktan iyiydiler ve çok geçmeden yüz tanesi yanan binanın etrafında çalışmaya başladı. İmparator, onların çabalarını denetlemek ve onları yeni çabalara teşvik etmek için bizzat ortaya çıktı. Ancak salon mahkumdu; Alevleri dünyevi olmayan bir güç yönlendiriyordu ve ölümcül çabalar işe yaramıyordu. Çünkü yanan kirişlerden birinde Kien Lung bir figür gördü.

Uzun beyaz sakallı, muzaffer bir tavırla duran küçük yaşlı adam. 'O Ateş Tanrısıdır' dedi İmparator, 'hiçbir şey yapamayız;' böylece binanın huzur içinde yanmasına izin verildi. Ertesi gün Kien Lung, Pekin tapınaklarının hangisinde beyaz sakallı bir Ateş tanrısı bulunduğunu keşfetmek, ona tapınmak ve gücenmiş tanrıyı yatıştırmak için bir komisyon görevlendirdi. Arama sonuçsuz kaldı; Ateş tanrılarının hepsinin kızıl sakalları vardı. Ancak komisyon işini kötü yapmıştı; yapı
Soylu ailelerin son derece saygın mandalinaları olarak, araştırmalarını iyi durumda olan ve dış cephesi güvenilir olan tapınaklarla sınırlamışlardı. İmparatorluk şehrinin kuzey kapısının dışında gözden kaçırdıkları eski, harap, itibarsız bir tapınak vardı. Yıllardır parçalanıyordu ve sunağın üzerinde oturan Ateş Tanrısı'nın korkunç figürü bile saygısızlıktan kurtulamamıştı. 'Zaman onun akan buklelerini inceltmişti' ve sakalı tamamen dökülmüştü. Bir gün bölgeye sık sık gelen su taşıyıcıları, ya hayır amaçlı ya da şaka amaçlı olarak, yeni bir sakalla yüzün daha iyi görüneceğini düşündüler. Böylece bir miktar ipi çözdüler ve yıpranmış kenevirle sakalsız çeneyi süslediler. Bir gün tapınağın önünden geçen bir yetkili meraktan içeri baktı ve kenevir sakalını gördü. 'Tam da İmparator'un merak ettiği şey' dedi kendi kendine ve haberi gecikmeden saraya götürdü. Ertesi gün harap tapınağa resmi bir ziyaret yapıldı ve Kien Lung saygı duruşunda bulunarak bir yemin etti.

'Ey Ateş Tanrısı,' dedi, 'kendime saraylar inşa ettiğim ve türbeni şerefsiz ve harabe halinde bıraktığım için bana kızdın. Burada sana Pekin'deki Ateş Tanrılarının hiçbirinin aşamayacağı bir tapınak inşa etmeye yemin ediyorum; ama gelecekte saraylarıma karışmamanı bekliyorum.'

'İmparator sözünde durdu. Yeni tapınak eskisinin yerindedir ve Ateş tanrısının ince beyaz saçlı, akıcı bir sakalı vardır.'

San Francisco'da*Bülten*Geçenlerde Çinlilerin o şehirde yaptıkları Ölüler Bayramı kutlamalarına ilişkin bazı önemli özelliklerin yer aldığı bir açıklama okudum. Muhabir, asıl dikkatin 'onların teolojisinde şeytanımıza cevap veren ve bireysel mezarlar üzerinde ibadetlerine devam etmeden önce onu yatıştırmanın gerekli olduğunu açıkça düşündüklerini temsil eden' bir figüre odaklandığını söylüyor. Bu figür onların batı tarafındadır.

tapınak; önünde ve çevresinde mumlar ve joss çubukları yanmaya devam ediyordu. Doğu tarafında nispeten daha az dikkat ettikleri daha iyi görünen figür vardı.

İnsan icadı sayesinde kullanımları daha önemli hale geldikçe ve kötü olasılıkları kontrol altına alındıkça, ateş iblislerinin normal yönleriyle bu elementten yavaş yavaş uzaklaştırılması doğaldı. Bu tür iblisler yavaş yavaş volkanlar ve kaynayan kaynaklar gibi özellikle tehlikeli yangınların olduğu bölgelere yerleşmeye başladı. Eskilerin Atna'nın altında mücadele ettiğine inandıkları Titan, Hıristiyanlık çağında Şeytan olarak orada kaldı. Aziz Agatha'nın dualarıyla bir yüzyıl boyunca ateş kusmasını önlediği söylenir. Aziz Philip aynı dağa çıktı ve kitap ve mumla bir şeytan çıkarma duası okudu; bunun üzerine üç şeytan ateşli uçan taşlar gibi ortaya çıktı ve 'Yazıklar olsun bize! hâlâ Yaşlı Philip aracılığıyla Peter tarafından avlanıyoruz!' Volkanlar, cehennemin dünyanın merkezinde olduğu inancını doğurdu ve onların klasik çağlardaki meşgul Vulkanları kolaylıkla Hıristiyan Cehenneminin kükürtlü efendilerine dönüştüler. Bu, bir yılanın üzerinde havada gezinen ve elinde yanan bir meşale taşıyan, üç başlı (insan, kedi ve yılan) ortaçağ kundakçılık iblisi Haborym'dir. Astrologlar onu cehennemdeki yirmi altı iblis lejyonunun komutanlığına atadılar ve batıl inançlılar onu sık sık yanan evlerin çatılarında gülerken görüyordu.[43]Ama daha da onurlu olan, otuz lejyona komuta eden ve köyleri yok eden Raum'dur; dolayısıyla, savaşın yıkımlarıyla da ilgilenerek, onur veren bir iblis haline geldi; Her ne kadar bu, Ren Nehri'nin sağ yakasındaki olağan görünüş biçimini Odinistik kuzgununki gibi oluştursa da, sol yakada, I. Napolyon'un kariyeri boyunca tanıdık olduğu bildirilen küçük kırmızı adamda tespit edilebilir.

Bay Gill'in Güney Pasifik mitleri arasında, kırmızı bir güvercinin yardımıyla yeraltındaki ateş iblisinden ateş üretmenin sırrını (sopaları sürterek) alan Prometheus Maui'den biri vardır; iblis (Mauike) daha sonra kendi gücüyle tüketilir. bölge ve ateş üst dünyaya getiriliyor

[43]Rusya'da güvercin, eski çağlardan beri gök gürültüsü tanrısına adandığından, Kutsal Ruh'un veya göksel ateşin amblemi ve bu nedenle de dünyevi ateşin düşmanı haline gelmiştir. Güvercinlere yangına karşı sigortacılar olarak güvenilir ve bir güvercinin bir evin içinden uçması, bir yangına karşı nazik bir uyarı olarak kabul edilir.

insanın dostu olarak kal. Vedik efsanesinde, dünya karanlığa gömüldüğünde tanrılar, evreni dehşete düşürerek aniden Tvashtripure ateşi, Vedik Vulkan olarak patlayan Agni'ye dua ettiler. Edda destanlarında Loki, Logi (ateşi yiyip bitiren) ile bir yeme maçında yenilene kadar varlıkların en açgözlüsü olarak kabul edilirdi.

İblislerin ateşli doğasına dair inancın kalıntıları çoktur. Bu nedenle Şeytan'ın suya dokunamayacağı ya da geçemeyeceği ve bu nedenle bir derenin üzerinden atlayarak kaçabileceği çok yaygın bir inançtır.

Bazen bunun suyun arındırıcı özelliğiyle ilgili olduğu düşünülür; ancak Hıristiyan folklorunda Şeytan'ın, üzerine serpilmediği veya ayaklarını ıslatmadığı sürece kutsal sudan bile tamamen bağımsız olarak gösterildiği birçok örnek vardır.

Böylece, Aziz Godric ile ilgili Norfolk efsanesinde, Meryem Ana'nın kendisine öğrettiği bir ilahiyi söylemesi üzerine Şeytan'ın, içinde kutsal su bulunan kabı azizin başına fırlattığı söylenir. Ancak Şeytan ona çeşitli vahşi hayvan şekilleriyle saldırdığında, St. Godric Wear'a koşarak kaçtı ve bazen bütün gece boynuna kadar suyun içinde durdu.

Koboldlar giydikleri söylenen kırmızı ceketleri ateşli doğalarından alıyor. Başlangıçta*lar tanıdık*Almanya'da Kobold'un pek çok çeşidi vardı; ama bir anlamda, iyi ya da kötü mizacı ateşin rahatlığı ya da tehlikesiyle tanınan ev ruhundan, özel bir Taş-iblis'e dönüşmüştür. Faust'un odasındaki cehennem köpeği, 'Süleyman'ın Anahtarı' büyüsünden taşın arkasına sığınır ve orada insan şekline dönüşür.

Alman bakireleri, ateşin davranışıyla ilgili pek çok güzel kehanet okurlar ve benzerleri, ev köpeği Wahrsager'ınkinde de vardır.

Gerçekten de iblislerin ve cadıların, kedi ve köpek biçiminde, ateşin yanında gizlendikleri ve genellikle ateşin yanında duran kürek, maşa veya süpürge gibi aletlerle havada gezindikleri yaygın bir fikirdir. Paris'te eskiden St. John's gecesinde yirmi dört kediyi ateşe atmak bir gelenekti; M. De Plancy'ye göre bu hayvanlar şeytanın amblemiydi.

Böylece insan cadılarının soykırımının yerini aldı, ta ki uygarlık bu tür yangınlar için sokağa çıkma yasağını kaldırana kadar.

CBÖLÜM3.CESKİMİŞ

İştar'ın Hades'e İnişi - Ozanlık - Baldur - Herkül - İsa - Slavonik ve diğer ülkelerdeki Buz Devinin hayatta kalması - Clavie - Donmuş Cehennem - İblislerin kuzeydeki meskeni - Kiliselerin kuzey tarafı.

Çok eski nesiller boyunca bile İştar'ın Hades'e İnişi efsanesini duygulanmadan okumak imkansızdır.[44]Aşk tanrıçası sevgilisini aramak için yedi kapıdan geçer ve her birinde korkunç koruyucu tarafından bazı süsleri ve kıyafetleri çıkarılır. İştar, Ölüm Kraliçesi'nin huzuruna çıplak olarak girer. Ama tanrılar, insanlar ve sürüler onun yokluğunda çürüyor ve harikalar yaratan Kurtarıcı Hea, Cehennem Kraliçesi'ni o kadar büyülüyor ki, ülkesinin Yargıcı Annunak'a İştar'ı altın tahtından kurtarmasını emrediyor.

'İştar'a yaşam sularını döktü ve gitmesine izin verdi.

Bunun üzerine ilk kapı onu dışarı çıkardı ve vücudunun ilk giysisini ona geri verdi.

İkinci kapı onu dışarı çıkardı ve ellerinin ve ayaklarının elmaslarını ona geri verdi.

Üçüncü kapı onu dışarı çıkardı ve belinin orta kuşağını ona geri verdi.

Dördüncü kapı onu dışarı çıkardı ve alnındaki küçük güzel mücevherleri ona geri verdi.

Beşinci kapı onu dışarı çıkardı ve başının değerli taşlarını ona geri verdi.

Altıncı kapı onu dışarı çıkardı ve kulaklarındaki küpeleri ona geri verdi.

Yedinci kapı onu dışarı çıkardı ve başındaki büyük tacı ona geri verdi.'

[44]Britanya'da Tablet K 162. Muş. TR. HF Talbot tarafından 'Geçmişin Kayıtları'nda.

Doğanın bu eski mucize oyunu -yaz çiçeklerinin çiçekten geri dönüşü-, bir kasabadaki, bir ibadetçi çevresinin her gündönümünde aynı şeyi tekrarladığı, bir kasabadaki eski bir Asur tabletinden, diğerinden yalnızca birkaç saat sonra deşifre edilmiştir! Baş Druid Myfyr Morganwg, Hea'ya hâlâ Kurtarıcı olarak tapıyor ve kış gündönümünde kardeşlerini onun Hades Yılanı'nın kafasını yaralamaya gelişini kutlamak için bir araya getiriyor (Annwn, tablettekinin hemen hemen aynısı), ekim zamanı ve hasat başarısız olmayacak.[45]

Bu bir hayatta kalma mı? Şüphesiz; ama dünyada atasözünün söylediği gibi 'çizildiğinde' altında aynı anlayışı ortaya çıkarmayacak hiçbir kült yoktur. Ne kadar ruhsallaştırılmış olursa olsun, her 'kurtuluş planı' Güneş'in fethettiği Kış'ın, Sevginin Yeraltı Dünyasına İnişi'nin, hapsedilmiş Yaşam tohumlarının tesliminin kalıbına dökülür.

Güzel Baldur'un Helheim'dan serbest bırakılmasını isteyen Hermödr'ün efsanesini İştar efsanesiyle karşılaştırmak çok öğreticidir.

Kışın ölümcül güçleri, Baldur'un, yumuşak yaz ışığının, İskandinav Baal'inin ölümünün Edda dilindeki anlatımında temsil edilir. Kör kardeşi Hödr ise Karanlıktır; okunu yönlendiren iblis yer altı ateşi Loki'dir; okun kendisi Kış'ın beslediği ökseotundan yapılmıştır ve Baldur'a hiçbir görevi yoktur; ve onun taşındığı bölge, donmuş bölge olan Hel'dir. Gelen Hermödr, Hel'e tanrıların Baldur'un kaybından dolayı umutsuzluğa kapıldıklarına dair güvence verdi. Kraliçe, Baldur'un bu kadar sevilip sevilmediğinin artık denenmesi gerektiğini söyledi. 'Bu nedenle dünyadaki canlı ve cansız her şey onun için ağlarsa, o da Şir'e geri dönecektir.' Sonunda mağarasında şarkı söyleyen yaşlı cadı Thokk (Karanlık) dışında herkes ağladı:

Thokk ağlayacak

Kuru gözlerle

Baldur'un balya ateşi.

Hızlı ya da ölü bir şey değil

Carl'ın oğlunun bakımı için I.

[45]The *Batı Postası*12 Mart 1874 tarihli Baş Druid'in dikkat çekici bir mektubunu içerir; burada 'İsa'nın Hea veya Hu, Işık'tan türetildiğini ve Hıristiyan sisteminin Bardizmin yozlaşmış hali olduğunu ileri sürer.

Hel'in kendine hakim olmasına izin ver.

Böylece Baldur Helheim'da kaldı. Efsane İştar'ın İnişi'ne çok benziyor. Benzer bir aksanla, Güney tanrılarının habercisi ağlıyor ve üst dünyanın ve 'anne İştar'ın Hades'e indiğinden beri' tüm insanların ve hayvanların acılarını anlatırken kendini yaralıyor. Ancak ikincisinde haberci başarılı, Kuzey'de ise başarısız. Sıcak ve güneşli iklimlerle ilgili mitlerde, serbest bırakma çabaları kışın uzunluğuyla orantılı olarak az çok başarılıdır. Her yıl dört ay boyunca Hades'ten serbest bırakılan Adonis'te ve eğer Persephone'yi Afrodit için terk etmeyi seçerse diğer dört ay boyunca değişken bir yılın yansımasına sahibiz. Bu ve buna benzer Persephone mitleri, onların üst ve alt dünyalara geçişleri için belirlenen sürelere göre, muhtemelen anlatıldığı bölgelerin iklim ortalamalarına göre değişiklik gösteriyordu. Ancak tropik bölgelerde, İştar mitinde olduğu gibi, serbest bırakılmanın tamamlandığına inanmak kolaydı. Manga mitlerinde kahraman Maui, kırmızı bir güvercinin yardımıyla cehennem ateşinden kaçar.

Kışın Ölümü ile Baharın Hayatı arasındaki bu çekişme insanileştiğinde, Herkül'ün Ölüm'ü yenmesi ve Alcestis'i tamamen serbest bırakması gibiydi. Ruhsallaştırıldığı zaman, Mesih'in Ölümü ve Cehennemi fethetmesi ve ruhları hapishaneden salıvermesi gibiydi. Kışın ıssızlığının, karanlığın ortasında (kör Hödr) mızrağın (ökse otu oku) bir darbesiyle kapanan kırk günlük oruç ve Lent'te yapay olarak taklit edilmesi gerekiyordu. Ancak hızlı bir diriliş efsanesinin uzak Kuzey'de yapay olarak korunması gerekiyordu. Ölüm ve Cehenneme karşı tam bir zafer efsanesi, İskandinav atalarımız arasında asla ortaya çıkamazdı. Buna benzeyen tek hikayeleri Iduna'nın hikayesi, Devlerden kurtulmasının insanlara değil tanrılara nasıl sağlık getirdiğini anlatıyordu. Ancak insanlar, dünya ve insanoğlu için bir kurtarma haberini Güney'den duymak zorunda kaldı.

Bu yeni müjdeyi, isteksiz korkularına karşı onlara empoze edildikten sonra, buz ve kasvet bölgelerinde oturan insanlara ne tür müjdeler verdiklerini şimdi anlayamıyoruz. Festivallerde eski mücadele çeşitli biçimlerde yeniden canlandırıldı ve doğanın korkunç güçleri karşısında uzun süre çaresiz ve çaresiz kalan halklar hiçbir zaman yenilmedi.

Uzun zamandır basit fiziksel anlamda yorumlanan Güney'in kendilerine karşı kazandığı kahramanca zafer masallarından bıkmıştı.

Kuzey Dünyasının büyük İblis'i hala Kış'tır ve ona karşı olan kalıtsal nefret o kadar fazladır ki, hâlâ çeşitli isimler ve kılıklar altında lanetlenmekte, kırbaçlanmakta, öldürülmekte ve gömülmekte veya boğulmaktadır. Bay Ralston, her Slav ülkesinde, karnaval zamanıyla ilgili olarak, Kışın ölümünü ve İlkbahar veya Yazın doğuşunu simgeleştirmeyi amaçlayan eski ayinlerin izlerinin bulunabileceğini söylüyor. Polonya'da kenevir veya samandan yapılmış bir kukla bir gölete veya bataklığa atılır ve üzerinde 'Şeytan seni alsın!' yazılıdır. Daha sonra tapuya katılanlar evlerine kaçarlar ve eğer içlerinden biri tökezleyip düşerse, o yıl içinde öleceğine inanılır. Yukarı Lausatia'da benzer bir figür, bir direğe bağlanarak yağdırılır, sonra köy sınırına götürülür ve karşıya atılır ya da suya atılır; taşıyıcıları yeşil dallarla geri döner. Bazen figür, karı temsil edecek şekilde beyaz bir örtüye bürünür ve elinde bir süpürge (süpürülen fırtına) ve bir orak (ölümcül orakçı) taşır. Rusya'da 'Hasır Mujik' yakılıyor ve Bulgaristan'da da; ikincisinde şenlik ateşine silahların ateşlenmesi ve Bahar tanrıçası Lado'ya danslar ve şarkılar eşlik ediyor. Apollon'un Python'u öldürmesine neden olan Leto'nun bu anısı, tanrının güneş ışınlı oklarını hatırlatan, ona eşlik eden okçuluk haftasıyla daha da çarpıcı hale geliyor. İspanya ve İtalya'da iblis kuklası Yahuda adı altında kırbaçlanıyor, tıpkı Portekizli denizcilerin Londra Rıhtımı'ndaki yıllık Kutsal Cuma gösterisinde olduğu gibi. Bay Tylor, Meksika'da da benzer bir gelenek buldu; Yahuda, boynuzlu ve toynaklı bir şeytandı. İskoçya'da, ilgili bir geleneğin Hıristiyanlık öncesi aksesuarları, hem seçilen zamanda (yılın son günü, eski tarz) hem de yerde daha belirgindir. Kış kuklasını yakma geleneğine gizemli bir şekilde verilen adla 'Clavie', bu yılın 12 Ocak'ında (1878), yerel olarak 'Douro' olarak adlandırılan eski bir Roma sunağının bulunduğu Forres yakınındaki bir balıkçı köyü olan Burghead'de meydana geldi. Bir katran fıçısı ateşe verildi ve bir balıkçı tarafından kasabanın etrafında gezdirilirken, halk bağırıp selam verdi. (Namluyu taşıyan adam düşerse bu kötü bir alamettir.) Işıklı fıçı kasabanın etrafından dolaştıktan sonra tepenin tepesine taşınarak Douro'nun üzerine yerleştirildi. Daha fazla yakıt eklendi. Yukarıya doğru uçuşan kıvılcımların, kasabayı terk eden cadılar ve kötü ruhlar olduğu sanılıyor; bu nedenle insanlar boşlukta ortadan kaybolurken onlara bağırıyor ve küfrediyorlar.

Yanan katran fıçısı parçalara ayrıldığında, balıkçı kadınlar içeri koşuyor ve kalıntılarından yanan bir parça odun almaya çalışıyorlar; Bu ışıkla kulübenin ocağındaki ateş hemen tutuşturulur ve bu alevin yılın geri kalanında canlı kalması şans sayılır. Cadıların ve kötü ruhların eve girmesini önlemek için Clavie'nin kömürü toplanıp bacaya parçalanır. Douro, her yıl yakılan ateşlerden dolayı kalın bir katran tabakasıyla kaplanıyor. Yakınında çok eski bir Roma kuyusu var.

'Cehennem' kelimesinin ateşsiz, karanlık bir yer anlamına gelmesi etimolojideki ironinin bir örneğidir. Ayrıca, ikametgahı buzlu bir delik olan İskandinav iblis Hel'in fonetik olarak Kali'ye, 'Kara Olan'a (Goth. Halja) karşılık gelen adının ateşli bir azap yeri olarak korunmasının da bir önemi yoktur. Sıcaklığın yanı sıra soğuğun da rahatsız edici derecede bilindiği bölgelerde, genellikle bunun gelecekteki ceza fikirlerinde temsil edildiğini görürüz. Cehennem ile aynı anlama gelen Hades adı verilen bölge soğuğu çağrıştırıyor. Tertullianus ve Jerome, İsa'nın kendi ifadelerinin 'dış karanlık' ve 'dişlerin gıcırdaması (gıcırdaması)' aşırı sıcaklığın yerini aşırı soğuğun aldığı bir yere işaret ettiğini söylüyor. Hahamlarda da benzer spekülasyonların izleri bulunur. Böylece Haham Joseph, Gehenna'nın hem suya hem de ateşe sahip olduğunu söylüyor. Nuh, ölüm meleğinin yaklaştığını gördü ve ondan on iki ay saklandı. Neden on iki? Çünkü (Haham Yehuda'yı açıklıyor) günahkarların imtihanı böyledir; altısı suda, altısı ateşte. Dante'nin (Virgil'i takip ederek) hem soğuk hem de yanan cehennemleri var; ve bu fikir bazı bilim adamları tarafından, gelecekteki cezaların şiddetli sıtma ve ateşe dönüşmesini sağlayacak bir ifadeye dönüştürüldü. Milton (Paradise Lost, ii.), donmuş kıtanın korkunç resminde hahamların fikirlerini Virgil'in (Æn. vi.) fikirleriyle harmanlamıştır.

Kavurucu hava

Yanar ve soğuk ateş etkisi yaratır:

Harpi ayaklı Hiddetler tarafından oraya götürüldü

Bazı devrimlerde hepsi kahrolası

Getirilir; ve sırayla acı değişimi hissediyorum

Şiddetli aşırılıklardan, aşırılıklar değişimle daha şiddetli,

Azgın ateş yataklarından buzda açlıktan ölmeye

Onların yumuşak eterik sıcaklığı ve orada çam

Taşınmaz, sabit ve donmuş yuvarlak.

Shakespeare'in 'Measure for Measure'daki dizeleriyle karşılaştırılabilecek olan -

Mutlu ruh

Ateşli selde yıkanmak ya da ikamet etmek

Kalın damarlı buzun heyecan verici bölgesinde.

Thibet'te cehennemin sekizi yanan, sekizi donmuş on altı dairesi olduğuna inanılıyor. M. Delepierre bunu aşırı sıcak ve soğuk iklimler arasındaki hızlı değişimlere atfediyor.[46]Thespesius'un Hades'teki vizyonunu anlatan Plutarch, oradaki donmuş bölgeden söz ediyor. Denys le Chartreux (De Pœnis Inferni), cehennem azaplarının en şiddetlisinin donmak olduğunu söylüyor. 'Çobanların Takvimi'nde (1506) bir efsane şöyle geçer: 'Lazarus şöyle der: 'İçinde kıskanç erkek ve kadınların donanmaya atıldığı bir froson yce sürüsü gördüm ve sonra aniden çok büyük bir soğuk geldi. Bütün kıskançları soğuk suya döktüler ve hiçbir şey görmediler.' İranlı Ardá Viráf'ın vizyonu da böyledir.

Soğuk Şeytan'ın doğal olarak her Kuzey bölgesinde bir yaşam alanı vardır. O, insan biçimli, ejderha başlı, Chang nehrinde dolaşan ve yağmur fırtınalarına neden olan Çin'in Ke-mung'udur.[47]Grönland'da sürekli ıstırap çeken ve açlığını gidermek için ölüm anında ruhların üzerine atlayan Erleursortok'tur. Nova Scotia Mimac'larının Chenoo'ları (iblisleri), ırk iblislerinin belirli özelliklerini taşırlar, ancak korkunç derecede soğukturlar. Chenoo silahı bir ejderhanın boynuzudur, çığlığı duyan kişi için öldürücüdür, kalbi ise bir buz bloğudur. İblis öldürülecekse bu kalbin yok edilmesi gerekir, ancak bu ancak ateşte eritilerek yapılabilir: Gerekli olan başlıca önlem, kişinin

[46]'L'Enfer', s. 5.
[47]Dennys' 'Çin Folkloru', s. 98.

nedeniyle oluşan selde boğuldu. Buzlu iblis İskoçya'da uzun süre hayatta kaldı. Sir James Melville, 'Anılar'ında şöyle diyor: 'İskoç cadılarının Norveç denizinde fırtına çıkarmalarına yardım eden ruh ya da şeytan buz kadar soğuktu ve bedeni demir kadar sertti; yüzü berbattı, burnu bir kartal gagasına benziyordu, iri, yanan gözleri vardı, elleri ve bacakları kıllıydı ve tırnaklarında bir grifon gibi pençeleri vardı.' Dr. Fian, I. James'in Danimarka'dan fırtınalı yolculuğuna karşı çıkması için bu şeytanı yetiştirdiği için yakılmıştı.

Bu tür iblisler, alev iblisi (Loki) ve dünyanın ateşle sona ermesine ilişkin geleneklerin ithal edildiği İskandinavya'da insanların akıllarına musallat oldu; popüler inanışın esas olarak Buz devleri ve korkunç Oegir ile meşgul olduğu görülüyor. kasvetli deniz doğu rüzgârlarının tanrısı, bizim sözümüzde huşuyla korunmuştur (Anglo-Sakson)*Ege*) ve daha doğrudan, çocuğun Gladsheim'ında sıklıkla katledilen tanıdık iblisimiz Ogre adına. Loki (ateş), gerçekten de, Æsir (tanrılar) tarafından hızla, varlığının ancak kendisinin sebep olduğu depremler, gayzerler ve Hecla patlamaları ile bilinebileceği gizli bir yer altı diyarına sürgün edildi. Yine de Tanrıların Alacakaranlığı Ragnarök'te ortaya çıkacaktı. Prose Edda'da tropik ve soğuk bölgelerin (biri geleneksel, diğeri yerli) eşsiz bir karışımını görebiliriz. Böylece: - 'Gökyüzü, yeryüzü ve tüm evren yok olduktan, tüm tanrılar, Valhalla'nın evleri ve tüm insanlık yok olduktan sonra geriye ne kalacak?' 'Pek çok mesken olacak' diye yanıtladı Thridi, 'bazıları iyi, bazıları kötü. Bulunulacak en iyi yer cennetteki Gimil olacaktır; ve güzel içkiler içmekten hoşlananlar, yine Okolni bölgesinin cenneti olan Brimir adlı salonda büyük bir mağaza bulacaklar. Ayrıca Nida dağlarının üzerinde duran Sindri için kırmızı altından yapılmış bir fuar salonu da bulunmaktadır. O salonlarda dürüst ve iyi fikirli adamlar kalacak. Ná-strönd'de kapıları kuzeye bakan geniş ve korkunç bir yapı var. Tamamen yılanların hasır gibi birbirine örülmüş sırtlarından oluşur. Ancak yılanların başları salonun içine doğru dönüktür ve sürekli olarak cinayet işleyenlerin ya da kendi kendilerine küfredenlerin akın ettiği zehir selini kusarlar. Völuspá'da söylendiği gibi: -

Bir salon gördü

Güneşten uzak

Náströnd ayakta,

Kuzeye doğru kapılar görünüyor,

Ve zehir damlaları

Boşluklardan içeri girin.

O salon oluştu

Çelenkli yılanlardan.

Orada onun yürüdüğünü gördüm

Ağır akıntılar sayesinde

Yeminli erkekler

Ve katiller.

Göksel bölgelere ve buralarda yaşayanlara verilen bu isimler, güneş ışığına ve ateşe işaret etmektedir. Gimil ateş anlamına gelir (*gímr*): Brimir (*brimi*, alev), dev ve Sindri (*kül*), tanrıların mücevhercisi olan cüce, altından salonlara yükseltilir. Bir bahçeden ya da 'günün serinliğinde' orada yürümekten söz edilmiyor. Náströnd ise Ölüler Sahili anlamına geliyor; 'kapıları güneşten uzak, kuzeye bakan' bölgede aşırı soğuk bir cehennem görüyoruz. Hıristiyanlık, İzlandalılara ateşi çağrıştıran şeytani bir isim vermekte fayda görmedi. 'Skratti'den (kükreyen, belki de bizim Eski Scratch'imiz) ve 'Kolski'den (kömür karası olan) bahsediyorlar, ama kötülük yapana ateş veya ateş şeytanı kadar parlak ve rahat bir şey vaat etmiyorlar.

Büyük Destan'da*Nibelungen Yalan Söyledi*Muhtemelen Kuzeyli Adam'ın Cennet rüyasının sonunda tutarlı olduğu şekle sahibiz: Güneyde, büyük bir Solucan (su yılanı veya araya giren ışıltılı buzul denizi) tarafından korunan, parlayan cazibesi Güzellik (Chriemhild) ile korunan bir Gül bahçesi. kraliçeleri için bu zafer ancak cesur bir ejderha avcısı Siegfried tarafından kazanılabilirdi. Richard Wagner'in göl kıyısındaki güzel evinin önünden geçerken, bir başka ejderha bağlama ve cenneti geri kazanma efsanesinin Ammergau versiyonuna tanık olmaya giderken, (Starnberg) gölünün eski adının şu olduğunu fark ettim:*Wurmsee*Bir zamanlar ona musallat olan ejderhadan, bestecinin penceresinden ise ejderhanın koruduğu 'Gül Adası' görülebiliyordu. O zamandan beri

Bayreuth'ta pek çok biçimdeki efsane, onun asası altında müzikal olarak yüceltildi.

İngiltere, belki de kısmen sert iklimi nedeniyle, bir zamanlar iblislerin ana meskeni olma ününe sahipti. Sevgilisini Kıta'da bırakan bir iblis, 'Annem beni İngiltere'den arıyor' diyor.[48]Ancak İngiltere onlara daha da yüksek enlemler tahsis etti; İrlanda'yı, Iona'yı ve kuzeydeki diğer adaları Hıristiyanlaştırırken, iblisleri kovmanın ön hazırlıklarıydı. Lewis ve diğer Hebrid adalarının 'Deis-iuil'i 'Clavie' -ateş, onları şeytanlardan korumak için sığırların etrafında ve bebeklerin 'değişmesini' önlemek için henüz kiliseye gitmemiş annelerin etrafında taşınıyordu- sınır dışı edilmenin hala devam ettiğini gösteriyor devam ediyor, ancak bu tür bölgelerde İskandinav ve Hıristiyan kavramları o kadar karışmış durumda ki, 'şeytanla ateşle savaşmak' anlamına geliyor. Bu yüzden Havamal'da erkekler 'hastalıklar için ateş yakmaları' konusunda uyarılıyor; ve Gudrun şarkı söylüyor—

Ey Kontlar, bir meşe yığını kaldırın;

Cennetin altında en hafif olsun.

Acılarla dolu bir göğsü yaksın!

Yüreğimin etrafındaki ateş, acıları eritiyor.

Son satır, 'kocasının ateşinin alevi dul kadının göğsünü serinletir' şeklindeki Hindu deyimiyle tezat oluşturuyor.

Kuzey Cenneti ve Cehennemi'nin karakterleri, İngilizlerin ölüleri bir kilisenin güney tarafına gömme geleneğinde varlığını sürdürüyor. Brand'in zamanında bu kullanımın ne kadar yaygın olduğu, onun kilise bahçeleri hakkındaki bölümüne bakılarak görülebilir. Mezarlığın kuzey tarafı vaftiz edilmemiş bebeklere ve idam edilen suçlulara ayrılmıştı ve bu bölümde insanların dans etmesine veya tenis oynamasına izin veriliyordu. Dr. Lee, Morwenstow'daki kilise avlusunun güney kısmında yalnızca mezarların bulunduğunu, kuzey kısmında ise kimsenin bulunmadığını söylüyor; Cornish'lilerin (eski gelenekleri takip ederek) kuzeyin şeytanların bölgesi olduğuna inandıkları gibi. Cornwall'un bazı mahallelerinde vaftiz gerçekleştiğinde, yazı tipinin karşısındaki nefin kuzey kapısı açılır, böylece

[48]Procopius, 'De Bello Gotiko', iv. 20.

kovulan şeytan kendi bölgesine, yani kuzeye çekilebilir.[49]Bu, Martin'in 'Month's Mind' adlı kitabındaki deyişe uygundur:*ab aquilone omne malum*.

Aslına bakılırsa, White'ın 'Selborne Tarihi' adlı eserinde belirttiği 'çoğu taşra kilisesine olağan yaklaşımın güneyden olduğu' gerçeğinin, kutsal yapının bölgeye sırtını dönmesi gerektiğine dair bir inanca işaret etmesi ihtimal dışı değildir. şeytanların. Şeytan'ın ve onun meskeninin ateşli karakterini anlatan vaazları dindar bir şekilde dinleyen insanların, bu vaazların duyulduğu kiliseleri, şeytanın ait olduğuna dair kalıcı inançlarının kanıtlarıyla çevrelemeleri gerçeğini doğuran, hayatta kalmanın eşsiz bir örneğidir. buz bölgesine gitmeleri ve ölülerinin Brimir ve Sindri'nin mutlu meskenleri olan Ateş ve Küller yönünde gömülmeleri gerektiği!

M. François Lenormant, Akad ve Fin mitolojilerini karşılaştıran son derece öğretici bir bölüm yazmıştır. Orada, onların düşman iklimlere uyum sağlayan tek ve aynı ağaç olduklarını gösteriyor.[50]Benzer üçlü, rünler, tılsımlar ve hatta bazı durumlarda isimlerle, her ikisinin de tapındığı ateşe bakışları, ilk bakışta biraz anormal görünecek şekilde farklılık gösteriyor. Akadlılar, ateşe tapınmalarında, alevlere şan ve güç atfederek övgü kaynaklarını tükettiler; Finliler soğuk evlerinde kış gündönümünde ateş festivalini kutladılar, ateşin başında dualar okudular ve ailenin annesi ev içi içkisiyle şunu söyledi: 'Her zaman bu kadar yükseğe çık, ey alevim, ama daha fazla yanma ve daha fazla yanma. daha ateşli!' Güneyli ile karşılaştırıldığında Kuzeyli ateşe tapıcının coşkusunun azalması, yalnızca Güney'deki örtmecenin sonucu olabilir; ya da belki de ilkel Asurlular arasında ateş tanrısının heybetli karakteri, dualarının ve yakarışlarının karakteristik özelliği olan onun önünde mutlak secdede belirtilirken, Finliler örneğinde daha güçlü soğuğun sürekli varlığı, daha az aşırı tapınmaya yol açmıştır. . Bunlar yangının kusurlarını tanımaya cesaret ettiler.

Bu anormalliğin gerçek doğası, kültlerini ortak bir kaynaktan alan iki ülkenin korktuğu büyük iblisin, en çok korkulan gücün aşırılığını temsil ettiğini düşündüğümüzde görünür hale geliyor. Her durumda iblis bir rüzgârdı; Finliler arasında kuzey rüzgarı,

[49]'Rahip RS Hawkes'un Anıtları'.
[50]'La Magie chez les Chaldéens', iii.

Accadians güneybatı (en ateşli) rüzgardır. Fin iblisi Hiisi'ydi; korkunç bir canavar köpekler, kediler, öfkeler, etrafa acı, hastalık ve ölüm saçan bir kuyrukla soluk renkli atının üzerinde havada hızla ilerliyordu.[51]Bronz heykeli Louvre'da bulunan Akad iblisi, kartal ayakları üzerinde dikilmiş, kolları aslan pençeleriyle sivriltilmiş bir köpek gövdesidir; bir akrep kuyruğuna ve bir iskelet kafasına sahiptir; eti yarı yarıya soyulmuş, gözleri korunmuş ve üzerine keçi boynuzları takılmıştır. Dört adet dışa açılmış kanadı vardır. Bu dahiyane derecede korkunç resmin arkasında, Akad dilinde yazılmış bir yazıt var; bize bunun, güneybatı rüzgârının şeytanı olduğunu, düşmanca hareketini önlemek için kapıya veya pencereye yerleştirilmek üzere yapıldığını bildiriyor.

Bir yanda bu gibi figürleri, diğer yanda onlara düşman olduğu sanılan güzel varlıkları gözlemledikçe; Rünlerde ve büyülü sözlerde, kadim insanların kendilerini ne kadar yoğun bir şekilde bu iyi ve kötü güçlerle çevrelenmiş hissettiklerini ve doğayı bu şekilde okuyarak mevsimlerin birbiri ardına fethettiğini ve fethedildiğini ve daha uzun ve daha uzun günlerin birbirini takip ettiğini görmeyi öğrendiklerini belirttiğimiz gibi. geceler, hiç bitmeyen bir savaşın değişen kaderi; gündönümü festivallerinin, Noel ve Yeni Yıl çevresinde toplanan geleneklerin ve her yıl Hıristiyan kostümü ve isimleri kılığına giren bunlardan kalan çeşitli kalıntıların anlamını daha iyi anlayabiliriz. Güneşe tapan atamız için yeni yıl, kışa göre daha sıcak geçen zamanın, mümkün olduğu kadar, ilk hafif avantajı anlamına geliyordu. Günün ışığın ve karanlığın üstünlüğü arasında gidip gelmesine artık şüphe duyan Thomas'ın adı veriliyor. Noel'de güneşin doğan zaferi, ahırdaki hayvanların ortasında yemlikteki kutsal bir bebek olarak görülüyor. Eski doğaya tapınma, Hıristiyan inancına sıkı bir örtü miras bırakmıştır. Ancak kış ve sıcak güçler arasındaki savaşa dair eski fikir, Yeni Yıl döneminde hala akıllardan çıkmıyor; Bir zamanlar iyi ve kötü iblisler arasında şiddetli çekişmeli bir savaşın dönemi olduğuna inanılan on iki gün ve gece, birçok kişi tarafından hâlâ özel bir uyanıklık ve dua dönemi olarak görülüyor. Yılbaşı Gecesi, İngiltere'nin kuzeyinde hala 'Hogmanay' - muhtemelen AÇIK*hökunött* Kış ortasında, Thor'un kurbanları hazırlanırken, eskiden iyi ve kötü hayaletlerin her erkek ve kadın için yarıştığı inancını yansıtan birçok kutlama yapılırdı: havaya inanılırdı.

[51]Lönnrot, 'Abhandlung über die Magische Medicin der Finnen.'

onlarla dolup taşmak ve hiçbir evde koruyucu ateşin sönmediğinden emin olmak için nöbet tutmak gerekir; hiçbir yabancı erkek, kadın ya da hayvan yaklaşmadı; muhtemelen kılık değiştirmiş bir iblis. Havayı dolduran kalabalıktan kötü niyetli varlıkların girişini engellemek için kapı ve pencerelere kutsal bitkiler yerleştirildi. Asil kalbi, hobgoblin hikayelerine garip bir şekilde açık olan bir zihinle birleşen John Wesley, kiliselerin ve mezheplerin yolunu bu antik atmosfere geri götürdü. Bununla birlikte, çağın rasyonalizmi St. Wesley'in Ziyafeti - Nöbet Gecesi'ni etkilemiştir. Oxford'daki Queen's College'ın sert kışa karşı kazandığı zaferi kutlayan Domuz Başı Ziyafeti'nde, kılları bir zamanlar kutsal ve biberiyenin ormanlık ruhlarının altına düşmüş buz sarkıtları olan başı kesilmiş iblis kardeşini zorlukla tanıyabiliyor. Ancak Nöbet Gecesi'nin antikacı anlamda gerçekte ifade ettiği şey, bir zamanlar insanın kaderini belirlediğine inanılan ateş ve don güçleri arasındaki o eski, doruk noktasına ulaşan mücadeledir. Beyaz Rusya'da, yılbaşı gününde, yıllık temel savaşa karar verildiğinde, zengin ve fakir Kolyada'lar evden eve taşınarak bir yanda ölenler ve yaralananlar, diğer yanda talihliler anlatılır. Bunlar iki çocuk; biri güzel kıyafetler giymiş, başında başaklardan bir çelenk var, diğeri ise yırtık pırtık ve dövülmüş samandan bir çelenk takıyor. Bunlar yakından incelendikten sonra her ev sahibi çağrılır ve birini seçer. Seçimi 'fakir Kolyada'ya düşerse, katılan koro kederli bir melodi söylüyor; bu şarkıda kötü bir hasat, yoksulluk ve belki de ölüm beklediği konusunda uyarılıyor; 'Zengin Kolyada'yı seçerse ona hasat, sağlık ve zenginlik vaat eden neşeli bir şarkı söylenir.

Dardistan'ın bazı bölgelerinin yerlileri, kıştan önceki ay yeni ayda, mevsimlik et erzaklarının kurumaya bırakılmasından hemen sonra kutlanan Ateş Bayramı'na siyasi ve sosyal önem atfederler. Onların efsanesi, o zaman ulusal kahramanlarının eski tiranlarını öldürüp iyi bir hükümet getirdiğidir. Başka bir yerde anlatılan bu efsane, kalbinin kardan yapılmış olduğunun keşfedilmesiyle öldürülen bir tiranın hikayesidir. Meşalelerin sıcaklığıyla öldürüldü. Kutlamalarda köylerin tüm erkekleri meşalelerle ileri çıkarlar, meşaleleri başlarının etrafında sallarlar ve kar yürekli tiranın kalesini uzun süre elinde tuttuğu Ghilgit yönüne doğru fırlatırlar. Kocalar meşale atmaktan eve döndüklerinde küçük bir dramanın provası yapılır. Eşler reddediyor

kendilerine getirdikleri faydaları anlatarak yalvarıncaya kadar onlara giriş yapın; Koca kabul edildikten sonra somurtkan bir tavır takınır ve ziyafete katılması için okşamalarla kendisine getirilmesi gerekir. Karısı onu şu şarkıyla öne çıkarıyor: - 'Beni sevindirdin, sen Rajah'ın gözdesi! Beni sevindirdin, ey cesur atlı! Silahı ve kılıcı bu kadar iyi kullanan senden razıyım! Beni memnun ettin, ah, şeref mantosunu kuşandın! Ah büyük mutluluk, zevkin bedelini vererek satın alacağım! Ah, sen bizim için yiyeceksin, mısır yığını, yağ deposu, hepsini zevkin bedelini vererek satın alacağım için çok mutluyum!'

CBÖLÜM4. ELEMENTLER

İskoç Munasa - Rudra - Siva'nın şimşek gözü - Alevli kılıç - Topallayan iblisler - Fırtınanın iblisleri - Helios, Elias, Perun - Thor okları - Bob kuyruklu Ejderha - Kasırga - Japon gök gürültüsü tanrısı - Hıristiyanlardan sağ kalanlar - Jinni - Su baskını - Nuh—Nik, Nicholas, Yaşlı Nick—Nixies—Hidralar—Tuna Şeytanları—Gelgitler—Rusya ve İngiltere'de Hayatta Kalanlar.

Son yıllarda Edinburgh'da bir dergide dindar kişilerin gecenin belirli saatlerini kutsal egzersizlerle meşgul etmelerini isteyen ilginç reklamlar yayınlandı. Öyle görünüyor ki, bunlar, gece ve gündüzün her anında kesintisiz bir şekilde namaz kılınmasını öngören, ibadet eden bir grup insandan söz ediyor. Onların teorisine göre, pek çok felakete neden olan şey, geceleri Hıristiyan ibadetlerinin olağan şekilde durdurulmasıdır. Şeytanlar daha az dizginlendiğinden fırtınalar ve tüm temel tehlikeler ortaya çıkar. Bu iblisleri kesintisiz bir dua zinciriyle birbirine bağlamayı ümit eden dua çemberi, bana bildirildiğine göre, önceden var olan bir kız kardeşe olan nazik ilgisi şüphesiz Hindu Munasa'da kişileşen bir hanımın dindar coşkusundan kaynaklandı. Tüm tanrılar uyurken, insanlığı yılan zehirinden korumak için Euphorbia'nın bir dalının üzerinde yılan şeklinde oturuyordu. Bununla birlikte, Edinburgh'da dua ederek nöbet tutan yılanın bilgeliği değil, daha ziyade 1785 yılında 'Meggie o' the Shore' tarafından uygulanan tehlikeli türden bir uyanıklık olmasından korkulmalıdır. Hugh Miller tarafından.[52]Fırtınalı bir gecede, iki genç kız onun kulübesine sığındığında, hepsi denizin uğultusuna karışan gece yarısı sıkıntı çığlıklarını duymuşlar: 'Pencerenin perdesini kaldır ve dışarı bak,' dedi Meggie. Dehşete kapılan kızlar öyle yaptılar ve şöyle dediler: 'Udall Körfezi'nin ortasında parlak bir ışık var. Suyun üzerinde bir gemi direği yüksekliğinde asılı duruyor ve altında demirli bir tekneye benzeyen bir şey görebiliyoruz, beyaz deniz etrafını sarsıyor.' "Şimdi perdeyi aç" dedi Meggie; 'Ben bunun gibi görüntü ve seslere yabancı değilim hanımlarım; başka bir dünyanın görüntü ve seslerine; ama bana Tanrı'nın bana herhangi bir ruhun olabileceğinden daha yakın olduğu öğretildi; ve böylece korkmamayı öğrendim.' Daha sonra bir Cromarty yawl'ının battığının ve gemideki herkesin battığının keşfedilmesi hiç de şaşırtıcı değil.

[52]'Kuzey İskoçya'nın Sahneleri ve Efsaneleri.' Nimo, 1876.

boğuldu; ancak Meggie'nin komşuları onun inancına göre efsaneyi korumuş ve sahneyi gerçekte ne olduğuna dair bir önsezi olarak anlatmış gibi görünüyordu. Denizcilerin sakinleştiklerinde ıslık çalarak rüzgâra yalvardıkları bir bölgedeydi; ve hem ıslık çalmak hem de dua etmek, gelecekte umutları zayıf olsa da, geçmişte uzun bir kariyere sahip olmuştur.

'Rig-Veda'da Rudra'ya (Kükreyen) yazılmış dikkate değer bir ilahi vardır ve bu ilahiden burada uygun bir şekilde alıntı yapılabilir:—

1. Fırtına tanrılarının efendisi, lütfun bize uzansın; bizi güneşin görüş alanından ayırma; Kahramanımız saldırıda başarılı olsun. Ey Rudra, nesillerimiz güçlensin.

2. Ey Rudra, senin tarafından sağlanan rahatlatıcı çareler sayesinde yüz kışa ulaşalım; nefreti, sıkıntıyı ve her tarafa yayılan hastalıkları bizden uzaklaştır.

3. Sen, ey Rudra, şerefli varlıkların en mükemmelisin, güçlülerin en güçlüsüsün, ey sürgüyü kullanan kişi; bizi kötülükle karşı kıyıya sağ salim taşı; Günahın tüm saldırılarını savuşturun.

4. Ey Rudra, tapınmalarımızla, övgülerdeki kusurlarımızla ya da yakarışlardaki ahlaksızlıklarla seni öfkelendirmeyelim; çarelerinle kahramanlarımızı ayağa kaldır; duyduğuma göre doktorlar arasında başhekim senmişsin.

5. Yakarışlar ve adaklarla tapınılan bu Rudra'yı ilahilerle yatıştırabilir miyim? yumuşak kalpli, kolay ikna edilen, sarı saçlı, güzel çeneli tanrı bizi kötülük planlayanların eline teslim etmesin.

6. Cömert verici, fırtına tanrılarının eşliğinde, yalvaran beni, çok canlandırıcı yiyeceklerle sevindirdi; Sıcaktan bunalan biri nasıl gölge ararsa, ben de zarar görmeden Rudra'nın iyi niyetine sığınayım.

7. Nerede, ey Rudra, şifa veren ve rahatlatan o lütufkâr elin? Ey cömert bağışlayıcı, tanrılardan gelen kötülüğü ortadan kaldırarak bana merhamet et.

8. Sarımsı tenli, açık tenli nimet dağıtıcıya büyük ve güzel bir övgü şarkısı gönderiyorum; ışık saçan tanrıya secdeyle tapın; Rudra'nın ünlü ismine ilahiler söylüyoruz.

9. Sağlam uzuvlu, çok şekilli, şiddetli, sarımsı kahverengi, kendisini parlak altın süslerle süsledi; gerçek güç, bu geniş dünyanın hükümdarı Rudra'dan ayrılamaz.

10. İbadete lâyıksın, sen okları ve yayı taşıyorsun; ibadete layıksın, birçok biçimde göz kamaştıran bir kolye takıyorsun; ibadete layıksın, sen bu uçsuz bucaksız kainatın hakimisin; senden daha kudretli kimse yok, ey Rudra.

11. Bir arabanın üzerinde oturan, vahşi bir canavar gibi korkunç, şiddetli ve yıkıcı olan ünlü ve her zaman genç olan tanrıyı kutlayın; Sen övüldüğünde şarkıcıya merhamet et, Ey Rudra; orduların bizden başkasını vursun.

12. Bir çocuğun kendisine yaklaşan ve onunla konuşan babasını selamlaması gibi, ey Rudra, ben de seni çok veren, iyiliğin efendisi olarak selamlıyorum; Sen övüldüğünde bize çare ver.

13. Ey fırtına tanrıları, saf ve yardımcı olan, ey cömert veren, neşe veren, babamız Manu'nun seçtiği çareleriniz, bunları ve Rudra'nın kutsamasını ve yardımını arzuluyorum.

14. Rudra'nın oku bizden çevrilsin, alevli tanrının büyük kötülüğü önlensin; Zenginlik konusunda cömert olanlardan güçlü yayını geri çek; Ey cömert Tanrım, nesillerimize ve gelecek nesillerimize merhamet et (*yani*, çocuklarımız ve çocuklarımızın çocukları).

15. Böylece, ey sarımsı kahverengi Rudra, hediye veren bilge, çığlığımızı dinle, burada bize kulak ver ki, bize kızmayasın, ey tanrım, bizi öldürmeyesin; Kahraman evlatlar açısından zengin olan bizler, kurbana büyük övgüler sunalım.[53]

Diğer ilahilerde Rudra'nın kötü niyetli karakteri daha da öne çıkar:

[53]'Rig-Veda', ii. 33.Tr. Michigan'dan Profesör Evans tarafından.

7. Güçlü adamımızı, küçük çocuğumuzu, büyüyeni, büyüyeni, ne babamızı, ne de annemizi öldürmeyin; Canınızı yakma, ey Rudra, sevgili canlarımız.

8. Bize çocuklarımıza ve çocuklarımıza, erkeklerimize, atlarımıza, atlarımıza zarar vermeyin. Kahramanlarımızı öfkeyle vurmayın; adaklarla seni sürekli bekliyoruz.[54]

Bu ilahide (1. ayet) Rudra 'saçları örgülü' olarak tanımlanıyor; ve 'Yajur-veda' ve 'Atharva-veda'da Siva'nın sıfatı gibi diğer nitelikleri ona atfedilir. *nîla-grîva*veya mavi boyunlu. 'Rig-veda'da Şiva sıklıkla bir lakap olarak geçer ve şu anlama gelir:*hayırlı*. Fırtınaların efendisi Rudra'yı yatıştırmak için örtmeceli bir lakap olarak kullanıldı; ve sonunda bu sıfat ayrı bir tanrıya dönüştü.

Siva'nın soyundan gelen efsanelerde ayrıca onun bakışının, artık fil kafasını takan genç tanrı Ganesa'nın kafasını yok ettiği ve yerine onun yerine geçtiği belirtilmektedir; ve tanrılar onu, konsantre bakışının (yıldırım) evreni küle çevirmemesi için gözlerini sürekli olarak kırpıştırmaya (yıldırım gibi) ikna etmişler. İkinci efsaneyle Hindistan'daki nazar bakışı doğal olarak ilişkilendirilebilir, ancak ülkelerin çoğunda bu daha ziyade belirli gezegenlere, özellikle de Satürn'e atfedilen kötü niyetli etkilerle ilişkilendirilmiştir; nazara karşı muskalar burçlarla işaretlenmiştir. Siva'nın gözüyle ilgili efsane, Rus iblisi Magarko'da ("Winker") ve bakışlarının insanları, hatta şehirleri küle çevirecek güce sahip olduğu söylenen Servian Vii'de varlığını sürdürüyor.

Korkunç Rudra çok sayıda inançta temsil ediliyor; bunlardan bazıları belki de hayatta kalmış; kuzey dünyasının dalgalı denizinde ve doğu rüzgarı şeytanı Oegir'de ve güneyde Typhon'da; Luther'in inancına göre "şeytanlar yoğun kara bulutların içinde yaşarlar, fırtınalar, dolu, gök gürültüsü ve şimşekler gönderirler ve cehennemi kokularıyla havayı zehirlerler." Melankoli Anatomisti Burton'ın da bu öğretiye karşı savunduğu bir öğretiydi. Zamanının meteorologları.

[54]'Rig-Veda' i. 114.

Antik Aryanlar arasında yıldırım, ilahi yıkıcılığın en üstün türü gibi görünüyor. Rudra'nın dartı, Siva'nın gözü, Singhalese iblisleri prensi Wessamonny ile yeniden ortaya çıkıyor; bu kılıç, öfkelendiğinde elinden uçup bin kafayı kestikten sonra kendiliğinden geri dönen altın bir kılıç kullanıyor olarak tanımlanıyor.[55]Harika bir mızrak Odin tarafından taşınıyordu ve muhtemelen orijinal Excalibur'du. Heykeli 1851'de Zbrucz'da bulunan St. George'a ait olan Rusya'nın dört yüzlü Sviatevit'inde şarap boynuzu (yağmur) ve kılıç (şimşek) bulunuyordu.

Yunanistan'da benzer kılıçlar Zeus ve ayrıca savaş tanrısı tarafından kullanılıyordu. Şimşeğin asıl sahipleri olan Indra ve Siva, Zeus ve Ares aracılığıyla birçok tanrının ve yarı ilahi kahramanın türleri haline geldi. Şiva'nın nazarları, yıldırım döven Tepegözlerin alnından parlıyordu; ve İndra'nın kurtarıcı diski, ünlü ejderha avcılarının (Perseus, Pegasus, Herkül ve St. George) kılıçları ve oklarında parladı. Aynı kılıç, Cennet Bahçesi'ndeki Hayat Ağacı'nı koruyordu ve Kır At Üzerindeki Ölüm'ün elinde taşınıyordu (Hıristiyanlık döneminde Rusya'da Sviatevit'e beyaz bir at kurban edilmişti). Ve son olarak 'Defolun!' emrine uyan harika bir kılıcımız var. Altın Dağın Kralı'na yaptığı hizmetle tüm çocuk yuvalarını memnun ediyor.

'Şeytanı gökten düşen bir şimşek gibi gördüm.' Açıkladığımız gibi, Yunanlılara göre asi tanrıların gökten düşmesi onların topallığının nedeniydi. Ancak çarpık veya sakat bacaklara sahip birçok iblisin nedenini tek başına evrensel bir fenomen açıklayabilir ('Diable Boiteux' gibi)[56]dünyanın her yerinde. Güney Afrika'daki Namaqua'ların mesleği acı ve ölüme neden olmak olan bir 'tanrı'sı var; onun adı Tsui'knap, yani 'yaralı diz'.[57]Livingstone, Güney Afrika'nın başka bir halkı olan Bakwainler hakkında şöyle diyor: 'Tanrılarına dair tüm hayali rüyalarında veya vizyonlarında, onun Mısır Thau'su gibi her zaman çarpık bir bacağı olması ilginçtir.'[58]Güney Amerika'nın Mainas kentinde, karanlık ormanlarda Kızılderilileri cezbetmek için dost canlısı bir şekil alan hain bir iblise, Uchuella-chaqui'ye veya Lame-foot'a inanırlar.

[55]'Günlük. Seylan RA Soc.,' 1865–66.
[56]Welcker, 'Griechische Götterlehre', cilt. ip 661.
[57]Moffat, s. 257.
[58]Livingstone, s. 124.

yıkım; ancak avcılar, iki ayağın eşit olmayan boyutları nedeniyle bu iblisin ayak izini incelerlerse asla aldatılmayacaklarını söylüyorlar.[59]Yerli Avustralyalılar Biam adında bir iblise inanıyorlardı; siyahtır ve alt ekstremiteleri deformedir; şarkılarının ve danslarının çoğunu ona atfediyorlar ama aynı zamanda da maruz kaldıkları bir tür çiçek hastalığını da ona atfediyorlar.[60]Bu batıl inançların ortak bir merkezden göç ettiğine dair hiçbir kanıtımız yok; ve bu çarpık bacakların çoğunun çarpık yıldırımdan kaynaklandığı konusunda çok az şüphe olabilir.[61]Aynı zamanda bu, popüler mitlerde Titanların ve meleklerin gökten düşüşü hakkında söylenenlerle hiçbir şekilde tutarsız değildir. Ancak bu tür ayrıntılarda kesinliğe ulaşmak zordur, çünkü gerçeklerin çoğu birbiriyle şüphe uyandıran benzerlikler taşır. 'Bacakları çarpık' bir yaban domuzu, Aziz Godric'e saldırdı ve hikayeyi genellemenin cazibesi güçlü, ancak bacaklar muhtemelen sadece onun şeytan olduğunu tasdik etmek anlamına geliyor.

Dr. Schliemann, diğer hazinelerinin yanı sıra, çok eski zamanlardan beri insanların dua etmek için gittikleri yer olan Miken'deki mevcut Elias Kilisesi'nin yakınında bir zamanlar bir Helios (güneş) tapınağının bulunduğuna dair dikkat çekici gerçeği ortaya çıkardı. yağmur için.[62]Fırtına doğuran Güneş'in yerine, duası bulutu çağrıştıran Peygamber geldiğinde, bulutun adının bile değiştirilmesine gerek kalmadı. Keşif daha da ilginçtir çünkü o bölgenin Hıristiyan folklorunda, şimşekli bir fırtına meydana geldiğinde 'Ateş arabasındaki Elias'ın görülmesi her zaman olmuştur. Benzer bir ifade, her Aryan ülkesinin bazı kısımlarında ismin farklı versiyonlarıyla kullanılır: Woden ya da Kral Waldemar ya da Grand Veneur ya da bazen Tanrı'nın arabasıyla ilerlediği söylenir.

Arabalarındaki bu fırtına iblislerinin öncüleri, en güzel Vedik ilahilerden birinin konusu olan Vata veya Vayu'dadır. 'Vata'nın arabasının ihtişamını kutluyorum; gürültüsü parçalanıyor ve yankılanıyor. Gökyüzüne dokunmak

[59]Pöppig, 'Şili'de Reise', cilt. ii. P. 358.
[60]Eyre, cilt. ii. P. 362.
[61]Tylor, 'Erken Tarih.', s. 359.
[62]Böylece Wachsmuth'un 'Das alte Griechenland im neuen'deki varsayımı doğrulanıyor, s. 23. Elias aynı zamanda Æolus ismiyle de kolayca ilişkilendirilebilir.

her şeyi kırmızıya boyayarak ilerliyor; ve yerin tozunu savurarak geliyor.

'Tanrıların ruhu, evrenin kaynağı olan bu tanrı, diye listeledikçe hareket ediyor. Sesi duyuldu ama biçimi görülmedi; bu Vata bir adakla ibadet etmemize izin verdi.'[63]

Bu son mısra, Bay Muir'in işaret ettiği gibi, Yuhanna'daki şu pasajla şaşırtıcı bir benzerlik taşıyor: 'Rüzgar dilediği yere eser ve sen onun nereden gelip nereye gittiğini bilemezsin; Rüzgârdan doğan herkes de öyledir.'[64]

Ancak Vedik düşüncenin aynı derecede çarpıcı bir gelişimi, Siyam Buda efsanesinde temsil edilir ve bu durumda Vedik Rüzgar Tanrısı Vayu, Fırtına Melekleri veya Loka Phayu adıyla yeniden ortaya çıkar. Buda'nın Tushita göklerinden inişi öncesindeki ilk alamet şuydu: 'Fırtına Melekleri kırmızı elbiseler giymiş ve saçları dalgalı bir şekilde insanlığın meskenleri arasında dolaşıp 'Ölüme yaklaşan herkese bakın; Tövbe edin ve gafil olmayın! Dünyanın sonu yaklaşıyor ama yüzbin yıl sonra yok olacak. O halde, liyakate ulaşmak için çaba gösterin. Her şeyden önce hayırsever olun; kötülük yapmaktan kaçının; Tüm varlıklara sevgiyle meditasyon yapın ve kutsallığın öğretilerini dinleyin. Çünkü hepimiz ölüm kralının ağzındayız. O halde, değerli meyveler için gayretle çabalayın ve iyi olanı arayın.'[65]

Jonathan Ben Uzziel'in 1. Krallar xix.'deki Targum'u da daha az dikkat çekici değildir; burada dağdaki Elias'ın etrafında 'rüzgârın melekleri bir ordu halinde toplanır, dağı yarar ve Rab'bin önünde kayaları kırar;' bunlardan sonra 'kargaşa melekleri', ardından 'ateş melekleri' ve son olarak da 'sessizlik içinde şarkı söyleyen sesler' Yehova'nın inişinden önce geldi. Hakkında bu hikâyenin ve küçük bir buluttan çağrılan fırtınanın hikâyesinin anlatıldığı bir peygamberin, mitolojinin tüm çağları boyunca ilerleyen Vedik Vayu'nun arabasına yakalanmasına şaşmamak gerekir.

[63]'Rig-Veda' x. (Muir).
[64]John III. 8.
[65]'Kanun Çarkı', Henry Alabaster, Trübner & Co.

Mitolojik akarsular kanallarını neredeyse nehirler kadar istikrarlı tutuyor gibi görünüyor, ancak bunlar bile sonunda değişip karışırken eski gelenekler de değişiyor. Böylece, Thor ve Odin'in hayatta kalma açısından Hindistan'daki Vayu ve Parjanya kadar ayrı kaldığını, Rusya'da ise Elias'ın rüzgar tanrısı ya da fırtına doğuran güneşin değil, Slav Gök Gürültüsü Perun'un örtüsünü miras aldığını görüyoruz. Bunun 'Rig-Veda'da 'gök gürleyen, sağanak yağdıran, bereketli' olarak tanımlanan Parjanya olduğuna pek şüphe yoktur.[66]'ağaçları deviren' ve 'kötüleri' kim devirir? 'Novgorod halkı' diyor Herberstein, 'eskiden başlıca tapınma ve hayranlıklarını Perun adında bir puta sunuyorlardı. Daha sonra vaftiz edildiklerinde onu yerinden çıkardılar ve Volchov nehrine attılar; ve hikayeye göre gemi nehre karşı yüzüyor ve köprünün yakınında bir ses duyuluyor: 'Bu sizin için, ey Novgorod sakinleri, benim anıma;' ve aynı zamanda köprüye belli bir ip atıldı. Şimdi bile yılın belirli günlerinde zaman zaman Perun'un bu sesi duyuluyor ve bu günlerde vatandaşlar bir araya koşuyor, birbirlerine iplerle vuruyor ve bundan öyle bir kargaşa çıkıyor ki, Vali bunu pek yatıştıramaz.'[67]Bay Ralston, Kief'teki Perun heykelinin gövdesinin tahtadan olduğunu, başının ise gümüşten olduğunu, altın bıyıklı olduğunu ve silahlarının arasında gürz bulunduğunu söylüyor. Afanasief, Beyaz-Rus geleneklerinde Perun'un uzun boylu ve biçimli, siyah saçlı ve uzun altın rengi sakallı olduğunu belirtiyor. Bu sakal onu Barbarossa'ya ve belki de uzaktan da olsa kuşların şarkılarından kehanet yapan orman iblisi Vahşi Okçu Barbatos'a bağlar.[68]Perun'un ayrıca Finliler tarafından da bilinen bir fikir olan 'bazen gökkuşağıyla özdeşleştirilen' bir yayı vardır. Beyaz Ruslara göre ondan, dokundukları her şeyi ateşe veren yanan oklar atılıyor. Rusya'nın (Almanya'nın yanı sıra) birçok yerinde bu cıvataların toprağın derinliklerine battığı, ancak üç veya yedi yılın sonunda siyah veya koyu renkli uzunca taşlar şeklinde yüzeye çıktıkları varsayılmaktadır. Yıldırımlar olarak adlandırılan ve yıldırım ve yangınlara karşı mükemmel koruma olarak kabul edilen gri renkli (muhtemelen belemnitler veya erimiş kum kütleleri). Finliler onlara Ukonkiwi diyorlar;

[66]'Rig-Veda', cilt 83 (Wilson).

[67]'Binbaşının TR.'si, ii. 26.

[68]Wierus'un 'Pseudomonarchia Dæmon'u.'

gök gürültüsü tanrısı Ukko ve Courland'da isimleri Perkuhnsteine'dir ve bu da kendini açıklar. Bazı durumlarda Perun'un ateşli oku halkın hayal gücünde altın bir anahtara dönüştü. Onunla dünyanın kilidini açtı ve onun gizli hazinelerini, kısıtlanmış sularını, tutsak ışık kaynaklarını gün ışığına çıkardı. Bununla birlikte, kötü niyetli sihirbazların elinden kurtulmak isteyen güvenlik kaçaklarını da hapsetti ve diğer çeşitli iyi görevleri yerine getirdi. Köylülerin kullandığı büyülerde bu işlevleri yerine getirmesi için ona yapılan çağrılar hâlâ mevcuttur, ancak adı yerini bazı Hıristiyan şahsiyetlerin ismine bırakmıştır. Bunlardan birinde, örneğin, Başmelek Mikail'den, dua edeni, anahtarları cennete taşınmak üzere meleklere verilen yirmi yedi kilitle tutturulmuş demir bir kapının arkasına alması için çağrılır. Bir başkasında Vaftizci Yahya Kutsal Deniz'de bir taşın üzerinde dururken tasvir edilir.*yani*, cennette], demir bir asa veya asanın üzerinde durur ve bir yaradan kan akışını durdurması, dua edenin damarlarını 'göksel anahtarıyla' kilitlemesi istenir. Bu durumda mit bir törene dönüşmüştür. Burundan şiddetli bir kanamayı durdurmak için kilitli bir asma kilit getirilir ve kanın açıklıktan damlamasına izin verilir veya hasta her iki eliyle bir anahtar tutar; her iki planın da etkili olması beklenir. Anahtara gelince, bu inanç aramızda hala devam ediyor gibi görünüyor.'[69]

Anahtarın çeşitli dinlerde kutsal bir anlamı vardır ve dolayısıyla cehennem anahtarı onun doğal karşılığıdır. Göksel yağmurların ve dünyevi meyvelerin şeytanlar ve tanrılar tarafından kapatılması ve açılması, hapsedilmesi ve serbest bırakılması hakkında çok şey söyleyen Vedik ilahiler, doğadaki birçok olguyu yorumluyor ve birçok ülkede aynı fikirler ortaya çıktı. Bu nedenle Calmet'in, eski bir Pers madalyası olan ekteki Şekil 5'e Hint kökeni atfetmesinde haklı olduğundan emin olamayız. Vücudundaki zodyak işaretleri, onun iyilikseverleri bağlayabileceğine ya da doğanın korkunç güçlerini kaybedebileceğine inanılan göksel şeytanlardan biri olduğunu gösteriyor. Anahtar, İbrani inancında özel bir öneme sahiptir. Bu, aynı zamanda kralın evinde vali olan başrahip Eliakim'in makamının simgesiydi. 'Davut'un evinin anahtarını onun üzerine koyacağım

[69]'Rus Halkının Şarkıları', WRS Ralston, MA

omuz: açacak ve kimse kapatmayacak; o kapanacak ve hiçbiri açılmayacak.'[70]

Şekil 5.

[70]İsa. xxii. 22. (Callimachus'a göre) Ceres'in omzunda bir anahtar taşıması dikkat çekicidir. Dünyanın tahıl ambarını tuttu.

Hahamlar, Tanrı'nın meleklere bile emanet etmeyeceği dört anahtarı kendine sakladığını söylerler: Yağmurun anahtarı, mezarın anahtarı, bereketin anahtarı ve kısırlığın anahtarı. Bu, Mesih'in Cehennemin ve Ölümün anahtarlarıyla birlikte görüldüğü ya da cennetin anahtarlarını Petrus'a teslim ettiği zaman, meleklerin üstünde olan birinin işaretiydi.[71]- burun kanamasını iyileştirmek için hâlâ protestan çocukların sırtlarından aşağı bastırıyorlardı.

Tarih öncesi ırkların çakmaktaşı oklarını, onlar tarafından yıldırım gibi vurulan ve bazılarının dediği gibi gökkuşağından gelen tanrılara atfeden her yerde bulunan batıl inanç, ayrıntılı bir tedavi gerektirmeyecek kadar çocuksu bir teoridir. Etnografik olarak 'Thor oklarımızı' ve 'Elf atışlarımızı' Çin'in Yıldırım Dükü'nün (Lui-tsz) ölümlülere fırlattığı taşlarla ilişkilendirmemize gerek yok. Fırtınaya ok atarak karşılık veren eski Partlar ve tutulmaya silahlarla saldıran Türkler, belki de ortalamanın üzerinde cesaretle de olsa, insan ırkının bebeklik dönemini temsil ediyor. Dr. Macgowan, Çin'in Lei-chau (Gök Gürültüsü Bölgesi) ile ilgili olarak, dünyayı çevreleyen efsanelere benzeyen çeşitli mitleri anlatıyor. Fırtınalardan sonra, vurulduğunda ışık ve tuhaf sesler çıkaran siyah taşların bulunabileceğine inanılıyor. Thunder Duke'a adanan bir tapınağa, insanlar her yıl o fırtınalı iblisin çalması için bir davul yerleştirir. Davul eskiden küçük bir oğlan çocuğuyla birlikte kurban olarak bir dağın tepesine bırakılırdı.[72]Bay Dennys[73]Aynı ülkede şiddetli rüzgarların ve tayfunların 'Kısa Kuyruklu Ejderha'nın ve ayrıca yağmur tanrısı Yü-Shüh'ün havadan geçişinden kaynaklandığı inancından söz eder. 'Eagre'yle veya Tsien-tang nehrinin deliğiyle bağlantılı bir fırtına tanrısı, İskandinav Oegir'iyle isim benzerliği gösterir;

[71]Rev.i. 18.; Mat. xvi. 19.

[72]
'NCBRAS Dergisi', 1853.

[73]'Çin Folkloru', s. 124. Şekil 3'te imp'in tuttuğu davul onun gök gürültüsü tanrısıyla olan ilişkisini göstermektedir. Japonya'da gök gürültüsü tanrısı, birbirine dizilmiş beş davulla temsil edilir. Rüzgar tanrısının omuzlarının arasında büyük bir basınçlı hava torbası vardır; keskin ve delici rüzgarı temsil eden çelik pençeleri var. Sibirya'daki Tatarlar, davul çalmanın güçlü bir iblis uyandırabileceğine inanıyor; büyücüleri, sahneye çıkan ve soruların yanıtlarını ondan alıyormuş gibi yaptıkları evcil bir ayı sağlarlar. Nova Scotian batıl inancında, davulların büyüsüne kapılan şeytanların sessizliğe büründüğünü görüyoruz. Hindistan'da tapınak davulu, yeni teistik mezhep Brahmo-Somaj için bile o kadar ciddi çağrışımları korumuştur ki, İngiliz arkadaşları tarafından baş kiliselerine gönderilen orga eşlik etmek için hâlâ çalındığı söylenmektedir.

'Bob-kuyruklu Ejderha' ile ilgili folklor ile çeşitli Aryan ırklarının fırtına ejderhaları arasındaki çok yakın benzerlikten dolayı değil. Genel olarak hem Çin'de hem de Japonya'da Ejderhaya, yılanın ziyaret edildiği dehşete eşdeğer bir saygı gösterilir. Bu fenomen ve Britanya'daki benzerleri hakkında, Ejderha mitlerini daha özel olarak ele aldığımızda sunabileceğim bir açıklamam olacak. Bu genel kurala göre Çin'in 'Kısa Kuyruklu Ejderhası' kısmi bir istisnadır. Bir arkadaş olarak sadakati, kuyruğunun kesildiği bir saldırının kötü geri dönüşüne yol açtı ve o zamandan beri huysuz öfkesi, fırtınaları yükselterek kendini gösterdi. Şiddetli bir fırtına çıktığında Kantonlular, Aryan köylülerinin aynı fenomeni fırtına tanrılarına atfetmeleri gibi, 'Kısa Kuyruklu Ejderha geçiyor' derler.

Fransa'nın bazı bölgelerinde, ne kadar hafif olursa olsun, tüm kasırgaların, onların içinde bulunan ve havada ilerleyen büyücüler veya cadılardan kaynaklandığı fikri yaygın olarak yaygındır; ve tarafından ifade edilmektedir *Melusin*Orne bölgesindeki fırtınalar, fırtınaların içinde dolaştığı varsayılan din adamlarına atfediliyor. Aynı mükemmel dergi, birkaç yıl önce o bölgede, ekinlerinin dolu fırtınası nedeniyle tehdit altında olduğunu gören bir cemaat üyesinin buluta ateş açtığını belirtiyor. Ertesi gün papazın nedenini anlayamadığı bir düşüş nedeniyle bacağını kırdığını duydu.

Aşağıdaki örnekler Kuhn tarafından verilmiştir. Stangenhagen yakınlarında, Lord von Thümen'in aramaya çalıştığı, ancak bir kasırga tarafından atına yakalanıp tekrar evine bırakıldığı bir dağda saklanmış bir hazine vardır. Şeytanın her kasırganın merkezinde oturduğuna inanılıyor. Biesenthal'da soylu bir hanımın Rüzgar'ın gelini olduğu söylenir. Bir zamanlar çiftçilerin tarlaları ve bahçeleri üzerinde pervasızca at süren ünlü bir binici ve avcıydı; şimdi kendisi de yılanlar ve ejderhalar tarafından avlanıyor ve her fırtınada ulumaları duyulabiliyor.

Japon Onileri Şeytanlar'da çok sık tasvir edilen dikenli saçların, onların fırtınanın ortasında sık sık ikamet etmelerine işaret ettiğinden şüpheleniyorum. Fırtına iblisleri genellikle bir alev çiçeğinin üzerinde tahtta otururken resmedilir; yukarı kaldırdığı ve uzattığı parmakları kurbanlarının üzerine düşen ve onları alevlerle saran en korkunç şimşekleri yayar. Ancak bazen Japon sanatçılar gök gürültüsü tanrılarıyla dalga geçiyorlar.

ve onu kendi yıldırımlarının geri tepmesiyle yere serilirken gösteriyoruz. Aşağıdaki alıntı*Hıristiyan Herald*(Londra, 12 Nisan 1877), bu Japon Oni'nin korkusunun ne kadar uzağa uzandığını gösterecek: 'Dindar bir baba şöyle yazıyor: 'Birkaç gün önce, oğlumun yaşadığı yönde çok yoğun bir şekilde toplanmış gibi görünen şiddetli bir fırtına vardı; ve onun korunması ve yıldırım tarafından ölmemesi için gidip dua etmem gerektiğini hissettim. Bu izlenim şöyle diyordu: 'Kaybedilecek zaman yok.' Ben de itaat ettim ve gidip diz çöktüm ve Rab'bin onun hayatını bağışlaması için dua ettim. Duamı duyduğuna inanıyorum. Oğlum daha sonra beni aradı ve sağanak yağıştan bahsederek şöyle dedi: 'Yıldırım aşağı inip elimdeki çapaya çarptı ve beni uyuşturdu.' 'Eğer birisi sana dua etmeseydi belki öldürülürdün' dedim. O zamandan beri din değiştirmiştir ve inanıyorum ki Tanrı'nın sonsuz krallığında kurtarılacaktır.''

Bu tür paragraflar artık pek çok Hıristiyanın bile 'hayatta kalanlar' gibi gözükebilir. Ancak bazı önde gelen din adamlarının Benjamin Franklin'i Hıristiyan âleminin cennete meydan okuyan Ajax'ı olarak görmesinin üzerinden çok zaman geçmedi; çünkü o, insanlara yıldırımları yaşadıkları yerlerden nasıl uzaklaştırabileceklerini göstermeyi üstlendi. O günlerde Franklin, Streatham'da kulesine yıldırım düşen bir kiliseyi bizzat ziyaret etmiş ve bölgeyi gözlemledikten sonra, çan kulesinin paratoner olmadan tekrar dikilmesi halinde yeniden vurulacağı yönünde görüş bildirmişti. Atasözünde söylendiği gibi 'zalimlerden asaları ve gökten şimşekleri kapan' cüretkâr adama kulak verilmedi: Çan kulesi yeniden inşa edildi ve bir kez daha yıldırımla yıkıldı.

Quichua'ların (Amerikan) yüce tanrısı Viracocha ('deniz köpüğü'), Titicaca Gölü'nden doğar ve Batı Okyanusu'nda kaybolmak üzere tüm muhalifler için şimşeklerle yolculuk yapar. Quichua, Arap deve sürücüsünün zihinsel olarak kardeşidir. 'Arap Geceleri'nde 'Deniz' denir, 'deniz önlerinde dalgalandı ve ondan siyah bir sütun yükseldi, göğe doğru yükseldi ve çayırlara yaklaştı' ve 'işte o bir Cinler[74]devasa bir yapıya sahip." Cinler bazen zorlu oldukları için faydalıdırlar; yakalanan tabutun mührünü açan balıkçıya borcunu ödüyor

[74]Her ne kadar Kur'an ve diğer otoriteler, daha önce de belirtildiği gibi, cinleri eterik ateşle ilişkilendirmiş olsalar da, Arap folkloru, tüm iblislere isim verilmesi nedeniyle bu kelimenin anlamına daha yakındır. Beyrut'un bilgili Arapça sözlükbilimcisi P. Bustani şöyle diyor: 'Cin, insanlığın zıttıdır veya ister melek ister şeytan olsun, duyulardan perdelenen şeydir.'

denizden, İlyas'ın çağrıştırdığı bir adamın elinden daha büyük olmayan buluttan bereket çıktığı gibi. Yukarıdaki alıntıda anlatılan tehlikeli Cin, su hortumudur. Çin'de su hortumları, ejderhaların havadaki savaşlarına atfediliyor ve aynı ülke, yüksek gelgit şeytanını da tanıyor. Çin'deki en yeni tanrıça, kıyıdaki gemileri yıkan fırtına iblislerine karşı kutsal sayılan bir koruyucudur; bu, fermanda belirtildiği gibi, denizciler arasında yaygın olan inanışa uygun olarak imparatorluk Hükümeti tarafından yakın zamanda ilan edilen bir yüceltmedir. Bu konuda Çinliler, yüzyıllar boyunca dindar bir filolojiyle 'Maria'yı 'La Marée' ve 'La Mer'le ilişkilendiren Fransız kıyılarındaki denizciler ve balıkçıların çok gerisindedir; ve fırtınalardan kurtulduklarında adak sunularını Deniz Yıldızı'nın deniz kenarındaki tapınaklarına getirin.

Eski Yahudi teolojisi, Yehova'yı 'efendilerin Efendisi' yapacak mutlakiyetçiliği iddia etme hevesiyle, birçok şüpheli performansın sorumluluğunu O'na yükledi; bu performansların yükü, artık O'nun bunlara 'izin verdiğini' söyleme hilesiyle kurtuldu. . Tufanı başlatan Elohim bu şekilde Yehova ile özdeşleştirildi. Yine de İncil'deki Tufan anlatımında fırtınalı su iblislerinin eylemlerini görmeliyiz. Başka bir dinin kutsal kitaplarında anlatılan böyle bir olayda bir Hıristiyan'ın nasıl bir güç tanıyacağı, Kıyamet vizyonunda görülebilir: 'Yılan, kadının ardından ağzından bir su seli çıkardı; onu sel sularına kaptıracak; ve yer kadına yardım etti ve ağzını açıp tufanı yuttu.' Bu Su Baskını Şeytanı, Mısır ve Akad yazıtlarının kaşifiyle her fırsatta buluşuyor. Ateş Tanrısının bile kontrol edemediği korkunç Yedi, 'Uçurum Sularının kıyılarını yıkar.' [75]Dicle'nin Tanrısı Tourtak (İncil'de Tartak) 'büyük yok edicidir'.[76] Leviathan 'derinliği bir tencere gibi kaynatır': 'kendini ayağa kaldırdığında güçlüler korkar; kırılmalar nedeniyle kendilerini arındırırlar.'[77]

[75]'Çivi Yazısı Ens.', iv. 15.
[76]Ib. ii. 27.
[77]İş xli.

Profesör Sayce'nin M.Ö. 1600'e tarihlediği Astronomi Tabletlerinde, tutulma ve tufan arasında sürekli bir bağlantı vardır: 'Onbeşinci günde bir tutulma meydana gelir. Kral ölür; ve göklerde yağmurlar, kanallarda sel baskınları vardır.' 'Elul ayının (Ağustos) on dördüncü günü güneş tutulması olur... Kuzeye doğru... gölgesi görünür; Mullias Kralı'na bir taç verilir. Kral için taç bir alamettir; ve tutulma kralın üzerinden geçer. Cennette yağmurlar, kanallarda sel akıyor. Ülkede kıtlık var. Erkekler oğullarını gümüş karşılığında satarlar.' 'Bir yıl sonra Hava Tanrısı sular altında kalır.'[78]

Keldani-Babil kozmogonisinde evrenin üç bölgesi şu şekilde bir Üçlü tarafından yönetiliyordu: Anu'nun Cenneti; Bel tarafından atmosfer de dahil olmak üzere dünyanın yüzeyi; Nouah'ın yeraltı dünyası.[79]Aynı Nouah, Asurlu Hea veya Kurtarıcıdır; ve İncil'deki Nuh'tur. İsim, dinlenme veya ikamet yeri, yani insanın ikamet edebileceği yer anlamına gelir. Ejderha Tiamat ya da Leviathan 'büyük derinliklerin pınarlarını' ve Anu 'Cennetin pencerelerini' açtığında, insanın hayatını kurtaran Hea ya da Nuh'tur. M. François Lenormant, bunun British Museum'daki en eski Akad parçalarından birinin olası anlamı olduğunu gösterdi. Burada 'denizi döven... yedi başlı yılan'a gönderme yapılıyor.[80]Ancak Hea, Profesör Sayce'nin buna eklediği bir parçada daha açık bir şekilde belirtilmiş gibi görünüyor:

Aşağıda, uçurumun güçlü kalabalıkları fedakarlık etsinler.

Anu'nun cennetin ortasındaki ezici korkusu*çevreler*onun yolu.

Dünyanın ruhları, kudretli tanrılar ona karşı koyamazlar.

Kral bir şimşek gibi açıldı.

Asi çetenin kalelerinin forvet oyuncusu Adar açıldı.

Cennet çemberindeki ırmaklar gibi, insan tohumunu serptim.

Bel'in sadakatiyle tapınağa yürüyüşü I*yönlendirilmiş*,

[78]'Geçmişin Kayıtları' i.
[79]Lenormant, 'La Magie'.
[80]'Geçmişin Kayıtları', iii. 129.

(O) tanrıların kahramanıdır,*koruyucu*insanlığın, uzak (ve) yakın....

Ey efendim, Nebo'nun hayatı (ilhamını nefes al), kulağını eğ.

Ey kahraman Adar,*ışık taci*İlhamını (nefes al), kulağını (eğ).

Senden gelen ezici korkuyu deniz bilsin...

Senin ortamın yürüyüşten sonra dinlenmesinin habercisidir,

Merodach senin yürüyüşünde dinleniyor[81]....

Baban tahtında oturmuyorsun*vurmak*.

Bel onun tahtında değilsin*vurmak*.

Tahtlarındaki dünyanın ruhları yok olsun.

Baban senin yiğitliğinin ellerine geçsin (onların) ileri gitmesine neden olsun.

Bel senin yiğitliğinin ellerine geçsin (onların) ilerlemesine neden ol.

(Kral ilan edildi) tanrıların ilk oğlu Anu'nun.

Sevgili Evi'nin yaşamının kalbi olan Bel'in önünde duran kişi.[82]

Dağların kahramanı (o olanlar için) kalabalıklar halinde ölenler.... tek tanrı, o teşvik etmeyecek.[83]

Bu ilkel parçada, hem hava hem de cehennem Zekaları olan Bel ve Nebo'yu ve 'ilham' için Keldani Herkül Adar'ı çağıran dağın kahramanını (Nuh) buluyoruz; İncil'deki hikayede, o nefes. Güvercinin biçimi (Akad dilindeki parçada 'dinlenmenin habercisi') ve suları dindiren 'rüzgar' (parçada Tanrı'nın eline verilen 'yeryüzünün ruhları') yalnızca tanrıların 'dürtemeyeceği' şiddet yanlısı 'dağ kahramanı').

Hidra, kafaları birçok efsanevi biçimde kaldığından, iki anlamda yıkıcı su iblisinin bir türü olarak alınabilir. Suriyeli Dagon

[81]Fırat tanrısı.
[82]Asurlular 'yüksek yerlere' sahiptir.
[83]'Geçmişin Kayıtları', iii. 129, 130.

ve balık tanrıları Atergatis, romantizmin Undin'lerine sadece kendi unsurlarını miras bıraktılar. Bazı periler sulu ilişkilerden öylesine uzak kalmışlardır ki, isimleri kafa karıştırıcı hale gelmiş, şeytan bilimindeki yerleri ise daha da karmaşık hale gelmiştir. Pek çok filolog, artık Britanya Pixy'si gibi yaramazlık yapan Almanya'nın Nixy'sine (νήχω) kadar Şeytan için kullanılan ortak deyimin izini sürüyor: 'İhtiyar Nick'. Bununla birlikte, bu ifadenin popülaritesini, Hıristiyanlığın katılımından sonra kendisine atanan İskandinav su tanrısından ziyade Aziz Nicholas'a borçlu olduğuna inanıyorum. Balıkçıların koruyucusu olan bu aziz Poseidon, Sir Walter Scott'un "İngiliz denizcinin başka hiçbir şeyden korkmadığı halde korktuğu" dediği şeytanla yavaş yavaş ilişkilendirilmeye başlandı ve aynı zamanda eskiden korsanların da koruyucusuydu; ve soygunculara 'St. Nicholas'ın katipleri.'[84]Norveç ve Hollanda'da Nikke iblisine olan eski inanç güçlüydü; o bir nevi Denizin Vahşi Avcısıydı ve arkasında birçok efsane bıraktı; 'Uçan Hollandalı' da bunlardan biri. Ama benim inancım şu ki, erkeklerle olan efsanevi ilişkisi sayesinde Aziz Nicholas, Yaşlı Nick ismine modern ahlaki vurguyu kazandırdı. Öldürülen üç çocuğu hayata döndürmesiyle tanınan Aziz Nicholas, onların hamisi oldu ve 6 Aralık'ta, ayın 28'ine kadar görevde olan bir Erkek Piskoposu kutsamak eski bir gelenekti. Bu sayede, kışın sığınak bulduğuna ve altlarında dolaşan en sevdiği çocuklarına yaprak dökmeyen ağaçlardan, özellikle de köknarlardan faydalandığına inanılan, Germen ırklarının eski Wodan tanrısının manevi uzantısı haline geldi. 'Bartel', 'Klaubauf' ya da adı her ne olursa olsun, adı artık 'Noel Baba' ile karıştırılan Aziz Nicholas'ın hizmetkarı haline getirildi. Eski geleneğe göre, çocuklar hakkında her şeyi bilenlerin canlandırdığı Knecht Klaubauf'un yanında görünmesi bir tür kıyamet günü getiriyordu. Hediyeler iyi çocuklara bahşedildikten sonra Aziz Nicholas, Klaubauf'a yaramazları çantasına koyup ceza için taşımasını emretti. Bunun neden olduğu terör ve çığlıklar çocuklar arasında büyük bir sefalet yarattı ve Münih'te ve diğer bazı yerlerde yetkililer bu tür trajedileri çok yerinde bir şekilde yasa dışı ilan etti. Ancak yüzyıllar boyunca inatçı çocukları götürülmekle tehdit etmek hemşirelerin ve annelerin geleneğiydi.

[84]'Henry IV.,' Bölüm 1, Perde 2. 'Orta Lothian'ın Kalbi,' xxv. Bay Alexander Wilder'ın bu konuyla ilgili ilginç bir makalesi şu adreste yayımlandı:*Evrim*, New York, 16 Aralık 1877.

yılın sonu Nicholas tarafından; ve bu şekilde her yıl, gençlerin tutuklanmasında bir Kıyamet Günü, Ruhların Tartılması ve intikam aracı olarak bir Şeytan veya Yaşlı Nick ile kapatılırdı.

Nick, sudaki karakterini çoktan kaybetmiştir ve adının Uzak Batı'da (Amerika) 'Ormanın Nick'i' olarak ortaya çıktığını görüyoruz; yanlışlarından dolayı intikam yemini eden bir yerleşimcinin vahşi efsanesi. kırmızı adamları uyurken öldürürdü ve bir iblis olduğu düşünülürdü. Japonların, cezalandırıcı ve ahlaki türden bir su ejderi - Kappa - vardır; bu ejderin görevi, ebeveynlerinin emirlerine itaatsizlik ederek veya uygunsuz zaman ve yerlerde yüzmeye giden kötü çocukları yutmaktır. Gençlere yönelik bu tür tehlikelerin bazı su iblislerinden kaynaklanmış olması ihtimal dışı değildir - muhtemelen küçük ve yaramaz olduğu düşünülen türler, -*Örneğin*, Nixi'ler. Nixa, uzun bir süre Baltık kıyısındaki dişi 'İhtiyar Nick'ti ve balıkçılar tarafından çok korkuluyordu. Onun habis eğilimi İskoçya'daki Kelpie'de temsil ediliyor; bir su atı, tedbirsizleri ani sellerle alıp götürüp yok ettiğine inanılıyor. Almanya'da tapınağı Magdeburg'da bulunan bir nehir tanrıçası vardı ve adı da buradan geliyordu. Oradaki pazarda Hıristiyan kostümüyle göründüğüne dair bir efsane var, ancak önlüğünün köşesinden sürekli damlayan su ile fark edildi. Almanya'da Nixies genellikle eski zamanların naiadlarının rolünü oynadılar.[85] Rusya'da Rusalkas adı verilen benzer varlıklar çok daha zorludur.

Başka bir bölümde ele alınan Kuğu bakirelerinin akrabaları olan bu iblislerin, Hıristiyan dünyasının birçok bölgesinde dost canlısı, hatta dindar yaratıklara dönüştürüldüğü ve aziz isimleriyle vaftiz edildiği anlatılır. Bazen bu geçişi anlatan efsaneler vardır. Bu nedenle, 1440 yılında Hollanda'nın setlerinin şiddetli bir fırtına nedeniyle yıkıldığı ve denizin çayırları taştığı anlatılır; ve Batı Friesland'daki Edam kasabasının bazı bakireleri, ineklerini sağmak için bir tekneyle giderken, sular çok sığ olduğundan, çamurdan utanan bir denizkızı gördüler. Onu teknelerine alıp Edam'a getirdiler, ona kadın kıyafetleri giydirdiler ve ona iplik eğirmeyi öğrettiler. Onlar gibi yiyordu ama konuşamıyordu. Haarlem'e götürüldü ve suya eğilimi olmasına rağmen orada birkaç yıl yaşadı. Hikayeyi anlatan Parival şunları söylüyor:

[85]De Plancy.

ona bir tanrının varlığına dair bazı fikirler aktardı ve ne zaman bir haçın yanından geçse saygıyla saygılarını sundu.

Aynı türden bir başka canlı da 1531 yılında Baltık'ta yakalanmış ve Polonya Kralı Sigismund'a hediye olarak gönderilmiştir. Mahkemedeki herkes tarafından görüldü ama sadece üç gün yaşadı.

Şekil 6.—Herkül ve Hydra (Louvre).

Hydra - bir yönde kesildiğinde diğer yönde birçok ilerleme kaydeden sel - kendisine verilen pek çok şeytani isimle varlığını sürdürüyor

kaynayan kaynaklara ve tehlikeli derecede şişen sellere. Kaliforniya'da 'Şeytanın Çaydanlığı' ve 'Şeytanın Lapası' adı verilen kaynayan kaynaklar, Avrupa'nın 'Şeytanın Punch kaseleri'ni ve sayısız Şeytan Hendeklerini ve Hendeklerini tekrarlıyor. Pesth yakınındaki, azizin şehit edildiği Aziz Gerard Tepesi'nin, ne zaman bir su baskını şehri tehdit etse şeytanlarla dolup taştığına inanılır; şeytani kahkahalara boğuluyorlar ve gözlemevinin teleskoplarıyla oynuyorlar, böylece daha sonra onlara bakanlar yalnızca şeytanların ve cadıların danslarını görüyorlar![86]Buda'da, Peşte Nehri'nin karşı tarafında, bölge sakinlerinin kuru iken kanalizasyon olarak kullandıkları, onları pis kokularla zehirlemek için burayı bir Cehennem haline getiren, ancak buzlar eridiğinde genellikle yıkıcı bir sağanak haline gelen ünlü 'Şeytan Hendeği' bulunmaktadır. Blocksberg. 1874'te bölge sakinleri, normal kokuyu uzak tutmak için onu üzerinden atladılar, ancak bu şekilde kesilen Hidra kafası yeniden büyüdü ve 1875 yılının Temmuz ayında yüz kişiyi yuttu.[87]

Bir zamanların tehlikeli Strudel'i ve Tuna'nın Wirbel'i şeytani efsanelerle dolu. Dr.William Beattie'nin "Tuna" hakkındaki takdire şayan eserinden şu pasajları aktarıyorum: "Greinerschwall'dan veya yukarıda adı geçen Grein akıntılarından aşağı indikten sonra nehir, derin ve neredeyse sakin bir hacimde hatırı sayılır bir alan boyunca akar. yaklaşan çalkantıların aksine vahşi, fırtınalı ve romantik özelliklerine daha fazla etki katıyor. İlk başta uzaktan gelen gökgürültüsünü andıran içi boş, bastırılmış bir kükreme kulağa çarpar ve yolcunun dikkatini çeker. Bu her geçen saniye artıyor ve gemideki personel arasında hakim olan hareketlilik ve hareketlilik, dümen ve küreklerin kullanımında ilave güç, dikkat ve dikkat kullanılması gerektiğini gösteriyor. Suyun rengi değişti, köpük haline geldi ve kaynayan bir kazan gibi çalkalandı. Kanalın önünde ve ortasında, etrafı ahşapla çevrelenmiş, tepesi çürüyen bir kuleyle kaplı, dik, izole ve devasa bir kaya yükseliyor; bu kayanın zirvesinde, tehlike anında ona bağlanacak yüksek bir haç dikiliyor. eski kayıkçılar kurtuluş için dua etmeyi alışkanlık haline getirmişlerdi. Bunun ilk görünüşü gemide hiç de azımsanmayacak bir heyecan ve endişe yaratmıştı; kaptan tam bir sessizliğe uyulmasını emretti, dümenci dümeni kavradı

[86]Bu sayede bir kişi karısını cadıların arasında görmüş ve onun kutsal olmayan doğasını fark etmiş, bu da orada kocaların Aziz Gerard Arifesinde yıldızlara bakmaması gerektiği yönündeki bir deyimin ortaya çıkmasına neden olmuştur.

[87]Londra 'Times', 8 Temmuz 1875.

Dümeni daha sert bir elle tutan yolcular, kayıkçılara boş alan bırakmak için yana çekildiler, bu sırada kadınlar ve çocuklar aceleyle kabine girip, orada hiç de azımsanmayacak bir kaygı duygusuyla girişimin sonucunu bekliyorlardı. Başı açık olan her kayıkçı, koruyucu azizine bir dua mırıldanıyordu; ve mavna, sanki onu kaçınılmaz bir yıkıma doğru acele ediyormuş gibi görünen, devrilen kırıcıların arasından hızla uzaklaştı. Çevredeki manzaranın vahşiliği, kayaların müthiş görünümü ve suyun fırtınalı hali ile birleşen tüm bu hazırlıklar, hayatları boyunca tehlikelere aşina olanların bile zihinlerinde güçlü bir duygu yaratmaya yetti. ; batıl inançların doldurduğu gölgeli hayaletler ise tüm sahneye daha derin bir kasvet katıyordu.'

Aynı yazar, Wirbel adlı girdap ve onu çevreleyen kalıntılar hakkında şöyle yazıyor: 'Bu çürüyen kalelerin her biri, her ocakta dolaşan mucizevi bir geleneğin konusuydu. Mekanın kasvetli ve gizemli görünümü, vahşi manzarası ve geçitte sık sık meydana gelen kazalar, burayı korku ve dehşete düşürüyordu; ama hepsinden önemlisi, zamanın batıl inançları, muhteşemliğe olan inanç ve kayıkçıların saflığı, Strudel ve Wirbel'in navigasyonunu en çılgın romantizmin teması haline getirdi. Geceleri her harabeden Tuna nehrinin uğultusunun çok ötesinde sesler duyuluyordu. Büyülü ışıklar mazgal deliklerinden ve pencere kanatlarından parladı, uzun süredir ıssız olan salonlarda festivaller yapılıyordu, maskeliler odadan odaya süzülüyor, valsçiler cehennemi bir orkestranın ezgileriyle çılgına dönüyor, silahlı nöbetçiler mazgallı siperlerde geçit töreni yapıyor, arada sırada da silah sesleri çıkıyordu. atların kişnemeleri ve dünya dışı savaşçıların çığlıkları kayıkçıların kulağına aralıklarla çarptı. Ancak bu sahnelerin en korku verici şekilde canlandırıldığı kule, Uzun Taş'ta bulunan ve hak ettiği şekliyle 'Şeytan Kulesi' olarak adlandırılan kuleydi; çünkü burada, ustasıyla yakın birlik içinde yaşayan 'Kara Keşiş', Görevi, gemileri girdaba sürüklemek veya kayalara çarpmak için körfez boyunca sahte ışıklar ve işaretler sergilemekti. Ancak büyük Süleyman'ın bu bölgelere gelişi, kendi odasında oldukça rahatsız olmuştu; Türbanlı orduyu püskürtmek veya en azından Yukarı Tuna'ya doğru muzaffer ilerlemelerini kontrol etmek için, bölge sakinleri ulusal standarda katılmaya ve her biri kendi ocağını savunmaya çağrıldı. Tahkimatlar aniden yıkıldı, hatta kiliseler ve diğer

dini yapılar askeri savunma durumuna yerleştirildi; kadınlar ve çocuklar, yaşlılar ve hastalar, daha önce Schaumburg'daki bildirimimizde de belirttiğimiz gibi, kalelerde tutuluyor ve böylece yaklaşan Müslümanların şiddetinden korunuyordu. Düşmanı kontrol altına almak için en büyük çabanın gösterildiği diğer noktalar arasında Strudel ve Wirbel'in geçişi, zamanın ve koşulların izin verdiği ölçüde zaptedilemez hale getirildi. Çalışmaya malzeme sağlamak amacıyla vatanseverlik bir süre batıl inançlara galip geldi ve söz konusu Şeytan Kulesi yıkılarak güçlü bir göğüs kafesine dönüştürüldü. Böylece zorla yerinden edilen Kara Keşiş'in, davetsiz misafirlere lanet okuduğu ve Harz dağlarının girintileri arasında yeni bir uğrak yeri seçtiği söyleniyor.'

Buzullar sel gibi akıp Rhone'u sular altında bıraktığında, Şeytan'ın bazen bir elinde kılıç, diğerinde altın bir küreyle bu nehrin içinde yüzerken görülebileceğine dair eski bir inanış vardır. Şeytanın suyla bu kadar dost canlısı olması tüm ortodoks folklora aykırı olduğundan, bu isim daha önceki Rhone şeytanının modern bir alternatifi olarak görülmelidir. Muhtemelen, Rhone'u besleyen Furka Buzulu'nun seslerini, nehrin akışını yönlendirmek için orada çalışmaya sonsuza kadar mahkum edilen kötü ruhların inlemeleri olarak yorumlayan İsviçre Oberland'ındaki batıl inancın orijinal biçimine yaklaşıyoruz; metresi bazen sellerden hemen önce ortaya çıkan, bir sal üzerinde yüzen ve nehrin yükselmesini emreden bir iblistir.

Aynı zamanda bir gelgit şeytanlığı da var. 'Rambles in Northumberland' kitabının yazarı, Wansbeck nehrine ilişkin bir rivayeti aktarır: 'Bu nehir, yaklaşık dokuz mil doğuda, Cambois denen bir yerde kendini denize boşaltır ve gelgit, Morpeth'in beş mil yakınına kadar akar. Geleneğe göre, bir büyücü olarak ünü yalnızca İskoçya ile sınırlı olmayan Michael Scott, bu projenin yürütülmesine bağlı olan kişinin cesareti başarısız olmasaydı kasabaya dalgayı getirebilirdi. Michael'ın bu ajanı, müdürü bazı büyüler yaptıktan sonra, Cambois mahallesinden Morpeth'e kadar arkasına bakmadan koşacak ve dalga onu takip edecekti. Belli bir mesafe ilerledikten sonra arkasındaki suların uğultusunu duyunca paniğe kapıldı ve emri unutup tehlikenin orada olup olmadığını görmek için omzunun üzerinden baktı.

İlerleyen dalganın hemen durması ve Morpeth'in kasabalılarının Wansbeck'i kendi kasabaları ile deniz arasında seyredilebilir hale getirme şansını kaybetmeleri çok yakındı. Michael'ın, Wear'ı kendi şehirlerine ulaşım için uygun hale getirerek Durham sakinlerine benzer bir iyilik yapmayı planladığı da söyleniyor; ama aynı şekilde hayata geçirilmesi gereken iyi niyeti de gidişatı yönlendirmek zorunda olan kişinin korkaklığı yüzünden boşa çıktı.'

Adalılara navigasyonu öğreten nazik ve adil kral Æolus, mitolojik dönüşümünde, yönettiği söylenen rüzgarların asi eğilimlerini paylaşmak zorundaydı; ama Truva filosunu ve birçok gemiyi mahvetmesine rağmen Halcyon'un ortaya çıkışı konusunda eski insan yüreğine güvenilebilirdi. Bu isimdeki zavallı kızı, kocasının (Cėyx) kaza geçirmesinden sonra kendini denize atmış ve ikisi kuşa dönüşmüştür. Halcyonun üremeye başladığı yılın en kısa gününden yedi gün önce ve sonraki yedi gün boyunca Æolus'un rüzgarlarını dizginlediğine ve denizin sakin olduğuna inanılıyordu. Bu masalın vurgusu kuğu folklorunun bazı varyantlarına da aktarılmıştır. Rusya'da Çar Morskoi'nin veya Su Şeytanı'nın güzel kızlarının (kuğularının), doğal olarak, zamanımızın güzel yüzücülerinin uymak zorunda kaldığı gelgitleri etkilediği varsayılabilir. Çeşitli bölgelerde gelgitlerin kuğularla bir ilişkisi olduğuna ve onlara saygı duyulduğuna inanılıyor. İngiltere'de buna benzer bir düşünceyle karşılaştım. Livingstone'un cenazesinin olduğu gün, Thames Nehri'nde önceden tahmin edilen ve öngörülen olağanüstü bir dalga meydana geldi. O sırada Abbey'de toplanan kalabalık, cenazeden sonra gelgiti gözlemlemek için Westminster Köprüsü'nü onardı ve aralarında bilime inanmayan saygıdeğer bir kafir de vardı ve bir gruba suların yükselmeyeceğini çünkü 'kuğular vardı' diye duyuruda bulundu. yuva yapıyorlardı." Bu şüpheci sonuç karşısında hızla şaşkına döndü ve belki de çevrede onu bir kehanet olarak gören bir batıl inanç kaldı.

Rus köylüleri, elbette ki başları huysuz Neptün Çarı Morskoi olan su ruhları Rusalkalar ve Vodyanuie'den büyük bir korku içinde yaşıyorlar. Bu kabileyi küçümsemek için köylü, boynuna bir haç takmadan yıkanmamaya veya bir tırpan veya bıçakla suyun üzerinde bir haç imzalamadan at sırtında bir dereyi geçmemeye dikkat eder. Ukrayna'da bunlar

Su iblislerinin, Firavun ve ordusunun boğulduklarında dönüşmüş ruhları olduğu varsayılır ve kendilerini boğan insanlar tarafından çoğalırlar. Bohemya'da balıkçıların, Vodyany'nin güceneceği ve yönetimi altındaki balıkların ağlarına girmesini engelleyeceği korkusuyla boğulan birine yardım etmeyi bazen reddettikleri biliniyor. Bu tür varlıkların gazabı, su ve köpüklerin çalkantılarıyla belirtilir; ve eriyen karlardan sel ve su baskınlarının olduğu ilkbaharda özellikle yaramaz olduklarına inanılıyor. Beowulf'un katlettiği bu tanımlanamayan canavarlar, Grendel ve annesi, Simrock tarafından, tahribatları Faust'u dehşetle dolduran (II.iv.) alçak düz kıyıları istila eden ehlileştirilmemiş denizin ve fırtınalı sellerin kişileştirilmiş halleri olarak yorumlanır (II.iv.) ve savaşırken onun şimdiye kadar ıssız kalan güçler görevlerini buldular.

Deniz binlerce çeyrek akmaya devam ediyor,

Kendisi verimsizdir, kısırlık bahşeder;

Kırılır, şişer, yuvarlanır ve bunalır

Issız diyarların çöl şeridi...

O yüksek sevinç sonsuza dek benim olsun,

Yüce Okyanusu kıyıdan kapatmak için,

Sulu atıkların sınırlandırılması ve engellenmesi,

Ve onu çok uzaklara doğru itin!

Faust'un böylesine cesur çalışmalarında, korkunun şeytanları gördüğü tüm bu temel güçlerin daha güzel masallarında sanatı ve cesareti anıt olan birçok öncü vardı. Hindistan'da tanrıların elçisi Pavana rüzgarlara biner ve Hindu pusulasının noktalarına karşılık gelen kırk dokuz biçimiyle dünyayı korur. Süleyman da rüzgârlardan örülmüş ve hâlâ Bilgelerin amaçlarına hizmet eden sihirli bir halı üzerinde yolculuk etmişti. Çalkantılı okyanustan Hindu refah tanrıçası Lakshmí yükseldi (güneşin kökeni efsanede kaybolduktan sonra); ve deniz köpüğünden Afrodit yükseldi, Güzellik. Bu güzel formların gerçek tapıcısı, usta rüzgara kapılan ve şarkısını Emerson'un bulduğu gibi sallayan Kuzeyli'ydi.

Seni kumların üzerinde mahveden fırtına,

Kürekçilerimin kürek çekmesine yardımcı oldu;

Fırtına benim en iyi kadırga elim,

Ve beni gittiğim yere götürüyor.

CBÖLÜM5. BirHAYVANLAR

Hayvan iblisleri ayırt edilir - Mitolojinin önemsiz kaynakları - Kirpi - Tilki - Japonya'daki göçler - Büyülenmiş atlar - Fareler - Aslanlar - Kediler - Köpek - Goethe'nin köpeklere karşı dehşeti - Parsilerin batıl inançları, Travancore halkı ve Amerikalı Zenciler, Kızılderililer, &c.—Cynocephaloi —Kurt—Nez Perces Gelenekleri—Fenris—Masallar—Yaban Domuzu—Ayı—Yılan—Her hayvanın zarar verme gücü şeytanlaştırılmıştır—Boynuzlar.

Hayvan iblisleri (kötü şöhreti, doğalarındaki insana düşman olabilecek bir şeyin sonucu olan şeytanlar), mitolojik kişilikler veya fikirlerle ilişkilendirilerek şeytanlaştırılan formlardan ayırt edilmelidir. Aslan, kaplan ve kurt aynı sınıfın örnekleridir; diğerinin geyiği, atı, baykuşu ve kuzgunu. Ancak bu ayrımı gözetmeyi çok zorlaştıran koşullar var. Bir yanda, ölçülemez aşağılanma güçleri arasında, eğer varsa, bir çizgi çizilmesi gerekir; hayvanlarda, kötü arkadaşlıkları olmasa pek de düşünülmeyecek bazı kötülüklerin keşfedilmesi; diğer yanda ise örtmece, bazı küçük özellikler üzerinde durarak zararlı hayvanları iyi huylu ajanlara dönüştürmek.

Yılan gibi yolumuzu bulmanın kolay olduğu açıkça tehlikeli olan birkaç hayvan vardır; onu bir agathodemon'a iltifat eden korkuyu ve onun lanetli olduğunu ilan eden azalmış korkuyu tanıyabiliriz.[88]Peki Keçi hakkında ne söylenecek? İlk yenildiğinde kokusunda veya etinde, ucunda veya bitkilere verdiği zararda, onu başlangıçta kirli hayvanlar arasında sınıflandıran bir şey gerçekten var mıydı? Yoksa sadece tekinsiz ve tüylü görünümü nedeniyle şeytanlaştırıldı mı? Ev dostumuz Kedi'nin kötü şöhreti hakkında ne gibi bir açıklama yapılabilir? Ormandaki vahşi atalarından miras yoluyla mı türetilmiştir? İlk kez geceleri uykuyu öldüren korkunç insansı uğultulardan mı anlaşılıyordu? Yoksa Güzellik tanrıçalarının arabalarını çektiği söylenen kedilere uygulanan teolojik bir lanetten mi zarar görmüştür? Şeytani Köpek ise daha da karmaşık bir konudur. Mitoloji ve folklor öğrencileri, sıklıkla geniş batıl inanç akımlarının çıktığı önemsiz kaynaklara hızla aşina olur. Horoz

[88]Hem iblis hem de şeytandan oluşan bu Değişken tip, bu kitap boyunca bize o kadar sürekli eşlik etmelidir ki, bu bölümde onun hakkında çok az şey söylenmesine gerek vardır.

Her şeyi algılayan güneşe meydan okuma, şüphesiz onun meşum kariyerinin Manu Kanunları'ndan, Rusya katedrallerindeki fresklere kadar uzanan, horoz başlı şeytanlara kadar uzanan bir süreçten kaynaklandığına şüphe yok. Uyutucu bir bitkinin etli, çatallı kökleri, henüz tam anlamıyla araştırılmamış, pek çok cilde konu olan o geniş Adamotu Mitolojisinde yer almaktadır. İtalyanların şöyle bir sözü vardır: 'Kirpinin bir kurnazlığı, tilkilerin çoğundan daha değerlidir;' yine de mütevazı kirpinin gece ve kış uykusu alışkanlıkları ve genel tuhaflığı, yumurtaları ve tavukları avlama konusundaki sinsi eğiliminden ziyade, onu şeytanlık onuruna yükseltmiş olmalı. Çeşitli popüler masallarda bu küçük hayvan, kurt ve yılanla eşleşmekten fazlasını kanıtlar. Şeytan'ın Brighton Downs'tan denize girme girişiminde bulunduğu söylenen kirpi biçimindeki bu girişim, getirilen bir ışıkla engellendi, ancak planın ciddiyeti hala Devil's Dyke'da kanıtlanıyor. .

Şekil 7.—Japon Şeytanı.

Şeytan'ın Nuh'un gemisine gizlice girdiğinde bir delik açarak onu batırmaya çalıştığına dair eski bir gelenek vardır; ancak bu plan bozguna uğradı ve kirpinin kendisini deliğe tıkmasıyla insan ırkı kurtarıldı. Brighton hikayesinde Şeytan, insanları boğma konusundaki önceki başarısızlığını hatırlamış ve onu mağlup eden biçimi benimsemiş gibi görünüyor.

Kurnazlığın vücut bulmuş hali olarak Tilki, Japonların ilkel inancına göre, ona lanet edecek kadar cesur olana kadar tapınan uluslardaki Yılan ile neredeyse aynı konumdadır. Japon iblislerinin ilk dönem resimlerinin çoğunda, insan, kurt veya diğer karakterlerin arasında genellikle iblislerin bazı özellikleri tespit edilebilir.*kitsune*(tilki). O her zaman Japonya'nın üç gözlü şeytanının ruhudur (şek. 7). O, İranlı Desatir'in ona verdiği isimle, bilge bir 'Vizir'dir ve neredeyse Japonların günah keçisidir. Herhangi bir mahallede bir tilki belirirse, bir sonraki sorun onun ziyaretine atfedilir; ve bu tür durumlarda, acı çekenler ve arkadaşları, tıpkı diğer bölgelerdeki bir yılana yapıldığı gibi, tilkinin teorik olarak ikamet ettiği ve onu yatıştırdığı eski, budaklı bir ağacı onarırlar. Japonya'da tilkinin her zaman zararlı olduğu düşünülmese de genel olarak öyledir. Ne olursa olsun öldürülmemeli. Böylece batıl inançlardan kurtulan tilkiler, şeytani karakterinin devamı için bol miktarda malzeme sağlayacak kadar çoğalır. 'Bize tilkileri alın, asmaları bozan küçük tilkileri'[89]Japonya'da tersine çevrilmiş bir öğüttür. Bu hayvanda saygı duyulan kurnazlık ile başka yerlerde saygı duyulan yılanın kurnazlığı arasındaki benzerlik, Bay Fitz Cunliffe Owen tarafından da doğrulanmıştır; Bay Fitz Cunliffe Owen, bana söylediğine göre Japonların, hayvanların arasında özgürce dolaşan zehirli yılanları bile öldürmeyeceğini gözlemlemiştir. Japonya'nın en kutsal yerlerinden biri olan ve bir zamanlar sekiz bin kadar manastır Budistinin barındığı Nikko'nun çürüyen Budist tapınakları. Japonya'da bol miktarda bulunan kızıl tilkidir ve geceleri insan yerleşimlerinin yakınında insana benzeyen ağlaması bu batıl inançları kolaylıkla teşvik edebilecek niteliktedir. Ancak, dahası, mitoloji, kaba kabileler arasında, doğadaki salt güçten daha üstün olan herhangi bir güce özel saygı gösterme veya korkma yönündeki saygın eğilimin birçok örneğini sağlar. Emerson, 'Tilkiler güçlü olmadıkları için çok kurnazdır' diyor. Bizim Japon şeytanımızda

[89]İlahiler ii. 15.

Sadece üç göz onu o ırkın tilkiye atfettiği doğaüstü görüşle ilişkilendiriyor; tavşan dudak çok belirgindir. Bu küçük hayvan, Tavşan, büyük bir mitolojiyle ilişkilendirilir, belki de hayatta kalmanın temel güçleri olan çekingenlik, uyanıklık ve çeviklik zayıflığından kaynaklanmaktadır. Tavşanla ilgili hurafe Afrika'da yaygın. Aynı hayvan, Calmuc'ların çok saygı duyulan iyi dehasıdır; ona Sákya-muni (Buda) adını verirler ve yeryüzünde kendisini açlıktan ölmek üzere olan bir adam tarafından yenmeye teslim ettiğini ve bunun için de onun üzerinde egemenlik kurmak için yükseltildiği lütufkar bir davranış olduğunu söylerler. onu gördüklerini iddia ettikleri ay. Efsane muhtemelen Sanskritçe kelimeye kadar izlenebilir.*sasin*, ay, kelimenin tam anlamıyla 'tavşan işaretli' anlamına gelir.*Sasa* 'tavşan' anlamına gelir. Pausanias, ay tanrıçasının sürgünlere, bir mersin korusuna sığınan bir tavşanı görecekleri şehirlerini inşa etmeleri talimatını verdiğini anlatır.[90]Japonya'nın şeytani faunasında başka bir kurnaz hayvan figürü: Gelincik. Bu iblisin adı 'orak gelincik'tir ve aynı zamanda günah keçisi konumunu da işgal ediyor gibi görünmektedir. Bir Japon raporunun diliyle: 'Bir kişinin takunyaları ayaklarının altından kaydığında ve düşüp yüzünü çakıllara kestiğinde ya da gece evde olması gerekirken dışarıda olan bir kişi, Yüzü yeni yaralanmış bir halde kendisini ailesine teslim ettiğinde, yara, kötü niyetli, görünmez gelincik ve onun keskin orağının etkisine işaret ediyor.' Amerika'nın yerli bir efsanesinde de iki kız kardeş iblis genellikle gelincik şeklini alır.

Antik çağlardaki hayvanlara tapınmanın büyük bir kısmının altında yatan popüler duygu, eğlenceli bir kitabın ekteki taslağında anlatıldığı gibi, muhtemelen günümüz Japon kavramlarına da yansıyan duyguydu.

'Bu ziyaretçilerden biri yaşlı bir adamdı; kendisi de o zamanlar, ölenlerin bu dünyadaki hayatlarının sahnelerini farklı hayvan şekilleriyle yeniden ziyaret ettikleri yönündeki popüler batıl inancın kurbanıydı. Kendisinin her zamanki moralinde olmadığını fark ettik ve aklını bize bırakması için ona baskı yaptık. Küçük oğlu Sakızosin'i kaybettiğini söyledi ama üzüntüsünün nedeni bu değildi, karısının kendisini teselli etmek için onun evine yerleşmiş olan bir grup yaşlı kadın tarafından desteklenen saçma davranışıydı. ona devam ediyordu. 'Hepsi ne yapıyor?' diye sorduk. 'Neden' diye yanıtladı, 'evime gelen her hayvanın arasında bir çığlık var

[90]De Gubernatis, II. viii.

hepsi, 'Chiosin, Chiosin geri döndü!' ve tüm ev kediler, köpekler ve yarasalarla dolu - çünkü hangisinin Sakız Adası olduğundan emin olmadıklarını ve ona kötü davranma riskini göze almaktansa onlara nazik davranmanın daha iyi olduğunu söylüyorlar; sonuç şu ki, tüm bu vahşiler benim pilavım ve etim ile besleniyor ve şimdi beni ısıran bir sivrisineği öldürdüğüm için kapıdan atıldım ve doğal olmayan bir ebeveyn olarak adlandırıldım!'[91]

Hayvanların korku, panik veya acı anında gösterdikleri tuhaf ve açıklanamayan davranışlar, genellikle cahil ırklar tarafından onların iblisler tarafından ele geçirilmelerine bağlanmıştır. Yeni Ahit'te anlatılan şeytanın domuz sürüsüne girip onları denize taşıdığı hikayesi de bu niteliktedir. Hatta İskoçya'nın bazı bölgelerinde sütçü kızın, bazen ineğin içine giren şeytanı kovmak için sihirli üvez ağacının bir sapını taşıdığı söylenir. Profesör Monier Williams Güney Hindistan'dan şöyle yazıyor: 'Geçen gün ben ve yol arkadaşlarım Poona yakınlarındaki bir dağ geçidinde huzursuz atlar tarafından bir uçurumun üzerinden neredeyse parçalara ayrılacakken, bize bu özel noktada yolun şeytanlar tarafından perili olduğu söylendi. sıklıkla benzer kazalara neden oluyordu ve yola çıkmadan önce tanrı Siva'nın oğlu Ganesa ile onun tüm kötü ruh birliklerini uzlaştırmamız gerektiğini anlamamız istendi.' Aynı yazar ayrıca, Yarımada'nın çoğu bölgesine musallat olan koruyucu ruhların veya 'annelerin' atlara bindiklerine ve eğer kızgınlarsa yanıklık ve hastalık saçtıklarına inanıldığını da söylüyor. Bu nedenle, Avrupa'dan yeni gelen gezgin, köylüler tarafından kabul edilebilir kefaret teklifleri olarak veya yeminlerin yerine getirilmesi için tarlaların ortasındaki türbelerin etrafına yerleştirilen, çoğu zaman gerçek kadar büyük, kaba biçimli pişmiş toprak atların hayaletleri karşısında şaşırır ve şaşırır. hastalık dönemlerinde.[92]

Bu, yarıştığı atlar tarafından parçalara ayrılan ve daha şevkli hale getirmek için insan etiyle beslendiği Taraxippos'a veya Glaucus'un gölgesine inanan Korintlilerin inancıydı. Yarışlar sırasında kıstak ve atları korkutur.

Uzak Batı'da (Amerika) 'Beyaz Şeytan' adı verilen bir atın, yoldaşlarına verdiği zararın intikamını almak için insanları ısırıp ezerek öldürdüğü ve birçok girişime karşı koyduktan sonra kendisi öldürüldüğüne dair modern bir efsane vardır.

[91]'Japonya'daki Hayatımız' (Jephson ve Elmhirst, 9. Alay), Chapman & Hall, 1869.
[92]Londra 'Times', 11 Haziran 1877.

yakalandığında; ama iblis atlarıyla ilgili pek çok eski efsane arasında, bu hayvanın insana düşman olduğuna dair herhangi bir ipucu veren çok az şey vardır. Onun ara sıra yaptığı kötü karakter, basitçe insanla olan ilişkisinden kaynaklanır ve bu nedenle ertelenir. Benzer bir nedenle Keçinin de bundan sonra sembolik bir hayvan olarak ele alınması gerekmektedir. Hoş olmayan özellikleriyle ilgili birkaç efsaneyle karşılaşılmaktadır. Güney Gine'de keçilerin kokusunun nedeni, destan tarafından, atalarının bir tanrıçadan aromatik merhemini isteme cüretinde bulunduğu ve onun öfkeyle onu ters türde bir merhemle ovuşturduğu anlatılır. Ayrıca Bacchus'a tapanlar tarafından üzüm bağlarını kırptığı için bir iblis olarak görüldüğü de söylenmiştir; ve Platon'un bahsettiği Trageluphoi'nin veya keçi geyik canavarlarının bu şekilde ortaya çıktığı,[93]ve bize de şu sözü verdi*trajedi*.[94]Ancak Keçinin bu tür özelliklerinin Mitoloji ve Demonoloji ile olan önemli ilişkileriyle çok az ilgisi olabilir. Dernek yoluyla şeytanlaştırılan hayvanlar listesine Geyik de eklenmelidir. Kuşkusuz, aceleci genç avcıların endişeli anneleri, eşleri veya sevgilileri, ormanların derinliklerinde şeytanlara dönüşen ve takipçilerini yiyip bitiren güzel geyiklerle ilgili eski masallardan yararlandılar.[95]öğüt için; ancak bu tür geyiklerin kötü işler yapmak için kendilerini dönüştürmek zorunda olmaları gerçeği, onların gerçek hayvan iblisleri arasına dahil edilmelerini, yani tamamen veya kısmen insana zarar verme eğilimlerinin temelini sağlamış olanları engellemek için yeterli bir karakter belgesidir. şeytani bir temsil.

Farelerin Demonolojide saygıdeğer bir rütbeye sahip olması harika sayılmayacaktır. Bazı sinirli kişilerin zararsız bir fareyi bile gördüklerinde hissettikleri ürperti, bu biçimde günahsız ruhların veya vaftiz edilmemiş çocukların eski evlerine musallat olduklarına inanılan zamanlardan kalma bir kalıntıdır; ve muhtemelen gece kaçışlarından kaynaklanan hayalet hikayelerinin sayısını tahmin etmek zor olacaktır. Pek çok efsane, kutsanmamış ruhların fare şeklinde insan ağzından ayrılışını anlatır. Daha önceki Napolyon savaşları sırasında fareler, Güney Almanya'da, ölümcül Fransızların nereye yürüyeceğini göstermek için Avrupa haritasına mürekkepli ayaklarla yerleştirilerek kehanet olarak kullanıldı. Bu kutsallığı kazandılar

[93]Temsilci 488.

[94]Kelimenin tam anlamıyla keçi şarkısı. Daha büyük olasılıkla astrolojik bir anlamı vardır.

[95]*Örneğin*, 'Pentamerone'daki iblis Huorco.

Bir farenin fili ve aslanı, onları birbirine bağlayan ipleri kemirerek doğurtmasıyla ilgili Hindu masalına kadar uzanan bir dizi güç çağrışımı. Kurbağalar ve Farelerin savaşı Homeros'a atfedilir. Farelerin tapınaktaki altını kemirerek Roma'daki ilk iç savaşı önceden haber verdiği söyleniyor. Fareler çeşitli efsanelerde intikamcılar olarak karşımıza çıkar. Kral II. Popelus'un kendisi ve karısı tarafından öldürülüp göle atılan amcaları fare olarak yeniden ortaya çıkar ve kral ile kraliçeyi kemirerek öldürürler. Aynı kader, haksızlığa uğradığı dönüşmüş dullar ve yetimler nedeniyle Polonyalı Miskilaus'u da etkiliyor. Ren nehrinin ortasında duran Fare Kulesi, (yıl 970) kıtlıktan mustarip insanlara ahırını onarmalarını emreden, onları hızla kapatıp yakan zalim Mainz Başpiskoposu Hatto'nun perili anıtıdır. Ancak ertesi sabah, tahıl ambarlarındaki tüm mısırları yiyen bir fare ordusu, saraya giden yolları kararttı. Piskopos onlardan Kule'ye sığındı ama onlar peşinden yüzdüler, duvarları kemirip onu yuttular.[96]

Holda'nın cenaze pelerini giyen Aziz Gertrude, bir fare ordusuna komuta ediyor. Bu bakımdan çocukları da götüren Fareli Köyün Kavalcısı'nın yerini alır; ve usta arkadaşım Bay John Fiske, İrlandalı hizmetçi kızların bir fareyi gördüklerinde sıklıkla bu kadar çılgınca dehşet göstermelerinin nedeninin bu olabileceğini öne sürüyor.[97] Çocukların bakımı genellikle onlara emanet edilir ve farelerin ortaya çıkışı, doğaüstü fare avcısı ve psikopompun eski görünümünün habercisidir. Pliny, kendi zamanında beyaz bir fareyle karşılaşmanın bir şans sayıldığını söylüyor. Bassorah halkı, hiç şüphesiz onları yatıştırmak için, bu saygı duyulan hayvanları gördüklerinde her zaman önünde eğilirler.

Aslan, heybetin ve görkemiyle güneşin sembolüdür (Aslan burcunda erişilir), ancak orijinal şeytani karakteri orada burada ortaya çıkar - İndra, Samson ve Herakles'in korkunç aslanlarla olan mücadelelerinde olduğu gibi. Örtmece, bir bakıma Şimşon'un bilmecesinin koşullarını yerine getirir: Tatlılık Güçlüden çıkar ve Aslan'dan bal çıkarmıştır. Onun zalim karakteri, 'köpek günleri'ndeki (güneşin Aslan burcunda olduğu zaman) kuraklık ve sıtmanın kendisine atfedildiği Köpek Yıldızı Sirius'a ustaca düşmüştür; ancak ilkel gerçek, Aristæus'unki gibi birçok masalda ima edilmektedir.

[96]Bu konuyla ilgili daha fazla ilginç ayrıntı içeren De Gubernatis'in 'Zoolojik Mitoloji'sine bakın.
[97]'Mitler ve Efsane yaratanlar.' Boston: Osgood & Co.

Annesinin Libya aslanından kurtarılmasından sonra doğan bu adama, Ceos'ta hem kuraklıktan hem de aslanlardan kurtarıcı olarak tapınılırdı. Hindistan'da güzel Doorga'nın ayaklarının dibinde yatan Aslan, Afrodit'in arabasını çizerek yeniden ortaya çıkıyor ve Emerson'un yorumladığı gibi güzelliğin güce bağlı olduğu yerine, güzelliğin gücünü simgeliyor. İskandinav Venüs'ünün arabası Freyja, Güneyli kız kardeşinin atlarının küçültülmüş biçimleri olan Kediler tarafından çizilmişti. Kedinin kısmen bu yollardan Rusya'da ve bir dereceye kadar da Alman, Fransız ve İngiliz folklorunda bazen faydalı bir rol oynamaya başlaması oldu. *Örneğin*, Çizmeli Kedi, Whittington ve Kedisi ve Madame D'Aulnoy'un *La Chatte Blanche*. Yıkıcı kedilerin şeytani özellikleri siyah kediye (ya da Macbeth'te olduğu gibi benekli kediye) miras kalmıştır. Almanya'da bir kedinin hasta yatağına yaklaşması ölüm habercisidir; rüyada birini görmek kötü bir alamettir. Macaristan'da her kara kedinin yedi yaşında cadı olduğu söylenir. Bu cadının en sevdiği binek atıdır, ancak bazen haç işaretinin kesilmesiyle bu tür bir kölelikten kurtarılabilir. Kara kedinin tırmığının ölümcül bir büyünün başlangıcı olduğu düşünülüyor.

De Gubernatis[98] tanıdık masalımız Kilkenny Kedileri'nin kökenine ilişkin çok ilginç bir spekülasyona sahip; bu spekülasyonun izini, kediler arasındaki dövüşün, buna tanık olan kişiye ölümün habercisi olmasından korkan Alman batıl inancına kadar götürüyor; ve bu inancın, Toskana'lı çocuğun, şeytan ve meleğin ruh için mücadele ettiği 'ruh oyunu'nda yansımasını bulduğunu görüyor. Yazar bunun Mitolojide Gece ve Alacakaranlık arasındaki çekişmenin bir sonucu olabileceğini düşünüyor; ancak bağlantının izi sürülebilirse, bunun muhtemelen iki Ölüm meleği arasındaki mücadeleden kaynaklandığı ortaya çıkacaktır; bunun bir varyasyonu Musa'nın bedeni için yaşanan çekişme efsanesiyle ilişkilendirilir. Enoch Kitabı, Cebrail'in Tufan'dan önce, insanları yiyip bitiren devleri birbirlerini yok etmeye kışkırtmak için gönderildiğini söylüyor. Elimde bulunan eski bir Pers resminde, Daniel gibi sunulan kurbanları zarar görmeden, hayvan canavarları birbirlerini yerken gösteriliyor. Bu fikir doğaldır ve karşılaştırmalı izlemeyi pek gerektirmez.

Dr. Dennys bize, bir kedinin (veya köpeğin) bir cesedin üzerinden geçmesiyle ilgili kötü alamet olduğuna dair İskoçya'dakiyle aynı batıl inancın Çin'de de mevcut olduğunu söylüyor.

[98] 'Zoolojik Mitoloji', s. 64.

Brand ve Pennant bundan bahsediyor, ikincisi bunu yapan kedi veya köpeğin acımasızca öldürüldüğünü belirtiyor. Bu gerçek, ölen kişinin ruhunun hayvana girip sayısız kurt adam veya vampir sınıfı iblislerden biri haline gelmesinden duyulan korkunun yaşayanlar için olduğunu gösteriyor gibi görünüyor. Ancak batıl inancın kökeni hiç şüphesiz Slav inancında, kedinin bir cesedin üzerinden atlaması durumunda ölen kişinin vampir olacağı inancında anlatılmaktadır.

Rusya'da kedi diğer birçok ülkeye göre biraz daha iyi bir üne sahiptir. Moskova civarındaki bazı köylüler, bir köpeğin girdiği kilisede kalmayı asla istemeyeceklerini, ancak kiliseye bir kedinin gelmesini iyi bir işaret olarak değerlendireceklerini söylediler. Moskova yakınlarındaki yaşlı bir kadın bana, Şeytan'ın bir zamanlar Cennet'e sızmaya çalıştığında fare şeklini aldığını söyledi: Köpek ve Kedi kapılarda nöbet tutuyordu ve Köpek kötü olanın geçmesine izin verdi ama Kedi saldırdı. ve böylece insan mutluluğuna karşı yapılan başka bir hain girişimi bozguna uğrattı.

Kedi batıl inancı Büyük Britanya'da her zaman güçlü olmuştur. Aslında bu bir bakıma doğrudur, yaşlı Howell'in yazdığı gibi (1647): 'Bu tür örnekler için denizi geçmemize gerek yok, evimizde çok fazla (Tanrım) var: Kral James uzun süre nefret etti cadıların olduğuna inanıyorum; ama Lordum Rutlandlı Francis'in çocuklarının başına gelenler onu ikna etti; onlar Belvoir Kalesi'nin hizmetkarı olan yaşlı bir kadın tarafından büyülenmişti, ancak kadın hoşnutsuz bir şekilde onunla bir Kedi şeklinde konuşan Şeytan'la sözleşme yapmıştı. Rutterkin adını verdiği kişiyi sırf kötü niyet ve intikam susuzluğundan dolayı bu çocukları ortadan kaldırmak için görevlendirdi.' Pek çok zavallı kadının, sevgili kedisinin baş tanığı olduğu cadı olduğu gerekçesiyle yakılmasından korkulmalıdır. Buffon'un kediyi kötülemesinde ve Bay Wood'un hayalet gören bir kediyle ilgili şaşırtıcı hikâyesinde olduğu gibi, batıl inancın bilimsel zihinlerde bile ne kadar varlığını sürdürdüğünü izlemek ilginç bir psikolojik çalışma olurdu. yıl 1877)!

Uzun zamandır insanın sadık dostu olan ve hatta muhtemelen efendisinin davranışlarını yakalayabilen Köpek'in büyük bir şeytani geçmişi vardır. Sami hikayelerinde 'köpek'in Müslümanlarda kafirle eşanlamlısı haline gelmesinin yolunu gösteren pek çok hikaye vardır; ve bir köpek

Arap efsanesinde Yedi Uyuyanlar Mağarası'ndan üç yüz dokuz yıl önce sadık bir şekilde izlediği için Cennete kabul edilen Katmir,[99]Efesli Uyuyanlar'ın Hıristiyan dünyasından sürüklendiği gibi, Hindistan'dan da Müslümanlar arasında sürüklenmiş olmalı. 'Mahábhárata'nın güzel bölümünde Yudhisthira cennetin kapısına yolculuk etmiş, sadık köpeği de kabul edilmedikçe o mutlu meskene girmeyi reddediyor.

Şekil 8.—Cerberus (Calmet).

Indra ona şöyle der: 'Benim cennetimde köpeklere yer yok; yeryüzündeki adaklarımızı çalıyorlar;' ve yine, 'Eğer bir köpek bir kurban görürse, insanlar onu kutsal saymaz ve geçersiz sayarlar.' Bu zorluk Köpek (kılık değiştirmiş Yama) tarafından çözüldü.

[99]Kur'an, xviii.

kendini ifşa ediyor ve arkadaşının sadakatini övüyor. Köpeğin Aryan atalarımız arasında aşağılanmasının, Ölüm tanrısı Yama ile olan bağlantısından ve evreni yukarı ve aşağı olarak ayıran ikiliğin evrimi nedeniyle olduğu oldukça açıktır; aynı zamanda bazen kurt gibi mizacı ve diğer bazı doğal karakterleri onun şeytani karakterinin temelini oluşturuyordu. O hem tehlikeli hem de yozlaşmaya yatkın bir muhafızdı.

Erken Vedik Mitolojisinde, güneş mitologları tarafından sabah ve akşam alacakaranlığı olarak tanımlanan iki köpek tarafından korunan tanrıların meskenidir: daha sonraki bir aşamada onları Yama'nın hizmetinde gösterirler ve yeniden Tanrı'nın koruyucusu olarak ortaya çıkarlar. Yunan Hades, Cerberus ve Orthros. Bunlardan ilkinin izleri Vedik Sarvara'ya, ikincisi ise canavar Vritra'ya kadar uzanıyor. 'Orthros' Vritra'nın fonetik eşdeğeridir. İki Vedik köpeğin annesi olan fahişe Sarama, hain bir muhafız olduğunu kanıtladı ve Indra tarafından öldürüldü. Dolayısıyla Rus köylüsü, Köpeğin nöbet tutarken kendisine bir kemik atılması üzerine Şeytan'ı cennete nasıl kabul ettiğinin başka bir versiyonuyla haklı olarak geliyor. Ancak Hindu mitindeki iki bekçi köpeği kötü bir karakter taşımıyor gibi görünüyor. Ölüm Kralı Yama'ya hitaben 'Rig-Veda'nın (x. 14) bir cenaze ilahisinde şunları okuyoruz: 'Uğurlu bir yoldan aceleyle Sarama'nın soyundan gelen dört gözlü iki benekli köpeğin yanından geç. ; daha sonra Yama ile birlikte sevinen güzel Pitris'e yaklaşın. Onu, dört gözlü, yolu koruyan ve insanları gözetleyen iki bekçi köpeğine emanet et, Ey Yama. Yama'nın geniş burun delikli ve doyumsuz iki kahverengi habercisi, insanlar arasında dolaşıyor; bugün bize yine güneşi görebilmemiz için kutlu yaşam nefesini versinler!'

Ve şimdi, bundan binlerce yıl sonra, Köpeğin hâlâ hayaletlerin kahini ve ölümün kapılarının bekçisi olarak kabul edildiğini ve açılışının uluması ile önceden haber verdiğini görüyoruz. 9 Aralık 1871 gecesi, Galler Prensi'nin hastalandığı Sandringham'da bir köpeğin uluması, gazetelerin titreyen bir ülkeye haber yapması için yeterince önemli görülüyordu. Geçenlerde bir Alman köyünde, o kadar çok ölüm bildirdiği söylenen bir köpeğin genel terörün hedefi haline geldiğini ve idam edildiğini okudum. Bu ülkede köpeğin şeytani karakterine olan inanç, Goethe'nin güçlü beynine bile etki bırakacak kadar güçlü görünüyor.

Goethe'nin şiirinde, Faust, öğrenci Wagner'le birlikte yürürken, siyah Köpek ortaya çıktı, sarmal kıvrımlar halinde etraflarında koşturup, Faust'un dediği gibi, 'etraflarına tuzak gibi sihirli bir sarmal' yaydı;[100]Bu köpeğin, Faust'u çalışma odasına kadar takip ettikten sonra, bir sise dönüşene kadar canavarca bir şekil aldığını ve Mephistopheles'in gezici bir bilim adamı kılığında - 'canavarın çekirdeği' - öne çıktığını söyledi. Bu, 'Lares'in (şek. 9) veya ev cinlerinin en yaygın biçimi olan Köpeğin, aslında uyanıklığı nedeniyle, arkaik sembolizmiyle dikkate değer bir tesadüftür. Burada sunulan form, 'İnsanlık: Kökenleri ve Kaderleri' kitabının bilgili yazarının Aden'de bir nöbetçi ve eğitmen olarak görevlendirilen Adamik olarak tanımladığı Cynocephalus'la neredeyse aynıdır (Gen. xvi. 15), bunun bir örneğidir. Philæ'nin bu eserinde kalem ve tablet tutan (Horapollo tarafından anlatıldığı gibi) verilmiştir. Chrysippus, bunların daha sonra köpek derileri giymiş genç adamlar olarak temsil edildiğini söylüyor. Köpeğin koruyucu karakterinin kalıntıları Alman folklorunda dağılmıştır: kahin, hayalet kahin olarak kabul edilir ve ikinci görüşe sahiptir; Bohemya'da bazen bir bebeğin iyi görebilmesi için yüzünü yalaması sağlanır.

'Faust'taki pasajın izi Goethe'nin Wieland'ın ölümü sırasında Falk'la yaptığı konuşmada ifade edildiği gibi köpeklere karşı duyduğu antipatiye kadar uzanıyor. 'İmha kesinlikle söz konusu olamaz; ama yolda daha güçlü ama yine de daha aşağı monaslar tarafından yakalanma ve ona tabi kılınma olasılığı; bu tartışmasız çok ciddi bir husustur; ve ben kendi adıma, yalnızca doğayı gözlemleyerek kendimi hiçbir zaman bu korkudan tamamen kurtaramadım.' Falk, o anda sokakta bir köpeğin sürekli havladığının duyulduğunu söylüyor. Goethe aceleyle pencereye atladı ve seslendi: 'İstediğin şekli al, aşağılık larva, bana boyun eğdiremezsin!' Bir süre durakladıktan sonra şu sözlerle devam etti: 'Yaratılışın bu ayaktakımı son derece saldırgandır. Bu gezegenin kuytu köşesine birlikte atıldığımız mükemmel bir monadlar paketidir; eğer onlar hakkında bir şey duyarlarsa, onların arkadaşlığı diğer gezegenlerin sakinleri nezdinde bize çok az onur verecektir.'

[100] *Wagner.* Bakın, duruyor - karnı sürünürken...
Öğrencilerin akıllı bilgini, o!

Şekil 9.—Köpek Lar (Herculaneum).

Goethe'nin bir zamanlar Weimar'da ikamet ettiği evi ziyaret ettiğimde, salonun baş süsü olarak, sanki Goethe'nin monas'ına sahipmiş gibi, gururla ileriye bakan, tam boyutlu ve çok esmer, büyük, bronz bir köpek görünce şaşırdım. Ancak şairin köpeklerden hoşlanmamasının yalnızca monadlarla ilgili spekülasyonlardan kaynaklanmış olması muhtemel değildir. Goethe'nin, Auerbach'ın mahzenindeki, Mephistopheles'in yanında bir köpeğin durduğu eski duvar resmini incelerken, bu yakınlığın nedenlerini dikkatle düşünmeye sevk edilmiş olması daha muhtemeldir. Ne yazık ki, masallara ve o hayvanı kuşatan duygulara rağmen, deliliğe eğilimi ve insana korkunç bir ölüm yaşatması gibi onda çok itici bazı şeyler var. Yunan Mania'nın 'filo avcıları' (Bacchæ 977) dehşeti her yere yaydı.

Bay Lewes'in Karl August ile Goethe arasındaki kavgayı, Goethe'nin Weimar sahnesine gösteri köpeği getirilmesine karşı çıkması nedeniyle aktardığı açıklamayı dikkatle inceleyenler için, bu bir olaydır.

tiyatro müdürlüğü görevinden istifa etmesine yol açan bu tiksintinin bir sanatçı olarak duyduğu tiksinti ile karıştığını görebiliriz; ve kendisinin bir zamanlar Göttingen'de köpek havlamaları nedeniyle uğradığı işkencelere neden olan şeyin yalnızca gürültü olmadığından da şüphelenilebilir.

Bununla birlikte, Goethe'nin kinofobisi ile birleşen çılgın anlayışında, Köpeğe tüm diğer hayvanlardan daha çok saygı duyan ve kişi ölürken onu yok eden Suratlı Parsilerin inancının bir kalıntısını bulmamız ihtimal dışı değildir. Bir köpeğin burnunu ağzına yaklaştırın ve iki kez havlamasını sağlayın ki, ayrılan ruhu yakalayıp onu bekleyen meleğe götürsün.

Travancore'un şeytana tapanlar bugüne kadar, Mephistopheles'in Faust'a yaklaşması gibi, kötü gücün de kendilerine bir Köpek şeklinde yaklaştığını ilan ediyorlar. Ancak batıl inanç Goethe'nin şiirine ulaşmadan önce pek çok değişikliğe uğramıştı; ve özellikle keskin kokusu, İskandinav hayal gücünü, ona doğaüstü bilgelik atfetme konusunda etkilemişti. Böylece, İyi Hakon Destanı'nda, Kötü Eystein'in Drontheim'i fethettiğinde, halka kölesi Thorer ya da köpeği Sauer'i kralları olarak seçme teklifinde bulunduğunu okuruz. Köpeği seçtiler. 'Şimdi köpeğe büyücülük nedeniyle üç adamın bilgeliği bahşedildi; ve havladığında bir kelime konuştu ve iki kelime havladı.' Bu Köpek altın bir tasma takıyordu ve bir tahtta oturuyordu, ama tüm bilgeliğine ve gücüne rağmen hala bir köpekmiş gibi görünüyor; çünkü bazı kurtlar sığırlara saldırdığında saldırdı ve onlar tarafından parçalandı.

Amerika'nın Güney Eyaletlerindeki zenciler arasında, şeytani bir hayaletin en sık görülen şeklinin, ateşli gözlü büyük bir Köpek olduğu inancını buldum; bu, onların arasında, tazıdan duydukları dehşete atfedilebilecek orijinal bir batıl inanç olabilir. Bazı bölgelerde kaçmaya çalışırken takip ediliyorlardı. Aynı bölgenin beyazları arasında aynı inancın herhangi bir örneğini hiçbir zaman bulamadım, her ne kadar uluyan köpeğin haberine olan inanç sık olsa da; ve bunun, Köpeğin günah keçisiyle aynı türden kötü bir isme sahip olduğu Afrika'nın bazı bölgelerinden kalma bir kalıntı olması mümkündür. Fazoğl'daki bazı kabileler arasında her yıl herkesin istediğini yaptığı bir karnaval vardır.

Kral daha sonra açık havada oturuyor, sandalyesinin ayağına bir köpek bağlanıyor ve hayvan daha sonra taşlanarak öldürülüyor.

Mark Twain[101] Missouri'deki bir köyün folklorunu kaydeder; burada delikanlıların geceleyin bir 'başıboş köpeğin' uluması karşısında korkudan titrediğini, ancak tanıdıkları bir köpeğin ulumasına kayıtsız kaldıklarını görüyoruz, bu da yaygın İngiliz inancının bir biçimi olabilir 'tuhaf' bir köpek tarafından takip edilmenin şanssızlık olduğunu. Aynı kitaptan, köpeğin başını her zaman felaketi simgelenen kişiye doğru çevirdiği de anlaşılıyor: uluyan hayvanın arkasını onlara döndüğünü gördüklerinde çocuklar tamamen rahatlıyorlar.

Bay Brinton'un 'Yeni Dünya Mitleri' adlı eserinden alınan aşağıdaki alıntının göstereceği gibi, Avrupalı batıl inançların bu parçalarının Uzak Batı'da yerliler arasında ortaya çıkan benzerlerinin bol miktarda bulunması dikkat çekicidir: 'Köpeklerin aya göre tuhaf bir ilişki içinde olmaları gerekiyordu, bunun nedeni muhtemelen aya karşı ulumaları ve geceleri koşmalarıydı; bu esrarengiz uygulamalar onlara çok pahalıya mal olmuştu. Perululular, Tupiler, Creekler, Iroquoiler, Algonquinler ve Grönland Eskimoları gibi birbirinden çok farklı kabileler arasında, güneş tutulması sırasında lanetleri en güçlü şekilde dövme geleneği yaygındı. Creek'ler bunu büyük Köpeğin güneşi yuttuğunu, küçükleri kırbaçlayarak onu vazgeçirebileceklerini söyleyerek açıkladılar. Büyük Köpeğin ne olduğunu söylemeye hazır değillerdi. Biliyoruz. Gün ortasında dünyayı bu şekilde örten, Köpek tarafından temsil edilen gece tanrıçasıydı. Daha iyi bir anlamda, ay tanrıçasının daha hoş özelliklerini temsil ediyorlardı. Aztek tanrılarının en doğurganı, aşkın, cinsel hazzın ve doğumun hamisi olan Xochiquetzal'e de aynı ad veriliyordu. *Itzcuinan* Kelimenin tam anlamıyla çevrildiğinde 'orospu annesi' anlamına gelir. Bir tanrıçaya verilen bu tuhaf ve bizim açımızdan son derece tiksindirici unvanın başka yerlerde de benzerleri vardı. İnka Pachacutec savaşları sırasında kollarını Huanca eyaletine taşıdığında, buranın sakinlerinin tapınaklarına en yüksek tanrı olarak bir Köpek figürü yerleştirdiklerini gördü... Bu köpek kanonlaştırması, Peru'nun bazı bölgelerinde neden bir rahibin olduğunu açıklıyor. onur nedeniyle çağrıldı *allco*, Köpek!... Pasifik kıyısındaki pek çok kabile, yabani bir türün, çakalın, çakalın hayranlığında birleşti. *Canis latrans* doğa bilimcilerin." Köpek-iblis Chantico hakkında Nahua'ların efsanesi şöyleydi: 'Hazırlık orucunu tutmadan tanrılara bir kurban sunmuştu;

[101] 'Tom Sawyer'ın Maceraları.' Londra: Chatto ve Windus.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Köpeğe dönüştürülerek cezalandırılır. Daha sonra kendisini kurtarması için ölüm tanrısına yalvardı; bu adil cezadan kaçma girişimi tanrıları o kadar kızdırdı ki dünyayı suya batırdılar.'

'Cehennem köpekleri' ortak deyimi bize çeşitli yollardan gelmiştir. Diana, Hekate düzeyine indirilirken, Hades, Orthros ve Cerberus'un köpekleri çoğalarak onu kovalamak için bir tazı sürüsü haline getirildi ve onunla birlikte cehennemi uluyanlara ve avcılara indirgendiler. Odin'in avında da benzer bir bozulma daha sonraki bir tarihte yaşandı. Şeytani bir karakter olan Vahşi Avcı başka yerlerde değerlendiriliyor. Köpekle ilgili olarak, burada ayrıca, o hayvanın şeytani karakterine yansıyan çeşitli özelliklerinin muhtemelen olduğu söylenebilir. Kuduz olma ve insanları hidrofobi ile etkileme eğiliminin bunda bir payı varmış gibi görünüyor. Spinoza, kendi döneminde bu köpek kuduzundan mustarip kişileri boğularak yok etme geleneğinden söz eder; ve İngiliz biyografi yazarı ve editörü Dr. Willis bana, İskoçya'daki çocukluğunda bunun eski bir gelenek olarak konuşulduğunu duyduğunu söyledi. Böyle bir muamelenin geçerli olabilmesi, kuduz köpeğin şeytani karakterine duyulan inançtan başka bir şeye atfedilemez; bu inanç, kırsal yargıçların herhangi birini ısıran bir köpeğin öldürülmesini emretmesine hâlâ neden olan bilinçsiz batıl inançla aynı kökenden gelir. Fikir şu ki eğer köpek daha sonra delirirse adam da delirecektir. Elbette köpeğin yaşamını dikkatli bir şekilde korumak mantıklı olacaktır, böylece köpek sağlıklı devam ederse ısırılan kişi, ölmüş olması durumunda hissedemeyeceği kadar güvende hissedebilir.

Ama köpeğin yozlaşmasının, saat olarak sadakatinde bile bir nedeni vardı. Bunun için az önce de gördüğümüz gibi onu Lares veya evcil iblisler arasında yaygın bir form haline getirdi. Terafimler de çoğunlukla bu biçimdeydi. Bu nedenle Hıristiyanlığın bu küçük putlara cehennemi bir karakter atfetmek için özel bir nedeni vardı ve bu da halkın azizlere olan bağımlılığına müdahale ediyordu. Böylece, Orta Çağ'da Cynocephaloi olarak adlandırılan bu korkunç iblis sınıfını yaratmak için birçok nedenin etkili olduğu görülecektir. Rusya'nın eski kutsal resimleri özellikle bu köpek kafalı şeytanlarda bol miktarda bulunur; on altıncı yüzyılda sıklıkla cehennemde ruhları parçalarken temsil ediliyorlardı; ve bazen Kıyametin ejderhası yedi korkunç köpek başıyla temsil edilir.

M. Toussenel, aşkın yorumlarında Kurt'u haydut ve kanun kaçağı olarak tanımlamıştır.[102]Bir kanun kaçağı takan biri için meşhur ortaçağ deyimi *teste lœve, caput lupinum, wulfesheofod*Usta yazarın belki de hatırladığı gibi, oldukça eski bir döneme ait. Kurda 'Rig-Veda'da hırsız denir ve onu bir adananın önünden kaçarken bulduğumuz için orada da şeytanlaştırılmıştır. (Zend 'Vendidad'da dindarların ruhları cennete giderken kurtla karşılaşmaktan korkarlar.) Tanrı Pushan, kötü kurda, kötü ruha karşı yakarılır.[103]Cardano, rüyada kurt görmenin hırsızın habercisi olduğunu söylüyor. Kurtta aynı zamanda her zaman çekici bir özgürlük sevgisi vardır; bu, meşhur masalda, zayıflığı tasmalı köpeğin rahatlığına tercih etmesine neden olur ve bu da onu bazen şeytani hayvanlar arasında yapar. insanlaştırılmış iblisler arasında güçlü avcı Nemrut ve tüylü Esav. Bazen kurt hakkında güzel hikayeler bulmak şaşırtıcı değildir. Böylece Amerika'daki Nez Perces kabilesi insan ırkının kökenini kurda kadar izlemektedir. Başlangıçta hayvanlardan başka hiçbir şeyin olmadığı zamanlarda, onları bütünüyle ve diri diri yiyip bitiren devasa bir canavarın var olduğunu söylüyorlar. Bu canavar bir kurdu yuttu ve kurt, karnına girdiğinde, dışarıdaki toprakta olduğu gibi oradaki hayvanların hırladığını ve birbirlerini ısırdığını gördü. Kurt onlara, ortak acılarının onlara dostluğu öğretmesi gerektiğini öğütledi ve sonunda onları, anında yok olan canavarın yanından dışarı çıkmalarını sağlayacak bir işbirliği sistemine ikna etti. Bu şekilde serbest bırakılan hayvanlar, işbirliğini savunanların nasıl ve neden olduğunu hemen anlayacakları gibi, anında insana dönüştüler ve Nez Perces Kızılderililerini kurdular. İnsanların kurtlara dönüştüğünü anlatan Asya ve Avrupa mitleri ne yazık ki ruh ve biçim bakımından buna zıttır. Ancak İskandinav Mitolojisinde hikayesi bir parça duygu taşıyan bir iblis kurt vardır, gerçi belki de başlangıçta sadece fiziksel yasanın ifadesiydi. Bu, başlangıçta tanrıların evcil hayvanı ve tanrıçaların kucak köpeği olan kurt Fenris, o kadar büyük ve korkunç hale geldi ki Asgard'ın kendisi de tehlikeye girdi. Tanrıların tüm hünerleri ve güçleri onu zincirleyebilecek zincirleri oluşturamazdı; onları saman gibi kırdı ve yere devrildi

[102]'Fransa'nın Hayvanlarının Ruhu', bölüm. Ben.

[103]'Rigv.' Ben. 105, 18, 42, 2; 'Vendidad' xix. 108. Bu bölümdeki paha biçilmez çalışmasına büyük ölçüde borçlu olduğum De Gubernatis'ten ('Zoolog. Mythology,' ii. 142) alıntı.

bağlı olduğu dağlar. Ama yeraltında çalışan küçük Elfler bu zinciri kimsenin göremeyeceği veya hissedemeyeceği kadar ince yaptılar; onu kadınların sakallarından, balığın nefesinden, kedinin ayak sesinden, kuşların tükürüğünden, ayıların sinirlerinden, yabani otların köklerinden şekillendirdiler. taşlar, bununla var olmayan şeyler kastedilmektedir. Bu onu tuttu. Fenris son yıkıma kadar zincirlenir, o zaman serbest kalır ve Odin'i yutar. Vahşeti birbirine bağlayan ince zincir, tüm yaratıkları evcilleştirebilecek olan şey aşk mıdır? En güçlü canlının yaşam alanını belirleyen güneş ışını mıdır?

Hindu Mitolojisinde Ráhu ikiye bölündüğünde oluşan iki canavar, Edda masalında güneşi ve ayı takip eden kurtlar Sköll ve Hati olarak yeniden ortaya çıkar. Völuspá'da söylendiği gibi: -

Demir Ormanı'nda doğuya doğru

Yaşlı olan oturuyor,

Ve ortaya çıkıyor

Fenrir akraba oldu.

Bunlardan en güçlüsü,

Ayın yiyicisi,

En şeytani formda,

Ve hayat kanıyla dolu

Ölenlerin ve ölenlerin,

Kızıl kanla kızarır

Yüce tanrıların koltukları.

Bu tür canavarların yatıştırılmasında kullanılan örtmece, popüler efsanede kurtlar hakkında anlatılan pek çok güzel şeyi kısmen açıklayabilir. Romulus ve Remus gibi dişi kurtların çocukları beslediği hikayelere birçok ülkede rastlanır. Aziz geleneğinde bu kadar büyük ölçüde benimsendiklerine göre, gerçekten de bir miktar prestije sahip olmaları gerekir. Elişa'nın çocukları yutmak için çağırdığı ayılar gibi, kurtlar da dindarlaşarak doğal vahşiliklerini kaybetmezler. Kafirleri ve günahkar insanları yutuyorlar. Biri St.'nin başını korudu.

İngiltere Şehidi Edmund; bir başkası, atalarının Cluny rahiplerine yaptığı gibi, Cluny Başrahibi Aziz Oddo'ya eşlik ediyordu. Kurt derisi folklorda hidrofobiye karşı bir tılsım olarak karşımıza çıkar; dişleri çocukların diş etlerini kesmek için en iyisidir ve eğer ısırığı hayatta kalırsa, gelecekteki herhangi bir yara veya acıya karşı bir güvencedir.

Şekil 10.—İtirafçı Olarak Kurt (muhtemelen Hollandalı).

Çocukların sinirlerini bu kadar aptalca sarsan trajedi Kırmızı Başlıklı Kız, kurdu kurnaz bir hayvan olarak gösteriyor. Benzer bir karakterin onu en sevilen figür haline getiren birçok efsanesi vardır.

dindar sahtekarları temsil ediyor. Şekil 10'da kurt 'tehlikeli itirafçı' olarak karşımıza çıkıyor; Bay Wright'ın düşündüğü gibi, II. James Kraliçesi Modenalı Mary ve Peder Petre için tasarlanmıştı. Orijinalin üst kısmında şu sözler yer alıyor:*Angliam'ı Dönüştür*' ve altında da 'Kurdu itirafçısı yapan aptal bir koyundur.' Kurt zanaatı, Amerikalı bir fabülistin Aesop'un masallarından birine verdiği kısmen politik, kısmen toplumsal bir dönüşle temsil ediliyor. Yeme niyetinde olduğu kuzuyu nehri kirletmekle suçlayan kurt, kuzunun akıntının daha aşağısında içtiği cevabını alınca suçlamasını değiştirir ve 'İki yıl önce kurultaydaki adaylığıma karşı çıktın' der. Kuzu 'Ben o zaman doğmamıştım' diye yanıt verir. Kurt daha sonra, 'Suçlamalarımı duyan herhangi biri benim deli olduğuma ve yaptıklarımdan sorumlu olmadığıma tanıklık edecektir' der ve bunun üzerine hemşerilerinden oluşan bir jüriye tam bir inançla kuzuyu yer. M. Toussenel, kurdun berbat bir stratejist olduğunu söylüyor, ancak daha az gözlemci onun karakterinde bu zanaat niteliğini, fizyonomisini ve onu oldukça şeffaf bir haydut olarak gösteren alışkanlıklarını haklı çıkaracak çok az şey bulmuş olsa da. Bu karakterin masallarının bu özelliği, onun şeklini alması beklenen iblisler ve şeytanlarla olan ilişkisinden almış olması muhtemeldir.

'Atharva Veda'da Dünya için güzel bir ilahide şöyle denir: 'Zalimlerin yüküne katlanan Dünya, yüce ve alçakgönüllülerin meskenini taşır, domuza acı çeker ve dünyaya giriş sağlar. yaban domuzu.' Brittany'deki ve diğer bazı bölgelerdeki yaban domuzları hâlâ masrafları Devlet tarafından karşılanmaktadır. İlk zamanlarda insanların kendilerini yaban domuzunun tahribatına karşı güçlü bir şekilde savunmak zorunda kaldıklarına dair bu türden pek çok gösterge vardır ve De Gubernatis'in belirttiği gibi:[104]karakteri genellikle şeytanidir. Herkül'ün Erymanthian'la ve Meleager'in Kalydon'lu Yaban Domuzu ile olan mücadeleleri, onun tehlikeli karakteri sayesinde savaş tanrıları Mars ve Odin için kutsal hale geldiğini göstermeye yeterlidir. Ancak Vişnu'nun üçüncü enkarnasyonunun bir Yaban Domuzu olduğu da unutulmamalıdır; ve yılanların korkusuz yok edicisi olarak domuz, Koruyucu ile olan bu ilişkiyi hak etmişti. Kalın bir yağ tabakasına sahip olduğundan, dudakta olmadığı sürece hiçbir zehir ona zarar veremez. Kirliliğinden sonra domuzu dışarıda bırakan yılan çilesine karşı koyma yeteneği bu olabilir.

[104]Zoolog. Efsane,' ii. 7. Trübner & Co.

Bazı bölgelerdeki insan açgözlülüğü ona şeytani bir karakter kazandırdı. Haham masalında domuz ve fare, Nuh tarafından Gemiyi pislikten temizlemek için yaratıldı; ama fareler baş belası olmaya başlayınca aslanın burnundan bir kediyi çağrıştırdı.

Asyalı ve İskandinav atalarımızın hiçbir zaman Gri Ayı gibi vahşi bir canavarla karşılaşmadıkları açıktır (*Ursus horribilis*) Amerika'nın, aksi takdirde bu hayvanın Demonology'deki görünüşü asla bu kadar saygın olamazdı. Nispeten çekingen Asya Ayısı (*U. labiatus*), küçük ve neredeyse zararsız Tibet türleri (*U. Thibetanus*), bize Hint-Germen masallarını verirken, bu hayvanın genel olarak favori olduğu Kuzey'in daha vahşi ama daha nadir Ayılarına üstün gelmiş gibi görünüyor. Emerson, İngilizlerin ulusal efsaneleri olan Güzel ve Çirkin'e olan düşkünlüklerinde İngilizlerin kendi doğasının bir işaretini buluyor. 'O, kalbinde yumuşak bir yer olan bir ayıdır; Hayır diyor ve sana yardım ediyor.' Eski efsane, aynı zamanda temsili bir Amerikalının da kalbinde yer buldu; en yakın arkadaşına 'Ayı' diye hitap etmeyi seven ve Avrupa'ya vardığında, adını da buradan alan favorilerini görmek için Bern'e giden Theodore Parker. türetilmiştir. Ayı'nın bala olan düşkünlüğü - Rusça adı da buradan gelmektedir.*medv-jed*, 'bal yiyen' - birçok efsanede anlatıldığı gibi muhtemelen güllere olan nefis tadı ve kadın güzelliğine olan hayranlığıyla alakalıydı. Ayı mitolojisine ilişkin karşılaştırmalı incelemesinde De Gubernatis[105]Kral Trisankus'un ayıya dönüşmesinden söz eder ve bunu Büyük Ayı takımyıldızına bağlar; ama aynı olasılıkla, bir bakirenin öpücüğüyle büyü bozuluncaya kadar ayı kılığında kalan prenslerin masallarıyla da ilgili olabilir. Rus efsanelerinde Ayı'nın hiçbir şekilde Batı folklorumuzdaki kadar sevimli olmadığını belirtmekte fayda var. Bunlardan birinde, çeşmesinde gizlenen Ayı-prens, avlanırken susuzluğunu gidermeye çalışan kralın sakalından tutuyor ve ancak evindeki her şeyi haberi olmadan teslim etme sözü verdikten sonra onu serbest bırakıyor; Onun yokluğunda doğan ikizler Ivan ve Maria'nın sonu bu şekildedir; gizlenirler, ancak onları alıp götüren ayı tarafından keşfedilir. Boğanın yardımıyla kurtulurlar. Ayıdan kaçarken Ivan bir tarağı fırlatır, bu da karışık bir ormana dönüşür, ancak ayı buna nüfuz eder; ama yayılma

[105]Zoolog. Efsane,' ii. 108*sıra.*

ateş gölüne dönüşen havlu, ayıyı geri gönderir.[106]Bu nedenle hikayeye kasvetli karakterini veren vahşi Kutup Ayısı'dır. Krallığı harap eden, Ivan ve Helena yalnız kalana kadar sakinleri yiyip bitiren demir saçlı Ayı hakkındaki Rus hikayesi de böyledir; İkisi çeşitli şekillerde kaçmaya çalıştıktan sonra başarıları, Elişa'dan daha nazik bir şekilde Ayı'yı boynuzlarıyla kör eden Boğa tarafından güvence altına alınır.[107](Ayı kışın emekli olur.) Norveç hikayesinde Ayı daha ılımlı hale gelir; geceleri güzel bir gençtir; karısı onu lamba ışığında görmek istediği için kaybeder; yerini uzun burunlu bir prenses alır, ta ki altın elma ve gülün yardımıyla kocasını kurtarır. Pentameron'da,[108]Pretiosa, babasının zulmünden kaçmak için dişi ayı kılığına girerek ormana gider; kendisine aşık olan prensi emzirir ve iyileştirir ve onun öpücüğüyle güzel bir hizmetçiye dönüşür. Ayı böylece folklorda iki yönlü bir gelişime sahiptir. Roma Karnavalı'nın sonunda (13. yüzyıl) Şeytan olarak öldürülürdü.[109]Sibiryalılar, eğer bir ayıyı öldürdülerse, derisini bir ağaca asarlar ve ondan alçakgönüllülükle özür dileyerek, onu delen metali dövmediklerini ve bir kuş okunu kastettiklerini ilan ederler; buradan da onun iyi kalbinden çok aptallığına güvendikleri açık. Kanada'da avcılar bir ayıyı öldürdüklerinde içlerinden biri ona yaklaşır ve piposunun sapını dişlerinin arasına yerleştirir, tasın içine üfler ve böylece hayvanın ağzını dumanla doldurarak ruhunu ona gücenmemesi için çağırır. ölüm. Ayının hayaleti cevap vermeyince avcı, duasının kabul olup olmadığını anlamak için ayının dilinin altındaki ipliği keser ve onu avın sonuna, büyük bir ateş yakılıncaya kadar saklar ve tüm grup bu tür iplere sahip olduklarını ciddiyetle atın; eğer bunlar doğal olarak parlayıp kaybolursa, bu ayıların yatıştığının bir işaretidir.[110] Grönland'da, özellikle balıkçılar tarafından hem korkulan hem de yakarılan büyük iblis,

[106]Afanasief, ayet 28.

[107]Age., v. 27.

[108]ii. 6 (De Gubernatis, ii. 117).

[109]Du Cange'ye göre zulümden çok şehvet şeytanı: "Occidunt ursum, occiditur diabolus, id est, temptator nostræ carnis."

[110]De Plancy (Dict. Inf.), aynı zamanda bir Alman korosuna gelen ayının uykulu bir koro üyesi tarafından uyanırken görüldüğü komik bir efsaneyi de aktarır; saf anlatıcı şunu ekliyor: Bu, şarkıcıları görevlerine alıştırmak için gönderilen şeytandı! Azizlerin Yaşamları, Moskova yakınlarındaki Troitska Lavra'da Aziz Sergius ile birlikte anılanlar gibi dindar ayıların efsaneleriyle doludur; ve St. Gallus'un kendisine dönüştürüldüğünün kanıtı olarak yakacak odun getirmesinin ardından İsviçre'den sürgün edecek kadar nezaketsiz olduğu şey.

Torngarsuk, insan kolu olan devasa bir Ayı. O, halkın tek hekimi olan rahipleri Anguekkoks dışında herkese görünmez.

Şeytani gücün en uç noktası her zaman Yılan tarafından tutulmuştur. Bununla birlikte, Mitolojideki benzersiz konumunu uzun uzadıya ele aldığımızda, bu hayvanın yıkıcılığı ve diğer özellikleri hakkında o kadar çok şey söylenmesi gerekecektir ki, burada Singhalese Yılan Şeytanı'nın resimli bir temsiliyle yetiniyorum. Yılanların az olduğu ve nispeten zararsız olduğu bir ülkede bile, yılan görünce ürperen biri varsa, belki de bu rakam (11) ürpermenin nihai nedenini gösterebilir.

Şekil 11.—Singhalese Yılan Şeytanı.

Sonuç olarak, sadece her hayvan vahşetinin değil, aynı zamanda zararlı olarak uygulanabilecek her gücün de şeytani temsillerine sahip olduğu söylenebilir.

Her pençenin, dişin, iğnenin, toynağın, boynuzun fizik biliminde olduğu gibi şeytan biliminde de kataloglanıp etiketleneceği kesindir. Batıl inançların nasıl rasyonelleştirildiği de dikkate değerdir.

Şekil 12.—Amerikan Kızılderili Şeytanı.

Dolayısıyla hayvanlar alemindeki boynuz, bazen insanlar için tehlikeli olsa da, boynuzlu hayvanların düşmanı olan, insanın çıkarlarına da düşman olan hayvanlar için daha tehlikeliydi. İlk çobanlar, boynuzun diğer yararlarının yanı sıra köpeğe ve kurda karşı bir savunma olarak değerini biliyordu. Sonuç olarak, tabiattaki boynuz ilkesinin, tabiri caizse, onun geri çekilebilir ve zalim özelliklerinden biri olarak görülmesi gerekli olmasına rağmen, insan, kıçı en tehlikeli olan hayvanları hiçbir zaman şeytanlaştırmadı;

boynuzları sıradan bir yaratığın kafasına aktardı. Boynuz böylece insan-şeytanların doğal bir silahı haline geldi. Aynı gelişme Amerika'da da yaşandı; çünkü yerli efsaneler arasında ara sıra bir iblis bufaloya rastlasak da, bunlar nadirdir ve uydurma antik çağlardan kalmadır. Eşlik eden Amerikan figürü (12), Tennessee'deki Vanderbilt Üniversitesi Rektörü'nün bana gönderdiği ve onu Georgia Eyaleti'ndeki eski bir tümsekte (Kızılderili) bulan bir fotoğraftan alınmıştır. Muhtemelen dünyadaki boynuzlu insan kafası örnekleri kadar eskidir; Avrupa kavramlarından etkilenmiş olamayacağı için, doğadaki güçlerin ve tehlikelerin şeytanlaştırılmasının insan zihninin yapısal eylemine ait olduğuna dair çarpıcı kanıtlar sunmaktadır.

CBÖLÜM6. EDÜŞMANLAR

Aryalar, Dasyus, Nagalar – Yakkhos – Likyalılar – Etiyopyalılar – Hirpini – Polites – Sosipolis – Kurt adamlar – Gotlar ve İskitler – Devler ve Cüceler – Vahşiler – Britanyalılar – İzlanda – Mimaklar – Yecüc ve Mecüc.

George Herbert, Şeytanı siyaha boyuyoruz diyor. Öte yandan zenci, haklı olarak onu beyaza boyuyor. Şeytanın Mozambik'teki adı Muzungu Maya veya Kötü Beyaz Adam'dır. Bu iblisin son derece çirkin küçük resimlerini yapıyorlar, kıyıdaki insanlar tarafından saklanıyor ve ara sıra sergileniyorlar; eğer Beyaz Şeytan yanlarında gizlenirse, sırf tiksintiyle kendi çirkinliğini bir anlığına görerek ortadan kaybolacağı inancıyla. . Bu komik batıl inançta, kaçıran kişiye dair kalıtsal dehşet, sahili ziyaret eden beyaz denizcilerin dilinde temsil edilen cehennemle ilgili her şeye olan aşinalık tarafından desteklenmiş olabilir. Yüzbaşı Basil Hall, yaklaşık elli yıl önce Mozambik'i ziyaret ederken, yerli ileri gelenlerin İngiliz soylularının unvanlarını benimsediklerini gördü ve küçük, tombul Devonshire Dükü, onu tüm İngilizce sözcük dağarcığıyla karşıladı: 'Nasılsınız efendim. Seni gördüğüme çok sevindim. Kahretsin, gözlerin. Johanna adamı İngilizceyi çok seviyor. Lanet olası. Bu çok iyi? Ha? Çok ateşli, efendim. Ne haberi? Umarım geminiz çok uzun süre kalır. Lanet olsun gözüme. Çok güzel bir gün.'

Hindistan'ın çoğu yerinde Siva da beyaza boyanmıştır, bu da şeytancılığı beyaz yüzle ilişkilendirmek için bir neden bulunduğunu gösterir. Eşkıyaların İngilizleri bağışladığı söyleniyor çünkü beyaz yüzleri Siva ile akraba olduklarını gösteriyordu. Bazı eski Hint kitaplarında Indra'nın öldürdüğü canavar Vritra'ya Dasyu (düşman) adı verilir; bu isim Vedalarda Kuzey'deki Aryanlarla karşıt olarak Aborijinleri belirtir. 'Eski Sanskritçe'de, Veda ilahilerinde ârya sıklıkla ulusal bir isim ve bir onur adı olarak geçer; Veda Dasyus'ta adı geçen düşmanlarının aksine Brahmanların tanrılarına tapanları kapsar. . Böylece, bazı açılardan Yunan Zeus'una yanıt veren tanrılardan biri olan İndra'ya şu sözlerle başvurulur (Rigveda, i. 57, 8): - 'Aryaları tanı, ey İndra ve Dasyus olanları tanı; Kanunsuzları cezalandırın ve

onları hizmetçine teslim et! Sen ibadet edenlerin güçlü yardımcısı ol, ben de bayramlarda bütün bu yaptıklarını öveceğim.'[111]

Naglok (yılan diyarı) erken bir dönemde cehenneme verilen Hindu adıydı. Ancak Nagalar gerçek yılanlar değillerdi -bu durumda daha iyi durumda olabilirlerdi- Hindular tarafından yılan kökenli olduğuna inanılan Seylan'daki bir yerli kabileydi; 'naga', 'yerli'nin bir sıfatıydı.[112]Öte yandan Singhallılar, Hindistan'daki iblislerin popüler ismi olan 'Rakshasa'yı kendi dillerine uyarladılar.*Rakseyo*, doğaüstü güçleri olmayan (görünmezlik hariç) görünmez yamyamlardan oluşan bir kabile, şüphesiz yalnızca bazı eski ırkların geleneklerini temsil ediyor. Korkunç güçler, Yakkhos (iblisler) olarak adlandırılan başka bir kabileden geliyordu ve kendilerini görünmez kılma gücüne sahip olduklarına inanılıyordu. Buda'nın bu şeytani varlıklara karşı kazandığı zaferler 'Mahawanso'da anlatılmaktadır. 'Galipler tarafından (ilham yoluyla) yakkhos'ların doldurduğu Lanka'nın... dininin yüceltileceği yer olacağı biliniyordu. Aynı şekilde, Lanka'nın merkezinde, bir nehrin enfes kıyısında, ... hoş Mahanaga bahçesinde, ... baş yakkhos'un büyük bir toplantısının olduğunu bilerek, ... mutlu gelişin tanrısı. , o büyük topluluğa yaklaşarak, ... hemen başlarının üzerinde havada süzülerek ... yağmur, fırtına ve karanlıkla onlara korku saldı. Korkudan şaşkına dönen yakkhos, mağlup edene dehşetinden kurtulması için yalvardı... Teselli eden mağlup şöyle cevap verdi: 'Siz yakkhos'ları bu dehşet ve ıstırabınızdan kurtaracağım: oy birliğiyle burada bana bir yer verin. binmem için." Bütün bu yakkhoslar cevap verdi: 'Tanrım, tüm Lanka'yı sana emanet ediyoruz, sen bize rahatlık ver.' Bunun üzerine galip gelen, onların dehşetini ve soğuk ürpertilerini dağıtıp deriden halısını kendisine verilen yere yayarak oraya oturdu. Daha sonra, yukarıda adı geçen, alev saçaklarıyla parıldayan halının her tarafa yayılmasına neden oldu: onlar, alevler tarafından kavrulmuş, (uzaklaşan) kıyılarda (adanın) dehşet içinde duruyorlardı. Kurtarıcı daha sonra güzel Giri adasının onlara yaklaşmasını sağladı. En kısa sürede

[111]Max Müller, 'Dil Bilimi', i. 275.

[112]Terim artık çok belirsiz bir şekilde kullanılıyor. 'İskit Nagaları'ndan (Hist. of India, i. 147) bahseden Bay Talboys Wheeler şöyle diyor: 'Zaman içinde bu Nagalar yılanlarla özdeşleştirildi ve sonuç, yılanlar ve insanlar arasında tuhaf bir kafa karışıklığı oldu. .' 'Padma Purana'da 'yılan benzeri adamlardan' söz edildiğini okuyoruz. (Bakınız 'Kutsal Antolojim', s. 263.)

(yangından kaçmak için) kendilerini oraya naklettikten sonra, onu eski konumuna geri getirdi.'[113]

Sürüngenlerin azizler tarafından İrlanda'dan ve diğer Batı bölgelerinden kovulmalarını karşı konulamaz bir şekilde hatırlatan bu efsane, bu Yakkhos'ların, zenginlik tanrısı Kuvera'nın hizmetkarları olan Sanskritçe Yakshalar olduğu dikkate alınırsa daha da ilginç hale gelir. bahçesinin ve hazinelerinin bakımı. Genellikle zararsız olarak kabul edilirler. İngiliz yetkililerin Tazmanyalıları kendi ana adalarından başka bir adaya nakletmesi ve bunların yok edilmesi, Giri hikayesinin olası kökenine dair fikir verebilir.

Buda'nın yılan-adamlar veya nagalarla ilişkileri aynı ciltte şu şekilde anlatılmaktadır:—

'Galip olan (*yani*, beş ölümcül günahtan biri), ... Budalığının beşinci yılında, (prens) Jeto'nun bahçesinde ikamet ederken, naga Mahodaro arasında mücevherlerle süslü bir taht için yapılan tartışmalı bir iddia nedeniyle bunu gözlemledi. ve benzer bir dayısı ve yeğeni olan Chalodaro, bir çatışma kapıdaydı... nagalara olan şefkatinden dolayı kutsal yemeğini ve cüppesini yanına alarak Nagadipo'yu ziyaret etti... Üstelik bu dağ nagaları yetenekliydi. doğaüstü güçlerle... Günahın karanlığının kurtarıcısı ve defedicisi, kendini topluluğun merkezinin üzerinde havada konumlandırarak bu nagalara korkunç bir karanlığa neden oldu. Dehşete düşmüş nagaların duasına katılarak yeniden gün ışığını çağırdı. Onlar, kutlu geliş tanrısını görmenin sevinciyle, ilahi öğretmenin ayakları önünde eğildiler. Galip gelen onlara bir uzlaşma vaazı verdi. Buna sevinen her iki taraf da mücevher tahtını ilahi bilgeye adadılar. İlahi öğretmen yeryüzüne inerek tahta oturdu ve naga kralları ona göksel yiyecek ve içeceklerle hizmet etti. Evrenin efendisi, karada ve sularda yaşayan seksen naga koti karşılığında inancın kurtuluşunu ve dindarlık durumunu sağladı.'

Yerli Singhalese'nin (iblisler ve yılan adamlar) din değiştirmesinin her adımında Buda ve havarileri,*devalar*-Hindistan'ın tanrıları- sanki olmaktan memnunmuş gibi söz ediliyor

[113]'Mahawanso' (Dönüş), s. 3, 6.

yeni dinin uşakları. Ancak Zerdüşt'ün bu terimi şeytani bir anlamda kullandığını ve uzaylılara tapanları Devaların çocukları (bir Sami'nin Belial'in Oğulları diyebileceği) olarak tanımladığını görüyoruz. Ve Kıyamet Günü'nün geleneksel İran resimlerinde (müslüman), baş iblis Hindu tenine sahiptir. Benzer bir olayı çeşitli bölgelerde gözlemlemek mümkündür. Moskova'nın cehennemi işkenceleri temsil eden ortaçağ fresklerinde, Moskovalıların ilk zamanlarda mücadele ettiği ırkların çoğunun fiziksel özelliklerini temsil eden şeytanları seçmek çok zor değil. Aralarında siyah Etiyopyalılar da var; bu, şeytanların Karanlıklar tanrısı Tchernibog'un soyu olarak kabul edilmesinin bir sonucu olabilir; ama aynı zamanda, imkansız olmayan bir şekilde, St. Augustine'e atfedilen uydurma anlatılardan da kaynaklanmış olabilir. 'İsa'nın bazı hizmetkarlarıyla birlikte müjdeyi vaaz etmek üzere Etiyopya'ya gittiğimde zaten Hippo Piskoposuydum. Bu ülkede, göğüslerinde iki büyük gözü olan, kafası olmayan pek çok erkek ve kadın gördük; ve daha da güneydeki ülkelerde alınlarında tek gözü olan bir halk gördük.'[114]

Hayvan iblisleri ele alınırken Kurt'un ilkel şeytanlaştırılması tartışılmıştır. Ancak esas olarak insanın dönüşümü ve bir tür vahşi düşman olarak bu hayvan Mitolojide öne çıkan bir figür olmuştur.

Profesör Max Müller, Bellerophontes'in Kıllı Avcısı anlamına geldiğini oldukça açık bir şekilde ortaya koydu; ve Belleros'un harf çevirisi olduğu Sanskritçe *Varvara* Aryan istilacıları tarafından karanlık Aborjinlere uygulanan, barbarlara eşdeğer bir terim.[115] Bu bize unvanın kökenine Chimæra'ya karşı kazandığı zaferden çok Bellerophontes'in Likyalıları veya Kurt Adamları fethetmesine işaret ediyor. Tanrılara meydan okuyan ve insan etini yiyen barbarlar olan Lykaon ve oğullarının Zeus tarafından kurtlara dönüştürülme hikayesi, Bellerophontes'in fethettiği Likyalılar (kıllı, kurt barbarlar) ile bağlantılıdır.

Ancak bu tür karşılaşmalarda galip gelen her zaman tanrı olmuyordu. Soracte mitinde Kurt'un tanrılara karşı kendini koruyabildiği görülür. Soracte Dağı'nda tapınılan Soranus, Roma'da Işık tanrısıydı ve

[114] Ser. xxxiii. Pek tutarlı değil *De Civ. Dei*, xvi. 8.
[115] 'Cips', ii.

Virgil tarafından Apollon ile özdeşleştirilmiştir.[116]Bir efsaneye göre, Soracte Dağı'nın yanından gelen kükürtlü nefesler nedeniyle Diespiter olarak anılmasına rağmen cehennem tanrılarıyla ilişkilendirilmiştir. Bir zamanlar bazı çobanlar kurban keserken bazı kurtların eti ele geçirdiği söylenir; Onları takip eden çobanlar, kurtların çekildiği dağın zehirli buharları yüzünden öldürüldü. Bir kehanet bunun kutsal hayvanları takip etmeleri nedeniyle bir ceza olduğunu bildirdi; ve bunu genel bir salgın hastalık takip ettiğinden, bunun ancak insanların tamamının kurtlara dönüşmesi ve avla beslenmesi durumunda sona erebileceği açıklandı. Dolayısıyla Hirpini, Sabine'den *hirpus*,' bir kurt. Hikaye, adlarını yeni yuvalarını ararken kutsal bir kurdu takip eden atalarından aldıkları söylenen Hirpinialı Samnitlerin hikayesinin bir çeşididir. Kurt törenleri, Roma Lupercalia'sı gibi arınma amaçlıydı. İbadet edenler yanan ateşlerin arasında çıplak koştular. Strabo'nun Doğa Tanrıçası Feronia'nın korusunda gerçekleştiğini söylediği her yıl düzenlenen festival, sonunda bir nevi panayır haline geldi. Bununla birlikte, tarihi, Hirpini'nin ya da Kurt kabilesinin heybetli karakteri açısından çok önemlidir; bu, tek başına kurdun bu tür örtmeceli kutlamalarına yol açmış olabilir.

Bazı bölgelerde bu batıl inanç kurdunun evcilleştirilerek bir köpeğe dönüştürüldüğünü belirtmek ilginçtir. Pierius, Ætna Dağı'nda, korusunda dindarlara yaltaklanan, ancak kirli tapınanları kiralayan köpeklerin bulunduğu bir Vulcan tapınağı olduğunu söylüyor. Şekil 13'ün sol formunda kurtta, köpek Lares'in yaşadığına benzer bir resimsel temsilde azalma olduğu görülecektir (s. 135). Bu resim John Beaumont tarafından anılmıştır.[117]Cartarius'un 'Eski Çağların Tanrılarının İmgeleri' adlı çalışmasına; Pausanias'ın anlattığı bir hikayeye göre, kurt derisi ve kafası giyen form, İtalya'da Temesa'yı istila eden iblis Polites'e ait. Ulysses, gezileri sırasında bu kasabaya geldiğinde, arkadaşlarından biri bir bakireye tecavüz ettiği için taşlanarak öldürülmüştü; bundan sonra onun hayaleti bu iblis biçiminde ortaya çıktı; bu, Apollon'un kehanetinin talimatıyla, bölgedeki en güzel bakirenin kendisine her yıl kurban edilmesiyle yatıştırılması gerekiyordu. Kendisine teklif edilecek bir bakireye aşık olan Euthymos, bu iblise karşı savaştı ve onu ülkeden kovduktan sonra onunla evlendi.

[116]'Sancti custos Soractis Apollo.'—*Æn.*xi. 785.
[117]'Ruhların İncelemesi', John Beaumont, Gent., Londra, 1705.

bakir. Ancak şeytani güçler ikame edilmeden haklarından mahrum edilemeyeceği için Temesa'nın bu kurtarıcısı Cæcinus nehrinde ortadan kayboldu.

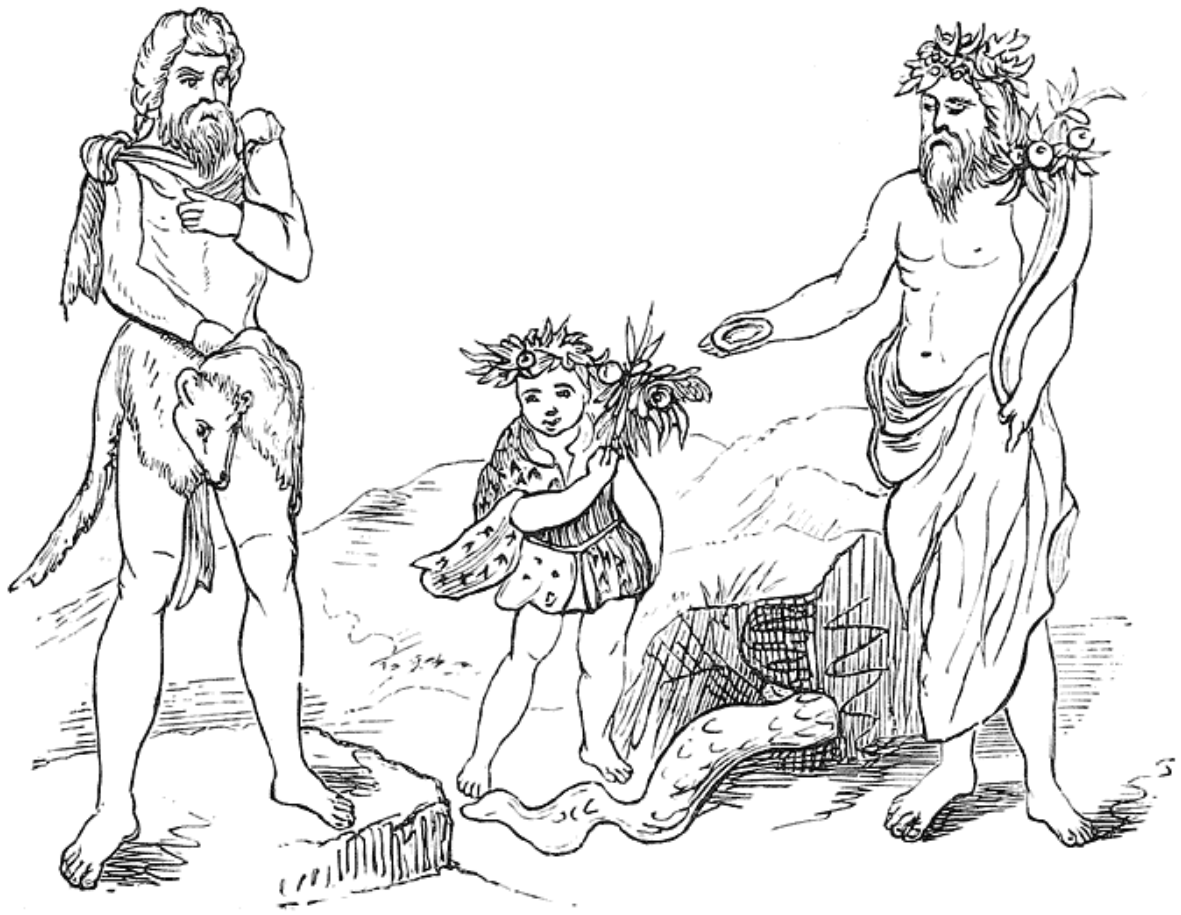

Şekil 13.—İtalyan ve Roma Cinleri.

Şekil 13'te sağdaki form, Roma şehrinin dehasını temsil etmektedir ve Hadrianus'un bazı sikkelerinde bulunmaktadır; bereket ve kurban tabağını elinde tutuyor. Aynı resimdeki çocuk ve yılan, Arkadialılar tarafından Eleanlara atfedilen şeytani karakterin kökenini temsil etmektedir. Bel ve Ejderha'nın bazı versiyonlarına benzerlik gösteren bu çocuk ve yılan simgesinin, Cyrus'a boyun eğmek yerine İyonya'daki evlerini terk eden Phocae'liler tarafından Elea'ya veya İtalya'daki Velia'ya getirildiğine şüphe yok. o kasaba, M.Ö. 544. Lucina tapınağında her iki biçime de yıllık kurbanlarla ortaklaşa tapınılırdı.

Sosipolis. Bu unvanın efsanesi Pausanias'la ilgilidir. Arkadialılar Eleanları istila ettiğinde, bir kadın göğsünde bir bebekle Elean komutanının yanına geldi ve rüyasında çocuğunu ordunun önüne koyması için kendisine uyarıldığını söyledi. Bu bitti; Arkadialılar yaklaştığında çocuk bir yılana dönüştü ve bu dahi karşısında hayrete düşerek savaşmadan kaçtılar. Çocuk, yıldızlarla süslenmiş ve elinde bereket taşıyan Eleanlılar tarafından temsil ediliyordu; şüphesiz Arkadialılar tarafından daha az göksel bir şekilde. Mitolojide en tehlikeli iblislerin zayıflık kisvesi altında temsil edildiğini bulmak alışılmadık bir durum değildir; örneğin Güney Afrikalılar arasında, bunlardan bazıları yakın zamanda İngiliz subaylarına Galeikaların kendilerine karşı korkunç bir büyücü tarafından yönlendirildiğini bildirmiştir. bir tavşanın. Japonya'da kahraman tarafından öldürülen en korkunç geleneksel iblis, Çocuk Suratlı İçki Shuden Dozi'ydi. Seylan'da bir iblisin hayaletinin sıklıkla kucağında çocuk olan bir kadın şeklinde olduğu söylenir.

Pek çok hayvan iblisi, insan kabilelerinin gaddarlığını anlatan masallardan ibarettir. Dönüştürülmüş canavarın çağrıldığı Rusya'da hala var olan kurt adam batıl inancı *volkodlák* (*volk*, bir kurt ve *dlak*, saç), İskandinav barbarlarının ve avcılarının kostümlerinden bile kaynaklanmış olabilir. Bu inanç her zaman az çok rasyonelleştirilmişti; üç yüz yıl önce Verstegan'ın savunduğuna benziyordu ve onun zamanının hem İngiliz hem de Flaman halkı arasında yaygın olduğu kabul edilebilir. 'Bu Kurtadamlar' diyor, 'bedenlerini şeytanın içgüdüsüyle yaptıkları bir merhemle yağlayan ve büyülü bir kuşak takan bazı büyücüler, sadece başkalarının gözü önünde görünmekle kalmıyorlar. kurt gibiler ama kendi düşüncelerine göre, söz konusu kuşakları taktıkları sürece kurtların hem doğasına hem de şekline sahipler; ve kendilerini endişelendirerek, öldürerek ve insan yaratıklarını israf ederek kurt gibi kullanıyorlar.' 1870-71 Fransız-Alman Savaşı sırasında, Ren Nehri'nin Almanya yakasındaki bir hanım ailesi, bütün gece endişe içinde oturarak bana 'Turco'larla ilgili öyle hikayeler anlattı ki, o zamandan beri bu hikayeyi anlamakta hiç zorluk çekmedim. Bir zamanlar Avrupa'yı dehşetle dolduran tuhaf ve doğaüstü kurtlara olan inanç. Eski Likya kurt kuşağının, ırk savaşlarının çağlar boyunca kronikleştiği pek çok ülkede, deyim yerindeyse yakalanıp giyilmesindeki kolaylık, bu batıl inancın (Lycanthropy), ne kadar kökeni olursa olsun, neredeyse kesin olduğunu gösteriyor. şeytani sıfatlar atfetme geleneği devam etti

Düşman ve şiddetli ırkların özellikleri. Aslında teorik inancın Pisagor'un ruhsal dönüşüm doktrininden kaynaklandığı genel bir kanıydı. Böylece Shakspere: -

Neredeyse inancımda beni tereddüt ettiriyorsun,

Pisagor'la görüş sahibi olmak,

Hayvanların ruhları kendilerine aşılanıyor

İnsanların gövdelerine: senin köri ruhun

İnsan katlettiği için asılan bir kurdu yönetiyordu,

Düşmüş ruh filosu darağacından bile çıktı,

Ve sen kutsal olmayan barajında yatarken

Kendini sana aşıladı; arzuların için

Kurt gibi, kanlı, aç ve açgözlüler.

Ancak batıl inanç, şüphesiz onu ahlaki bir cezalandırma teorisine dönüştürmeye çalışan Pisagor'dan çok daha eskidir; tıpkı Platon'un Ermeni Er'in Vizyonu hikayesinde yaptığı gibi.

Profesör Weber ve diğerleri, Hindistan'ın Vedik çağında insanların canavarlara dönüştüğüne dair inancın gelişmemiş olmasına rağmen, bunun matrisinin orada olduğunu gösteren kanıtlar ileri sürdüler. Ancak asıl gerçeğimiz olan şeytani karakterlerin belirli kabilelerle ilişkilendirilmesi - Hindistan'da birçok örnek sunulmuştur. Travancore dağlarında hâlâ o bölgenin şeytanlarıyla özel bir yakınlığı olduğuna inanılan kabileler vardır; ve ovalarda yaşayanlar, bu dağlarda on altı veya on yedi fit yüksekliğindeki devasa iblislerin bazen birbirlerine ateşli silahlar fırlatırken görülebildiğini anlatıyorlar.

Profesör Monier Williams, Güney Hindistan şeytan biliminin bu genel aşamasına ilişkin ilginç bir not ekliyor. 'Ayrıca, her ne kadar Hindistan'ın her yerinde şeytanlara inanç ve bhutalara ya da ruhlara saygı yaygın olsa da, şeytana tapınma denilen şeyin Güney Hindistan'da ve Seylan'da çok daha sistematik bir şekilde uygulandığı unutulmamalıdır. Kuzeydekinden daha.

Bunun nedeni, işgalci Aryanların Güney Hindistan'a doğru ilerledikçe, buranın bazı kısımlarında davranışları ve görünümleri onlara şeytanlarınkine benzeyen vahşi yerli vahşilerin yaşadığını bulmaları olabilir. Bu nedenle Aryan zihni, doğal olarak Güney'in bölgelerini şeytan ırkının başlıca sığınağı ve kalesi olarak hayal etti ve şeytani eylem korkusu, Kuzey'e kıyasla Güney Hindistan'da daha derin kök saldı. Yeterince ilginçtir ki, Güney Hindistan'da her kötü adamın, ölümüyle giderek artan şeytan lejyonlarının saflarının artmasına katkıda bulunduğuna yaygın olarak inanılıyor. Kötü tutkuları onunla birlikte ölmez; kötü niyetli ve yaramaz bir ruh biçiminde yoğunlaştırılır, yoğunlaştırılır ve sürdürülür.'[118]

Bu prensibin bireylerden tüm kabilelere yayılabileceği açıktır. Kimmerler cehennemle müttefik bir ülkede yaşıyormuş gibi görülüyordu. Washington Irving'in anlattığı Elhamra efsanesinde astrolog, Mağribi kralını, güzel genç kızın hiç şüphesiz hakkında çok şey duydukları Gotik büyücülerden biri olduğu konusunda uyarır. Gördüğümüz gibi İngiltere, kuzey enlemi nedeniyle Kıta'da bir iblisler adası olarak görülse de, muhtemelen bazı kabileleri bu hurafeyi sürdürecek kadar tehlikeli karakterdeydi. Kabus elflerinin İngiltere'den geldiklerine ve gün doğarken 'İngiltere'de çanlar çalıyor' diyerek anahtar deliklerinden hızla uzaklaştıklarına inanılıyordu.[119] Vizigot muhtemelen bize sözümüzü bıraktı*bağnaz*; ve 'Gotikler ve Vandallar' bazen İngiliz kaba adamlarını, 'Türkler' ise Konstantinopolis'tekileri belirtir. Herodot, Karadeniz'deki İskitlerin Neurialıları yılda birkaç gün kendilerini kurta dönüştüren büyücüler olarak gördüklerini söylüyor; ama İskitlerin kendilerinin de Herodot tarafından yarı kadın yarı yılandan oluşan bir canavardan türedikleri söylenir; ve muhtemelen İskoçların her ikisini de çağıran Almanlar tarafından İskitlerle ilişkilendirilmesi*Kesilmiş*Britanya Adaları'na atfedilen esrarengiz karakterle bir ilgisi vardı. Sir Walter Raleigh, Amerika'nın Kızıl Adamlarını devasa canavarlar olarak tanımladı. 'Kızıl Şeytanlar' Uzak Batı'da hâlâ öncülerin kullandığı lakaptır. Kıllı Dükler

[118]Londra 'Times', 11 Haziran 1877.

[119]Wuttke, 'Volksaberglaube,' 402. Pliny (iv. 16) şöyle diyor: 'Albion insula sic dicta*ab albis rupibus*quas mare alluit.' Beyaz kayalıklardan gelen Albion'un bu etimonu oldukça tartışmalıdır; ama o zamandan beri*Alb*Ve*Elf*Genel olarak ilişkili olsalar da, İngiliz iblisleri hakkındaki fikri akla getirmiş olabilir. Heine, 'Beyaz Ada'yı veya Plüton'un Kıtasal folklor bölgesini İngiltere olarak tanımlar.

Esav keçiyle ilişkilendirildi ve Edom olarak şeytanlaştırıldı; ve daha barışçıl Sami kabileleri İsmail'e pek inanmıyordu. Bu tür kavramlar, günümüzde pek çok kişinin Eşkiyalar ve Başi-Bazuklar hakkında sahip olduğu kavramlara benzer ve Karşılaştırmalı Mitolojinin yaratıcılığını fazla zorlamayacak kadar tekdüze ve doğaldır.

Devler ve cücelerle ilgili birçok efsanenin temelinde benzer bir şeytani oluşum bulunabilir. Doğal seçilim ilkesi, boyları küçük olmasına rağmen üstün kurnazlıkları sayesinde daha büyük ve daha güçlü olanlara karşı ayakta durabilen kabilelerin varlığını açıklayabilir. Görünüşte eşit olmayan kuvvetlerin bu şekilde eşitlenmesinin tarih öncesi çağlarda bilindiği pek çok masaldan anlaşılabilir. Daha önce sözü edilen ve gücü tanrıları bile alarma geçiren hükümdar Bali'den önce Vişnu bir cüce olarak ortaya çıktı ve yalnızca üç adımla ölçebildiği kadar toprak istedi; Görünüşte gülünç olan istek yerine getirildi, tanrı iki adımla tüm dünyayı dolaştı ve üçüncüsünü Bali'nin başına getirdi. İskandinav masalında, genç dev kadının, tarladan aldığı önlüğündeki sabanı ve sabanı ile annesinin yanına gelişi anlatılır. Çocuğunun sorusu üzerine, 'Kumda kıvrılırken bulduğum bu ne tür bir böcek?' dev cevap verir: 'Git, onu bulduğun yere geri koy. Bu topraklardan gitmemiz gerekiyor çünkü bu küçük insanlar orada yaşayacak.'

Destanlar, 'dev' ırkı yüceltmek için yazılmış olsa da, şeflerinin cücelerin büyülü güçleri tarafından yok edilişini anlatan birçok hikaye içerir. Kendimi Ynglinga Efsanesi üzerine birkaç notla sınırlamalıyım. 'Swithiod'da' deniyor bize, 'birçok büyük alan, birçok harika insan ırkı ve birçok türde dil var. Devler var, cüceler var ve ayrıca mavi adamlar da var. Vahşi hayvanlar ve korkunç derecede büyük ejderhalar var.' Asaland'da büyük bir şef olan Odin'in Vanaland'ı fethetmek için yola çıktığını öğreniyoruz. Vanalandlıların, komşuları hakkında bilgisiz olanlar tarafından bugüne kadar Finlilere ve Laponlara atfedilen büyü sanatlarına sahip oldukları söyleniyor. Ama Asaland halkının büyü tılsımlarını öğrendiğini. 'Odin içlerinde en zeki olanıydı ve diğerleri büyü sanatlarını ondan öğrendiler.' 'Odin, savaşta düşmanlarını kör, sağır ya da dehşete düşürebilirdi ve silahları o kadar körelebilirdi ki,

bir söğüt dalı kadar kesilmiş değil; Öte yandan adamları zırhsız ileri atılıyor, köpekler ya da kurtlar kadar deliriyor, kalkanlarını ısırıyor, ayılar ya da yabani boğalar kadar güçlüydüler ve üzerlerine ne ateş ne de demir etki etmeden insanları bir darbede öldürüyorlardı. Bunlara Vahşiler deniyordu.' (İtibaren *bira*, ayı ve *serkr*, sark veya ceket; Bu sözcük muhtemelen, Maurer'in dediği gibi, insanların ayılara dönüştüğüne dair daha önceki bir inancın kalıntısıdır.) Ancak Odin'in halefleri, onun okült gücünü korumadılar. Örneğin Svegdir, kapıda büyük bir taş ve bir cücenin içeri girdiğini gördü. Cüce onu içeri çağırdı ve Odin'i görmesi gerektiğini söyledi. 'Swedger taşa çarptı ve taş anında arkasından kapandı ve Swedger bir daha geri dönmedi.' Fin halkının büyücülüğünün Vanlandi'yi (Svegdir'in oğlu) Mara (kabus) tarafından ölümüne yol açtığı söyleniyor. Vanlandi'nin oğlu Visbur da büyünün kurbanı oldu. Bunlar gibi efsaneler ve Sturleson'un Heimskringla'sında bulunabilecek daha birçokları, ilgileri küçük Jack veya Thumbling'in üstün bir kurnazlıkla düşmanını alt etme becerisine dönen popüler hikayelerimizi etkilemiştir.

Cüce güçleriyle ilgili batıl inançlar özellikle Northumberland'de oldukça yaygın. *Duergar* ve Rothbury ile Elsdon arasındaki tepelerde bol miktarda bulundukları düşünülüyordu. Meşalelerle yanıltıyorlar. Hikayelerden biri, geceleri bir cücenin kendisi için rahat bir ateş hazırladığı bir kulübeye kandırılan bir gezginin, gün ışığı geri döndüğünde kendisini en ufak bir hareketin onu parçalara ayırdığı derin, engebeli bir uçurumun kenarında otururken bulduğunu anlatır. .[120]Ancak Northumbrian hikayeleri genel olarak yerli koşullarda büyümüş olmanın, hatta bu amaçla ödünç alınmış olmanın vurgusunu taşımaz. İskoçya ve İngiltere'nin güneybatısındaki efsaneler bana daha çok büyük ırklar ile küçük ırklar arasındaki orijinal mücadeleleri hatırlatıyor gibi görünüyor. Gnomlarla kutsal olmayan ilişkiler sürdürdükleri söylenen Laponlar hakkında Norveç'te hala devam eden batıl inançlar onları hatırlatıyor.

Geçen yüzyılda 'Brownie' İskoçya'da yaygın olarak 'uzun boylu bir adam' şeklinde göründüğü için konuşuluyordu ve bu isim, görünüşe göre, Brownie'nin *kahverengi* o umacının teni ve uzun kahverengi saçları neredeyse hiç

[120]Richardson'ın 'Borderer's Fable-Book'u, vi. 97.

İskoç.[121]Bir zamanlar 'Deuteroscopia' olarak anılma onuruna ulaşan İkinci Görüş'te, mahkum bir erkek veya kadının bir cüce boyutuna kadar küçüldüğü görülür. Bu tür durumlarda 'uzun adam' çok uzakta değildir. Hugh Miller şöyle diyor: 'Dünyanın Alypos'unkinden bile daha uzak bir çağında, Britanya'nın tamamı devlerle doluydu; bu, ilk İngiliz tarihçileri ve Kuzey İskoçya'nın gelenekleri tarafından fazlasıyla desteklenen bir gerçekti. Tarihçiler, Suriye kralı Diocletianus'un otuz üç kızı olduğunu ve Danaus'un kızları gibi kocalarını düğün gecelerinde öldürdüğünü söylüyor. Kral ve babaları, suçtan tiksinerek hepsini bir gemiye tıktı, gemiyi dalgaların insafına bıraktı ve gemi gelgitler ve rüzgarlar tarafından sürüklenerek Britanya kıyılarına, o zamanlar ıssız bir adaya ulaştı. . Orada yalnız yaşadılar, toprağın doğal ürünü olan kökler ve meyvelerle geçindiler, ta ki bir grup iblis onlara aşık olup onları karıları olarak alana kadar; ve eğer iblislerin önceden bir iddiası yoksa, ülkenin gerçek yerlileri olarak kabul edilmesi gereken devlerden oluşan bir kabile bu evliliklerin meyvesiydi. Bununla birlikte, prototipleri Tepegözlerden bile daha az şanslı olan tüm kabile, birkaç yıl sonra, yalnızca kütlenin etkili bir direniş gösteremeyeceği bir cesaretle Yecüc-Me'cuc ve Termagol'ü deviren baba katili Brutus tarafından yok edildi. isimleri eşit derecede korkunç olan diğer birçok kişi. Gelenek, ırkın kökeni ve neslinin tükenmesiyle ilgili konularda tarihçilere göre daha az açıktır, ancak onların yeteneklerine ilişkin anlatılar daha ayrıntılıdır. Edderston mahallesinde, kabilenin bir devinin Dornoch Halidi boyunca bir iğin ucundan fırlattığı söylenen büyük ve hantal bir taş var; ve Dingwall'dan birkaç mil uzakta, daha büyük ve daha hantal olan, aynı aileden bir kişi tarafından atılan ve hala devasa bir parmak ve başparmağın izlerini taşıyan bir başkası.'[122]

Belki bu Titanların ve ayrıca Druidlerin mitolojik torunlarını, bir zamanlar İskoçyalıların korktuğu sözde 'Büyük Adamlar'da bulabiliriz. Güney Uist'in yerlileri, adanın doğu yakasındaki iki dağ arasında yer alan Glenslyte adlı vadinin bu Büyük Adamlar tarafından perili olduğuna ve eğer biri bu varlıkların davranışlarına resmen teslim olmadan vadiye girerse, buna inanıyordu. , şaşmaz bir şekilde

[121]Martin, 'Ossian' Raporuna Ek, s. 310.
[122]'Sahneler ve Efsaneler', s. 13.

delirmek. Bu batıl inanca karşı halkı protesto eden Martin'e, bir kadının üç cümlelik büyüyü söylemediği için vadiden deli olarak çıktığı söylendi. Ayrıca ona havada duyulan sesleri de anlattılar. Aynı bölgedeki bir tepede kendisi için inek sütü döken Brownie ("çok uzun kahverengi saçlı, uzun boylu bir adam"), muhtemelen bu dev kabileye ait, Druidlerin onlara yardım ettiği dönemde kolayca şeytanlaştırılabilirdi. St. Columba'da bu kadar sorun var ve doğaüstü güçler öne sürerek insanlar üzerindeki nüfuzlarını korumaya çalışıyorlar.[123]

Daha kısa boylu olan adam, aşağılık durumunu buluşlarla telafi ederek, belki de önce kılıcı, zırhı ve kalkanı dövdü ve böylece devle başarıyla yüzleşti. Çekiçli tanrı böylece Çakmaktaşı Mızrak tanrısının yerini alabilir. Büyü sanatı, okun geri döndüğü adamı hasar görmez hale getirmiş gibiydi.

Kral Olaf Tryggvason'un Destanından anlaşıldığına göre dokuz yüz yıl önce İzlandalılar ve Danimarkalılar birbirlerini karşılıklı olarak dev ve cüce olarak görüyorlardı. İzlandalılar, Danimarkalılara karşı, onların küçük boyutlarına gönderme yapan hicivler yazdılar:—

Sahadaki cesur Harald

Bacaklarının arasına kalkanını bırakalım,

Bir midilliye dönüştü ve c.

Öte yandan, Heimskringla'dan alınan aşağıdaki anlatının da kanıtladığı gibi, Danimarkalıların İzlandalı düşmanları hakkında hiçbir şekilde küçümseyici bir fikirleri yoktu. 'Kral Harald bir büyücüye farklı bir biçimde İzlanda'ya gitmesini ve orada öğrenebileceği şeyleri ona anlatmasını söyledi: ve o da bir balina kılığında yola çıktı. Ve karaya yaklaştığında, İzlanda'nın batı yakasına, karanın kuzeyine gitti ve bazısı büyük, bazısı küçük kara yılanlarıyla dolu tüm dağları ve tepeleri gördü. Vapnafiord'a vardığında kıyıya çıkmak niyetiyle karaya doğru ilerledi; ama devasa bir ejderha, yılanlar, otlaklar ve kurbağalardan oluşan bir sürüyle birlikte vadiden aşağı ona doğru koştu ve ona zehir püskürttü. Sonra batıya doğru dönerek Eyafiord'a kadar uzanan araziyi dolaştı ve fiyorda girdi. Sonra bir kuş

[123]Dr. James Browne'un 'Highlands Tarihi', s. 113.

O kadar büyüktü ki kanatları fiyortun iki yanındaki dağların üzerine uzanıyordu ve onunla birlikte irili ufaklı birçok kuş da ona doğru uçtu. Sonra daha batıya yüzdü ve ardından güneye, Breidafiord'a doğru yüzdü. Fiyorda vardığında büyük gri bir boğa ona doğru koştu, denize doğru yürüdü ve korkuyla böğürdü ve onu bir kara yılanı kalabalığı takip etti. Oradan Reikaness'in çevresini dolaştı ve Vikarsted'e inmek istedi ama orada elinde demir bir asa olan bir dev tepeden aşağıya indi. O, dağlardan bir baş yüksekteydi ve diğer birçok dev de onu takip ediyordu.' Güney ve Doğu'nun en baştan çıkarıcı Hesperian bahçeleri, İzlanda kadar titizlikle korunmamış veya savunulmamış gibi görünüyor ve (büyücü balinanın yolculuğunun günlüğünü geri getirmesinden sonra) buna korkaklık denilemez: 'Sonra Danimarka kralı filosuyla birlikte geri döndü ve Danimarka'ya geri döndü.'

Nova Scotia'nın yerlileri olan Mimakların,[124]daha önce bahsettiğimiz (s. 46) buna çok benzer bir balina hikayesiyle birlikte bulundu. Ayrıca, özellikle Odin'e atfedilen, fırtına çıkarma, aşırı soğuğa neden olma, boyutunu büyütme veya küçültme ve herhangi bir şekle bürünme gibi doğaüstü güçlere sahip olan Booin adında eski bir savaşçının efsanesine de sahipler. Başka bir yerde belirtildiği gibi (s. 84) bu kabilenin korktuğu korkunç devasa buz iblisleri ırkının yanı sıra, Cheepichealm adında (büyük Booin'in bazen şeklini aldığı) sarı boynuzlu bir ejderhadan da korkuyorlar. Yeni aya adaklar sunarlar. Perilere inanıyorlar ve onlara Wigguladum-moochkik, 'çok küçük insanlar' diyorlar. Eskiden, her ikisi de Manitoos olarak adlandırılan, iyi ve kötü iki büyük ruha inanırlardı; Hıristiyanlarla temaslarından bu yana sadece kötü olana bu isim verilmiştir.

Tüm *motif* Mimac Demonology'nin hikayesi bana göre bazı zorlu ırklarla olan ilk çatışmalardır. Gezginlerin bu eşsiz ırkın varlığı sona ermeden bu ırka daha fazla ilgi göstermeleri umulmaktadır. Çin'in cin teorisi neredeyse Mimac'ların teorisinin aynısıdır. Çin cinleri artık bir pervane kadar küçük, artık dünyayı dolduruyor; herhangi bir biçimde olabilir; şeytanlara emrederler; asla ölmezler ama birkaç yüzyılın sonunda bir ejderhanın sırtında cennete giderler.[125]Normalde Çin cinleri sarıyı kullanır

[124]'Kuzey Amerika İncelemesi', Ocak 1871.

[125]Dennys, s. 81 *ve devamı.*

balıkçıl bir hava kursu olarak. Mimaklar, sıradan insanları yiyip bitiren ama onu sihirle evcilleştirebilenleri sırtında taşıyan, doğaüstü büyük bir su kuşu olan Culloo'ya inanırlar.

Bay Mayers, 'Çinli Okuyucu El Kitabı'nda, Formosa'nın Çinliler tarafından 'Cinlerin Adaları' (San Shén Shan) olarak adlandırılmasının, onların Japonya'daki ilk kolonizasyon girişimlerine bazı göndermeler yaptığını öne sürüyor. M.Ö. 219'da yaşayan bir büyücü olan Su Fuh'un bu keşifleri duyurduğu ve genç adamlardan ve kızlardan oluşan bir birliğin başında onlara doğru bir keşif gezisiyle yola çıktığı, ancak sihirli adaların görüş alanına girdiğinde ters rüzgarlar tarafından geri sürüldü.

Yecüc ve Mecüc, Londra Guildhall'da duruyor, boyları çok küçülmüş olsa da, onları alaylarda taşımak zorunda olan İngiliz kaslarına uyacak şekilde, Aryan ırkının batıya doğru büyük göçlerinde karşılaştığı düşmanlara atfedilen doğaüstü büyüklükte anıtlar. Uygarlığın ilerleyişinin evcilleştirilmemiş İskit orduları tarafından taciz edildiği bugün bile, onlarla ilgili eski efsaneler ve kehanetler kulaklarımıza ne kadar tuhaf geliyor!

Rab Yehova şöyle diyor:

İşte sana karşıyım, ey Gog,

Roş, Meşek ve Tubul Prensi:

Ve seni geri çevireceğim ve yalnızca altıda birini bırakacağım;

Ve seni kuzey kesimlerinden çıkaracağım,

Ve seni İsrail dağlarına getirecek;

Ve yayını sol elinden vuracağım,

Ve okların sağ elinden düşecek.

İsrail dağlarına düşeceksin,

Sen ve tüm grupların.[126]

[126]Ezekiel xxxxix.

Kur'an'da Zülkarneyn ile ilgili şöyle anlatılır: 'Güneyden kuzeye doğru yolculuk ederek iki dağın arasına geldi ve altında söylenenleri zar zor anlayan bir kavim buldu. Ve dediler: Ey Zülkarneyn, şüphesiz Yecüc ve Mecüc ülkeyi harap ediyor; öyleyse, bizimle onlar arasında bir sur yapman şartıyla sana haraç mı ödeyeceğiz? O da şöyle cevap verdi: Rabbimin beni güçlendirdiği güç, senin verdiğin vergiden daha iyidir; ama bana çok yardım et, ben de seninle onların arasına sağlam bir duvar çekeyim.... Bu duvar bittiğinde Yecüc ve Mecüc ne ona tırmanabildiler, ne de onu kazabildiler. Ve Zülkarneyn dedi ki: Bu, Rabbimin bir rahmetidir; ama Rabbimin kehaneti gerçekleştiğinde, o duvarı yerle bir edecek.'

Bu barbarların ilham verdiği dehşet, onların doğaüstü inşa edilmiş kalelerinden istila edileceğine dair kehanetlere de yansıyor; Hezekiel'de olduğu gibi:—

Yükseleceksin ve fırtına gibi geleceksin,

Ülkeyi kaplayan bulut gibi olacaksın,

Sen ve tüm çetelerin,

Ve seninle birlikte birçok kişi;

Kuran'da 'Yecüc ve Me'cüc'e bir geçit açılacaktır ve onlar her yüksek tepeden aceleyle çıkacaklardır'; ve Kıyamet'te, 'Şeytan zindanından serbest bırakılacak ve dünyanın dört bir yanında bulunan milletleri, Yecüc ve Mecüc'ü saptırmak ve onları savaşta bir araya toplamak için çıkacak; bunların sayısı denizin kumu." Beş yüzyıl önce Sir John Maundeville, Doğu'da duyduğu efsaneyi İngiltere'de anlatıyordu. 'Caspye dağlarındaki aynı bölgede, adamlar Uber'i kulübede kullanıyorlar. 10 vaşaktaki Yahudiler dağların arasına kapatılmış, adamlar Gothe ve Magothe'yi klemens etmişler: ve hiçbir taraftan dışarı çıkmıyorlar. Sythe dağları arasında ikamet eden, kiralık kişilerin bulunduğu kapalı 22 kynge vardı. Kral Alisandre orada dağların arasından geçti ve orada adamlarının çalışmalarının etrafını kuşatmayı düşündü. Ama bunu yapamayacağını, bitiremeyeceğini söylediğinde, önceden planladığı şeyi yerine getirmek için Doğa Tanrısı'na saldırdı. Ve öyleydi ki o bir Payneme'di ve değersizdi.

sürüyü yönlendirmek için, Tanrı lütfuyla dağları döne döne kapattı: böylece onlar orada yaşadılar, hepsi hızla sarılmıştı ve her tarafı yüksek dağlarla çevriliydi, sadece yan tarafta güvendeydiler; ve o tarafta Caspye Görüşü var.'

CBÖLÜM7. BARRENLİK

Hint kıtlığı ve Güneş lekeleri - Güneşe tapınma - Çöl Şeytanı - Sfenks - Lepsius tarafından anlatılan Mısır vebaları: Çekirgeler, Kasırga, Tufan, Fareler, Sinekler - Şeyh'in yolculuğu - Abaddon - Set - Typhon - Kabil rüzgarı - Seth —Mirage—Çöl Cenneti—Azazel—Tawiscara ve Yabani Gül.

Yağmur veren İndra'ya aynı zamanda bir güneş heybeti olarak hayranlık duyan eski Hindular, onun tutarsız alışkanlıklarının tamamen farkındaymış gibi görünüyor. Övücü, 'Sarhoşluğun çok yoğun' diye haykırır ve yatıştırıcı bir şekilde ekler, 'Hem sarhoşluğunun hem de yardımseverliğinin, düşmanları yok etmenin ve zenginlikleri dağıtmanın aracı olmasını istiyorsun.'[127]Kıtlığa karşı İndra'nın yıldırımı çağrılır ve bu, Agni'nin bir zamanlar tanrıların ve insanların dehşetine karşı korkunç şekliyle (saf ateş) ortaya çıktığı korkunç Tvashtri'ye benzetilir.[128]Bu Tvashtri'nin kendisi kötü bir varlık değildi, fakat gördüğümüz gibi, Vulkan'a benzer şekilde tanrılar için bir zanaatkardı; ancak o, Vritra ile özdeşleştirilen üç başlı bir canavarın babasıydı. Her ne kadar bu ilk ibadetçiler, baş sorunlarının 'göz kamaştırıcı sıcaklık' ile bağlantılı olduğunu bilseler de (Tvashtri'nin biraz önce değinilen pasajda bunu kastettiği görülüyor), İndra'yı kutlayanlar onun babası Dyaus'un yerini aldığını ve hem günün görkeminde hem de aydınlıkta hüküm sürdüğünü gördüler. bulutun ödülü. Teogonilerindeki bu parça tekelcisi, Jüpiter Pluvius'u önceden tahmin ediyordu. Vedik mitoloji, yağmuru durduran ve İndra'nın bulut ineklerini çalan, onları mağaralara kapatan iblislerin hikayeleriyle doludur ve tanrı, bunlara ölüm getirdiği için sonsuz övgüler alır. 'Yağmur durdurucu' Vritra'yı ve 'Swasna'yı yiyip bitiren' Dribhika'yı, Bala'yı, Urana'yı, Arbuda'yı, 'sindirilemez Súshna'yı, Pipru'yu, Namuchi'yi, Rudhikrá'yı, Varchin'i ve onun yüz binlerce soyunu öldürür;[129]nehirleri kurutan Drouth'un özel türü olan ölümcül boğucu yılan Ahi; ve yinelenen Çoraklık ve Kıtlık'ın sözde yazarlarıyla yapılan tüm bu dövüşler boyunca, bu canavarların çoğunda olduğu gibi, kötülüğün merkezi Güneş tanrısının tapılası benliğiydi!

[127]'Rig-Veda' iv. 175, 5 (Wilson).
[128]Age., i. 133, 6.
[129]'Rig-Veda' vi. 14.

Yetenekli bilim adamları bize güneş hakkında doğru bilginin ve onun lekelerinin yağışla ilişkisinin Hindistan'ı bu konuda bilgi sahibi olabilecek yol ve araçlarla kapsayabileceğine inanmamız için iyi nedenler verirken, uzun ve engin tarih şu anda neredeyse acıklı görünüyor. tüm diyarı çevresine uyarlayacak ve Indra'nın elinden düşman yıldırımını, kıtlığın güneş çarpmasını alıp götürecekti. Hindular, iblisleri yatıştırmak ve küçümsemek ve bu tür kuraklık ve kıtlık kaynaklarına karşı tanrıları çağırmak için topraklarını inşa edilmiş tapınaklarla kapladılar. Kıtlığın güneş saatlerinin tam olarak dörde bölünmesinden kaynaklandığı sonucuna varsalardı, ülke mükemmel güneş saatleriyle kaplı olurdu; ama zihin ve enerjinin gerçek nedenden ve onun ima ettiği yanıttan giderek daha fazla uzaklaşması nedeniyle kıtlık daha yıkıcı olabilirdi. Yine de Londra'daki yangınlar şehir saatlerinin yanlış olmasına bağlanıyordu; Dikkatin yanlış yönlendirilmesi nedeniyle saatler mükemmelleşecek, yangınlar daha da çoğalacaktı. Peki Hıristiyanlık konusunda Hindulardan ne kadar daha akıllıyız? Onlar, var olmayan kıtlık iblislerini yatıştırmak için ülkelerini mükemmel bir şekilde uyarladılar; bu, onları uzun zaman önce var olan kıtlık güçlerinden koruyacak bir maliyete mal oldu. Benzer şekilde biz Hıristiyanlık alemini, var olmayan cehennemlere, şeytanlara ve öfkeli tanrılara karşı tam bir güvenlik sistemiyle kapladık; kiliselerimizin, şapellerimizin, katedrallerimizin etrafında ise yoksulluğun, utancın ve suçun kaynayan cehennemleri var.

'Makine ve şeytanın yönlendirdiği bu lanetli İngiltere'nin herhangi bir bölgesinde, o pek çok konuda fikrini değiştirene kadar hiçbir şey sanatı ilerletemez.' Geçenlerde John Ruskin böyle yazdı. Elbette, makine çalışıp çabaladığı ve artık inanılmayan bir şeytandan veya iblislerden kurtuluşa atıfta bulunarak oluşturulan, hâlâ sosyal ve dini biçimleri desteklemeye ve daha ileri toplumsal ve dini biçimlere giden zenginlik ve diğer gücü kazandığı sürece, 'makine ve şeytan' ifadesi -güdümlü' doğrudur. Ulusun icatları ve girişimleri doğru fikirlerin yararına yönetilinceye kadar, John Sterling gibi biz de 'Cobden ve arkadaşlarının makineler için yaptıkları gibi bir düzine adamın da fikirleri savunması için' iç çekebiliriz. Ancak, Hindistan'daki her putperest tapınağın kıtlığa karşı bir kalkana dönüştürülmesi gibi, İngiltere'nin insana adanmış tüm makinelerinin ve zenginliğinin, buradaki her evi mutlu edebileceği ve her sakini eğitebileceği hala geçerliliğini koruyor.

Gökbilimcilerimiz ve ekonomistlerimiz, tapınakları Hıristiyan görüşüne hiçbir engel oluşturmayan ülkede durumun nasıl olduğunu açıkça görmemizi sağladılar. Gerçekler, güneş lekelerinin maksimum ve minimum yoğunluklarına on bir yıllık aralıklarla ulaştığı ve yüksek aktivitelerine manyetik iğnenin sık dalgalanmaları ve artan yağışlarla eşlik ettiği sonucuna işaret etmektedir. 1811'de ve o zamandan beri, Hindistan'daki kıtlıklar, bir istisna dışında, yıllarca süren minimum güneş lekelerinin ardından geldi.[130]Bu gerçekler, İngiliz bilimi ve becerisinin, Joseph'in Firavun'un hayalini kurduğu yedi zayıf yıl için yaptığı söylenen düzenlemeyi Hindistan'da gerçekleştirebileceği inancını garanti edecek kadar yeterince kanıtlanmıştır.

O mutlu çağ gelene kadar, zavallı Hindular, güneşin iyi niyetli ya da zalim etkileri üzerlerine düşeceğinden, yalnızca dönüşümlü olarak güneşe tapmaya ve onu yatıştırmaya devam edecekler. Sanatçı Turner, 'Güneş Tanrı'dır' dedi. Turner'ın resimlerindeki muhteşem ışık efektleri, sislerin ortasında yaşayan güneşe tapan bir kimseden başka birinden gelemezdi. Yabancılık çoğu zaman saygıyı doğurur. Güneşin parladığında bu kadar coşkuyla karşılandığı ve görkeminin tüm çeşitleriyle gözlemlendiği, nadiren ortaya çıktığı çok az ülke vardır. Ancak güneşin eşit derecede ıssız olduğu bölgelerden miras kalan batıl inanç, kendi zamanında ünlü bir yazar olan Tobias Swinden, MA'nın zihninde güneşin ihtişamını yok edecek kadar güçlüydü. kahrolmuş.[131]Bu spekülasyon şimdi sadece tuhaf görünebilir, ancak muhtemelen bundan yüz yıl sonra, kutsal metinlerdeki gerekliliği hayalperest papazı tuhaf bir sonuca götüren, insanlık için gelecekteki ateşli azaplara ilişkin kaba düşüncenin herkese görüneceğinden daha tuhaf değildir. . İngiltere'de hayatta kalan bu iki uç nokta - Turner'ın Güneşe Tapınması, Swinden'in Güneşe Karşı Dehşeti - güneşin en büyük gücünün altında yaşayanlar için çok büyük öneme sahip olan güneşin iki karşıt yönünü temsil ediyor. Onun huysuzluğu ya da açlığı ve susuzluğu her yıl dünyayı çöle çevirdi ve binlerce kişinin ölümüne neden oldu.

[130]'Ondokuzuncu Yüzyıl,' Kasım 1877. Makale: 'Güneş Lekeleri ve Kıtlıklar', Norman Lockyer ve WW Hunter.

[131]'Cehennemin Doğası ve Yeri Üzerine Bir Araştırma', Cuxton-in-Kent'in merhum Rektörü Tobias Swinden, MA tarafından. 1727.

Hindistan gibi kuraklığın, çoraklığın ve bunun sonucunda ortaya çıkan kıtlığın ara sıra yaşandığı ülkelerde, bunların güçlü bir iradenin değişen ruh hallerini temsil etmesi kaçınılmaz bir sonuç olacaktır ve bu tür bölgelerde doğal olarak yatıştırma için en kapsamlı araçları buluyoruz. Bol geçen yılların çokluğu, rahibin şefaati lehine popüler hayal gücü ve bazen dünyanın tohumlarını tüketen büyük Açlık iblisine kurban sunmanın avantajı hakkında güçlü bir şekilde bilgi veriyordu. Ancak kısırlığın her zaman mevcut, görünür ve değişmez bir gerçek olduğu ülkelerde Çöl Şeytanı Zorunluluğu, ikna edilmesi veya değiştirilmemesi gereken bir gücü temsil ediyordu. Uzak diyarlarda yaşayan insanlar çölün nedenini açıklamak için teorik mitler icat edebilirler. Bu, Güneş tanrısının bir gün arabasını dünyaya çok yaklaşan deneyimsiz bir sürücüye bırakmasından kaynaklanan bir kaza olabilir. Ancak çölün kıyısında yaşayanlar için burası yalnızca cehennem gibi, kurtarılması mümkün olmayan bir diyar gibi görünebilirdi. Bu kadar ihtişamla dolu olan eski Mısır uygarlığı, büyük ölçüde çölün onlara öğrettiği dersten kaynaklanıyor olabilir; çevrelerindeki koşulları herhangi bir ricayla değiştiremezler, ancak mevcut olanı en iyi şekilde değerlendirmeleri gerekir. sol. Anıtları yıkıntıları içinde bu kadar muhteşem kalan eski uygarlığı inşa eden güç gerçekten de buysa, bu ilkel inancın teolojik bir aşamaya geçmesiyle birlikte onun çöküşü de aynı şekilde açıklanabilir. Çünkü İhtiyaç, icatların anasıdır, Kader de aynı şekilde öldürücüdür. Gerçeklere ve şeylerin organik doğasında sabitlenmiş yasalara olan inanç, insanı bunları incelemeye ve yaşamını bunlara göre kurmaya teşvik eder; ama her şeyin bireysel bir gücün keyfi kararıyla belirlendiğine inanmak, girişimin son cümlesidir. Böylece kader, Zorunluluğun en büyük başarılarını sürekli olarak mahvedebilir.

Eğer Sfenks'in (Bağlayıcı) gerçek tarihini bilseydik, onu Mısır uygarlığının yükselişi ve çöküşü arasında bir dönüm noktası olarak görebilirdik. İnsanın güçlerini çevreleyen büyük Sınırlama, ilk kez bu mistik ihtişamla kişileştirildiğinde, çölde bir bilmece olarak değil, onun çözümü olarak duruyordu. Şüphe tarafından böyle bir anıt dikilmedi. Ancak bir kez kişileştirildiğinde ve dışsal olarak şekillendirildiğinde, dışsal Bağlayıcının aynı zamanda düşünceyi de bağlaması gerekir; hayır, taşı delip anlamını keşfedemezse düşünceyi boğacaktır. 'Yol kenarında oturup bilmecesini yolculara açıklayan Sfenks hakkındaki eski masal ne kadar doğru?

cevap veremedi onları yok etti! Böyle bir Sfenks, tüm insanlar ve insan toplumları için bizim bu Yaşamımızdır. Doğa, Sfenks gibi, kadınsı göksel bir sevimliliğe ve şefkate sahiptir; bir tanrıçanın yüzü ve göğsü ama pençeleri ve dişi aslanın vücuduyla bitiyor. Onda göksel bir güzellik vardır; bu, göksel düzen, bilgeliğe esneklik anlamına gelir; ama aynı zamanda cehennem gibi bir karanlık, bir gaddarlık ve ölüm de var. O bir tanrıça ama henüz hapisten çıkarılmamış; hâlâ yarı hapsedilmiş biri; açık sözlü, güzel, hâlâ anlaşılmaz, kaotik olanın içinde hapsolmuş. Ne kadar doğru! Bilmecelerini bize açıklamıyor mu? Her gün her erkeğe yumuşak bir sesle ama korkunç bir anlamla soruyor: 'Bu Günün anlamını biliyor musun? Bugün yapabileceğiniz şeyi akıllıca yapmaya çalışın.' Doğa, Evren, Kader, Varlık, nasıl adlandırırsak adlandıralım, ortasında yaşadığımız ve mücadele ettiğimiz bu büyük, isimsiz Gerçek, bilge ve cesurlara, O'nun emirlerini anlayıp yerine getirenlere cennetsel bir gelin ve fetih gibidir; yapamayanlar için yok edici bir şeytan. Onun bilmecesine cevap ver, senin için sorun değil. Cevap vermeyin, geçmeyin, kendisi cevaplayacaktır; senin için çözüm dişler ve pençelerden ibarettir; Doğa senin için dilsiz bir dişi aslan, yalvarışlarına karşı sağır, şiddetle yutuyor. Artık onun muzaffer damadı değilsin; sen onun parçalanmış kurbanısın, hain, hain, olması gerektiği ve olması gereken bir köle gibi uçurumlara dağılmışsın.'[132]

Çölün eşiğinde, kapısında durduğu Nekropolün Başbakanı Sfenks, bilimin ve yüzyılların sessizliğinin ortasında dinleniyor. Kim inşa etti? İnsan sanatçı ya da onun emrinde çalıştığı kral söz konusu olduğunda hiç kimse bu soruya cevap veremez. Ancak Sfenks'i inşa eden fikirler ve doğal güçler, onun tarihini ve kronolojisini keşfetmeye çalışan arkeologları şimdi bile çevreliyor. Carlyle'ın yorumuna en uygun ek olarak Lepsius'tan bazı pasajları okuyalım.

'Sfenkslerin bu kralı için Oedipus henüz eksik. Mezarları gömen ölçülemez kum selini kim boşaltacak ve Sfenks'in tabanını, antik tapınak yolunu ve çevredeki tepeleri açık hale getirecek kişi buna kolaylıkla karar verebilirdi. Ancak tarihin gizemleriyle birlikte, gözden kaçırmamam gereken pek çok bilmece ve doğa harikası da var. En azından en yenisini tarif etmeliyim.

[132]Carlyle, 'Geçmiş ve Bugün', i. 2.

'Yeni keşfedilen bazı lahitleri açmak için Abeken'le birlikte bir mumya çukuruna inmiştim ve aşağı indiğimde kendimi, neredeyse gökyüzünü karartacak şekilde üzerinden uçup giden düzenli bir çekirge kar yığınının içinde bulmam pek de şaşırtıcı olmadı. Başlarımız güneybatıdan çölden yüzbinlerce vadiye. Onu tek bir uçuş için aldım ve bu Mısır harikasını bitmeden görebilmeleri için meşgul oldukları mezarlardan arkadaşlarımı çağırdım. Ancak uçuş devam etti; gerçekten de işçiler işin bir saat önce başladığını söylediler. Daha sonra ilk önce yakın ve uzak tüm bölgenin çekirgelerle kaplı olduğunu gözlemledik. Sürünün genişliğini keşfetmesi için çöle bir hizmetçi gönderdim. Çeyrek saat kadar koştuktan sonra geri döndü ve görebildiği kadarıyla bunların sonu olmadığını söyledi. Çekirge yağmurunun ortasında eve döndüm. Verimli ovanın kıyısına sağanak yağmurlar yağdı; ve bu durum bütün gün akşama kadar devam etti, ertesi gün sabahtan akşama ve üçüncü güne kadar da böyle devam etti; kısacası altıncı güne kadar, hatta daha zayıf uçuşlarda çok daha uzun. Dün çölde bir yağmur fırtınası sonuncuyu da devirmiş ve yok etmiş gibi görünüyordu. Araplar artık tarlalarda büyük duman ateşleri yakıyor, ürünlerini beklenmedik istiladan korumak için gün boyu takırdayıp yüksek sesler çıkarıyorlar. Ancak pek işe yaramayacaktır. Yeni canlı bir bitki örtüsü gibi, bu milyonlarca kanatlı spoiler komşu kum tepelerini bile kaplıyor, böylece yerden neredeyse hiçbir şey görülemiyor; ve bir yerden yükseldikleri anda hemen mahallede bir yere düşüyorlar; uzun yolculuklarından yorulmuşlar ve karınlarını doyurmak ve çok sayıda insanı beslemek için duydukları çılgın arzu nedeniyle doğal düşmanları olan insanlara, hayvanlara, dumana ve gürültüye karşı tüm korkularını kaybetmiş görünüyorlar. Benim tahminime göre en harika şey, çıplak vahşi doğada uçuşları ve onları bir vahadan, yaşanmaz çöl üzerindeki Nil vadisinin yağlı toprağına yönlendiren içgüdüdür. Görünen o ki, bu Mısır vebası en son Mısır'ı aynı güçle ziyaret etmişti. Popüler fikir, bunların, on iki gün boyunca güneybatıda gözlemlediğimiz ve artık ay ışınları tarafından gizlenmediği için görkemli kuyruğunu gökyüzüne uzatan kuyruklu yıldız tarafından gönderildiğidir. gecenin saatleri. Kuzeyde çok nadir görülen Zodyak ışığı da son zamanlarda art arda birkaç gece boyunca görülebiliyor.'

Mısır'ın diğer belaları Lepsius tarafından şöyle anlatılıyor:—

'Fırtına birdenbire Avrupa'da hiç görmediğim kadar büyük bir kasırgaya dönüştü ve üstümüze öyle kitleler halinde dolu yağdı ki neredeyse gündüzü geceye çevirecekti... Çadırlarımız bir vadide yatıyor, Plato'nun hemen yanında. piramitler eğimlidir ve kuzeyden ve batıdan gelebilecek en kötü rüzgarlardan korunur. Az sonra, sanki avına saldıran dev bir yılan gibi, dağlardan gelen bir selin, secde halindeki ve kumla kaplı çadırlarımızın üzerine hızla indiğini gördüm. Ana dere büyük çadıra doğru akıyordu; başka bir kol benimkine ulaşmadan beni tehdit etti. Ancak duşla çadırlarımızdan yıkanan her şey, çadırların arkasında birleşen iki dere tarafından koparılıp Sfenks'in arkasındaki bir havuza taşınıyor, orada hemen büyük bir göl oluşuyor ve neyse ki bu gölün çıkışı yok. Bu sahneyi kendinize hayal edin! Fırtına ve şiddetli yağmur nedeniyle yıkılan çadırlarımız, iki dağ selinin arasında uzanıyor, çeşitli yerlerde kumun altı fit derinliğine kadar batıyor ve kitaplarımızı, çizimlerimizi, eskizlerimizi, gömleklerimizi ve enstrümanlarımızı -evet, hatta - bırakıyoruz. kaldıraçlarımız ve demir levyelerimiz; kısacası karanlık, köpüklü çamur okyanusunda ele geçirebildikleri her şey. Üstelik iliklerimize kadar ıslanmıştık, şapkasızdık, daha ağır şeyleri bağladık, daha hafif olanların peşinden koşturduk, kumun henüz yutmadığı şeyleri bulmak için göle beline kadar daldık; ve tüm bunlar çeyrek saatlik bir çalışmaydı; sonunda güneş yeniden parıldadı ve parlak ve muhteşem bir gökkuşağıyla bu tufanın sona erdiğini duyurdu.

'Artık daha önce tanımadığımız fare vebası geliyor; sanki tüm hayatları boyunca burada evlerindeymiş gibi ve benim varlığımdan bağımsız olarak çadırımda büyüyorlar, oynuyorlar ve ıslık çalıyorlar. Geceleri çoktan yatağımın ve yüzümün üzerinden geçtiler ve dün, böylesine cesur bir konuğun keskin dişini aniden ayağımda hissettiğimde korkudan uykularımdan çıkmaya başladım.

'Gündüzleri Mısır'ın belalarının en utanmazı olan sinekleri, geceleri ise sivrisinekleri uzak tutmak için üzerime bir gazlı bez örtü seriliyor... Akrepler ve yılanlar henüz bizi ısırmadılar ama Bizi sık sık sokan çok kötü niyetli eşekarısı var.

'Vadi (Çöl'de) vahşi ve monotondu, kumtaşı kayalarından başka bir şey değildi; yüzeyleri kömür kadar siyahtı, ancak her çatlakta ve bir dizi kum deresinin çıktığı her vadide yanan altın sarısına dönüştü. siyah cüruftan çıkan ateş akıntıları gibi vadileri koşup doldurdu. Henüz ne bir ağaç, ne bir tutam çimen, ne de en son düşen devenin leşiyle beslenen birkaç akbaba ve karga dışında hiçbir hayvan görmemiştik... Vahşi ve bozuk bir patikadan, taşları keserek daha derinlere indik ve vadinin derinliklerine. İlk geniş havuzlar boştu, bu yüzden develeri ve eşekleri geride bıraktık, pürüzsüz granit duvara tırmandık ve böylece bu büyük kayaların arasında bir havzadan diğerine ilerledik; hepsi boştu. Rehber, orada, en uzak vadide su olması gerektiğini, çünkü suyun asla boş olmadığını söyledi; ama tek bir damla bile olmadığı ortaya çıktı. Kuru dönmek zorunda kaldık... En güzelini gördük*seraplar*günün çok erken saatlerinde; dağların, kayaların ve çevrelerindeki her şeyin en berrak su gibi yansıdığı denizlere ve göllere çok benziyorlar. Kuru çölle dikkat çekici bir tezat oluşturuyorlar ve efsaneye göre muhtemelen pek çok zavallı gezgini aldatmışlar. Eğer orada su olmadığının farkına varılmazsa, görünüş ile gerçeği ayırt etmek neredeyse imkânsızdır. Birkaç gün önce, Nil'in taştığını ya da El Mechêref yakınlarında bir dal algıladığımdan oldukça emindim ve ona doğru ilerledim ama sadece Bahr Şeytan'ı, Arapların dediği gibi Şeytan'ın suyunu buldum.'[133]

Böyle bir manzaranın ortasında Sfenks ortaya çıktı. Mısır, çoraklık ve güzelliğin karışımı sorununu (Doğanın akıcı göğsü ile aslan pençesinin değişmesi) fark edebildi ama doğru cevabı verebilecek miydi? İlkel Mısırlıların cevabı, tahmin ettiğim gibi, uygarlığının büyük anıtları olabilir ama onun tarihsel çözümü başka bir dünyaydı. Bu dünya, cennete geçmeden önce ziyafetin etrafında taşınan cesedin uyardığı, orada burada anlık bir vaha bulunan, insanın biraz dans edip ziyafet çekebileceği bir çöldür. Öyle sandılar ve aldandılar; nesilden nesile, hatta bugüne kadar yok edildiler. Ne kadar yıkılmış olduğuna Lepsius yine şahidimiz olabilir.

'Saadîch-dervişlerin şeyhi, bütün Mısır dervişlerinin baş şeyhi El Bekri'nin yanına gider. Oraya giderken bunlardan çok sayıda

[133]'Mısır'daki Keşifler' vb. (Bentley.) 1852.

dindarlık konusunda kendilerinin bir zerre kadar gerisinde olmadığını düşünen kutsal halk ve diğerleri de yüzleri aşağı bakacak şekilde kendilerini yere dümdüz atarlar ve birinin ayakları diğerinin başına yakın durur; Bu canlı halının üzerinde şeyh, hayvanı doğal olmayan yürüyüşe zorlamak için her iki yanında birer görevlinin yönlendirdiği atına biner. Her bedene atın iki adımı verilir; çoğu yaralanmadan tekrar ayağa kalkar, ancak ciddi bir acı çeken veya ara sıra olduğu gibi ölümcül bir yaralanma geçiren kişi, bunu yapabilecek tek şey olan uygun duaları ve büyülü büyüleri telaffuz etmemek veya söyleyememek gibi ek bir rezaletle karşı karşıya kalır. onu kurtar.'

'Ne korkunç bir barbar ibadettir' (dervişlerin 'Allah'tan başka tanrı yoktur' diye uluyarak bitkin düşene kadar dans ettiği Sikr) 'büyük ve küçük, nazik ve basit, şaşkın kalabalığın ciddiyetle ve aptalca bir saygıyla baktığı, ve onun da sıklıkla rol aldığı bir yer! Çağrılan tanrı, açıkça, onu yakaran fanatik azizlerden çok daha az saygı duyulan bir nesnedir; çünkü deli, aptal veya diğer psikolojik hastalıklara sahip kişiler, Müslümanlar tarafından genel olarak kutsal kabul edilir ve onlara büyük saygıyla yaklaşılır. Doğal insanın onu algıladığında her zaman saygı duyduğu şey, şeytani, anlaşılmaz şekilde hareket eden ve dolayısıyla korkuyla gözlemlenen doğanın gücüdür, çünkü onunla entelektüel gücü arasında bir bağlantı olduğunu hisseder, ancak ona hükmedemez; önce kudretli unsurlarda, sonra hayvanların yasayla yönetilen harika ama belirsiz içgüdülerinde ve en sonunda kendi ırkının daha da güçlü olan kendinden geçmiş ya da genel olarak anormal zihinsel durumunda.'

Sfenks gizeminin doğru cevabı İnsan'dır. Fakat Şeyh'in atının altında veya Allah denilen görünmez Şeyh'in altında secde eden, yarım akıllılara kutsallık yakıştıran bu yaratık, hiç de İnsan değildir. Vahşi doğaya kaçan ve ibadet için antropomorfik bir Yüce İrade kuran ve vaat edilen süt ve balı yalnızca bu dünyada arayan bu çalışkan köleler, Sfenks'e haklı olarak cevap verebilecek tek gücü yanlarında taşıdılar.*Onların*Allah'ın ya da Elohim'in şöyle dediğini duydular: 'Neden bana uluyorsun? İleri git.' Her zamanki şakalarından biraz daha anlamlı olan şu karikatürdü: *Yumruk*çağdaş İsraillilerin en seçkinlerinde Sfenks'i rahat bir yüz ve gülümsemeyle temsil eden

Süveyş Kanalı'nı satın almak için ırkının kadim esaretinin olduğu ülkeye geri dönüyor. Süveyş Kanalı'nın yarısı Sfenks'e cevap veriyor; İnsanoğlu Büyük Çöl'ü denize indirdiğinde çözüm tamamlanmış olacak ve Sfenks kendini oraya atabilir.

Lepsius'un tanımladığı çekirgeler Güney dünyasının dört bir yanına akın etmiş ve onlarla birlikte birçok batıl inanç da göç etmiştir. Bunun yazarı, 'Onyedi yıllık çekirgeler' olarak adlandırılanların doğduğu Virginia bölgesine yaptığı ziyareti çok iyi hatırlıyor ve yıllar boyunca ormandan gelen, hiç bitmeyen korkunç kükremeyi duyabiliyor: Herkesin hemfikir olduğu gibi, uğursuz 'Firavun' kelimesi. Her kanatta her göz, Savaşı simgeleyen W harfini görebiliyordu. Hafızamdaki bu modern antik Mısır parçasıyla, eski Locust mitolojisini yeterince etkileyici buluyorum.

Eski bir geleneğe göre Mısırlılar, Lepsius'un tanımladığı gibi, çekirgeleri kuyruklu yıldıza bağladılar. Kıyamet'te (ix.) düşen bir yıldız, Çekirge iblisinin, sürülerinin yok etme çalışmaları için açabileceği çukurun kilidini açmak üzere inişinin simgesidir. Kralları Abaddon, Yunanca Apollyon'daki - Yok Edici - Hades'in iki (hahamsal) bölümünün meleği olmaktan, Sarazen sürülerinin ardışık Şeflerine kadar bir evrim geçirdi. Joel'deki çekirge fırtınasının grafik tanımını Kıyamet'teki insan yok edicilerden oluşan bir orduya uyarlanmasıyla karşılaştırmak ilginçtir. Ve yine ikinci kitapta Abaddon'un bu ordularının ilginç tasviri, Bedevilerin çekirgeyle ilgili tuhaf fikirlerini kısmen tekrarlıyor; Niebuhr bunlardan birinin "çekirge kafasını atın kafasıyla karşılaştırdığını" söylüyor; göğsü aslanın göğsüne benziyor; ayakları deveninkine benzer; bedeni yılanınkine; kuyruğu akrep kuyruğuna; boynuzları (antenleri) bir bakirenin saç buklelerine.' Şimdiki neslin, İncil'de İskit sürülerinin çekirge olarak tanımlanmasının uygunluğunu inkar etmek için çok az nedeni var. 'Ülke önlerinde Aden bahçesi gibidir, arkalarında ise ıssız bir çöl.'

Mısır'da görünen İyilik ile Kötülük arasındaki kadim görünen çekişme, Ra ve Set savaşlarında temsil ediliyordu. Şöyle denir (Yaratılış iv. 26): 'Ve Şit'in de bir oğlu oldu; ve onun adını Enos koydu; sonra insanlar Rab'bin adını çağırmaya başladılar.' Aquila şunu okuyor: 'Sonra Seth, Rab'bin adıyla anılmaya başlandı.' Bay Baring-Gould bu konuda Seth'in

Mısırlılar tarafından ilk başta ışık ve medeniyet tanrısı olarak kabul edilen, ancak daha sonra Hiksosların veya çoban kralların baş tanrısı olduğu için Typhon olarak tanımlandıkları; ve bu zalimlere duydukları nefret nedeniyle Seth'in adı her yerde anıtlarından silindi ve o bir eşek olarak veya eşek kafalı olarak temsil edildi.[134]Ancak Mısır'daki Hiksos egemenliğine atfedilen en erken tarih olan M.Ö. 2000, Kircher'deki Mısır planisferiyle örtüşmektedir.[135] Seth'in Oğlak burcundaki Sirius veya köpek başlı Merkür ile özdeşleştiği yer. Bu Sothiac Dönemi veya Köpek Yıldızı Döngüsüdür. Bu nedenle keçi ve Oğlak burcunun (M.Ö. 2000) komşu olduğu kış gündönümü ile ilişkilendirilmiştir. Seth ya da Set'in Mısırlılar arasında düzensizlik ve şiddet iblisinin adı haline gelmesi, muhtemelen onun Hiksoslar'ın zamanından önce bazı Baal kabileleri arasında, Asyalılar arasında baş tanrı olmasından kaynaklanmaktadır. Komşularının Işığını kendi Karanlıklarının yerine koymak zaten eski bir hikayeydi. Ona verdikleri Eşek kulakları onun aptallığına değil, Apuleius'un Eşek'i ve Plutarch'ın eşek Nicon'u gibi her şeyi duyduğuna ya da aslında ortaya çıkışından önce aynı türden birçok örnekte olduğu gibi her şeyi duyduğuna işaret ediyordu. Bu çok yanlış anlaşılan hayvanın, İsa'nın Kudüs'e muzaffer girişinin atı olduğu. Mısır sembolizminde bu uzun kulaklar, şeytanların boynuzları kadar korkutucuydu. Ra'nın gözlerinden tüm yararlı şeyler, Set'in gözlerinden ise tüm zararlı şeyler üretildi. Amen-Ra, birincisine verilen adla, Set'in oğlunu, büyük yılan Naka'yı öldürdü; bir ilahide belki de alaycı bir şekilde onun "kendisini kurtardığı" söylenir.*ayak*.' Amen-Ra Horus'a, Set ise Typhon'a dönüşür. Typhonian efsanesi çok karmaşıktır ve Nil ile onun tüm düşmanları arasındaki çatışmayı içerir; içinde gizlenen timsahlar, onu yutan deniz, onu kurutan kuraklık, sıtmaya neden olan yakıcı sıcaklık, sıtmanın neden olduğu seller. onu yıkıcı hale getirdi ve Set bu sayede Satürn, Şeytan veya Şeytan ile özdeşleştiği bir noktaya kadar gelişti. Set'i Typho ile özdeşleştiren Plutarch, tutkuların etkisine tabi olan evrensel Ruhun güçlerinin ve kötü hava, düzensiz mevsimler, güneş ve ay tutulmaları gibi maddi sistemde zararlı olan her şeyin atfedildiğini söylüyor. Typho'ya. Ona göre Set adı 'şiddet içeren' ve 'düşmanca' anlamına geliyor; ve o

[134]'Eski Ahit Karakterlerinin Efsaneleri', ip 83.
[135]Œdip., 1. II. ii. Bkz. 'İnsanoğlu: Kökenleri ve Kaderleri', s. 699.

'çift başlı', 'iki çehreli' ve 'Dünyanın Efendisi' olarak tanımlanıyor. Ahlaki açıdan en az önemli gerçek, Set veya Typho'nun öldürdüğü Osiris'in kardeşi olarak temsil edilmesidir.

Burada Typhaon ve Typhoeus arasındaki ilişki meselesine girmeden, Homeros'un ateş püskürten kasırga canavarı Typhaon ile yüz başlı, şiddetli gözlü kükreyen Typhoeus'un (Tartarus'un oğlu, Rüzgârlar ve Harpy'lerin babası) - Doğanın aynı vahşetini temsil ediyorlar. Ona Afrika çölünden daha uygun bir yer tahsis edilmemiştir ve tanrı ve tanrıçaların Typhon'dan önce Mısır'a kaçıp orada dehşetten kendilerini hayvanlara dönüştürmelerinin öyküsü, kumdan çöller üzerinde hakimiyetin açık bir övgüsüdür. birçok ruh halindeki tayfun. Ölüleri parçalayan akbaba-harpi onun çocuğudur. O çok başlıdır; şimdi sıcak, boğucu, lekeli; şimdi fırtınalı; burada sirok, orada kasırga ve sıklıkla kasırga. Kasırga ve kabarma içinde aynı anda kıvrılmış olan o, Musa'nın İsrail'e tapınmak için tunç yılanı kaldırdığı, yatıştırmak için ateşli yılan olabilir. Virginia'da zencilerin kuraklık zamanında yağmur getirsinler diye astıkları yılanları sık sık gördüm. Typhon, ekteki figürde (14) de rahatlıkla görülebileceği gibi, aç ve susuz bir iblistir. Susuzluktan dili dışarı sarkıyor.[136] Yeraltı dünyasıyla daha sonraki bağlantısı çeşitli mitlerde gösterilmektedir; bunlardan biri, Typhon'un kendisinden saklanan mumyalardan memnun olmadığı ve insan yiyeceklerinden yalnızca ölülerin gömülmesi yoluyla yararlanabileceği yönündeki yaygın inancı akla getiriyor gibi görünüyor. Mısır'da, Şemmen-Nesseem (zefir kokan) adı verilen Kıpti Paskalya Pazartesisi'nden sonra, Khamseen veya Kabil rüzgarı adı verilen elli günlük sıcak rüzgar gelir. Kabil, Habil'i öldürdükten sonra böyle bir rüzgârın ortasında ateş ve susuzluktan kıvranarak dolaştı. Sonra havada iki kuşun kavga ettiğini gördü; biri diğerini öldürüp çöl kumunda bir delik açıp gömdü. Daha sonra Kabil aynısını kardeşinin cesedinin yanında yaptı, bir rüzgâr fırladı ve ateşini düşürdü. Ama yine de, İskenderiyeliler, elli günlük sıcak Kabil rüzgarının her yıl geri geldiğini söylüyor.

[136]Kali'yi karşılaştırın, Şekil 18.

Şekil 14.—Typhon (Wilkinson).

Serap resimlerinde ya da gün batımı sonrası kızıllığın hafifçe aydınlattığı bulut şekillerinde, kum düzlüklerinin kıyısında yaşayanlar, tıpkı fantazmagorilerde olduğu gibi, çölün romantizmini yaratan muhteşem sarayları, hava kalelerini ve gizemli şehirleri gördüler. . Böyle çorak diyarların herhangi bir iyi tanrı tarafından yaratıldığına inanmak istemeyen onlar, doğanın kendi serap rüyalarına yanıt veren rüyalarda, geçip giden hanedanların, görkemleri ve cennete meydan okuyan gururları olan muhteşem sarayların ve hükümdarların vizyonlarını gördüler. ölümcül kum fırtınası düşmüş ve ihtişamlarını toza gömmüştü.

durmadan. Çöl, ölçülemez derecede her şeyi yutan Zamanın amblemi haline geldi. Bu efsanelerin birçoğunda, artık her şeyin bozulmamış bir çöl olduğu yerde Cennet Bahçesi'nin bulunduğuna dair imalar vardır. Midraş'ta Süleyman'ın Rüzgârdaki yolculuğunu anlatan güzel efsanede, hükümdar altından yapılmış yüksek bir sarayın yakınına inmişti ve 'oradaki koku Cennet bahçesinin kokusuna benziyordu.' Bu sarayı o kadar toz sarmıştı ki Süleyman ve arkadaşları, sarayın batı yakasından giriş geleneğini babasından duymuş olan on üç asırlık bir kartalın girişinin olduğunu ancak öğrenmişlerdi. İtaatkâr Rüzgâr kumları temizledikten sonra, kilidinde şu yazılı olan bir kapı bulundu: 'Bilinsin, ey insan oğulları, bu sarayda uzun yıllar refah ve mutluluk içinde yaşadık. Kıtlık başımıza geldiğinde değirmende buğday yerine inci öğüttük ama bunun bize hiçbir faydası olmadı.' Süleyman, odadan odaya yakut, topaz ve zümrütlerle süslenmiş muhteşem ihtişamın ortasında, üç kapısında ölüm dışında her şeyin geçici olduğuna dair uyarıların yazılı olduğu bir konağa geçti. 'Şans seni aldatmasın.' 'Dünya birinden diğerine verilmiştir.' Üçüncü kapının üzerinde şöyle yazıyordu: 'Yolculuğunuz için erzak alın ve henüz gündüzken kendinize yemek hazırlayın; çünkü sen yeryüzünde bırakılmayacaksın ve ölüm gününü bilmiyorsun.' Süleyman bu kapıyı açtı ve içinde gerçeğe benzer bir görüntünün oturduğunu gördü: Hükümdar yaklaşırken bu görüntü yüksek sesle bağırdı: 'Buraya gelin, Şeytan'ın çocukları; Görmek! Kral Süleyman seni yok etmeye geldi.' Daha sonra görüntünün burun deliklerinden ateş ve duman çıktı; ve deprem ve gök gürültüsüyle birlikte yüksek ve acı çığlıklar duyuldu. Fakat Süleyman onlara karşı Tarifsiz Ad'ı söyledi ve bütün resimler yüzlerine düştü ve Şeytan'ın oğulları, Süleyman'ın eline düşmesinler diye kaçtılar ve kendilerini denize attılar. Kral daha sonra heykelin boynundan üzerinde üzerinde okuyamadığı bir yazı bulunan gümüş bir tablet aldı, ta ki Yüce Tanrı ona yardım etmesi için bir genç gönderene kadar. Şöyle yazıyordu: 'Ben, Ad oğlu Şeddad, bin bin vilayete hükmettim ve bin bin ata bindim; bin bin kral bana itaat etti ve bin bin savaşçıyı öldürdüm. Ancak Ölüm Meleğinin üzerime geldiği saatte ona karşı koyamadım. Bu yazıyı kim okuyacak

bu dünyayla fazla uğraşmasın, çünkü tüm insanların sonu ölmektir ve insana iyi bir isimden başka bir şey kalmaz.'[137]

Azazel -'anlamı şüpheli'- Çöl Şeytanı'nın İncil'deki adıdır (Lev. xvi.). 'Harun iki keçiye kura çekecek; biri Yehova'ya, diğeri Azazel'e. Ve Harun, Yehova için kura düşen keçiyi getirecek ve onu günah sunusu olarak sunacak; fakat Azazel için kura düşen keçi, kefaret olmak üzere canlı olarak Yehova'nın huzuruna sunulacak. bırak çölde Azazel'e gitsin... Ve Harun iki elini canlı keçinin başına koyacak ve onun üzerine İsrail oğullarının bütün kötülüklerini ve bütün günahlarındaki bütün isyanlarını itiraf edecek; onları keçinin başına koy ve onu sağlıklı bir adamın eliyle çöle gönder. Ve keçi, meskûn olmayan bir memlekette onların bütün fesatlarını kendisine yükleyecektir; ve keçiyi çöle salıverecek.' Burada söz konusu olan ahlaki unsurlar hakkında ileride çok şey söylenmesi gerekecektir. Bu iblis en sonunda şeytana dönüştü; Levililer geleneğinde 'her iki tarafta da dostlara sahip olmanın yeterli olduğu' şeklindeki tanıdık prensip her iki biçimde de varlığını sürdürüyor; ancak aynı hayvanın düşman tanrılara adak olarak kullanılması gerektiğini gözlemlemek özellikle ilginçtir. Mısır Mitolojisinde keçinin tam olarak bu iki yönlü kutsanmaya sahip olduğunu görüyoruz. Meyve bahçelerinin ve tüm verimli toprakların tanrısı Mısırlı Pan Chem için kutsaldı; ve aynı zamanda Ra'nın 'Yok Edici'si veya 'İntikam Gücü' olan Mendes için de kutsal hale geldi. Böylece, meyve vereni çöl yapıcı güçten güneşten ayıran ve Typhon ile Osiris'i düşman kardeşler haline getiren aynı prensibin, aynı hayvanı Çöldeki Azazel'e ve süt ve bal diyarının Yehova'sına gönderme konusunda galip geldiği görülecektir. . Başlangıçta keçi üstündü. Aben Ezra'ya (Esther'in Önsözü) göre Samiriye Pentateuch'u şöyle başlar: 'Başlangıçta Ashima göğü ve yeri yarattı.' Aynı zamanda kardeşler olan Kabil ve Habil'e ilişkin İbrani kültür mitinde, Goldziher'in varsaydığı gibi, tarımcının göçebe veya çoban üzerindeki zaferi temsil edilebilir; ama aynı zamanda Keçi, Mendez veya Azima'nın üstünlüğünün de izi sürülebilir. 'Habil keçilerin ilk yavrularını getirdi.'

[137]Sos. Heb'in. Edebiyat Yayınları. 2d Serisi. 'Midraş Efsaneleri', Thomas Chenery (Trübner & Co.). Aynı efsaneye Washington Irving'in 'Elhamra' adlı eserindeki Astrolog'un hikayesinde de değinilmektedir.

Joskeha ile Tawiscara, yani Beyaz Olan ile Karanlık Olan arasındaki çatışmaya ilişkin Amerikan (Iroquois) efsanesi çok çarpıcıdır. Onlara hayat verirken ölen bir bakireden doğan ikizlerdi. Büyükanneleri aydı (Ataensic,*o banyo yapan*). Bu kardeşler savaştı; Joskeha bir geyiğin boynuzlarını, Tawiscara ise yabani gülü silah olarak kullandı. İkincisi ağır yaralı olarak kaçtı ve ondan fışkıran kan çakmaktaşı taşlara dönüştü. Geyik boynuzlarını (Düzyazı Edda'da Frey'in Beli'ye karşı kullandığı ve belki de ilkel bir kemik çağı sanatına işaret eden silahın aynısı) kullanan galip, tüm suları yutan bir canavar kurbağayı yok etti ve selleri kuzeye doğru yönlendirdi. pürüzsüz akarsular ve göller. Ormanları av hayvanlarıyla doldurdu, ateşi icat etti, mahsulleri gözetleyip suladı ve eski misyoner Brebeuf, o olmadan 'bir tencere bile kaynatamayacaklarını sanıyorlar' diyor. Çöl iblisi Tawiscara'nın yabani gülü silah olarak kullanması bu efsanede güzel bir dokunuş. Sert çakmak taşlarının ortasında bile o kadar çok güzellik büyüdü ki. Goethe'nin ikinci bölümünün kapanış sahnesi geliyor aklıma.*Faust*. Orada, Faust 'Kal, sen güzelsin!' diyebileceği mükemmel saati fark ettiğinde. emeğiyle çölün gül gibi açmasını sağlayarak mutlu bir ölüme uzanır; ve iblisler onun ruhu için geldiğinde, melekler onlara güller yağdırır, güller onları alev gibi yakar. Bunlar Karanlık Varlık'a bu kadar zavallı yardım sağlayan yabani güller değildi. Faust'un savunması çalılardan çağrıştırdığı güllerdir.

CBÖLÜM8. ÖBSTACLES

Kayalıklarda Mephistopheles - Monadnoc'ta Emerson - Alp köylüleri üzerinde Ruskin - Kutsal ve Kutsal Olmayan Dağlar - Şeytanın Minberi - Montagnardlar - Tarns - Tenjo - T'ai-shan - Apocatequil - Tirol Efsaneleri - Rock Ordeal - Scylla ve Charybdis - İskoç Devleri - Pontifex — Şeytan Köprüleri—Le géant Yéous.

Çoraklık iblisleriyle ve düşman insan iblisleriyle akraba olan ama yine de kendilerine ait özelliklere sahip olan iblislerin boğazlara, dağ sıralarına, kaya sırtlarına, geçilemeyen ve henüz köprü kurulamayan derelere, enkaz halindeki kayalara musallat olduğu varsayılır. sal veya tekne. İnsanın sabanı, ilk zayıf gemisi veya göçünün önünde duran her engele kendi şeytanı görevlendirilmiştir. Goethe'nin sayfasını okuyanın Walpurgisnacht'ın açılış satırlarına bakması yeterli.*Faust*Kuzeyli insanın gerçek kargaşasını görmek için, Milton'da ateşli çöllerin ve volkanların ortasında yaşayanlarınkini bulabilir. Vahşi sarp kayalıklar ve azgın akıntılarla kesişen bu vadi labirenti, kültürsüz beyinden kültürsüz doğaya kaçan hayaletlerin cümbüşlerini çevreleyen doğal manzaradır. Goethe'nin büyük şiirinin başka bir yerinde Mephistopheles, doğadaki kaosun engebeli kalıntılarına ve insanın karşısında güçsüz kaldığı engellere ilişkin popüler teoriyi filozoflarla karşı karşıya getirir.

*Faust.*Bana göre bu dağ kütlesi asil bir şekilde dilsiz duruyor;

Nereden geldiğini ya da neden geldiğini sormuyorum.

Doğa kendi içinde bulduğunda kendisi

Bu dünya küresini daha sonra tamamen yuvarlaklaştırdı;

Zirve ve uçurum onun zevkini yarattı,

Dağdan dağa, kayadan kayaya döşedi;

Aşağıdaki tepeleri o zaman düzgünce biçimlendirmişti,

Vadilere doğru hafif bir trenle onları yumuşattım.

Sonra her şey yeşerdi ve çiçek açtı ve onun sevinciyle

Kullanmak için aptalca laflara ihtiyacı yok.

*Mefistofeles.*Öyleyse söyle! Size öğlen gibi açık görünüyor,

Ama tam tersi orada kimin olduğunu biliyor.

Alevler kaynadığında aşağıdan zorlandım

Uçurum şişti ve alevler fışkırdı;

Moloch'un çekici kayayı kayaya dövdüğünde,

Şok altındaki parça kayalıkları çok uzaklara uçtu:

Ülke garip ve devasa kitlelerle doluydu;

Bu kadar savrulan yanlış yönetim yığınını kim temizliyor?

Filozoflar akıl göremez;

Kaya orada yatıyor ve onu kendi hallerine bırakmaları gerekiyor.

Büyüdüğümüzden utanıncaya kadar düşündük;

Sıradan halk böylece tek başına düşünebilir,

Ve anlayışta hiçbir rahatsızlık bilmiyor,

Onların bilgeliği uzun zaman önce olgunlaştı:

Bir mucize bu, Şeytan'ın şeref gösterisi bunlar.

İnancın koltuk değneklerindeki gezginim topallayarak yürüyor

Şeytanın köprüsüne ve şeytanın taşına doğru.[138]

Büyük Amerikalı şair, uzaktaki o kadar güzel dağa hac yolculuğunu yaptı ki, orada eşit yükseklikteki insanları bulmayı düşünüyordu. Milton, Özgürlüğü 'bir dağ perisi' olarak tanımlamamış mıydı?

Kendi kendime sık sık anlatıyorum

Pek çok ünlü bineğin hikayesi,—

[138]Faust, ii. Perde 4 (Hayward'ın Tercümesi).

Galler, İskoçya, Uri, Macaristan'ın vadileri;

Roy'lar, Scanderberg'ler ve Tell'ler.

Burada Doğa güçlerini yoğunlaştıracak,

Müziği ve meteorları,

Ve insanı mavinin derinliklerine kaldırıyorum

Yıldızların mükemmel rotalarını koruduğu yerde,

Bilge bir öğretmen gibi, onun gözünü cezbedin.

Gökyüzü bilimini seslendirmek için.

Ama orada zihin kirliliğiyle mücadele etmek için bu kayalıkları kale olarak kullanan adamı bulmak yerine,

bölgeyi aradı

Ve hükümdarım alçak kulübede şunları buldu:

O bir kartal ya da kont değildi;—

Ne yazık ki! benim kurucum bir serseriydi,

Kedi yüreğiyle, böcek gözleriyle,

Piposunun ve kupasının donuk kurbanı.[139]

Ruskin'in de Avrupalı dağcılar hakkında aynı kasvetli raporu var. 'Bu kayaların üzerinden atlayan yaban keçileri, aralarında çalışan insanlar kadar, Tanrı'nın bütün bu adil işlerinden sevinç tutkusuna sahiptir. Belki daha fazlası." 'Londra'da ya da Paris'te neredeyse tek bir akşam geçmediğini, bu kulübelerden birinin adil ve aylakların daha iyi eğlenmesi için boyandığını ve sahne değiştirici tarafından karton çamlarla gölgelendiğini düşünmek garip değil mi; ve iyi ve nazik insanlar -şiirsel düşünceli- Alp çeşmelerinin yanında yaşayan ve kaya zirvelerinde diz çöken köylülerin sürdürdüğü mutlu yaşamı hayal etmekten keyif alıyorlar mı? o gece, neşeli kurdeleler ve beyaz korsajlar giymiş, tatlı şarkı söyleyen köylülerin suretlerini yaratmak için altınlarımızı bırakıyoruz

[139]'Emerson'un Şiirleri. Monadnoc.'

şarkılar ve pitoresk haçların önünde zarif bir şekilde eğilme; ve tüm bu arada gerçek köylüler, şarkı söylemeden, gerçek haçların önünde diz çöküyorlar; nazik ve adil izleyicilerin hayal ettiğinden farklı bir ruh hali içinde ve kesinlikle opera felaketinden alınandan farklı bir yanıtla.'[140]

Yazar, kulübesinde Virginia'daki Doğal Köprü'ye giden yolu sorduğu fakir bir kadının şunu söylediğini çok iyi hatırlıyor: 'Neden bu kadar çok insanın bu kayalara geldiğini bilmiyorum; bana düz bir ülke ver.' O yaşlı kocakarı ile Emerson ya da Ruskin arasında pek çok çağ vardı ve bunlar doğanın kaleleriyle şiddetli savaşların yaşandığı çağlardı. İnsan ırkının içinden geçtiği efsanevi su ve ateş çileleri Ararat ve Sina ile ilişkilendirilirdi, çünkü göç eden veya çiftçi olan insan için dağ, sağanaklarına veya ara sıra meydana gelen lav akıntılarına bakılmaksızın her zaman bir çile olmuştur. Lut'un, 'Bir kötülük beni almasın diye dağa kaçamam!' diye bağırmasıyla korkunç bir manzara açılır. Ovalardaki Sodom'u yakan ateş bile onu dik yerlerin şeytanlarıyla baş etmeye cesaret edemiyordu. Zaman geçtikçe adanmışlar, dehşete düşmüş köylülere, bu dağ iblisleriyle savaşarak ve 'yüksek yerlere' sunaklarını dikerek kutsallıklarını ve otoritelerini kanıtladılar. Pek çok zirve kutsallaştı. Ancak bu kutsallık, peş peşe gelen şeytani sürülerin onlara musallat olmasının yoluydu; çünkü her yeni din, "yüksek yerlerdeki" bu sunaklarda iblislere karşı kazanılan zaferleri değil, iblis tapınaklarını görüyordu. Ve böylece dağlar rakip tanrılar arasındaki savaş alanları haline geldi; her iblis kendi rakibine karşıydı; ve çatışma İsrail rahiplerinin 'yüksek yerleri' lanetlemesinden bu yana sürüyor[141] Alpler ve Apenninler'deki Şeytan Minberleri'ne. Baden'deki güzel freskler arasında Götzenberger'in yaptığı Melek ve Şeytan Minberi de vardır. Gernsbach yakınlarında, uygun bir şekilde ekilebilir vadinin fethedilemez kaya tepeleriyle buluştuğu noktada, ilk Hıristiyan misyonerler kaba ormancıları dönüştürmeyi başaramadığında Şeytan ve bir Meleğin mücadele ettiği iki kürsü duruyor. Meleğin belagatiyle, birkaç cadı ve tefeci dışında herkes Şeytan'ın tarafında kazanıldığında, iblis büyük kaya yığınlarını parçaladı ve dağın zirvesine 'Şeytan Değirmeni'ni inşa etti; ve Yüce Allah tarafından yere fırlatıldı

[140]'Modern Ressamlar', Bölüm V. 19.

[141]Bel Dağı, 'Sevgili Evi', Asurca'da 'yüksek yer' olarak anılır ve bu lanetler arasında yer alır ('Geçmişin Kayıtları', iii. 129).

'Lord's Meadow'un yakınındaki kayalıklarda, pençelerinin izleri hâlâ görülebiliyor ve vadide bir fırtına estiğinde sayıları giderek azalan kulakların iniltileri hala duyulabiliyor.

Bu tür çatışmalar bir dereceye kadar kutsal ya da kutsal olmayan her dağla ilişkilendirilmiştir. Her biri, kendi zamanında, Derviş ya da Hıristiyan, Adem'in Zirvesi'nden Zeytinlik'e kadar görülebilen kutsal ayak izini buraya çizene ya da orada fark edilebilir manastırlarını inşa edene kadar, Güvensizlik ve Timorlu'nun kalplerini korkutmak için asla zincirlenmemiş aslanlarla sıradan bir Tepe Zorluğuydu. Meru ve Olympus'tan Pontyprydd ve St. Catharine Tepesi'ne. İblisler ve tanrılar, gerekli ateşkeslerle yavaş yavaş kendi zirvelerine doğru ilerliyorlar; Seir ve Sina'nın her biri kendilerine ait. Ama Kutsal Tepeler hiçbir zaman Karanlık Dağların sayısına eşit olamadı[142]insanın korktuğu. Bu engelleyici iblisler Moul-ge ve Nin-ge dağlarını, Akad Cehennemi'nin Kral ve Kraliçesi'nin isimleri haline getirdi; Finlandiya'nın Kippumaki Dağı'nı tüm Zararlıların meskeni haline getirdiler. Adlarını (Elf) Alplerle özdeşleştirdiler, neredeyse her dağa kötü bir üne kavuştular ve gerçekten de, ortaçağ madencilerinin çok korktuğu, bazen geriye bakmak zorunda kalacak şekilde yüzlerini çevirdikleri özel bir iblis sınıfı olan 'Montagnard'lar yarattılar. fiziksel olarak, tıpkı bundan sonra sonsuza dek zihinsel olarak bunu yapma alışkanlığında oldukları gibi. Gervais of Tilbury, Chronicle adlı eserinde, Fransa'daki, ulaşılması güç bir zirveye sahip olan Canigon Dağı'nın zirvesinde, derinliği bilinmeyen kara bir göl bulunduğunu ve onun dibinde iblislerin bir sarayının bulunduğunu ve eğer biri düşerse, O suya bir taş atıldığında, dağ iblislerinin gazabı ani ve korkunç fırtınalarda kendini gösterir. Cornish Folklorunun iddia ettiği gibi, Cornwall'daki benzer bir dağ gölünden, ulaşılabilir fakat çok sıkıcı bir tepe üzerinde, sahibi artık onu kullanamayınca Escalibore markasını alan el ortaya çıktı - Morte D'Arthur'da anlatıldığı gibi: ancak denize açıkça atıfta bulunulmaktadır.

Sayfamı, İngiliz subaylarının, Japonya'nın uzun burunlu Dağ şeytanı Ten-jo'nun diyarına yaptığı ziyaretin aşağıdaki taslağıyla canlandırmaktan kendimi alamıyorum; bu, bu tür hayaletlerin ortasında var olan zihinsel atmosferi oldukça düşündürmektedir. Bu yazarlara göre, Japonya'nın dağları ve ormanları, Hartz ve Kara Ormanlar kadar iyi ve kötü ruhların yaşadığı bir yer.

[142]Jer. xiii. 16.

ve bunların başında, korkunç bir kutsallıkla O-yama gelir; bu sözcük, iblisi Ten-jo olan Hindu Yama'yı, Japon Amma'yı, Hades'in krallarını yansıtır. 'Abdul ve Mulney bir keresinde üç günlük izinle zirveye tırmanma niyetiyle yola çıktılar; Ten-jo'nun burnuna değil, dağa; Bunu yapmalarının temel nedeni, herkesin kendilerine bunu yapmamalarının daha iyi olacağının söylenmesiydi. İlk önce en erişilebilir taraftan tırmanmayı denediler, ancak iki kılıçlı şiddetli yakominler onu kıskançlıkla korudular; ve Ten-jo'nun bölgesi olan, neredeyse erişilemez olan diğer tarafa geçmek zorunda kaldılar. Dağın eteğindeki köylüler projeden vazgeçmeleri için onlara yalvardı; ve bir tür patrik olan yaşlı bir adam onlarla mantık yürüttü. 'Zirveye ulaştığınızda ne yapacaksınız?' O sordu. O halde iki dostumuz, izleyecekleri yolun Fransa kralı ve adamlarınınkine çok benzer olacağını kabul etmek zorunda kaldı; tekrar aşağı inin.

Yaşlı adam acıyarak güldü ve şöyle dedi: 'İstersen git; ama bana güvenin, Ten-jo size zarar verecektir.'

Ten-jo'nun kim olduğunu sordular.

"Neden Ten-jo," dedi yaşlı adam, "bu taraftaki dağa tırmanmaya devam edersen kollarını ve bacaklarını yerinden çıkaracak, uzun burunlu kötü bir ruh."

'Burununun uzun olduğunu nereden biliyorsun?' 'Onu hiç gördün mü?' diye sordular.

'Çünkü bütün kötü ruhların uzun burunları vardır' -burada Mulney başını eğdi- 've' diye devam etti yaşlı adam, partiden birine karşı ne kadar korkunç derecede kişisel hale geldiğinin farkına varmadan, 'Ten-jo en uzun olana sahip. . Hiç uzun burunlu, iyi bir adam tanıdın mı?'

"Haydi," dedi Mulney aceleyle Abdul'a, "yoksa yaşlı aptal beni kötü bir ruh haline getirecek."

'Syonara,' dedi yaşlı adam uzaklaşırken, 'ama Ten-jo'ya dikkat edin!'

Birkaç saat boyunca sert bir şekilde tırmandıktan ve tek bir insana bile rastlamadıktan sonra (oduncu bile Ten-jo'nun çevresine tecavüz edecek güzel kerestelerin cazibesine kapılamazdı) zirveye ulaştılar ve muhteşem bir manzaranın tadını çıkardılar. Biraz dinlendikten sonra inişe geçtiler, işin en kötü kısmı

İyi bir yolda sessizce yürürken Abdul'un ayak bileği onun altında döndü ve sanki vurulmuş gibi bacağı iki yerden kırılarak yere düştü. Mulney zorlukla onu yola çıktıkları köye ulaştırmayı başardı ve Ten-jo'nun maceracı tojinlerden birinin bacağını kırdığı haberi hızla yayıldı.

'Sana nasıl olacağını söylemiştim' diye haykırdı yaşlı adam, 'ama gidecektin. Ah, Ten-jo berbat bir adam!'

Bütün köylüler toplanıp çığlığa katıldılar ve başlarını salladılar. Bu kaza Ten-jo'nun itibarını olağanüstü derecede artırmıştı. Zavallı Abdul on bir hafta boyunca sırt üstü yattı ve çok sayıda Japon -çünkü aralarında genel olarak sevilen biriydi- onu görmeye ve Ten-jo'nun davranışından duydukları üzüntüyü ve dehşeti ifade etmeye gitti.[143]

Yüksek bir dağda yaşayan bir iblis için uzun bir burnun, ovalarda yaşayan insanların işlerine karışmak ve aynı zamanda saygılı bir mesafede sunulan kurbanlarının kokusunu almak için çeşitli şekillerde yararlı olacağı açıktır. I. Napolyon'un askeri öneme sahip olarak gördüğü ve Miken çömlekleri üzerindeki savaşçılarda belirgin olan bu yüz özelliği, genellikle kan kokan Avrupalı devlerin fizyonomik bir özelliği olmuştur. Ten-jo'nun uzun burnunun anlamının bu olduğu, onu, uzun burnu ölenlerin kokusunu almak için olan Calmuck iblisi Erlik ile karşılaştırdığımızda muhtemel görünüyor. Kazaklar, dünyanın koruyucusunun çok başlı bir fil olduğuna inanıyordu. Burunlu iblis (şekil 15), Lucas Van Leyden'in 1521 tarihli, İsa'nın Adem ile Havva'yı cehennemden kurtarışını gösteren bir resimden alınmıştır.

Çin Dağlarının da şeytanları var. Shantung'daki T'ai-shan dağındaki şeytanın, bu dünyadaki ve sonraki dünyadaki insanların cezalarını düzenlediğine inanılıyor. Diğer dört iblis prens, İmparatorluğun başlıca sıradağlarını yönetiyor. Bay Dennys, Çin batıl inancında dağlık bölgelerin sıklıkla perilerin evi olduğunu ve bu gerçekle "Elf" ile "Alp" arasındaki ilişki arasında bir bağlantı olduğunu belirtiyor.

[143]'Japonya'daki Hayatımız.' Jephson ve Elmhirst tarafından.

Avrupa öneriliyor.[144]Ancak bu tesadüf, Arap efsanelerinden aşina olduğumuz büyülü 'Susam'ın bu Çin dağ perileri arasında ortaya çıkışı kadar dikkat çekici değildir. Ünlü Ku'en Lun Dağı'nın (genellikle Hindoo Kush ile özdeşleştirilir), teraslarında 'susam tarlaları ve kişniş tohumu bahçeleri' yetiştiren ve buralara sahip olanlar tarafından sıradan yiyecek olarak yenen perilerle dolu olduğu söylenir. uzun ömürlülüğün hediyesi.

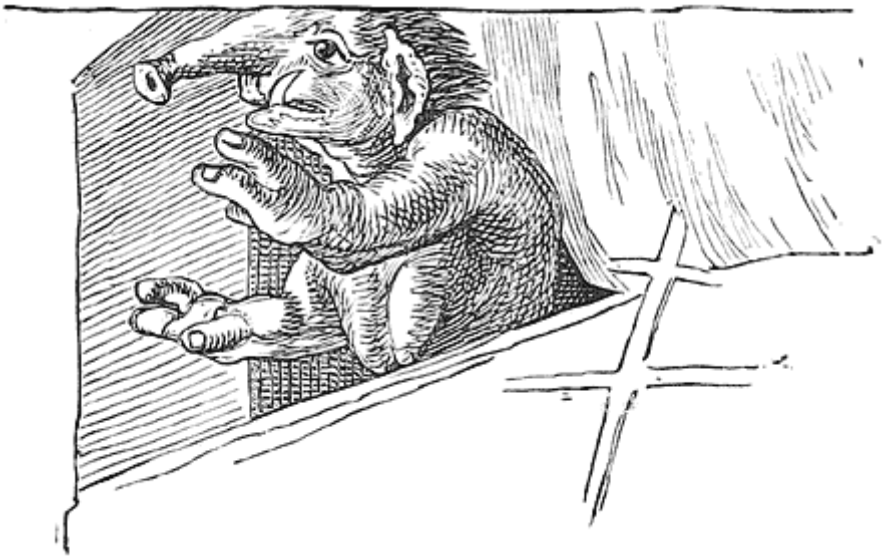

Şekil 15.—Burunlu Şeytan.

Amerikan Aborijinlerinin batıl inançlarında, elleriyle dağ zincirlerini kale olarak yığan, zirve kulelerinden ovalardaki düşmanlarına taş fırlatan ve onları dünyanın dört bir yanına fırlatan devasa iblisleri buluruz.[145]Bir yanda annesinin, diğer yanda erkek kardeşinin heykeli dağlara dikilen korkunç Apocatequil böyle bir şeydi. O, Kötülüğün Prensi ve Perulular'ın baş tanrısıydı. Quito'dan Cuzco'ya kadar her Kızılderili onu uzlaştırmak için sahip olduğu her şeyi verirdi. Beş rahip, iki kâhya ve bir kalabalık

[144]Elf'in (Alf) başka bir türevi de onu Sanskritçe ile ilişkilendirmektir.*Alp*=biraz; böylece Elfler Küçük Halktır. Moskovalı Profesör Buslaef, Yunanlılarla bağlantı kurulmasını öneriyor*Alpito*, bir hayalet. Bkz. s. 160n. ve 223.

[145]Brinton, s. 85.

köleler onun imajına hizmet ediyordu. Başlıca tapınağı, sakinlerinin ona hizmet etmekten başka bir işi olmayan hatırı sayılır bir köyle çevriliydi.[146]

Alpler'in altından geçen ilk demiryolu trenini selamlayan, sarp kayalıklar ve vadiler arasında yankılanan alkışlar, Güney köylülüğünün hayalinde uzun süredir hüküm süren eski hayalleri öldürüyordu. Büyük tünel, Hıristiyanlığın katletmeye çalıştığı ve bunu başaramayınca da vaftiz edip evlat edindiği devlerin taş kalplerinin arasından oyulmuştur. Eski engel şeytanlarının, dağ hükümdarlarının en açık kalıntılarını Tirol'de buluyoruz. Ungarkopf yakınındaki Kohlhütte uçurumunun devi Jordan'ın hikayesi de Kontes Von Gunther tarafından diğerleriyle birlikte çok güzel anlatılıyor. Bu devin burnu bir nevi Ten-jo'dur, çünkü takip edilen kurbanlarının saklandığı yerde 'insan eti' kokusu alır ve homurdanması ortalığı bir fırtına öncesi gibi titretir; ama büyük burunlara atfedilen zekaya sahip değildir, çünkü çocuklar sonunda onu bir dereyi geçmenin yolunun boynuna bir taş bağlamak olduğuna ikna ederler ve boğulur. Albach'ın devlerinden biri 10.000 pound ağırlığında bir kaya taşıyabilir ve yoldaşları, 700 poundluk diğerlerini taşırken nehirler boyunca taştan taşa atlayabilir ve sıçrarken elleriyle alabalığı yakalamak için eğilebilirler. Asla yaşlanmayan dağ hayaleti vahşi Orco, genellikle yan taşlarından sıçrayan ve havayı kötü bir kokuyla dolduran (Mephisto gibi) canavarca siyah bir köpek olarak görünerek klasik isminin geleneğini yerine getiriyor. Onun işi yolcuları uçurumlardan aşağı fırlatıyor. Kontes Von Gunther, 'Unholdenhof' (veya Stubeithal'deki 'canavar çiftliği') hakkındaki hikayesinde dağ iblislerinin doğal karakterini anlatıyor.

"Ormancı ve oğlu işte tam da bu noktada yerleştiler ve çevredeki tüm ülkenin dehşeti ve iğrençliği haline geldiler, çünkü kısmen açık, kısmen gizli olarak en çeşitli kötülükleri uyguladılar, böylece onların doğası ve davranışları şeytani bir şeye dönüştü. Çok güçlü kavgacılar ve korkunç derecede intikamcı düşmanlar olarak, şeytani doğalarını en insanlık dışı eylemlerle gösterdiler; bu, yalnızca kendilerine karşı olanlara zarar vermekle kalmadı,

[146]Age., s. 166.

yüzyıllar boyunca öfkeleri aynı zamanda ailelerine de yöneldi. Dağların yükseklerinde sel yataklarını çevirdiler ve bu yolla en verimli toprakları harap ettiler; diğer yerlerde Unholde, çığların çiftlikleri ezmesine olanak sağlamak için bütün dağ ormanlarını ateşe verdi. Belirli yöntemlerle kayalarda delikler ve yarıklar açıyorlar, yazın burada bol miktarda su toplanıyor, kışın donuyor, ilkbaharda eriyen buz kayaları parçalıyor ve kayalar daha sonra vadilere yuvarlanıyor. önlerindeki her şeyi yok ediyorlar... Ama sonunda Cennet'in intikamı onlara ulaştı. Bir deprem ormancının evini harabeye çevirdi, şiddetli seller evi yıktı ve yıldırımlar her tarafı ateşe verdi; ve günah işledikleri ateş ve su yüzünden baba ve oğul telef oldular ve sonsuz azaplara mahkum edildiler. Günümüze kadar akşam vakti dağda iki ateşli domuz şeklinde görülüyorlar.'[147]

Bu devlerden bazıları, daha önce de belirtildiği gibi din değiştirmiştir. Inn nehri kıyısındaki geniş bir araziye sahip olan ve onu harap eden Heimo'nun durumu da böyleydi; ancak Hıristiyan ve keşiş olduğunda bu bölgeyi - Innsbruck'tan - köprüledi. Bu dönüşüm, manastırın inşasını durdurmak için devasa bir ejderha gönderen şeytan için büyük bir hayal kırıklığıydı; ama Heimo ejderhaya saldırdı, onu öldürdü ve dilini kesti. Elinde bir buçuk yarda uzunluğundaki bu dille heykelinde temsil edilmiştir ve dil hala manastırda muhafaza edilmektedir. Heimo, Wilten'de keşiş oldu, dindar bir hayat yaşadı ve ölümü üzerine manastırın yakınına gömüldü. Devasa kemiklerin bulunduğu taş tabut orada gösteriliyor ve boyu yirmi sekiz fitten fazla.

Dağ İblisleri ile hemen hemen aynı karaktere sahip olan ve Çoraklık İblislerinin daha da fazla özelliğine sahip olan canavarlar, kayalık geçitleri koruyan canavarlardır. Kara, deniz ve nehirler yoluyla dağıtılırlar. İtalya ile Sicilya arasındaki ünlü kayalar, tehlikeli canavarların Scylla ve Charybdis adlarını taşıyordu; bunlar artık her türlü girişimi tehdit eden alternatif tehlikelerin meşhur ifadeleri haline geldi. Homeros'a göre Scylla, altı uzun boyunlu, her birinin ağzında üç sıra keskin diş bulunan bir tür köpek canavarıydı; Charybdis her gün incir ağacının altında otururken

[147]'Tirol Masalları ve Efsaneleri.' (Chapman ve Hall, 1874.)

suları yuttu ve tekrar kustu.[148]Büyük Britanya'da örnekleri bulunan, birbirine yakın duran kayalar arasında veya bazen kayalardaki deliklerden geçilen çetin sınavlara ilişkin eski görüşlerin çoğu, muhtemelen bu muhteşem canavarlarla uzaktan akrabadır. Dar bir yarıktan kutsal kuyuya ulaşılan Pera'da da böyle bir çile yaşanır. Geçtiğimiz günlerde yılbaşında oraya giden ziyaretçiler, görevli derviş tarafından şu şekilde uyarılmıştı: 'İsterseniz suya bakın, ancak vicdanlarınız günahtan tamamen arınıncaya kadar girmeye kalkışmayın; ne kadar geçmeye çalışırsanız çalışın. Ruhundaki leke yüzünden kayaya tutunacaksın ve sonsuza kadar orada tutulacaksın.'[149]'Bocca della Verità' - devasa bir değirmen taşına benzeyen büyük bir taş yüz - Roma'daki Cosmedin'deki S. Maria kilisesinin portikosunda duruyor ve efsaneye göre şüpheli bir kişinin elini açık ağzına sokması gerekiyordu; eğer yalan yere yemin ederse eli ısırırdı; şimdi yapılan açıklama, yemin yetkililerin hoşuna gitmemesi durumunda taşın hukuki zekasını düzeltmek için arkasına bir kılıç ustasının gizlendiğiydi.

Glaucus'un sevdiği güzel bir kız olduğunu anlatan Scylla efsanesi, Circe'nin kıskançlık yüzünden yıkanmak istediği kuyuya sihirli otlar atarak canavara dönüşmesini anlatır ve çeşitli Avrupa efsanelerinde de anılır. Thüringen'de, Oberhof yolu üzerinde, içinde güzel bir hizmetçinin hapsedildiği, altından bir dere çıkan, gül fidanıyla Kızıl Taş vardır. Her yedi yılda bir derede yıkanırken görülebilir. Bir keresinde oradan geçmekte olan bir köylü, kayada bir hapşırma sesi duymuş ve 'Tanrı yardımcın olsun!' diye seslenmiş. Hapşırma ve dua tekrarlandı, ta ki yedinci kez adam bağırıncaya kadar: 'Ah, seni lanetli cadı, dürüst insanları aldatma!' Daha sonra uzaklaşırken, taştan bir feryat sesi geldi: 'Ah, keşke son kez Tanrı'nın bana yardım etmesini dileseydin. O bana yardım ederdi, sen de beni kurtarırdın; şimdi kıyamet gününe kadar oyalanmalıyım!' Bir keresinde ses, taşın yanından geçen bir düğün alayına şöyle bağırmıştı: 'Bugün evlendik, gelecek yıl öldük;' ve gelinin bir yıl sonra ölmesi nedeniyle düğün alayı orayı korkutuyor.

[148]Od. xii. 73; 235 ve c.
[149]Londra *Günlük Telgraf*Yazışma.

Büyük Britanya'da çok sayıda olan devler ve dişi devlerle ilgili efsaneler, kayalık dağ geçitleriyle veya sportif bir şekilde birbirlerini taşlarken oradan fırlatmaları gereken kayalarla aynı derecede ilişkilidir. Onlar Güney'in Tor'u ve Kuzey'in Ben'idir. İskoçya'daki Ross-shire tepeleri mitolojik anıtlardır.*Cailliachmore,*Sırtında toprak ve taşlarla dolu bir çanta taşırken, şimdi Ben-Vaishard'ın bulunduğu düz bir noktada bir an duraklayan büyük kadın, çantanın alt kısmı çökerek tepeleri oluşturdu. İskoçya'da Yecüc ve Mecüc isimlerinin yinelenmesi, dağlık bölgelerdeki iblislerin özellikle haydut ve vahşi sürülerinden türediğini ve bunların arasında, tarıma elverişli olmayan tepelerde saban demirinin mızrağı ve sopayı asla yenemediğini göstermektedir. Richard Doyle, 1877'de Londra'daki Grosvenor Galerisi'nin ilk sergisini Avrupa Folklorundan ilham alan birçok güzel resimle zenginleştirdi. Ölü dinlerin mezarlığı için güzel bir süs eşyasıydılar. Bir zamanlar sadık cücesinin alkışlarıyla Cuhillan'ın yüksek kayalıklarından süpürgesiyle ayrılırken görülen cadı, artık zavallı bir cadı tarafından vekaleten yakıldığı günlerdeki kadar sevimsiz değil; Sanata itaat ederek -kendisininkinden daha güçlü bir asayla- içinden çıktığı bulutlara yeniden yükselir ve onlardan pek ayırt edilemez. Yavaş yavaş insan şairden öğrenmeye başladı.

Beslenen dağ dereleriydi

Adil yeşil ovanın olanakları.[150]

Sonra devler perilere dönüştü ve bunların pek azı sonunda azizlerin pelerinini giydi. Benzer bir süreç, sanatçının ele alınışında güzel bir epitat bulan başka bir konu tarafından da yaşanmıştır. İki fotoğrafta Normandiya'lı Dame Blanche'ı, alacakaranlıkta bir dere kenarındaki vadide gizlenmiş, şu anda havada yatay bir şekilde duran ve ardından bitkin bir halde bulunacak olan köylü oduncuyu beklerken gördük. Dağdaki kız kardeşi, Cuhillan'ın tepesini kaplayan bulutlardan hafifçe şekillendiğinden, bu, alacakaranlık gölgelerinin, havuzlara yansıyan hareket eden bulutların gümüşi parıltılarının hayali bir uzantısıdır ve saçları uzun, bereketli otlardır. O zorlukla geçebilen bir kız kardeşliğe sahip

[150]John Sterling.

başka yerlerde anlatılan diğerlerine, yani İllüzyon ve Gecenin yaratımlarına doğru gözle görülür geçişler. Ancak o tamamen bunlardan biri değil, daha doğrudan bir tür tehlikedir; sığ görünse de derin olan geçitler, sel, çalılıklar, bataklıklar ve hain havuzlar tehlikesi.

Su iblisleri zaten bariz yönleriyle anlatılmıştı, ancak burada geçitlere ve yanıklara musallat olan ve köprülerden nefret eden basit, engelleyici nehir iblislerinden bahsetmek gerekiyor. Pek çok trajedi ve bunlara neden olan güçlerin birçok kişileştirilmesi, bu unvanın kutsallığından önce geldi.*Pontifex*. İnsanın yolunun üzerinde kükreyen sel bir iblisin kusmuğuna benziyordu: Onu köprüleyebilecek olan kutsal güçtü. İndra'nın en güzel kutlamalarından birinde şöyle denir: 'Bu büyük nehri geçilsin diye sakinleştirdi; üzerinden geçemeyen ve geçtikten sonra aradıkları zenginliğe ulaşan bilgeleri güvenli bir şekilde karşıya geçirdi; coşkusunda*soma,*Indra bu eylemleri yaptı.'[151]Seylan'da iblis Tota hâlâ sığ geçitler ve feribotlar hakkında kötücül büyüler yapıyor.

İblislerin köprü inşasına karşı gösterdiği muhalefet ve bu tür işler başarılmadan önce onlara karşı yapılması gereken fedakarlıklarla ilgili birçok efsane vardır. Birkaç örnek bize yetecektir. Bay Dennys, Şangay'daki 'Loh ailesi köprüsünden' çok ilginç bir tanesini anlatıyor. Temelleri atmakta zorluk çeken inşaatçı, taşların düzgün yerleştirilmesi durumunda Cennete iki bin çocuk sözü verdi. Tanrıça, onların canına kıymayacağını, ancak adı geçen sayıda kişinin çiçek hastalığına yakalanacağını ve bu sayının yarısının öldüğünü söyledi. Çinli bir yazar şöyle diyor: 'Köprüler, coğrafya yasalarının belirttiği gibi uygun konumlara yerleştirilmezse, çiçek hastalığına veya göz ağrılarına neden olarak binlerce kişinin hayatını tehlikeye atabilir.' Hang-Chow'da bir çay tüccarı, sürekli olarak sürüklenen setlerin Ruhu'na kurban olarak kendini Tsien-tang nehrine attı.

Mephistopheles'in gururla bahsettiği 'Şeytan Köprüleri' Almanya'da çok sık görülür ve ister doğal ister yapay olsun, çoğu

[151]'Rig-Veda', ii. 15, 5. Wilson. 1854.

şeytani dernekler. En eski yapılarda genellikle insanların boğulduğu sığ geçitleri aşan kötü güçlerin zorladığı koşulları yansıtan efsaneler bulunur. Bu sınıftan Tirol'deki Montafon Köprüsü, diğeri ise Ratisbon'daki köprüdür. İkincisinin efsanesi, genellikle bu antik yapılara musallat olanların güzel bir örneğidir. Mimarı, katedrali inşa eden bir ustanın çırağıydı ve diğeri kutsal yapının kirişini döşemeden önce kendisinin Tuna Nehri üzerinde köprü kuracağına dair bahse girmişti. Ancak nehirde köprü kurma işi zordu ve tekrarlanan başarısızlıklardan sonra çırak küfretmeye başladı ve bu işin kontrolünün şeytanda olmasını diledi! Bunun üzerine çatal ayaklı adam bir keşiş kılığında ortaya çıktı ve bir bedel karşılığında on beş kemeri inşa etmeyi kabul etti. Ücret, köprüyü geçen ilk üç kişi olacaktı. Kurnaz çırak bu üçünün insan değil, bir köpek, bir horoz ve bir tavuk olması gerektiğini düşündü. Şeytan, bu sahtekarlığa öfkelenerek hayvanları parçalayıp ortadan kaybolmuş; bir grup keşiş köprünün üzerinden geçerek onu güvenli hale getirdi; ve üzerinde üç hayvanın oyulmuş figürleri var. Hikâyelerin çoğunda, Hıristiyanlığın folklorunun büyük bir bölümünde günah keçisi olma özelliğini koruyan o zavallı hayvan, oraya gönderilip parçalanan bir keçidir. Tuna, eskiden, Kutsal Toprakları paganlardan kurtarmak için Haçlıların aşağılara doğru ilerlemesini engellemek için büyük çaba harcayan Karanlıklar Prensi'nin özel koruması altında sayılıyordu. Bir keresinde, Vilz ile Tuna Nehri'nin birleştiği yerde, uçurumlardan nehir yatağına devasa kayalar fırlatmaya başladı; kutsal savaşçılar haç imzalayıp marş söyleyerek başarılı bir şekilde direndiler, ancak ilk atılan devasa taş nehrin o kısmında bir girdap ve kabarmaya neden oldu ve bu, mühendisler tarafından kaldırılıncaya kadar çok tehlikeliydi.

Özellikle, kendilerini Kıta'dan ayıran denizin gümüşi şeridinde bu kadar uzun süredir savunma avantajı bulan İngilizler için, ister dağ silsilesi ister deniz olsun, bir engelin, dünyanın belirli bir noktasında ortaya çıkacağı aşikardır. Bir milletin oluşumu ne kadar değerli olursa olsun, diğerinde engelleyici olabilir. Euphemism, dalgalı 'Axine' Denizine, 'yabancılar için korkunç' anlamına gelen dostane bir isim olan 'Euxine' verilmesiyle tanınır. Ancak bu o kadar da kesin değil. Pek çok kavim Karadeniz'i kendine sığınak ve dost bulmuştur. Dağlar söz konusu olduğunda koruyucu avantajları

Milton'ın bir dağ perisi olarak Özgürlüğü kutlamasını ve sık sık dile getirilen, aralarında yaşayan insanların aptallığını hemen açıklayın; bağımsızlıklarının araçları aynı zamanda izolasyonlarının ve barbarlıklarının da nedeni olacaktır. Gidip gelenlerin bilgisi artar. Meraklı ve araştırıcılar göç etmeye en yatkın olanlardır; girişimci kayaların ve dağların arkasına kapatılmaya boyun eğmeyecektir; onların ayrılmasıyla, kaya ve tepelerden oluşan bariyerlerin ardında en aptalların hayatta kalması sağlanacaktı. Bunlar eninde sonunda zincirlerine tapmaya ve sarp hapishane duvarlarını manastırlar ve haçlarla örtmeye gelebilir. Uzaylıların iblisleri onların tanrıları olurdu. Tırmanan Hanniballer onların şeytanları olurdu. Bay Ruskin'in Alp köylülerinin büyükbaş hayvan durumuna ilişkin aktardığı pasajlardan sonra, Mont Cenis'ten geçen tüneli selamlaması beklenebilirdi. Alplerin altındaki motorda bir iblis görecek olan köylülerin nesli tükendi. Engelleme cinlerine duyulan hayranlık ve onları mağlup eden iblislerden duyulan dehşet, yalnızca güzel olamayacak kadar uzak halk masallarında keşfedilebilir; örneğin perilerin art arda saklandığı 'Şeytan'ın hokkabazlıkları ve Tanrı'nın kudreti' hakkındaki ilginç Sırp hikayesi gibi. açılan fındıklar, bir prens ve gelininin peşinde koşan bir dişi şeytana ateşle karşı koymaya ve sel basmasına boşuna çalışırlar; sonunda iblisin yardımına koşan bir şimşek çakması, şeytanı öldürür.

George Sand'ın güzel 'Contes d'une Grand'mère'lerinden biri,*Le géant Yéous*, insanın engelleyici doğayla mücadelesinden doğan birçok masalın anlamını taşır. Her zamanki mutluluğuyla, bu gerçek insanlık dramının sahnesini, adı Zeus'un uzaklarda yankılanan Pireneler'deki Yéous Dağı yakınlarına yerleştirir. Zirvede, uzaktan bakıldığında bir nevi heykele benzeyen devasa bir kaya vardı. Dağın eteğinde küçük çiftliği olan köylü Miquelon, ne zaman oradan geçse haç işareti yapıyor ve küçük oğlu Miquel'e de aynısını yapmasını öğretiyor ve ona bu büyük biçimin, tanrıların düşmanı pagan bir tanrıya ait olduğunu söylüyordu. insan yarışı. Miquelon'un evine ve bahçesine çığ düştü; zavallı adam ömür boyu sakat kaldı, evi ve çiftliği bir anda vahşi bir taş yığınına dönüştü. Miquel Yéous'un zirvesine baktı; dev ortadan kaybolmuştu; bundan sonra çocuğun bir zamanlar mutlu yuvaları ve gülümseyen dönümleri olan yere yayılmış olduğunu gördüğü organik bir canavarın güçlü formuydu. Aile yalvarmaya başladı, Miquelon da aynısını tekrarladı.

tuhaf bir çekicilik, 'Le géant s'est couché sur moi.' Ama sonunda yaşlı adam öldüğünde, oğul hayatının sessiz rüyasını gerçekleştirmeye karar verir; hâlâ babadan kalma topraklara sahip olan dev Yéous ile karşılaşacak. Bu çocuk, genç dünyanın gözleriyle, uçsuz bucaksız yıkıntıların ortasında, ezmek istediği şeytanın kafasının orada burada başladığını görüyor. Korkunç bir özelliğin veya uzuvun göründüğü yere oraya buraya taş fırlatır. Öfkeyle dolu; rüyaları deve yapılan saldırılarla doludur; bu saldırılarda devasa kafa devrilip sadece omuzlarında yeniden belirir; Kırılan her uzvun kendini onarma gücü vardır. Hiçbir ilerleme yok. Ancak çocuk büyüdükçe, rekabet büyüdükçe ve ihtiyaçlar ortaya çıktıkça, Miquel'in içinde zemini temizleme arzusu uyanır. Düşünmeye başladığında artık babasının, kendisini ele geçiren taş devden intikamını alma tutkusu değil, kayıp bahçelerini geri alma tutkusu vardır. Böylece gerçekten de devin kendisi fethedilebilirdi. Devasa kayalar barutla yarılıyor, bazı parçalar çit haline getiriliyor, diğerleri ise Miquel'in annesi ve kız kardeşleri için konforlu bir malikane haline getiriliyor. Bahçe tekrar gülümsediğinde ve herkes mutlu olduğunda iblis formu artık keşfedilemez.[152]

Bu küçük hikaye, kısırlık ve engellenme şeytanolojisini ince bir anlayışla yorumluyor. Çocuğun sorunlarının bilinçdışı nedenine karşı öfkesi, yaralandıkları masa veya sandalyeye misilleme yapan çocuklarda sıklıkla gözlemlenen öfkedir ve kişisel dürtülerin cansız engellere atfedilmesinden ilham alan dünyanın çocukluğunun öfkesini embriyolojik olarak tekrarlar. . Muhtemelen böyle bir öfke, insanın doğayla mücadelesine giriştiği güce bir şeyler katmış olabilir; ancak George Sand'ın hikayesi bize güç yoluyla kazanılan her şeyin yanlış yönlendirilmeyle kaybedildiğini hatırlatıyor. Başarı, öfkenin yerini gencin, çözülemeyecek gerçeklerle uğraştığının giderek daha fazla farkına varmasıyla orantılı olarak geldi.

[152]'Du canavar qui m'avait tant ennuyé, il n'était plus soru; il était pour jamais réduit au sessizlik. Il n'avait plus forme de géant. Yeşil bir parti, köpük ve yaban mersini, partide ya da yoldan geçenlerin arasından sıyrılıp, daha fazla uzanmadan; bientôt on ne le verrait plus du tout. Beni affettiğin her gün ve bana karşı bir hediye: — Bir hediye, bir hediye, bu günlerde, her gün ve her gün, rahatsız edici olmayan bir şekilde. Le mauvais esprit qui était en toi est vaincu, je lui, intikamı savunuyor. Je t'en ai délivré en te forçat à devenir à seçilen şekilde; que la foudre t'épargne ve que la neige te soit légère! Bana öyle geliyor ki, uzun kaçışım, yüceliklere izin veren büyük bir teslimiyet çorbasına dönüştü. Ce fut la derniére fois que je'entendais, ve je ne l'ai jamais revu başka bir bakım gerektirmeyecek.'

varoluştan öfkelendi. Devin fethedilemez kalıntısıyla arkadaş olduğunda ve onun tamamen kötü olmadığını gördüğünde taç giyer.

Güzelliğe aşina olan yüksek Sanat, insanı mücadelede aldığı birçok ahlaki yaradan kurtarmak için bu aşamada devreye girer. Yosun ve akasmalarla kaplı Yéous, o kadar da çirkin görünmüyor. Bir Turner'ın dehasıyla daha fazla yatırım yapılsaydı çok güzel olurdu. Ne de olsa Yéous güzel bir devdi, sadece onun bitirilmesi gerekiyordu. O bir tür doğadır.

Dünyanın çocukluğu Miquel'le birlikte geçmedi. Doğayı sevenlerin, doğanın insan üzerinde bazı ruhsal etkiler yarattığına dair inançlarında veya hislerinde, el üstünde tuttukları hayali bir düalizm buluyoruz. Ruskin, Venedik'teki Campanile'den Adriyatik'i taçlandıran kar çemberine ve ardından Titian ve Tintoret'nin eserlerinin bulunduğu binalara bakarken kendi kalbinin sorusuna cevap veremediğini söyledi. Bunlardan -doğa mı yoksa erkeklik mi- Tanrı Kendisi hakkında daha güçlü kanıtlar verdi mi? Yani doğa zaten öğretilmiş olanı öğretebilir. Ruskin Campanile'den bakarken köylü dağla savaşıyor ve onun kayalık ihtişamını şeytanın adıyla çağırıyor; resimlerin önünde diz çöküyor. Sanat ve bilim tarafından eğitilmeyen zihin, doğadan hiçbir yücelik elde edemez, onda hiçbir sempati bulamaz. Cahillerin, sanat galerilerine erişimi engellenenlerin, pazar günlerini doğal manzaralar eşliğinde geçirmelerinin telafisi olduğu yönünde yanlış bir fikir var. Onlara sağlık getirebilir ama zihinsel olarak hâlâ Kaderler ve Öfkelerin taştan gözlerinin baktığı hapishane duvarlarının içindeler. Doğal yücelikler, kendileri gibi kaba olan zihinleri arındıramaz; düşünceyi besleyebilmeleri için önce düşünceden geçmeleri gerekir; Karla kaplı dağı kalpsiz bir devden, kardan arınmış bir kurtarıcıya dönüştüren şey, sanatla dönüştürülmüş doğadır.

CBÖLÜM9. benYANLIŞ

Maya—Doğal İhanetler—Yanıltıcılar—Gösteriş—Lorelei—Çin Denizkızı—Dönüşümler—Kuğu Bakireler—Güvercin Bakireler—Fok Derisi—Çıplaklık—Teufelsee—Gohlitsee—Japon Sireni—Düşen Mağara—Venusberg—Godiva—Will-o'-Wisp— Kutsal Fräulein - Terkedilmiş Deniz Adamı - Su Adamı - Deniz Hayaleti - Batık Hazineler - İntihar.

Hindistan'ın tüm tanrıçalarının en güzeli Maya, İllüzyon'dur. Hindu ikonografisinde, en zengin mücevherlerle ve çiçek nakışlarıyla süslenmiş, güzel renklerden oluşan bir kumaşla tasvir edilmiştir. Tacının üstünden, dizlerinin üzerinde kıvrılarak diğer tarafa dönen ve üzerinde hakimiyet kurduğu yaratılışın prototiplerini oluşturan güzel hayvanların tutulduğu bir önlük oluşturan bir peçe düşüyor. Yüzünün ve başının genç ama ciddi güzelliği, yumuşak şimşeklerle çevrelenmiş, parlak kıvılcımlarla çizgili bir yarı haleyle çevrelenmiştir; ve bunlar üç ışın kümesinden oluşan haç biçimli bir halenin arka planını oluşturuyor. Maya, üzerinde durduğu denize karışacak şekilde zarif ırmaklar halinde dökülen süt çeşmelerinin aktığı dolgun göğüslerine bastırıyor.

Böylece Aryan atalarımız için evreni boyayan ruh ortaya çıktı; insan ve hayvanlar için yasaklanmış ve yasaklanmamış meyveler gibi garip bir şekilde tarafsız renklerle parlıyordu. İnsanoğlu rahibin inancıyla iftiraya uğruyor,*Populus vult decipi;*Platon'un şu aforizmasında haklı olarak haklı çıkarlar: 'Ruh istemeden de olsa hakikatten mahrumdur;' ama yine de aldanıyorlar. Büyük sayılar gerçekten de, içinde yaşayanların cennete inandıkları ve onlara övgüler yağdırdığı cehennemleri bulan İsveçborg tarafından anlatılmıştır. Bu tür övgüleri, bir bardak cinin ucuz çekiciliğiyle ya da bir fahişenin okşamasıyla cennetin kazanıldığı barınaklardan gelen yüksek kahkahalarda duyabiliriz. Yılan idealini yılanda bulur. İsveçborg, cennette her şeyi olduğu gibi göreceğimizi söylüyor. Ama bu, cennetlerini kaybetmiş ve hala bilimin kaldıramadığı gerçekliğin kuru tozunu yiyenlerin atasözüdür; genel dünya bu ilahi laneti hissetmedi ya da en şehvetli aptal bile kendisini Tanrı'nın sevgilisi olarak hissetmekten keyif alsın ve Platon'un paganizmine acısın diye silindi.
İnsan ve hayvan, her şeyi olduğu gibi gördüklerinden emindir. Maya'nın sütü, bornozunun gelinciklerinden elde ediliyor; anlatılmamış milyonlarca endişe var

onun şefkatli lütfuyla uyutuldu; onu ayakta tutan sular Lethe'nin sularıdır.

Ancak her yanıltıcı cennetin altında Doğa aynı zamanda yanıltıcı bir cehennem de uzanır. Haşhaşlar sonunda güçlerini kaybederler ve zorunluluğun belası altında insan uyanır ve tüm gül cennetinin çalılara dönüştüğünü görür. Maya'nın göğüs çeşmeleri yüzeyden daha derinden geçer; birinden yumuşak Lethe akar, diğerinden ise en sonunda Phlegethon'a çıkar. Korku, Umuttan bile daha güçlü bir ressamdır ve Doğanın çeşitli tehditleri arasından en sonunda en güzel yanılsamaların üzerini örtebilir. İnsanın, ilk teorisinin, hiçbir neden görmediği her yerde bir iradenin iş başında olduğunu ortaya çıkardığını düşünmeye başlar başlamaz acınası bir gerçektir; ikincisi, kendisine zarar vereceğini zannetmek!

Harriet Martineau'nun, girdiği boş bir odanın duvarında dans eden bazı prizmatik renklerin - titrek bir şamdandan daha kötü bir kökeni olmayan, ancak yaşamı boyunca sinirlerine musallat olan 'iblisler' - görmenin neden olduğu çocukça dehşete dair anlatımı, onu derinden etkileyen bir deneyimdir. Her ulusun lanetli çocukluğunda izleri bulunabilir. Güzelliğine rağmen popüler batıl inançlarda kötü bir isimle anılan bu prizmatik renklerin yanı sıra başka olgular da vardır. Kan kırmızısı tomurcukları olan bu enfes ağacın erguvan olarak adlandırılması bir Budist'e tuhaf gelebilir, saflığın doğal simgesi olabilecek zarif kuğunun büyücülükle ilişkilendirilmesi bize tuhaf gelebilir! Ancak mitoloji öğrencileri, mitlerin genellikle hayal ve kibirlerden ziyade ilkel bir bilimi temsil ettiği gerçeğinden her an etkilenecektir. Kuğunun kıvrımlı boynu, tutkulu kıskançlığı ve bu kadar karlı bir dışardan melodi aranabilecek tekinsiz ıslık ya da dilsizlik, bu hayvanı çift kişilikli bir tip haline getirmiş olabilir. Yılanın hain parıltıları, iğnelerle korunan bal veya zehirlerin parlak çiçekleri, güzelliğin hayaleti altında kötülüğü yakalayan içgüdüyü eğitirdi. Bunun, ileride göreceğimiz gibi, doğamızın ahlaki yapısı üzerinde kontrol edici bir etkisi olmuştur. Ancak şu anda ilkel bilimin genel olarak daha sonraki felsefemizin tümevarımını tersine çevirdiğini gözlemlemek gerekiyor; çünkü herhangi bir şeyde bir kötülük ya da acı keşfedildiğinde bunun böyle olduğu sonucuna varılırdı.

onun *varoluş nedeni* ve onun çekici nitelikleri sadece bir iblisin özelliğiydi

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

hain bir yem. Ancak görünüşe güvenmemeyi öğreten derslerde öz kontrolün ilk uyarıcıları buradadır.

Pek çok hacı, serap göl resimlerine duydukları güven yüzünden hayatını kaybettiğinden ve bu da sudan tasarruf etme konusunda dikkatsizliğe yol açtığından, serap bugünkü adını aldı: Bahr Şeytan ya da Şeytan Suyu. Gece gezginine sıcaklık ya da rehberlik vaat ediyormuş gibi görünen ama onu bataklığa sürükleyen 'Wisp o' wisp', mutsuz bir yanlış anlama yüzünden kasıtlı bir yalana dönüşerek kaçınılması gereken yer konusunda mükemmel talimatlara sahipti ve markalı*ignis fatuus*. Doğadaki taklitlerin çoğu, ilkel gözlemci için yavaş yavaş şüpheli hale geldi.*takma adlar*bir hakime. Ateş ya da su gibi görünen ama aslında olmayan şey; rengini veya biçimini başka birinden alan böcek veya hayvan; yaprak benekli veya çizgili kedilerden, bitkisel kılığına girip tanıdık 'Şeytanın Bastonu' adını alan masum böceğe; hayvanların insana benzeyen tıslaması, gülmesi ya da ağlaması; gerçekte uzaktayken sıklıkla yakınmış gibi hissedilen titreşim sesi veya hareketi; sert görünen ama batan kum; bataklığı kanıtlayan çimenlik; tüm bunların, yanılsamanın şeytanolojisinde kendi temsilleri vardır. Brezilya Coroados'u, Kötü Olan'ın "bazen (kendisini) bir bataklığa vs. dönüştüğünü, onu yoldan saptırdığını, sinirlendirdiğini, tehlikeye soktuğunu ve hatta öldürdüğünü" söylüyor.[153]Burton'ın anlattıklarının bir yankısı gibi. 'Karasal şeytanlar, erkeklerle en çok anlaştıkları için onlara en çok zarar veren lares, cinler, fauneler, satirler, orman perileri, foliolar, periler, Robin Good-fellows, trulli vb.'dir. Bunlar, Lavater'ın Trithemius'la birlikte düşündüğü gibi fundalıkların ve yeşilliklerin üzerinde dans eden ve Olaus Magnus'un da eklediği gibi, genellikle düz arazilerde bulduğumuz o yeşil daireyi terk edenlerdir. Bazen yaşlı kadınlar ve çocuklar tarafından görülürler. Hieron. Pauli, İspanya'nın Bercino şehrini anlatırken, çeşmeler ve tepeler hakkında bu kasabanın yakınlarında nasıl tanıdık bir şekilde görüldüğünü anlatıyor. 'Bazen' dedi Trithemius, 'basit insanları dağların girintilerine götürüyorlar ve onlara harika manzaralar gösteriyorlar' vb. Giraldus Cambrensis, çok yanılgıya düşmüş bir Galler keşişinin örneğini veriyor. Paracelsus, Almanya'da genellikle küçük paltolarla, yaklaşık yarım metre boyunda dolaştıkları birçok yeri sayıyor.

[153]Von Spix ve Von Martin'in 'Brezilya'da Seyahatler', s. 243.

uzun.[154]Gerçek tehlikeler ormanları, dağ geçitlerini, bataklıkları ve bataklıkları kuşatmıştır; hayal gücünün evcilleştirilmemiş ormanlarına bu tür biçimlerde musallat oldular!

Maya'nın üzerinde durduğu denizin üzerinde Cazibenin gümüşi asası uzanıyor. Perilerin gözdesi, kıyıların kahini, balıkçıların hamisi, denizin tüm derinliklerini görebilen ve tüm şekillere bürünebilen Proteus'un arkadaşı olan ölümsüz Denizin Yaşlı Adamı'na indi. Rengarenk denizden kaç tane büyücülük gelebilir ki gözlere etki edebilir ve onların çelenkli boynuzuyla Triton'u, saçlarını tarayan denizkızlarını, deniz canavarlarını ve beyaz köpüklerin üzerinde dengede duran Afrodit'i görmelerini sağlayabilir! Hekimlere göre glokom; ama Glaucus, onun şahidi olmadan karadan veya denizden asla ayrılmayan Maya'nın planındadır. Kutup Denizi kıyısında bir Samoyed denizci Castrén'e 'Num nerede' diye sordu (*yani,*Tanrısı Jumala), uzaklardaki karanlık denizi işaret etti ve şöyle dedi:*O orada*.

Eskilere göre iki deniz vardı; üstte masmavi ve altta. Hayal gücü yüksek çocuk, gelişiminde tüm bu rüya gibi kıyıları geçer; bulutlarda ufuktaki kar dağlarını ve günbatımında altın adacıklar saçan parlak denizleri görür. Henüz genç dünya için parlayan güneş Berchta iken, beyaz tüylü bulutlar onun kuğularıydı. Denize indiğinde, binlerce hikayenin anlatıldığı gibi, batıya bakan bir denize bakan tüm kabileler için güneşin rotasını tekrarlamaktı. 'Sürgündeki Tanrılar' adlı o büyüleyici küçük kitabı okuyan hiç kimse yok.[155] Heine'nin küçük şiirinde gösterilen mutlu öğrenme içgüdüsüne hayran kalacaksınız,
'Sonnenuntergang'[156]burada parlayan güneş Güzeli'nin dönen ev kadını veya Poseidon'un isteksiz eşi olmaya zorlandığını görüyoruz: -

Eski okyanus tanrısının sevdiği hoş bir kadın

Kolaylık olsun diye bir zamanlar evlenmiştim;

Ve gündüzleri neşeyle dolaşıyor

Mor dizili yüksek göklerin içinden,

Ve hepsi parıldayan elmaslarla,

[154]'Melankolinin Anatomisi.' Onbeşinci Baskı, s. 124.
[155]'Les Dieux en Exile.' Heinrich Heine. Revue des Deux Mondes, Nisan, 1853.
[156]'Şarkılar Kitabı' Çeviren: Charles E. Leland. New York: Henry Holt & Co. 1874.

Ve hepsi sevgili ve hepsi muhteşem

Her dünyevi varlığa,

Ve her dünyevi varlık seviniyor

Bakışlarından sıcaklık ve ihtişamla.

Ne yazık ki! akşam, üzgün ve isteksiz,

Yavaş adımlarını geriye doğru eğmeli mi

Damlayan eve, çorak kucaklaşmaya

Tüyler ürpertici yaşlılıktan.

Bu elbette Heinesk'tir ve herhangi bir Bertha efsanesiyle ilgisi yoktur, ancak oluşum aşamasındaki güzel bir mitoloji örneğidir ve gün batımında denizde uçuşan birçok efsanenin ruhuna oldukça uygundur. Onların inişlerinin açıklaması ne olursa olsun, Parlayan Olan ve onun yumuşak maiyeti dönüşüme uğradı. Berchta (veya Perchta) denize veya göle geldiğinde, Büyük Ayaklı Bertha gibiydi (*yani,*perdeli) veya Uzun Burunlu (gaga) ve birliği Kuğu bakirelerinden oluşuyordu. Onların göksel karakterleri, hanımlarınınkiyle birlikte değişti. Büyücülerin ve büyücülerin yakınları oldular. 'Sarı terlik giymek' cadının tanımı haline geldi.

Bu yumuşacık beyaz bulut hayaletleri nasıl şeytanlaştırıldı? Onlarla baştan çıkarıcı Lorelei ve bir zamanlar ay ışığı dalgalarının metaforları olan altın hazineleri koruyan tehlikeli Ren kızları arasında nasıl bir bağlantı var? Wagner'in operasındakilerin vahşi kahkahalarını dinleyenler,*Das Rheingold,*ve onların tuhaf 'Heiayaheia!' Yaz güneşinin hâlâ Rusya, Macaristan, Avusturya ve Doğu Almanya'nın parlak akıntılarında çıplak ve utanmadan özgürce spor yaparken bulduğu gerçek insan perileriyle ilişkilendirildiklerinden şüphelenmemek mümkün değil. Gümüş rengi dalgalarda şekillenmek için kıyıda yırtık pırtık giysiler bırakan bu dikkatsiz Phrynes'e karşı rahiplerden ve kaygılı annelerden pek çok uyarı sesi çıkmış olmalı. Bu tür uyarıları etkilemeye yetecek kadar eksik gelenekler de olmazdı. Gezgin Hiouen-Thsang'ın (7. yüzyıl) Seylan'daki Rakshasis'in Budist kroniklerinde bulduğu hikayelere benzer hikayelere sahip olmayan çok az bölge vardır. 'Onlar

adaya çıkan tüccarların yolunu keserler ve çok güzel kadınlara bürünerek, hoş kokulu çiçekler ve müzikle önlerine çıkarlar; onları güzel sözlerle Demir kasabasına çekerek onlara bir ziyafet sunarlar ve kendilerini onlarla birlikte zevke verirler; sonra onları demir bir zindana kapatıp birer birer yiyin.'

Swanmaiden efsanesinin alışılagelmiş olay örgüsünde insan doğasının güçlü bir vurgusu vardır: Yıkanırken giysilerinin çalınması ve onlar için harikulade bedeller ödemeye istekli olması; çünkü bunlar onun sonsuza kadar onsuz kalması gereken tüyleri ve kuğuluğudur. hırsızın esiri. Hikâyeler birbirinden o kadar çok ayrı bölgelerde anlatılıyor ki, küçük ayrıntılar o kadar farklı ki, her halükarda bunların hepsinin izinin yalnızca tüylü bulutlara dayandırılamayacağından emin olabiliriz. Bazen iblislerin kıyafetleri -ki bu varlıklar her zaman kadınsıdır- Alman hikayelerindeki gibi tüylü değil, fok derisinden veya sıradan kırmızı kumaştandır. Böylece Elçi Li Tingyuan (1801), ailesi olmayan fakir ve değerli bir çiftçi olan Ming-ling-tzu adında bir adamın, evinin yakınındaki bir kaynaktan su çekmeye giderken, bir kadının banyoda yıkandığını gördüğüne dair bir Çin efsanesini kaydeder. BT. Elbiselerini bir çam ağacına asmıştı ve "utanmaz davranışları" ve kuyuyu kirletmesinin cezası olarak elbiseyi çıkardı. Kıyafet, tarz olarak tanıdık Lewchewan'a benzemiyordu ve 'kırmızı gün batımı rengindeydi.' Banyosunu bitiren kadın büyük bir öfkeyle bağırdı: 'Güle güle buraya hangi hırsız geldi? Çabuk kıyafetlerimi geri getir.' Daha sonra Ming-ling-tzu'yu fark etti ve kendini onun önünde yere attı. Onu azarlamaya başladı ve neden gelip suyunu kirlettiğini sordu; buna hem çam ağacının hem de kuyunun Yaratıcı tarafından herkesin kullanımı için yapıldığını söyledi. Çiftçi onunla konuşmaya başladı ve kaderinin açıkça onun karısı olmasını istediğini, çünkü onun elbiselerinden vazgeçmeyi kesinlikle reddettiğini, ancak onlar olmadan kaçamayacağını belirtti. Sonuç olarak evlilerdi. On yıl onunla yaşadı ve ona bir oğlu ve bir kızı oldu. Bu sürenin sonunda kaderi gerçekleşti: kocasının yokluğunda bir ağaca tırmandı ve çocuklarına veda ettikten sonra bir bulutun üzerinde süzülüp ortadan kayboldu.[157]

[157]Denny'ler.

Güney Afrika'da buna paralel bir mit, şeytani yönü itibarıyla, bulut kökenli olduğuna dair hiçbir iz taşımamaktadır. Bu vakada, bir Bushwoman ve çocuğuyla seyahat eden bir Hottentot, bir vahşi at sürüsüyle karşılaştı. Hepsi açtı; ve insan derisinden yapılmış iç etekliğini çıkaran kadın anında dişi aslana dönüştü. Bir atı düşürdü ve kanını emdi; daha sonra, dehşet içinde bir ağaca tırmanan Hottentot'un isteği üzerine, iç etekliğine ve kadınlığına devam etti ve arkadaşlar, at etinden oluşan bir yemekten sonra yolculuklarına devam ettiler.[158] Minussinian Tatarları arasında bu iblisler Yunan Harpilerinin doğasını paylaşırlar; Onlar savaşta katledilen adamların kanını içen, kaçarken havayı karartan ve kendilerini büyük bir siyah iblis içinde barındıran kana susamış vampiredemonlardır.[159] Doğuya doğru gidildikçe Kuğu kızının portresi daha az karanlık hale gelir ve o, denizle veya yeraltı dünyasıyla ilişkilendirilmez. Bay Tylor'ın anlattığı Malaylar arasında böyle bir şey var. Celebes adasında, yedi perinin yıkanmak için gökten indiği ve Kasımbaha tarafından görüldüğü, ilk başta onları beyaz güvercin sanan, ancak banyoda bunların kadın olduğunu algıladığı söylenir. İçlerinden biri olan Utahagi'nin cübbesini çaldı ve o olmadan uçamayacağı için onun karısı oldu ve ona bir oğul doğurdu. Sahip olduğu tek bir sihirli beyaz saçtan dolayı ona Utahagi deniyordu; Hemen bir fırtına çıktığında kocası bunu çıkardı ve cennete uçtu. Çocuk büyük bir acı içindeydi ve kocası onu gökyüzüne kadar nasıl takip etmesi gerektiğini düşündü.

Kuğu kızı, Bay Baring-Gould'un anlattığı bir Sibirya mitinde bir nevi Nemesis karakterinde görünmektedir. Bir Kuğu kızının cübbesini çalan bir Samoyed, yedi iblis soyguncunun kalbini kendisine temin etmedikçe onu iade etmeyi reddetti; bunlardan biri Samoyed'in annesini öldürmüştü. Soyguncular kalplerini çadırlarındaki çivilere asmayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Kuğu bakiresi onları temin etti. Samoyed altı kalbi kırdı; yedinci soyguncuya, bu başarının gerçekleşmesi için bir çantada saklanan ruhunun yaşlı kadının mezarı üzerinde sarsılması gereken annesini diriltmesini sağladı ve Kuğu kızı tüylerini geri aldı ve sevinçle uçup gitti.[160]

[158] Bleek, 'Hottentot Masalları', s. 58.
[159] Baring-Gould, 'Meraklı Mitler' vb.
[160] Age., ii. 299.

Slav Folklorunda Kuğu kızı genellikle tehlikeli bir karaktere sahiptir ve eğer bir kuğu öldürülürse, öleceklerinden korktukları için bunu çocuklara göstermemeye dikkat ederler. Ördek, kaz ve diğer su kuşları gibi göründüklerinde, güvercin olarak geldiklerine göre daha yaramazlık yapma eğilimindedirler; ve bir zamanlar denizciler arasında bir albatrosun öldürüldüğü düşünüldüğü için, bir güvercini öldürmek tehlikeli kabul ediliyor. Afanasief, güvercinin su kralı Çar Morskoi veya Slav Neptün ile ilişkilendirildiğinde bile hayırsever karakterini koruduğunu gösteren bir efsaneyi anlatır. Avlanmaya çıkan bir kral gölden su içmek için uzanır (sayfa 146'da anlatılan hikayede olduğu gibi), Çar Morskoi onu sakalından yakalar ve küçük oğlunu ona vermeyi kabul edene kadar onu serbest bırakmaz. Ölümcül gölün kıyısında terk edilen bebek prens, bir büyücünün tavsiyesi üzerine bazı çalıların arasında saklanır ve çok geçmeden on iki güvercinin tüylerini dökerek gölde kendilerini eğlendirerek geldiğini görür. Sonunda diğerlerinden daha güzel olan on üçüncüsü gelir ve*sorochka*(vardiya) Ivan ele geçirdi. Onu kurtarmak için karısı olmayı kabul eder ve ona onu suların altında bulacağını söyledikten sonra güvercin şekline döner ve uçup gider. Gölün altında güzel bir diyar bulur ve Çar Morskoi ona kaba davranıp ağır görevler yüklese de, güvercin kız (Vassilissa) ona yardım eder ve birlikte mutlu bir şekilde yaşarlar.[161]

İskandinav Mitolojisinde esrarengiz hizmetçinin giysisi genellikle fok derisidir ve efsanelerde bir dokunaklılık damarı vardır. İsveç ve Norveç'te hâlâ inanılan bu türden pek çok efsaneden biri Bayan Eliza Keary tarafından hoş bir şekilde şiirleştirilmiştir. Oldukça beyaz bir fok derisi bulan bir balıkçı, onu evine götürdü. Geceleri kapısında bir feryat duyuldu; hizmetçi içeri girer, onun karısı olur ve ona üç çocuk doğurur. Ancak yedi yıl sonra deriyi buldu ve onunla birlikte kıyıya koştu. En büyük çocuk eve döndüğünde hikâyeyi babasına anlatır.

Sonra üçümüz baba,

'Bizi denize götürün' diye bağırarak peşinden koştular.

Bekle bizi anne, biz de geliyoruz!

[161]'Shaski,' vi. 48.

İşte Alice, Willie sana yetişemiyor!

Anne, dur, sadece bir iki dakikalığına!'

Sonunda tepenin olduğu yere geldik.

Direk sahile inen yamaçlar,

Ve orada nefes nefese durduk, hareketsiz

Her birine hızla yapışıyor.

Onu bir taşın üzerinde otururken gördük.

Küçük fok derisini giyiyorum.

Ey anneciğim! Anne!

Hiç veda etmedi baba.

Üçümüzü de öpmedi;

Az önce küçük fok derisini giydi

Ve denize kaydı!

Bu karakterin efsanelerinden bazıları neredeyse Bay Swinburne'ün David ve Bathsheba'nın 'Ahlakı' kadar gerçekçidir. İlkel Aryan ırkının göç ettiği bölgelerde kadın azlığını hayal etmek için sadece*ben trovato*Kadınların göç sırasında onları takip etmesinden önceki günlerde Kaliforniyalıların şapka onuruna top tuttukları hikaye. Bathsheba'nın kıyafetlerini çalmak ve böylece onu yakalamak, bir zamanlar Avrupa'da, bu şekilde ele geçirilebilecek iblislerle ilgili geleneğin cephaneliğinde bulunan tüm dehşeti gerektirecek kadar yaygın olabilir ve insanları onları almaya ikna edebilir. Sonunda hazineleri sıradan bir şekilde taşıyarak ortadan kaybolabilirler ya da belki de küçük bir Truva savaşını kapınıza getirebilirler. Çıplaklık utancında temsil edildiği sürece tevazu duygusunun ihtiyatlı kurumların sonucu olması muhtemeldir. Her ne kadar çıplaklık korkusu bazı bölgelerde kadın zihninde şehitler verecek kadar güçlü bir batıl inanç haline gelmiş olsa da - tıpkı geminin batışında görüldüğü gibi.*Kuzey Filosu*ve St. Louis'deki yanan otel; kendilerine güvenmeyen insanlar tarafından teşvik edilen bir otel.

hayvancılık. Medeniyetin kıyafetleri getirdiği barbar bölgelerde, onları en son benimseyen genellikle kadınlardır; Bay Herbert Spencer bunu kadın muhafazakarlığına atfetse de, bunun nedeninin masumiyetlerini ilk kaybedenlerin erkekler olması ve pahalı bir şey alan en son kadınların olması olduğu daha olası görünüyor. Efsanelerde genellikle Kuğu bakirelerinin şiddet veya hile yoluyla ele geçirildiğinin söylenmesi dikkat çekicidir. Aynı zamanda, en bilinçsiz baştan çıkarıcı, evleri parçalamanın ve işçileri yanıltmanın bir aracı olabilir ve böylece popüler mitolojideki yanıltıcı doğa olguları hakkında anlatılan tüm çılgın efsanelerle kuşatılabilir.

Felaketle ilgili tüm imaların, başlangıçta eşit maharetlerle takip edildiğini gözlemlemek muhteşem. Adil baştan çıkarıcılar, yolcunun insanlığına hitap ederek niyetlerini gizleyebilirler; ve işte, eşin ve annenin dudaklarına hazır, en ölümcül olanı olan şeytanın yardıma çağrılmasını gösteren binlerce kanıtlanmış anlatı vardı!

Altmark'taki Müggelsberger'de bir hazineyi koruduğu söylenen bir taş var; Bu taşa bazen 'Şeytan Sunağı' adı verilir, bazen de orada bir ateş görüldüğü söylenir ve yaklaşıldığında kaybolur. Karanlık ve küçük bir göl olan Teufelsee'nin eşiğinde yer alır ve dipsiz olduğuna inanılır. Taşın bulunduğu yerde bir zamanlar güzel prensesiyle birlikte yere batmış bir kale duruyordu. Ancak yer altı kalesinden komşu tepeye giden bir yeraltı yolu vardır ve akşamları bu tepeden bazen asasının üzerine eğilmiş yaşlı bir kadın çıkar. Ertesi gün çok güzel bir kadının uzun altın sarısı saçlarını taradığı görülecek. Geçen herkese onu serbest bırakmaları için yalvarıyor, acıklı çağrıları elinde tuttuğu mücevherlerle süslenmiş bir tabutla destekleniyor. Onu özgürleştirmenin tek yolunun, birinin Teufelsee kilisesinin etrafında arkasına bakmadan onu üç kez omuzlarında taşıması olduğunu duyuruyor. Deney birkaç kez yapıldı. Köylülerden biri ilk turunda yanından dört farenin geçtiği büyük bir saman arabası gördü ve onu gözleriyle takip ederek kulaklarına darbe yedi. Bir başkası, kömür karası, ateş püskürten dört atın çektiği bir arabanın kendisine doğru geldiğini gördü, geri döndü ve 'Yine sonsuza dek kaybolduk!' Üçüncüsü denedi ve neredeyse başardı. Baygın bulunmuştu ve iyileştiğinde şunu anlattı:

Prensesi omuzlarına aldı, bir tüy kadar hafifti ama o onu taşıdıkça giderek daha da ağırlaşıyordu. Yılanlar, kurbağalar ve ateşli gözlere sahip tüm korkunç hayvanlar etrafını sarmıştı; cüceler ona tahta bloklar ve taşlar fırlattı; yine de arkasına bakmadı ve köyünün alevler içinde kaldığını gördüğünde neredeyse üçüncü turu tamamlamıştı; sonra arkasına baktı - ona bir darbe düştü - ve görünüşe göre ancak bu hikayeyi anlatacak kadar uzun yaşamıştı. Köpernick'in gençleri, Teufelsee yakınlarında saçını tarayan sarışın bir hizmetçiye karşı yüreklerini çelikleştirmeleri konusunda uyarılıyor. Ancak aynı mahallenin folkloru, hanımların bu tür çağrıları dinlemesinin hiçbir şekilde o kadar da tehlikeli olmadığını kabul ediyor. Örneğin Gohlitzsee'de bir ebe, yardım çağrısına yanıt olarak dalmaya ikna edildi; Küçük Deniz Kadını'nın doğum yapmasına yardım ettikten sonra ona bir önlük dolusu toz verildi, ta ki kıyıda çok taler olduğu ortaya çıkana kadar bu toz tuhaf görünüyordu.

Popüler hayal gücünün bilimsel olmak yerine dini açıdan geçmişe dönük olacak şekilde eğitildiği ülkelerde, en ufak bir dokunuşta insan ırkına dair çocuksu spekülasyonlara geri dönüyor. Kısa bir süre önce, Oostende'de bir 'Japon Sireni'nin görüldüğü bir mağazanın vitrininin önünde dururken, bu zekice sahtekarlık, oradan geçen ve duraksayan gözlemcilerin yorumlarından daha az ilgimi çekti. Ciddi olarak ifade edilen en sık merak edilenler, şarkı söyleyip söylemediği, saçını tarayıp taramadığı, bir felaketin altında olup olmadığı ya da kurtarılması gereken bir ruhu olup olmadığıydı. Circe, Ulysses, Sirenler ve diğer antik çağ kavramlarıyla ilgili her soru. Japon sanatçılar haklı olarak Sirenlerini Yunus'un balinasıyla geçebileceği veya bir balığın parasıyla görünebileceği herhangi bir entelektüel sularda yüzdürebilecekleri sonucuna vardılar. Hayır, Sirenler ilkel formlarında bile dostlarının ve akrabalarının hâlâ Kuzey Avrupa'nın tüm kıyılarında dolaştığını görüyorlar. Cromarty'nin gemi kaptanı John Reid'in gördüğü efsanede İrlanda ve İskoç Sirenlerinin bir türüne rastlamak mümkün. Uzun, dalgalı sarı saçlarıyla yarı bir kayanın üzerinde, yarı suda, çıplak ve güzel, yarı kadın yarı balık olarak oturuyordu ve John, üç dileği yerine getireceğine söz verene kadar onu yakalayıp sımsıkı tutmayı başardı; daha sonra serbest bırakılarak denize atladı. Dileklerin hepsi yerine getirildi ve Reidlerin bir asır boyunca iyi şansı (John bunu asla açıklamasa da) içlerinden birine atfedildi.[162]

[162]Hugh Miller, 'Sahneler ve Efsaneler', s. 293.

Bu efsanenin sahnesi 'Düşen Mağara'dır ve Aşıklar Sıçrayışı'na oldukça yakındır. John'un dileklerinden biri flörtünün başarısını içeriyordu. Bu Mağaralar, ozan Tannhäuser'in Venüs ve onun perileri tarafından baştan çıkarıldığı Venüsberg mağarasıyla paralel uzanır. Heine, bu Bayan Venüs hakkındaki açıklamasını, onunla bir gün Place Bréda'da tanıştığını hayal ettiğini söyleyerek bitiriyor. 'Bu bayanı ne olarak görüyorsunuz?' Yanındaki Balzac'a sordu. Balzac, "O bir metres," diye yanıtladı. "Daha doğrusu bir düşes," diye karşılık verdi Heine. Ancak arkadaşlar daha fazla açıklama yaptıklarında ikisinin de oldukça haklı olduğunu anladılar. Venüs'ün bir süre kirlenen güvercinleri sonunda ruhanileşti ve beyazlaştı, karlı kuğu ise koyulaştı. Kuğu anlamına gelen eski bir Almanca kelime.*Elbiz*, başlangıçta beyazlığını ifade eder (*albüm*), tüm 'elf' varlıklarla olan bağlantısını ilerletti -*elf*beyaz anlamına gelen aynı kelimeden olup; ama Goethe'nin 'Erl König'inde olduğu gibi çoğu zaman karanlık bir karakteri gizler. Kuğu ve Güvercin, Lohengrin efsanesinde İyi ve Kötü güçlerin simgeleri olarak (bazı değişikliklerle) buluşuyor. Cadı çocuğu bir Kuğu'ya dönüştürür, ancak o da haksız yere cinayetle suçlanan kız kardeşini, Sangreal Şövalyesi'ni kurtarmak için çabalar. beyaz güvercinler tarafından taşınıyordu. Bu efsanelerin hepsi, az da olsa, din ile insanlığın vahşi tutkuları arasındaki ilk çatışmanın vurgusunu taşıyor. Bunların dini bağlantıları bizi çalışmamızın daha sonraki bir aşamasında dikkate alınması gereken araştırmalara getiriyor. Ancak tamamen ahlaki kaygıların dışında, Avrupa'daki ilk göçmenlerin kendilerini ortasında bulduğu erken toplumsal kaosu çevreleyen pratik tehlikelerin de var olduğu açıktır.

Her ne kadar Lady Godiva efsanesi başka kökenli unsurlar içerse de, Dikizci Tom'un kaderinde, bazen tüyleri olmayan Kuğu bakiresine çok merakla bakanları aşan cezanın uzak bir yansımasının olması muhtemeldir. Coventry'li çıplak kadının bağlılığı bu denizkızı mitlerinin bir sınıfıyla bağdaşmaz. Artık İzlanda'da özellikle güçlü olan, tüm perilerin Havva'nın çocukları olduğuna dair bir batıl inanç vardır; Havva, Tanrı onu ziyarete geldiğinde yıkanmamış ve bakımlı olmadıkları için onu saklamıştır. Bu yüzden onları sonsuza dek görünmez olmaya mahkum etti. Bu batıl inanç, bu doğaüstü varlıkların Adem ile Havva'nın çocukları olup olmadığı konusunda eski bir tartışmayla bağlantılı gibi görünüyor. Bir İskoç hikayesi buna karşı çıkıyor

çözüm. Denizden hafif yeşil bir elbise giymiş güzel bir peri, İncil okurken bir balıkçının yanına geldi. Ona, kendisi için herhangi bir merhamet vaadi içerip içermediğini sordu. O, bunun 'Adem'in tüm çocuklarına' bir kurtuluş teklifi içerdiğini söyledi; bunun üzerine yüksek bir çığlık atarak tekrar denize atladı. Örtücülük, ister karada ister denizde saklanıyor olsun, 'iyi küçük insanlar' için güzel bir söz söylerken doğal şefkatle işbirliği yapacaktır. Altmark'ta 'Will-o'-wisps'in, mezarlarında dinlenemeyen vaftiz edilmemiş çocukların - bazen delilerin - ruhları olduğuna inanılıyor; Onlara 'Işık Adamlar' deniyor ve bazen yanıltıcı olabilseler de çoğu zaman doğru yol gösterdikleri söyleniyor, özellikle de onlara küçük bir para atıldığında; bu aynı zamanda bir büyücünün büyüsünü bozmak için Afrika'nın planıdır. Hıristiyanlık, Almanya'ya gelişinden çok sonra, balıkçıların kendilerini suların doğaüstü koruyucularıyla dostane ilişkiler içinde gördükleri ve bugüne kadar baş denizcilerinden Kutsal Hanım olarak söz ettikleri bazı göl kıyısı köylerinde bulunan gelenek ve inançlarla ciddi bir şekilde mücadele etmek zorunda kaldı. . Kutsal mevsimlerde, kilise kulelerinden gelen seslere karışmak için derinlerden gelen çanlarının sesini duyuyorlar; ve yeni Hıristiyan periye saygının yavaş yavaş aktarılması için, teknelerinde cansız halde otururken onları dinlerken bulunan balıkçıların parmak izleriyle anlatılan birçok masalın anlatılması gerekiyormuş gibi görünüyor.

Bay Matthew Arnold'un 'Terkedilmiş Deniz Adamı'nda en güzel ifadesini bulan melodiye benzer bir melodi duymuş olabilirler:

Çocuklar canım, dün müydü?

(Bir kez daha ara) onun gittiğini mi?

Seninle ve benimle oturduktan sonra,

Denizin kalbinde kırmızı altın bir tahtta,

Ve en küçüğü dizine oturdu.

Parlak saçlarını taradı ve ona iyi baktı.

Aşağı indiğinde uzaktaki zilin sesi duyuldu.

İçini çekti, berrak yeşil denize baktı;

Dedi ki: 'Gitmem lazım, akrabalarım dua etsin

Bugün kıyıdaki küçük gri kilisede.

'Dünyada Paskalya zamanı olacak - ah ben!

Ve zavallı ruhumu kaybediyorum Merman, burada seninle birlikte.'

Dedim ki, 'Yukarı çık sevgili kalp, dalgaların arasından,

Duanı et ve o güzel deniz mağaralarına geri dön.'

Gülümsedi, körfezdeki dalgaların arasından yukarıya doğru ilerledi.

Çocuklar canım, dün müydü?

Belki de Merman'in kayıp Margaret'inin öncüllerini, Goethe'nin versiyonunda, kilisede güzel Mayıs ayını arayan, oraya atla giden 'Deniz Adamı ve Marstig'in Kızı'nın Danimarka baladında bulmalıyız. eşcinsel şövalye açık

temiz suyun atı,

Eyer ve dizgin deniz kumundandı.

Gelin treniyle kiliseden gittiler

Neşeyle dans ettiler, baygınlıkla dans ettiler;

Onları tuzlu deniz kıyısına kadar dans ettirdiler,

Ve onları orada el ele bıraktılar.

'Şimdi bekle seni aşkım, atım bu kadar özgürken,

Ve sana en güzel havlamayı getireceğim.'

Ve beyaz, beyaz kumlara geçtiklerinde,

Gemiler karaya doğru yelken açtı;

Ama sesin ortasında dışarı çıktıklarında,

Hepsi derinlere indi!

Rüzgarlar yüksekken kıyıda uzun, uzun süre,

Kızın çığlığını sulardan duydular.

Sizi elimden geldiğince ödüllendiriyorum küçük hanımlar...

Su Adam'la dansa kalkmayın!

Ancak diğer efsanelere göre deniz altındaki bölge ağlamaya uygun bir yer değildi. Çocuk gözleri, Goethe'nin baladında Erl-kral'ın vaat ettiği her şeyi gördü:

Gidecek misin güzel çocuk? benimle gelir misin?

Kızlarım seni nezaketle bekleyecekler;

Kızlarım senin etrafında dans ederek süpürecekler,

Ve seni salla, öp ve uyuman için sana şarkı söyle!

Ya da belki erkekliğin tutkusunun yakıcı ışıltısında kalan çocuk gözleri, huzurlu denizde, Heine'nin 'Deniz Hayaleti'nde çok tatlı bir şekilde anlatılana benzer kayıp bir aşkın resmini görebilir: -

Ama yine de geminin yan tarafına yaslandım.

Hüzünlü rüya dolu bakışlarla bakmak

Suyun aşağısında, ayna kadar berrak,

Daha da derine, daha derine bakıyorum,—

Denizin uçurumlarına kadar,

Başlangıçta loş, dalgalı buharlar gibi,

Sonra yavaş yavaş, yavaş yavaş, rengi daha da derinleşiyor,

Kiliselerin ve kulelerin kubbeleri yükseliyor gibiydi,

Ve sonra, gün gibi ortada, büyük bir şehir...

Sonsuz özlem, muhteşem üzüntü,

Kalbimi çal,—

Kalbim henüz pek iyileşmedi;

Sanki yaraları unutulmuş gibi,

Sevgi dolu dudaklar yeniden öpüldü,

Ve bir kez daha kanıyordu

Yakıcı kızıl damlalar,

Uzun ve yavaş yavaş damlayan

Aşağıda eski bir evin üzerinde

Derin, derin deniz kasabasında,

Eski, yüksek çatılı, ilginç bir evde,

Nerede, yalnız ve melankolik,

Aşağıda pencerenin yanında bir kız oturuyor,

Kolunun üzerindeki başı eğildi:

Fakir ve bakımsız bir çocuk gibi;

Ve seni tanıyorum, zavallı ve uzun zamandır acı çeken çocuk!

. . . Bu arada ruhum kederli,

Bütün dünya seni aradı,

Ve seni hiç aradım,

Çok sevdiğin,

Sen uzun zamandır kayıp olansın,

Sonunda bir tane buldun,—

Sonunda seni buldum ve şimdi bakıyorum

Tatlı yüzünün üzerine,

Ciddi, sadık bakışlarla,

Hala tatlı bir şekilde gülümsüyor;

Ve seni bir daha asla dünyada bırakmayacağım.

Sana geliyorum,

Ve özlemle, geniş kapsamlı kucaklaşmalarla,

Aşk, senin kalbine atlıyorum!

Balıkçıların, şeffaf göllerin dibinde görülen, bazen kutular veya altın yığınları gibi görünen nesneleri ve hatta üst dünyadaki veya havadaki nesnelerin daha fazla yansımasını yakalamaya yönelik cazibeleri, tehlike kaynakları olmuş olmalı; yıkıma bu kadar kandırıldıklarına dair birçok hikaye var. Bunlar, su altında yaşayan küçük halkın hazineleri olduğuna inanılırdı ve ödeme yapılmadıkça onlardan ayrılmazlardı. Blumenthal Gölü'nde, balıkçıların sık sık kaldırmaya çalıştığı, ancak yüzeye yaklaştıkça kordonlarının kesildiği demir kaplı sarı bir sandık olduğu söyleniyor. Aynı gölün dibinde değerli giysiler görülüyor ve bir zamanlar onu korumaya çalışan bir kadın o kadar boğuluyordu ki, onu bırakmanın daha güvenli olduğu düşünülüyordu. Batık kasaba efsaneleri (Paarsteinchen Gölü ve Lough Neagh'da olduğu gibi) ve çanlar (belirli kutsal günlerde çanları duyulabilir) muhtemelen bu sınıftaki sanrıların varyantlarıdır. Artık onlara güvenmeyen şehri yok etmeye kararlı bir sihirbaz veya cadının son intikam darbesiyle batırıldıkları söylenir. Deniz kıyısındaki evleri yutan heyelanlar, Kral Gradlon'un kızı Dahut'un hikayesine benzer efsanelerin ortaya çıkmasına neden olabilir; Breton köylüsü onu sert havalarda Poul-Dahut çevresindeki kayalıklarda görür ve burada şehirdeki savak kapılarının kilidini açar. .

Hatırlanırsa elli yıldan daha kısa bir süre önce Dr. Belon[163]Japon balıklarının anatomisini incelemenin ve onların saf altınla beslendiklerini varsaymanın bir yanılgı olduğunu çeşitli yollarla kanıtlamanın gerekli olduğunu düşünseler de (Lyons yakınındaki birçok köylünün pazarda her gün satılan lauretler hakkında söylediği gibi), bu pek de düşünülemez.

[163]'Ayna', 7 Nisan 1832.

İlk balıkçılar tarafından şeffaf derinliklerde değerli şeylere dair tehlikeli görüntüler görülmesi ve bunların nihayet birçok göle ve nehre her yıl bir veya daha fazla kurban talep etme ününü kazandıran Lorelei'nin baştan çıkarıcı sanatları olarak görülmesi harika.

Muhtemelen denizin altındaki veya bulutların üstündeki güzel diyarlarla ilgili birçok rüyanın birikmesi nedeniyle intiharın İskandinav halkı arasında bu kadar yaygın hale gelmesiydi. En kötü sonun yatakta ölmek olduğunu ve intihar ederek ölmenin Egil, Omund ve Kral Hake gibi Valhalla'ya geçen neredeyse tüm kahramanlar gibi olmak olduğunu söyleyen bir atasözüydü. Kuzeyli'nin gitmekte olduğu cennet konusunda hiçbir şüphesi yoktu ve yaşın etkisiyle zayıflamış bir halde oraya ulaşmak istemiyordu. Ancak toprağın ve insan sevgisinin kendi iddialarını ortaya koyması gerektiği ve su kabilelerinin canlıları acımasızca yiyip bitiren kişiler olarak tasvir edildiği bir zaman gelecek. Böyle olsa bile orman perileri ve dağ perileri aşağılanır ve karanlık ormanlarda kaybolup dolaşanlara dair korku dolu efsaneler, ürpertici çocukluklara kadar tekrarlanırdı. Gerçek tehlikeler, yanılsamanın sonsuz kılıklarıyla kendilerini maskeleyecek, bozkır ve dalgalar zalim ve hain baştan çıkarıcılarla doldurulacaktı. Böylece intihar yavaş yavaş çekiciliğini kaybedebilir ve mağaraların ve perilerin yerini kalpsiz cücelerden oluşan kasvetli bir yeraltı dünyası alabilir.

Bu bölümü 'Şi'içler' ya da Barış Adamları ile ilgili bir İskoç efsanesiyle kapatabiliriz; bu efsanede insan zihninin rüya gördüğünü ve uyanma yolunda ilerlediğini gösteren garip bir ima vardır. Bir kadın, daha önce çaldıkları çocuğunu emzirebilmek için bu karanlık varlıklar tarafından götürülmüştü.

Tutukluluğu sırasında bir keresinde Şiilerin gözlerini bir kazandan yağladıklarını gözlemledi ve bir fırsat yakalayarak kendi gözlerinden birini merhemle yağlamayı başardı. Artık o tek gözüyle gizli meskeni ve içindeki her şeyi 'gerçekte oldukları gibi' görüyordu. Aldatıcı ihtişam ortadan kaybolmuştu. Bir peri mağarasının şatafatlı süsleri, kasvetli bir mağaranın çıplak duvarları haline gelmişti.

Bu kadın tekrar insanlar arasında yaşamak için geri döndüğünde, onun meshedilmiş gözü başkalarının göremediği pek çok şeyi gördü; diğer şeylerin yanı sıra, bir keresinde başkalarının göremediği bir 'barış adamı' görmüş ve ona çocuğunu sormuştu.

Tanınmasına şaşıran adam, kadına kendisini nasıl keşfedebildiğini sordu; ve itiraf ettiğinde gözüne tükürdü ve onu sonsuza kadar söndürdü.

CBÖLÜM10.DARKNESS

Gölgeler—Gece Tanrıları—Koboldlar—Walpurgisnacht—Kötülük yapanların suç ortağı olarak gece—Kabus—Rüyalar—Görünmez Düşmanlar—Jacob ve Hayaleti—Nott—Karanlığın Prensi—Gece Yarısının Kuluçkası—İkinci Görüş—Souter Fell'in Hayaletleri— Moonshine Vampyre—Glamour—Glam ve Grettir—Bir Dartmoor Hikayesi.

İnsana gündüz bile yapışan küçük geceden, kendi gölgesine, dünyanın en büyük karanlık gölgesine kadar, dünyanın uykusuna dadanan ve girişime ihanet eden kara hayaletler alayının ortaya çıktığı sayısız örtü vardır. adamın.

Yanında yürüyen gölge, onu adımlarını takip eden ve ona hayalet adını veren bir hayalet olarak gördüğü andan itibaren, okült bir gücün yayılımı gibi göründüğü döneme kadar, ilk insana ne kadar tuhaf geldi. Petrus'un geçici gölgesi sayesinde iyileşmek için hastalarını sokaklara getirenlere gelince; ve hala Beaumont'un yazdığı güne devam ediyoruz -

Eylemlerimiz meleklerimizdir, iyi ya da kötü,

Hala yanımızdan yürüyen ölümcül gölgelerimiz;

ya da Goethe'nin burada ahlaki gelişimimizin içsel olarak durdurulmasının mistik sembolünü bulduğu ve 'Hiç kimse kendi gölgesinden atlayamaz' dediği şey. Daha sonra Avrupa kültüründen Feejee Adalılarına geçiyoruz ve onların her insanın iki ruhu olduğuna inandıklarını görüyoruz. Biri Hades'e giden gölgesidir; diğeri ise suya yansıyan görüntüsüdür ve adamın öldüğü yere yakın olması gerekir.[164]Ancak Brocken'ın devleri gibi, Gölge'nin bu iblisleri de havaya yansıyan titreyenler oldukları bilindikten çok sonra bile titriyorlar. İngiltere'deki biz rahipler, vaftiz edilmiş çocuğa beyaz bir ruhun, vaftiz edilmemiş çocuğa ise karanlık bir ruhun eşlik ettiği inancını hâlâ beslemiyor muyuz? O halde neden Fijililer adına özür dilememiz gerekiyor?

[164]'Medeniyetin Kökeni' vb. Sir John Lubbock'un yazısı.

Ancak burada Karanlığın iblisleri hakkında çok az şey söylemeye gerek var; çünkü bunlar Yanılsama, Kış ve daha önce anlatılan diğer fantazmalarla yakından ilişkilidir. Yine de kendilerine özgü karakterleri var. Güneş ışınları ne kadar çoksa gölgeler de o kadar fazlaydı; her Şafak tanrıçası (Uşalar) kendi gölgesini düşürür; Her Gün Gece tarafından yutuldu. Burası Vedik mitolojideki hain Panis'in (sis), İndra'nın ineklerini çalıp saklayanların saklandığı mağaradır; burası Hades'in (görünmeyen) diyarıdır; burası İskandinav mitolojisindeki cadı Thökk'ün (karanlık) mağarasıdır; Baldur, kör kardeşi Hödr'ün oku tarafından gönderildiği Helheim'da kapatıldığında evrende onun için ağlamayı reddeden tek kişidir. (karanlık). Gece mağarasında Efes'in Yedi Uyuyanları, Barbarossa ve dehası gece kanatlı kuzgun olan tüm uyuyan hayaletler uyur. İskandinav Herkül'ü Thorr, bir keresinde -ona göründüğü gibi- bir kediyi yerden kaldırmaya çalışmıştı; ama bu, tüm dünyayı çevreleyen büyük orta-dünya yılanıydı. Bu camsız ve gazsız çağda, görünüşteki kedinin yalnızca bir pençesini yerden kaldıran Thorr için imkansız bir başarı olsa da, icat bu yönde çok şey başardı; ama kara Kedi hala zihinsel mağaranın putları arasında güvenli bir şekilde ikamet ediyor.

Bir Anglo-Sakson sözü var,*cof-godalar*(Aydınlatılmış. Latince'nin eşdeğeri olarak kullanılan koy tanrıları*Lares*(Penatlar da şu şekilde yorumlanır:*cof-godu, cofa*bir evin iç girintisini ifade eden,*nüfuz*). Almanca'da buna karşılık gelen kelime*kahve*, dır-dir*koben*; ve bu Hildebrand varsayımlarından*kob-eski*türetilecek. Kelimenin son kısmının walt ('başkanlık eden' kişi) olduğunu varsayıyor.*Örneğin*, Walter); böylece orijinal form şöyle olur*kob-walt*.[165]O halde burada, hane halkının en az aydınlanmış üyeleri arasında (akılcı insanların çocuklarının kuruntularını ortadan kaldırmaya yönelik çabalarını hala sıklıkla etkisiz hale getiren hizmetçiler) geçmişin itibarsız tanrıları ve şeytanları sığınak buldular. ve küçük bir vaftizsel isim değişikliği sayesinde bugüne kadar milyonlarca kişinin yakınları oldu. Eski İbranicenin sözleriyle, 'uzun bir gecenin zincirleriyle zincirlenmiş olarak, karanlığın tutsaklarını kendi evlerinde yatıyorlardı.' 'Ateşin hiçbir gücü onlara ışık veremez, yıldızların parlak alevleri de onlara ışık veremez'

[165]Grimm'in 'Wörterbuch' filminde Hildebrand.

o korkunç geceyi hafiflet.'[166]Şu da ekleniyor: 'Korku, mantığın sunduğu yardımlara ihanet etmekten başka bir şey değildir,' Kobold'larda bolca örnek bulan bir gerçek. Bu hayali varlıklar doğal olarak madenlerin karanlık girintileriyle ilişkilendiriliyordu. Orada metalimize adını verdiler*Kobalt*. Kobaltın değeri 17. yüzyıla kadar anlaşılamamış ve metal ilk olarak 1733 yılında İsveçli kimyager Brandt tarafından elde edilmiştir. Madenciler gümüşün Koboldlar tarafından çalındığına ve yerine bu 'değersiz' cevherlerin bırakıldığına inanmışlardır. Nickel'in de benzer bir geçmişi vardı ve adını Yaşlı Nick'ten alıyor. Bilim onları güneş ışınıyla öpene ve onları dünyayı süslemeye yönlendirene kadar bu Güzeller, Cehalet mağarasında o kadar uzun süre uyudular ki!

Bu (zihinsel) mağara sakini, ışıksız dünyasının engin ihtişamı ve enginliği arasında bile nasıl geçti? Mephistopheles'in yalnızca bitmek bilmeyen Hartz labirentlerinin ortasında rehberlik ettiği bir Faust.

Ne kadar üzücü bir şekilde yükseliyor, eksik ve kırmızı,

Ayın yalnız diski, gecikmiş parıltısıyla,

Ve ışıklar o kadar loş ki, ilerledikçe,

Her adımda bir kayaya ya da ağaca çarpılıyor!

O halde bir Balkabağı fenerinin bakışlarını kullanalım:

Orada neşeyle yanan birini görüyorum.

Burası sıcak! Arkadaşım! Katılımınızı artıracağım:

Neden ihtişamını bu kadar boş yere harcıyorsun?

Bizi yokuştan yukarı çıkaracak kadar nazik olun!

[166]Süleyman'ın Hikmeti, xvii. Bu etkileyici bölümün suçluların yanılgıları hakkında söyledikleri, cehaletlerin yanılgıları için de aynı derecede doğrudur. 'O gece aynı uykuda uyudular... kısmen korkunç hayaletlerden rahatsız oldular, kısmen de bayıldılar, kalpleri iflas etti... Orada kim yere düşerse sıkı bir şekilde tutuldu, demir parmaklıkları olmayan bir hapishaneye kapatıldı... İster istemez ıslık çalan bir rüzgardı, ya da yayılan dalların arasından gelen kuşların melodik sesi ya da şiddetle akan suyun hoş bir düşüşü ya da yere atılan taşların korkunç sesi ya da sıçrayan hayvanların görülemeyeceği bir koşu ya da kükreyen bir sesti. en vahşi vahşi hayvanların sesi ya da içi boş dağlardan yansıyan yankı: tüm bunlar onları korkudan bayıltıyordu. Bütün dünya berrak bir ışıkla parlıyordu... üzerlerine yalnızca ağır bir gece yayılmıştı; daha sonra onları alacak olan o karanlığın bir görüntüsü: ama yine de onlar kendileri için o karanlıktan daha acı vericiydi.'

Söyle bana, eğer hala ayaktaysak,

Ya da daha da yükseliyorsak?

Her şey dönüyor, dönüyor, karışıyor,

Sırıtan yüzlerle ağaçlar ve kayalar,

Labirentlerde dönen ışıklar geziniyor,

Hala artıyor ve genişliyor.[167]

Sancho'nun uykunun mucidine iltifatının genel bir karşılık bulması ancak sosyal gelişimin nispeten geç bir döneminde mümkün olabilirdi. Kızılderili, 'Ormanın Nicki' yurt dışındayken çaresizliğini ölümcül buldu; İskoç denizci, 'Deniz Zencisi' uyuyan bekçinin üzerinde fırtınalarını toplarken, bunda bir iblis afyonu buldu. Karanlığın kötülük yapanlarla işbirliği yapması Eyüp'ün sorunları arasındaydı.

Zina edenin gözü alacakaranlığı bekler;

Hiçbir göz beni görmeyecek, dedi.

Ve yüzüne maske takıyor.

Karanlıkta adamlar evlere giriyor;

Gündüzleri kendilerini kapatırlar;

Onlar ışığa yabancıdırlar.

Sabah onlar için ölümün gölgesidir;

Gece yarısı karanlık dehşetlerine aşinadırlar.

Gecenin her hain düşmana dost olduğu ve onu maskelediği gerçeğinin yanı sıra insanın en zayıf olduğu gecenin de unutulmaması gerekir. Sadece duyularının üzerine çekilen perde nedeniyle gündüze göre daha zayıf değil, aynı zamanda fizyolojik olarak da zayıf. Beden günün zahmetlerinden ve kavgalarından yorgun düştüğünde ve zihin tehlike rüyalarıyla meşgul olduğunda, tüm korkular mevcuttur.

[167]Bayard Taylor'ın 'Faust'u. Walpurgis gecesi.

Byron, Sardanapalus'un huzursuz yastığının etrafında canlandırıyor. Günün savaş atı karanlıkta bir kabusa dönüşür. Heimskringla'da şöyle kayıtlıdır: 'Svegdir'in oğlu Vanland, babasının yerine geçti ve Upsal bölgesini yönetti. O büyük bir savaşçıydı ve farklı diyarlarda çok uzaklara gitti. Bir defasında Finlandiya'da Kışlık meskenini Yaşlı Snio'yla birlikte aldı ve kızı Drisa ile evlendi; ancak ilkbaharda Drisa'yı geride bırakarak yola çıktı ve üç yıl içinde döneceğine söz vermesine rağmen on yıl boyunca geri dönmedi. Bunun üzerine Drisa, cadı Hulda'ya bir mesaj gönderdi; Vanland'dan olan oğlu Visbur'u İsveç'e gönderdi. Drisa, cadı-karısı Hulda'ya ya Vanland'ı Finlandiya'ya dönmesi için büyülemesi ya da onu öldürmesi için rüşvet verdi. Bu cadılık işi devam ederken Vanland Upsal'daydı ve Finlandiya'ya gitmek için büyük bir istek duydu, ancak arkadaşları ve danışmanları ona buna karşı tavsiyede bulundular ve Fin halkının büyücülüğünün bu arzusunda kendini gösterdiğini söylediler. oraya gitmek. Daha sonra çok uykusu geldi ve uykuya daldı; ama biraz uyuduktan sonra bağırdı ve şöyle dedi: 'Mara onun üzerine basıyordu.' Adamları ona yardım etmek için acele etti; ama başını tuttuklarında bacaklarının üzerine bastı ve bacaklarını tuttuklarında başına bastırdı; ve bu onun ölümüydü.'[168]

Bu cadının, kahramanları Walhalla'ya götüren Edda'nın Walkyr'i Hildur olduğuna şüphe yok. Nitekim Vestfalya'da kabusa Walriderske denir. 'Mara'nın Fransızca kabus anlamına gelen sözcükte korunması gerektiği ilginç bir gerçektir.*Cauche-mar* 'cauche' Latince'den geliyor*kireç,*basmak. Cermen folklorunda, birçok isimle anılan bu Gece iblisi, inek kaburgalarıyla dolu bir elek içinde İngiltere'den süzülerek, nüfusun gittikçe kahramanlıktan uzaklaşan bir kısmının sıkıntısına doğru ilerliyor. Neredeyse her zaman 'Mahrt'ın güzel bir kadın olduğu söylenir - hatta bazen bir sevgili istemsizce bir sevgiliye dönüşür - her kırsal yerleşim yeri şeytanın anahtar deliğini durdurarak, basıklıyı çağırarak nasıl yakalandığıyla ilgili hikayelerle doludur. vaftiz adıyla uyuyan ve haç işareti yapan; böyle bir süreçle kötü güzellik insan biçiminde ortaya çıkar ve uyuyan kişiyle evlenme eğilimi gösterir, bu da genellikle kötü sonuçlarla sonuçlanır. Kedilerin, uyuyanların göğüslerine dokunmaya ya da nefeslerine yakın bir yere ısınmaya olan düşkünlüğü, bu hayvanı 'Mahrt'ın yaygın bir şekli haline getirmiştir. Bazen kara bir sinektir

[168]Ben. 228.

boynunda kırmızı bir halka var. Bu iblisin verdiği acıdan daha fazla acı çektiğine inanılıyor ve boşuna kendini yok etmeye çalışıyor.

Vahşi ve göçebe çağlarda derin uyku bir tehlike unsuru olduğundan, insanların kollarının üzerinde uyumasını zorunlu kılan güvenlik, aynı zamanda tek gözü açık uyumalarını da gerektiriyordu. Böylece, hem iblislerin öznel ve nesnel izlenimleri harmanlayarak elde ettiği yoğun canlılık, hem de barbarlar arasında çok sık görülen ve uygar insanlar arasında bilinmeyen, rüyayı gerçeklerden ayırma konusundaki tuhaf beceriksizlik ortaya çıkmış olabilir. Hayal kurma alışkanlığı aslında sanıldığından daha genel görünüyor. Rüyalar entelektüel alacakaranlığımızın her bölgesine, yani yaşamlarımızı çevreleyen okült ve mistik kaynakların yükseldiği gizemin sınır bölgesine musallat olur. Barbar yaşamın gündelik dehşeti, nesiller sonra öldükten sonra, bazı nesneler ya da sesler karşısında özel ve mantıksız ürpertilerle uygar insanların sinirlerini rahatsız etmeye yarar: O zaman nasıl oldu da insanlığın rüyalarına dadanmış olabilirler ki, tıpkı kızı gibi? Bilge Nathan'ın alevlerden kurtarılması, çekişmelerin aralarını geçti

Korku yüzünden sinirleri bozulan,

Ve gördüğü ya da hayal ettiği her şeyde ateş ve alev;

Ruhu uykuda uyanık mı, tamamen uyanıkken uyuyor mu?

Şeytani inançların kaynakları arasında gerçekten de Rüyalar kadar verimli olan çok az şey vardır. 'Uyku büyüsü' diyor Emerson, 'hayatımızın imparatorluğunu hakikatle bölüyor. Bu yumuşak büyücü, birbirlerinin kollarında kilitli yatan iki çocuğu ziyaret eder ve onları geniş zaman aralıklarında, karada ve denizde birbirinden ayırıp taşır. Kalabalıkların hayallerini düşünmek gereksizdir; insanın rüya görmesinin şaşkınlığı devam ediyor; bu tanrılaştırıcı mantığı sessizce terk etmeli ve zamanın, mekanın, kişilerin, şehirlerin, hayvanların önümüzde neşeli ve çılgın bir karmaşa içinde dans ettiği yanılsamaların, gösterilerin tiyatrosu haline gelmeli, gerçek doğanın ilk ve çiçeğini aşan narin bir yaratım olmalıyız. , korkunç hayaletlerle dönüşümlü antik komedi. Ya da saatlerce ve günlerce denizler ve karalar üzerinde yolculuk yapmakla, samimi diyaloglarla, boş ve saçmalıklarla ilgili yorucu eylemlerle meşgul görünüyoruz, hayaletimsi şakalara aldanıyoruz ve aniden hayaletimsi kahkahalarla uyanıyor, bizi azarlıyor gibi görünüyoruz.

soğuk, yalnız, sessiz gece yarısı ve bu aşağılık kaçamaklığın nedenini bulmak için anlamsız saçmalıkların arasında hafızayı karıştırmaktır.'[169]

Yaşlıların ve gençlerin hayallerini şekillendirdikleri ve orada ateşli deneyimlerinin korkulu ve çarpık ama canlı ve gerçekçi bir cisimleşmesini buldukları dönemler her zaman dini heyecanların en kötü dönemleri olmuştur. Büyücülük günlerinde binlerce kişi Cadıların Şabat'larını ziyaret etti, Walpurgis alemlerine inandılar ve dans ettiler, (kalıtsal ortodoks kanon tarafından) kendi süpürgeleriyle kendi bacalarından yukarı taşındılar; ve bugün, aynı hastalıklı hayal gücüyle, kurbanlar kendilerini ya da başkalarını uzayıp giden, havada asılı duran, havada süzülen bir halde görebiliyorlar. Eğer insanlar ne kadar az kişinin gerçekten uyanık olduğunu bilseydi, bu manevi kabuslar çok geçmeden sona ererdi. Çaresiz insanın bir zamanlar sindiği doğal korkular, birbirini takip eden kabuslar nedeniyle şeytanlarına karşı kazandığı tüm gerçek zaferleri aşmış, öyle ki kaba din, Richard Wagner'in ilk trajedisini anlattığı gibi tasvir edilebilir. Karakterlerinden kırk iki tanesini, beşinci perdeyi devam ettirmek için hayalet olarak geri getirmek zorunda kaldı!

İnsan ve hayvan düşmanlarına pusu kuran, tuzakları gizleyen, adımları yanlış yönlendiren, hedefleri yanlış yönlendiren karanlığın tehlikeleri, gaz ışığı ve polis çağında insanların hayal edebileceğinden çok daha gerçekti. Joshua'nın güneşe hareketsiz durmasını emretmesi efsanesi; savaşın üzerine karanlık çöktüğünde Ajax'ın çığlığı: 'Bana görme iznini ver!' karanlığa girerken çocuksu ürpertilerin geldiği bölgeyi anlatın bize. Düşmanın gücünün ulaşamayacağı yerde insan cesaretinin sınırına ulaşılır. Karanlıkta savaşmak intiharla bile sonuçlanabilir. Gözleri bağlı şevkle ilgili bir Alman masalında -uyanmış uyuyan kişinin kedileri cezalandırmak için mobilyalarını yıkması ve kendi dişlerini kırması- trajik örnekler de vardır. Ancak bu gerçek tehlikelerin hiçbiri insan için onların şeytanlaştırılmasından daha gerçek bir kötülük yaratmadı. Bu onun becerisini bir hataya, enerji zayıflığına dönüştürüyordu. Alacakaranlıkta masum bir çalılıktan tanınmayan bir kuyuya çekilmek kötüyse, rünlü veya haçlı bir hayaletle karşılaşıp onun bir suikastçı olduğunu bulmak daha kötüydü. İnsan gölgesiyle kavga ettiğinde anında bunu başarır.

[169]Kuzey Amerika İncelemesi. Mart 1877.

korktuğu iblis; gulyabani gibi felçli gücünü besliyor, vampir gibi kanını emiyor ve gölge olmayan kötülüğe silahsızlandırılıyor. 16. yüzyılda Norveç'te yürüyen İskoç Sinclair, Wiblungen'deki anıtını, kendi cesareti veya gücünden çok, gece ve gündüz kanatlarında bir casus olarak kendisinden önce geldiğine inanılan saksağanlara borçludur.

Bir bakıma şekilleri ne olursa olsun tüm iblisler gecenin kadim yavrularıdır. Zihinsel karanlık, hatta içteki ahlaki karanlık, bilinmeyen şeylerin kendilerini iblis olarak şekillendirdiği fantazmagoriyi sağlar. Esav zaten barışmıştır, ancak suçlu Yakup'un yine de bir Korku hayaleti olarak şafak vaktine kadar onunla güreşmesi gerekmektedir. 'Doğanın Gece Tarafı' üzerine zaten bir çalışma yazıldı, ancak karanlığı koruyan türden hangi canavarların yaratıldığının öyküsünü anlatmak için ciltler dolusu bir çalışma gerekir. İnsanın, ışığı ve görüşü olması gereken hayal gücünden kendisi için yarattığı karanlık ne kadar büyüktür! Zamanımızın sözde 'din'inin çoğu, ayrıntılı şeytan kültürü ve zihinsel Walpurgis gecelerinin yapay olarak korunmasından başka bir şey değildir. Nott (Gece), Edda'nın ilk önce Hrimfaxi (don yeleli) adlı atına bindiğini, atının her sabah rotasını bitirdiğinde kuyruğundan düşen köpükle toprağı ıslattığını söylüyor. Günün atı -Skinfaxi ya da Shining-yele- onu sıkı bir şekilde takip etse de, köpükler onun ateşleriyle hiçbir şekilde sönmüyor. Eski hayallerin köpüğü, ortaçağ ayinlerimizde hala varlığını sürdürüyor ve hatta sunak mumlarının yanabilmesi için gün ışığının kapatıldığı veya ışığı sevmeyen her şey için gerekli koşulların hazırlandığı diğer karanlık seanslar için bile yeniden düşüyor.

Karanlık Çağlar dediğimiz dönem aslında ruhsal olarak ışıkların kısıldığı sürekli bir seanstı. Hayır, insanoğlunun batıl inançları, ayı ve yıldızları yalnızca mavimsi gece şeritlerine dönüştürebildi ve karanlığın, Karanlıklar Prensi'nin - ya da Başta Yokluğun - çevresinde uçuşan fantastik şekiller halinde görünür olmasına yetecek kadar ışık sağladı! Zamanımızın teosofik spekülasyonlarının ne kadarı bu karanlığın yapay olarak korunmasından ibarettir? Gelecekte üniversitelerden yarasa kanatlarıyla uçuşanların ne kadarı, en saygın yarasaların bile şimdi en çok gece yarısı yavrularını okuyabildikleriyle aynı hayretle okunacak.

Burton'ın 'Melankoli Anatomisi' gibi kitaplarda huzur içinde uyuyabilir misiniz? 'Miraldus'un Ambulones adını verdiği, gece yarısına doğru büyük fundalıklarda ve ıssız yerlerde dolaşan, (diyor Lavater) insanları yollarından çeken ve onları bütün gece bir yoldan veya oldukça uzak bir yoldan yönlendiren bazı ruhlar vardır' diyor. onların yolunu kapat. Bunların çeşitli yerlerde çeşitli isimleri var. Onlara genellikle Pucks diyoruz. Asya'daki Lop çöllerinde, Venedikli M. Paulus'un seyahatlerinde okuyabileceğiniz gibi, yürüyen ruhlara dair bu tür yanılsamalar sıklıkla algılanır. Şans eseri bir kimse arkadaşlığını kaybederse, bu şeytanlar ona ismiyle seslenir ve onu baştan çıkarmak için arkadaşlarının sahte seslerini çıkarırlar. Lavater ve Cicogna'da bu türden ruhların ve yürüyen şeytanların çeşitli örnekleri vardır. Bazen insanları düşürmek için yol kenarında otururlar ve atlarını tökezletip ürkütürler (Nubrigensis'teki şeytanları görme konusunda özel bir zarafete sahip olan o kutsal adam Ketellus'un anlatımına göre); ve eğer bir adam tökezlediği için lanet okur ve atını mahmuzlarsa, buna yürekten sevinirler.'

Macallum'un Kudüs Kuşatması ile ilgili canlı ve yaratıcı bir tablosunu incelerken, diğer ziyaretçilerin Josephus'un anlatısını takiben sanatçının belli belirsiz tasvir ettiği havadaki alametleri az çok kolaylıkla keşfettiğini gözlemlemek beni çok ilgilendiriyordu. O olaydan önce görüldüğü söylenen savaş arabaları ve atlılar burada belli belirsiz bulut hatlarıyla hafifçe karışmıştı; ve sanatçının arkadaşlarından bazıları onları, belki de sanatçının gözündeki izlenimden daha büyük bir netlikle görürken, diğerlerinin şekilsiz buhardan başka bir şey görmeleri pek mümkün değildi, ancak elbette hepsi bunların olduğu konusunda hemfikirdi. orada ve oldukça iyi.

Öyle görünüyor ki, Londra'daki bir stüdyoda, tarihte öznel anlamda doğal olacak kadar normal hale gelen hava ordularının veya avcıların vizyonlarıyla havayı ve gökyüzünü fresklemek için gereken tüm zihinsel pigmentler mevcuttu. 1763 yılında, kendisine Theophilus Insulanus adını veren bir yazar, Edinburg'da İkinci Görüş üzerine bir kitap yayınladı; bu kitapta, olayları meydana gelmeden önce görmenin var olduğuna inandığı gücün yüzden fazla örneğini anlattı ve bu sırada, elbette onlar yoktu. Bunları okurken hepsinin aslında tek ve aynı hikaye olduğunu ve kullanımdaki görüntünün çok farklı olduğunu görmek zor değil.

aslında ikinci; çünkü hem yaratıcı hem de okuma yazma bilmeyen erkek ya da kadın, beşikten mezara kadar soludukları tüm havayı dolduran geleneksel batıl inançlardan ve hayalet hikayelerinden miras kalan ikinci ve çok sayıda göze sahiptir. Zihin bu durumdayken, hayaletleri ve illüzyonları başlangıçta ihtişamı çağrıştıran ve besleyen aynı doğa, hiçbir açıklama yapmadan ışık ve gölge, bulut ve serap karışımlarıyla yoluna devam eder. Gölgeli formların, zihinsel mağaranın karanlık putlarına mekiklerini fırlatıp, birlikte yarı uyanık zihnin etrafında ince büyüler örmelerini asla istemeyiz.

1743 yılında Cumberland'daki Souter Fell dağında görülen bazı hayaletler nedeniyle tüm Kuzey İngiltere ve İskoçya alarma geçmişti. Dağ yaklaşık yarım mil yüksekliğindedir. Bir yaz akşamı, yarım mil ötedeki Wilton Hall'dan bakan bir çiftçi ve hizmetçisi, çok dik olan dağ yamacında atları kovalayan bir adam ve bir köpeğin figürlerini gördü; ve ertesi sabah ceset bulmayı umarak oraya gittiler ama bulamadılar. Yaklaşık bir yıl sonra, aynı kişilerden biri olan hizmetçi tarafından aynı dağ yamacında bir atlı birliği at sürerken görüldü ve o da daha sonra hava birliklerini gören diğerlerini çağırdı. Bir yıl geçtikten sonra yukarıdaki görüntü, onu gören iki kişi tarafından bir hakim huzurunda doğrulandı. Olay, İsyan'ın arifesinde, atlıların egzersiz yaptığı sırada meydana geldi ve aynı zamanda Sınırdaki halkın zihninin oldukça heyecanlı bir durumda olduğu varsayılabilir.

Kimliği kesin olarak doğrulanan bu olayda ne görüldü? Bir şey görüldü mü? Kimse söyleyemez. Bir tür serap oyunu olabileceğine inanmamız açıktır. Tamamen havadan gelen yankılar olduğu gibi, göz için havadan yansıtıcılar da vardır. Öte yandan görüntü, dünya mitolojisinde geçen hayalet alaylara o kadar benziyor ki, yaklaşan çekişmeyi duyurmak için Avallon'dan çıkanın Kral Arthur'un birliği olmadığından asla emin olamayız. Akşamın alacakaranlığında yamaç boyunca birbirini kovalayan birkaç yünlü, garip şekilli bulut, ikinci görüşü yaratmaya fazlasıyla yeterli olurdu ve zamanın tehlikesi, onu hatırı sayılır sayıda kişiye göstermek için gereken tüm İkinci Görüş'ü kolayca sağlayabilirdi. Bu tür sorularda çok küçük bir durum—

belki bir cümle, bir isim olasılıklar dengesini değiştirebilir. Bu nedenle, az önce anlatılan örnekte, görüntünün Souter Fell'in dik yamacında görüldüğü belirtilebilir.*Düşmüş*Drachenfels'te olduğu gibi bir tepe veya dik bir kaya anlamına gelir. Ancak Souter'e gelince, her ne kadar Bay Robert Ferguson'un söylediği gibi bu kelime aslında koyun anlamına gelse de,[170]İskoçya'da, o bölgenin masalsı devleriyle bağlantılı olarak 'ayakkabıcı' olarak kullanıldığına rastlanıyor. On yedinci yüzyılda Sir Thomas Urquhart, Cromarty'nin 'Soutar' adı verilen iki burnunun geleneği olarak, bunların yoldaşlarına ayakkabı ve ayakkabı sağlayan iki devin iş tabureleri olduğunu anlatır. Yalnızca bir takım alet edevatları olduğundan, bunları, burunların yalnızca iki mil uzakta olduğu rıhtımın açıklığı boyunca birbirlerine fırlatıyorlardı. Zaman içerisinde ustalar tarafından taburelere kunduracı Soutar ismi miras bırakılmıştır. İsmin yavaş yavaş kendisini bu muhteşem ırka bağlayan gelenekler taşıyan diğer yerlerle ilişkilendirilmesi ve bu şekilde Souter Fell'in (ilk zamanlardaki anlamından dolayı Devler Tepesi ile hemen hemen aynı olan ve 1743-44'te bile korunan) olması ihtimal dışı değildir. Bir isyan zamanında Sınırcılar'da hayranlık uyandırmaya yetecek kadar eski tekinsiz çağrışımlar. Bu nedenle görüntü, antik Hindistan'ın mitolojik göklerinden ta bu yolu kat etmiş olan ışık tarafından görülebiliyordu: büyük ölçüde öznel - rüyalar ve rüya görenlerin yapıldığı şeyler gibi - şüphesiz dış bulutlar, şekiller ve gün batımı sonrası kızıllıklar yeterince vardı. herhangi birinin yokluğu*fata morgana*gözlerinde saklanan kurnaz sanatçıya tuval ve pigment sağlamak.

Eski bir masalda, sık sık katledilen Vampir-yarasa, dokunaklı bir şekilde, vücudunun üzerine güneş ışığının değil, yalnızca ay ışığının düşeceği bir yere yatırılmasını ister; yalnızca bu! Ancak kaçak içkinin altında her zaman yeni bir hayat kazanır. Hiçbir iblisin mutlak karanlığa ihtiyacı yoktur, ancak içinde yaşamak için yarı karanlığa ihtiyaç vardır: Bir şeyi ortaya çıkarmak için yeterli ışık, ancak onun doğasını tanımlamak ve ortaya çıkarmak için yeterli olmayan ışık, masal ve fantezinin yarasa gözleri için gerekli olan şeydir. bir serçeden vampir ya da yel değirmeninden bir dev yaratabilir.

*Cazibe!*Sanatçıların ve şairlerin bu sözü muhteşem bir tarihe sahiptir; bazen gözün herhangi bir nesneye verdiği büyüyü ifade eder; ya da Wordsworth'ün deyimiyle 'karada ya da denizde hiçbir zaman olmayan ışık.' Ama hiçbir sanatçı

[170]Çok değerli eseri 'Cumberland ve Westmoreland'daki Kuzeyliler'de. Longman'lar. 1856.

ya da şair, basit terimin tam doruğuna ulaştı; bu, Emerson'un 'Kelimeler fosil şiirdir' sözünü çok iyi örnekliyor. Cambridge'den Profesör Cowell şöyle diyor: 'Glám, ya da yalın haliyle *Glamr,* aynı zamanda Ay'ın şiirsel bir adıdır. Aslında antik literatürde geçmez ama Nesir Edda'daki sözlükte Ay için çok eski kelimeler listesinde verilmiştir.' Vigfusson sözlüğünde şöyle diyor: 'Bu kelime, Scot'la özdeşliği nedeniyle ilginç. *Cazibe* bu da şunu gösteriyor ki, hikaye *Işıltı* İskoçya ve İzlanda'da yaygındı ve bu, Grettir'den (1014 yılında) çok daha eskiydi.' Hayalet ya da Goblin Cazibesi açıkça ay ışığının cahil gezgin üzerindeki yanıltıcı ve hain etkilerinin kişileştirilmesinden ortaya çıkmış gibi görünüyor.

Quale per incertam lunam sub luce maligna,

Sylvis'teyiz.

Şimdi, ilginç bir eski Sanskritçe kelime var: *Glau* veya *güzel*, tüm eski yerel sözlüklerde 'ay' anlamına geldiği açıklanmaktadır. Ya 'zayıflayan' ya da gündelik anlamda 'karanlık hale getiren' olarak alınabilir.

Erken ortaçağ şairi Bhása'nın (yedinci yüzyıl) aşağıdaki satırları, ay ışığının aldatıcı karakterini Hindu bakış açısıyla gösterecektir. Güçlü ve vahşi İskandinav hayal gücü, korkunç ve kasvetli olandan zevk alır: Hindu, insan yaşamının daha ılımlı ve daha sessiz yönleri üzerinde durmayı sever.

'Kedi ay ışınlarını su dolu bir kabın içinde yalar, onların süt olduğunu düşünür; fil ise ağaçların arasından geçen ay ışınlarının nilüfer sapının lifleri olduğunu düşünür. Kadın yatakta yatarken ay ışınlarını kapıyor ve onları muslin giysisi sanıyor: ah, ışıltısıyla sarhoş olan ay nasıl da şaşkına çeviriyor tüm dünyayı!'

Şüphesiz bundan taklit edilen benzer bir pasaj da alıntılanıyor:

Şaşkına dönen çobanlar, sütün aktığını düşünerek kovaları ineklerin altına koyuyorlar; kızlar da beyaz olduğunu düşünerek mavi nilüfer çiçeğini kulaklarına takarlar; dağcının karısı hünnapı kaptı

meyve, inci konusunda açgözlü. Yoğun bir şekilde kümelenen ay ışınları kimin aklını karıştırmaz ki?'[171]

Magnússen ve Morris (Londra, 1869) tarafından tercüme edilen, kahraman Grettir arasındaki mücadeleyi konu alan İzlanda efsanesinde destan, sanki filologlara danışılmış gibi arkeolojik bir manzara sunar. 'Dışarıda parlak ay ışığı vardı ve akıntı kırılmıştı, bazen ayın üzerine çekilmiş, bazen de ondan uzaklaşmıştı; ve Glam düşerken aydan bir bulut uzaklaştı ve Glam ona dik dik baktı.' Kahraman, dev Hayalet'in bu parıldayan gözlerini gördüğünde, bu gözlerde şeytani bir yetenek hissetti ve kısa kılıcını çekemedi ve 'evi ile cehennemin çok yakınında' yatıyordu. Güçlü'nün gücünün yarısını çalan ayın bu yarı ışığı, Glam'in lanetinde tekrarlanıyor: 'Benimle tanışmak için fazlasıyla hevesliydin, Grettir, ama senden olumlu bir sonuç alamasa da buna şaşmamalı. Ben; ve sana şunu söylemeliyim ki, benimle tanışmamış olsaydın sahip olduğun gücün ve erkekliğin yarısına artık sahipsin; bundan önce sahip olduğun gücü artık senden alamayabilirim; ama şunu söyleyebilirim ki, asla şu andan daha güçlü olamayacaksın... bu yüzden bu tuhaflığı üzerinize yükledim, o günlerde bu gözleri gözlerinizle görmek için ve yalnız kalmakta zorlanacaksınız - ve bu seni ölüme sürükleyecektir.'

Ay iblisinin gücü yapabileceği illüzyon büyüsüyle sınırlıdır. Şu anda gizleniyor; bir güneş ışınının 'kısa kılıcı' solgunlaşır, başını keser. Ancak Glam soğuk kömürlere kadar yakıldıktan ve külleri 'koyun otlaklarının veya insanların yollarının en az olduğu yerde' bir hayvanın derisine gömüldükten sonra, kahramanın gözleri büyülendi. 'Grettir bu durumun öfkesinin artık daha iyiye gittiğini, eskisinden daha da kötü durumda olduğunu ve tüm sorunların olduğundan daha kötü olduğunu düşündüğünü söyledi; ama en büyük değişikliği burada buldu, karanlıkta o kadar korkutucu bir adam haline geldi ki, gece çöktükten sonra hiçbir yere tek başına gitmeye cesaret edemedi, çünkü o zaman her türlü dehşeti görüyor gibiydi. Ve bu o zamandan beri bir atasözü haline geldi; Glam, her şeyi olduğu gibi görenlere göz verir ya da Glamsight verir.'

Okurken, insanın gözleri kısa bir an için bile ihtişamdan arınabilseydi, bu dünyanın nasıl görüneceğini merak edebilirdi. Ayın kendisinde bile

[171]'Filoloji Dergisi', vi. Hayır. II. Profesör Cowell'ın Cazibe Kelimesi ve Cazibe Efsanesi Üzerine.

insan boşuna bakmaya çalışır: Hindu ve Zulu'nun bir tavşan gördüğü yerde, Arap bir yılanın kıvrımlarını görür ve İngiliz bir adam görür; ve bu çeşitli ırkların en zekileri, ilkel atalarının gördüklerinden başka bir şeyi ayda görmekte zorlanacaklardır. Ve Merlin gibi en bilgelerin, büyüleri kendilerinden örülmüş bir Vivien tarafından bir hava hapishanesinde ne kadar sıkı bir şekilde bağlandığına dair bu küçük ipucu, eğer onu takip etmeye cesaret edebilseydik, bizi çok uzaklara taşıyabilirdi. Dr. Johnson bilinçsizce şunu gözlemledi: 'Ay'ın kaba felsefe üzerinde büyük etkisi vardır.' Çevremizde ne kadar çok ay teolojisi var, öyle ki çoğu kişi beşikten mezara kadar ne doğayı ne de kendisini net bir şekilde göremiyor! Carlyle, Coleridge'in 'peygamberlik kaçak içkisinden' ve bunun zavallı John Sterling üzerindeki etkisinden bahsederken Glam masalına çok yakından geldi. 'Eğer şişelenmiş kaçak içki*olmak*aslında madde mi? Ah, insan bir kiliseyi inanılmaz bulurken ona da inanabilir mi?... Yaslı genç bayan*sahip olmak*o zaman perdeyi kaldırın!... Hastalıklı bir şekilde yayılan Coleridge tarafından mayalanan bir yaşamın kaosuna atılan aşkın ay ışığı, orada sihirli bir şekilde hareket edebilir ve bölünmeler, kasılmalar ve hastalıklı gelişmeler üretebilir.' Carlyle'ın hafızasında, Mezmurları Galce'ye çeviren Rahip Robert Kirk'ün eski İskoç baladının çınladığını hayal etmek mümkün; kendisi Aberfoyle'da geceliğiyle yürürken 'neşesiz Elfin çardağına kaçırılmıştı. '

Gece ile gündüz arasındaydı

Peri kralının gücü olduğunda.

Geceliğin parçası bizi çoktan beyite hazırlamış olabilir; hatta belki de Sterling'in bir zamanlar her mahallede devriye gezerken gördüğü, ancak sonunda teslim olduğu 'kara ejderhanın' cübbesiyle mistik bir bağlantısı bile vardır.

Karanlık bir gecede Dartmoor'da dolaşan ve ayakları bir çukurun kenarından kayan bir adamın hikayesi anlatılır. Korkunç uçurumun üzerinde asılı duran bir ağacın dalını yakaladı, ancak yere ulaşamadı ve yardım için çığlık attı. Sesi kesilinceye kadar bağırmasına rağmen kimse gelmedi; ve gri ışık ayaklarının sağlam zeminden yalnızca birkaç santim uzakta olduğunu ortaya çıkarana kadar orada acı içinde asılı kalmaya devam etti. İnsanı horoz ötüşüne kadar bağlayan başlıca iblisler bunlardır. Boşa giden kaygılar bunlardır

aynı zamanda insanın ahlaki ve entelektüel gücünü de yok eder ve gerçek terörden sağlam zemine çıkmak yerine, zamanının gerekli biliminin onu dipsiz bir çukurda ayakta tutan kırılgan bir görev süresinin kesilmesi olduğunu düşündüğü için huzurunu katleder.

CBÖLÜM11.DKOLAYLIK

Veba Hayaleti—Şeytan Dansları—Yok Eden Melekler—Astrolojide Ahriman—-Satürn—Şeytan ve İş—Set—Ölümcül Yedi—Yakseyo—Singhalese Pretraya—Reeri—Maha Sohon—Morotoo—Luther Hastalık-iblisleri hakkında—Gopolu—Madan —Rusya'daki sığır-iblisi—Bihlweisen—Saban.

Doğuda tanıdık bir masal, korkunç bir hayaletle karşılaşan birinin, sorusuna yanıt olarak şöyle yanıt verdiğini anlatır: 'Ben Veba'yım; on bin kişinin ölü yattığı bu şehirden geldim: binini benim tarafımdan, geri kalanını öldürdüm. Korku.' Belki bu hikaye bile veba ile korku arasındaki ittifakı tam olarak anlatmıyor; çünkü salgın hastalıkların Doğu'da güçlerini büyük ölçüde korudukları şüphe götürmez çünkü bunlar, insanın ne önleyebileceği ne de iyileştirebileceği, karşısında yalnızca sinip dua edebileceği ölümcül gücü olan iblisler olarak korku aracılığıyla kişileştirilmişlerdir.

Canterbury'deki misyoner okulunda genç adamlar kendilerini 'kafirlere' tıbbi açıdan yardım etmeye hazırlıyorlar ve böylece bir ellerinde materia medica, diğer ellerinde ise belaları Yehova'nın ya da Tanrı'nın cezaları olarak bildiren gökten gelen yanılmaz bir vahiy ile yola çıkıyorlar. meleği veya Şeytan'ı yok etmek ve hastalıkları iyileştirmek, Tanrı'nın kıskançlıkla saklı tuttuğu tekel.[172]

Hastalıkların şeytanlaştırılması harika değil. Düşünceli beyinler için bilim bile, insanlığı etkileyen pek çok rahatsızlığı, özellikle de çocukların başına bela olan normal hastalıkları, kalıtsal şikayetleri ve enfeksiyon ve bulaşmaya karşı tuhaf yatkınlıkları çevreleyen gizemi çözememiştir. Kısmi de olsa gerçek bir gözlem, ilkel insana birçok hastalığın belirtileri ile henüz kendisinin bir örneğini göremediği gizemli evren arasında bir bağlantı olduğunu düşündürür. Bu tür bazı sorunların yaşandığına dair belirtiler vardı.

[172]2 Kron. xvi. 12; 2 Kral xx.; Markos v.26; James v. 14; & c., & c. Katolik Kilisesi, Aziz Yakup'un hastalar için dua ve kutsal yağlama reçetesini ancak tıbbi yardım (Asa bunu Rab'be tercih ettiğinde öldü) başarısız olduktan sonra uygular;*yani*aşırı birleşme. Castelar, Toplantının Pius IX'u seçtiğini belirtiyor. Vatikan yerine Quirinal'de oturuyordu, 'çünkü her yerde Kutsal Ruh'un ilhamını umarken, sarayda olmasından korkuyordu'*aynı düzeyde mükemmel*İlahi ilhamlar ateşin akıntısını yeterince ortadan kaldıramaz.' 'Tuhaf Halk'ın hastalık durumunda Yeni Ahit'teki emirlere itaat etmeleri nedeniyle açılan davalar, protestan çağının eşit ikiyüzlülüğünün kayda değer bir örneğini sunuyor. İngiltere, İncil'i ilahi bir vahiy olarak 150 farklı dilde dağıtmıştır; Londra'da ise bir mezhebi, en basit emirlerinden birine itaat ettiği için cezalandırıyor.

mevsimlerle, dolayısıyla mevsimlerin göksel yöneticileriyle, gündüzleri vuran güneşle, geceleri ayla bağlantılıydı. Güney Hindistan'daki Şeytan danslarını anlatan Profesör Monier Williams, aralarında, salgın hastalıklar yaygın olduğunda, onlara neden olduğu varsayılan kötü ruhları, onları içeri girmeye teşvik ederek uzaklaştırmak için istisnai önlemlerin alınması gerektiğine dair bir fikrin var gibi göründüğünü söylüyor. bu vahşi dansçılara karışırlar ve böylece dağılırlar. Seylan'da tifüs ateşinin biçimlerini ve aşamalarını canlandıran üç adamın yaptığı bir dansa tanık oldu.[173]Bu danslar muhtemelen, çeşitli bükülmelerinin gezegenlerin hareketlerini tekrarladığı varsayılan İran'daki dervişlerinkiyle aynı fikir sınıfına aittir. Bunlar iyi yıldızların ruhlarının dualarıdır, kötü yıldızların ise tesellileridir. Bu tür yıldız ve gezegensel etkilere olan inanç dünyanın her yerine yayılmış ve astrolojik dansların ortaya çıkmasına neden olmuştur. 'Gebelin menüetin olduğunu söylüyor*dans eğik*Apollon'un eski rahiplerinin tapınaklarında yaptıkları gösteri. Bu dansta anlatılan çapraz çizgi ve iki paralelin burçları simgelemesi amaçlanmıştı ve onu oluşturan on iki adım, on iki burcu ve yılın aylarını temsil ediyordu. Mayıs Direği ve Cotillon etrafındaki dansın kökeni aynı. Diodorus bize Apollon'un danslara hayran olduğunu ve tanrının Iona adasında bütün gece dans ettiğini anlatır. Aziz Thomas Hıristiyanları çok geç bir güne kadar ibadetlerini danslar ve şarkılarla kutladılar. Calmet, Kudüs'teki tapınakta dans eden kızların olduğunu söylüyor.'[174]

Ay'ın gelgitler üzerindeki etkisi, neden olduğu uykusuzluk, delilerin ara sıra gelen ışığı altında huzursuzluğu ve ay ışığının bu tür ihanetleri, daha önce ele aldığımız gibi, ıssız uydumuzu şeytanlarla doldurdu. Ay efsaneleri, ay ışığına ilişkin bazı sağlam temellere dayanan şüpheleri süsledi. Anne, ay ışığı ile küçük Endymion'u arasındaki perdeyi çekiyor, ancak bu, azalan ayda, öpücüğü gençliğin güzelliğini yok edebilecek acı çeken bir Selene gördüğü için değil. Sadece hayatta kalmak 'yeni aya boyun eğmektir': 'delilik' hakkındaki birçok efsaneye kadar izi sürülebilen bir coşkunluk, aralarında sanırım Delilah da var.

[173]Londra 'Times', 11 Haziran 1877.
[174]'İnsanlık: Kökenleri ve Kaderleri' (Longmans, 1872), s. 91. İspanya Katolik Kiliselerindeki kutsal dansların açıklaması için ayrıca Voltaire'in Sözlüğüne bakınız.

("bitmiş"), kucağında güneş enerjisi olan Samson'un bukleleri kesilmiş, ona yalnızca "ay çarpması"nın kör yıkıcı gücü bırakılmıştır.

Yahudilerin tamamen Sami teorilerinde, hastalıkların Yehova'nın gazabına atfedildiğini ve bunların tedavisinin de O'nun merhametli ruh haline atfedildiğini görüyoruz. 'Yehova belalarını ve soyunun belalarını harika yapacak; ... Mısır'ın korktuğun tüm hastalıklarını başına getirecek.'[175]Dagon'a tapınanları vuran emerodlar doğrudan Yehova'nın eline atfedildi.[176]İran'ın Yahudiler üzerindeki tam nüfuzundan önce gelen bu belirsiz derecedeki doğal ikici gelişmede, Mısır'ın ilk doğan çocuğunun vurulması, Sennacherib'in ordusunun boşa harcanması ve veba salgını gibi anlatılarda olduğu gibi, hastalıkların etkisi Yehova'nın bir meleğine devredildi. Davut'un günahı nedeniyle İsrail'e gönderildi. Bu meleğin bir hastalık iblisi olma yolunda ilerlemesinde, Saul'un hipokondrisinde görüldüğü gibi bir belirsizlik aşaması buluyoruz. 'Yehova'nın ruhu Saul'dan ayrıldı ve Yehova'dan gelen kötü bir ruh onu rahatsız etti.'[177]

Bütün bu belirsizlikler İran düalizminin etkisiyle ortadan kalktı. Eyüp Kitabında hastalıkların ve vebaların tamamen güçlü bir ruha, tamamen oluşmuş bir muhalif hükümdara aktarıldığını görüyoruz. Eyüp kitabının ilk bölümünde kendilerini Yehova'nın huzuruna sundukları söylenen 'Tanrı'nın oğulları', otuz sekizinci bölümde yaratılıştan sevinçle bağıran yıldızlar olarak tanımlanabilir. Şeytan, Pers planisferinin Ahrimanik tarafında yer alan gezgin veya kötü niyetli gezegendir. Bu ülkenin kozmografik teolojisinde Hürmüz altı bin yıl hüküm sürecek, ardından Ehriman da benzer bir süre hüküm sürecekti. Bu spekülasyonun ahlaki çağrışımları başka bir yerde tartışılmıştır; burada sadece planisferik anlayışın etin mirasçısı olduğu hastalıklarla ilişkisine işaret etmek gerekiyor. Ahriman, Zendavasta'nın 'yıldız-yılanı'dır. 'Paris bu dünyayı ıssız bıraktığında ve evreni istila ettiğinde; yıldız-yılanın kendisi için gök ile yer arasında bir yol açtığı zaman' vb.; 'Ehrimen yeryüzünde başıboş gezindiğinde, kim alırsa bıraksın

[175]Tesniye. xxviii. 60.

[176]1 Sam. v.6.

[177]1 Sam. xvi. 14. Bölümde. xviii. 10'da, bu kötü ruhun Elohim'den çıktığı söyleniyor; bu fark, 'Elohim ve Yehova' ile ilgili bölümümüzde tam olarak izlenen, Yehova'nın ahlaki bir yöneticiye doğru evriminde bir sonraki adımı gösteren bir farktır.

yeryüzünde süzülen bir yılanın şekli; Kurt şeklini alan yeryüzünde koşsun ve şiddetli kuzey rüzgarı zayıflık getirsin.'[178]

Hürmüz'ün şafağı Nisan ayına denk gelir. Güneş, kışın ölümünden kuzunun (Bizim Koç burcumuzun) işaretiyle geri döner ve bundan sonra her ay, Rahman'ın saltanatının bin yıllık saltanatına karşılık gelir. Eylül ayı Bakire ve Çocuk tarafından gösterilir. Ahriman'ın karanlık bölgesine, evrenin idari bölgesi Terazi'nin yanından geçer; bu, Şeytan'ın elinde görünen dengelerin aynısıdır. Yıldız-yılan, Bakire ve Çocuk'a üstün gelir. Daha sonra her ay, Ahriman'ın saltanatının bin yılına karşılık gelen akrep, at adam, keçi vb. aylarını takip edin.

Bu şema bir yandan soğuk iblislerine, diğer yandan ahlaki kötülüğün dünyaya girişi ve hakimiyetine tekabül ederken, dünyadaki hastalıkların başlangıcı da Altın Çağ'ın geçtiği bu yedinci bin yıla atfedilmiştir. Pek çok çeşide göre, kışın derinliğine keçinin ya da Sirius'un, Seth'in, Satürn'ün, Şeytan'ın ikametgahında ulaşılır. Ve bunlar, çeşitli adları altında, astrolojinin büyük 'talihsizliği'ni oluşturuyor; ihtiyar Culpepper, babalarımıza fazlasıyla talimat vermişti. 'Genel olarak şunu düşünün*Satürn*eski, yıpranmış, yorgun ve bu dünyada değeri pek bilinmeyen bir gezegendir; uzun ve yorucu hastalıklara, bol miktarda üzüntüye ve bir araba dolusu şüphe ve korkuya neden olur; doğası soğuk, kuru ve melankoliktir. Ve şuna özellikle dikkat edin, Satürn bir Tutulmanın Lordu olduğunda (çünkü kendisi bu Tutulmanın Lordlarından biridir), geri kalan tüm gezegenleri yönetir, ancak kimse onu yönetemez.*Melankoli, insan vücudundaki tüm mizahlardan oluşur, ancak melankolinin mizahı yoktur.*Kıskançtır, öfkesini uzun süre korur ve çok az konuşur, ancak konuştuğunda amacına uygun konuşur. Derin düşüncelere sahip bir adam; insanlar uyurken fesat hazırlayacak; takdire şayan bir hafızası var ve bugüne kadar nasıl olduğunu hatırlıyor*William*Piç onu taciz etti; köle olmaya dayanamaz; fakirlerle fakirdir, korkaklarla korkaktır; Üstlere karşı fesat hazırlıyor, onlara karşı fesat hazırlayanlarla; Ona iyi bakın, Avrupa'nın Kralları ve Yargıçları; bu Tutulmanın etkilerinde neler yapabileceğini size gösterecek; o yaşlı ve bu nedenle

[178]Bondesch, ii. s. 158, 188. Astrolojik teorilerin ve planisferlerin resimlerinin kapsamlı bir incelemesi için bkz. 'İnsanlık: Kökenleri ve Kaderleri' (Longmans, 1872).

büyük deneyime sahip ve tehlikeli öğütler verecek; ancak yavaş hareket eder ve bu nedenle daha fazla yaramazlık yapar; tüm gezegenler doğalarını ve güçlerini ona katıyorlar ve o kötülük yapmaya kalkıştığında bunu bir amaçla yapacak; ne o diğer Gezegenlerin arkadaşlığını önemsiyor, ne de geri kalan Gezegenlerin hiçbiri onun arkadaşlığını önemsiyor; o kısır bir Gezegendir ve bu nedenle kadınlardan hoşlanmaz; Vebayı getirir; o, dünyanın meyvelerini yok eder; Işığını Güneş'ten alır ama yine de onu ona veren Güneş'ten nefret eder.'[179]

Bundan birçok çağ önce Hindistan'da, astronomik olarak dokuzuncu gezegen, mitolojik olarak iblis Rahu'nun kuyruğu olan, daha önce söylendiği gibi (s. 46) ikiye kesilmiş, kuyruklu yıldızların, meteorların ve göktaşlarının üretken kaynağı olduğu varsayılan Ketu'nun dehşeti Hindistan'da başladı. kayan yıldızlar, aynı zamanda hastalıkların da habercisidir. Bu Ketu veya ejderhanın kuyruğundan Arunah Ketavah (Kırmızı Ketus veya hayaletler) doğdu ve Ketu neredeyse hastalık için başka bir kelime haline geldi.[180]

Yahudiler gibi, Perslerin de doğruladığı, İyi ile Kötü arasındaki onikilik sürenin tam olarak bölünmesinden güçlü bir şekilde etkilenen onlar, Yehova'nın nihai üstünlüğünü asla gözden kaçırmadılar. Her ne kadar Şeytan yavaş yavaş gönüllü bir kötülük dehası haline gelmiş olsa da, Eyüp'ün durumunda olduğu gibi yine de acı çektirmek için izin almak zorundaydı ve Pavlus'un yaşamı boyunca, ilk kez Pavlus'un ileri sürdüğü 'ölüm gücü'nden hâlâ mahrum kalmış görünüyor. İbranilere Mektup'un bilinmeyen yazarı.[181] Şeytanın özel makamı, hastalık salgını olarak görülüyordu. Pavlus ensest içeren Korintosluyu 'bedeni yok etmek için' Şeytan'a teslim etti ve aynı zamanda birçok kişinin hastalığını ve ölümünü onların değersiz iletişim kurmalarına bağladı.[182]Ayrıca, kendi ahlaki avantajına yönelik olmasına rağmen, kendi 'bedenindeki dikenin' 'Şeytan'dan gelen bir melek' olduğunu da kabul eder.[183]

[179]'Felaket Magnatum: veya Monarchie'nin Düşüşü. Sulh Hakimlerine Bir Uyarı, 29 Mart 1652 tarihli Sünne Tutulması'ndan alınmıştır. Etkilerin Belirlenmesine İlişkin Olası Bir Varsayımla birlikte.' İle*Niş. Culpeper*, Gent., Stud. Astrol'da. ve Phys. Dan. ii. 21, 22:*Zamanları ve mevsimleri değiştirir; Kralları tahttan indirir ve yerine Krallar koyar; Bilgelere bilgelik verir ve anlayışlı olanlara bilgi verir; derin ve gizli şeyleri açığa çıkarır; karanlıkta olanı bilir ve ışık onunla birlikte yaşar.*Londra: Basılmıştır*T.Vere*Ve *Nath. Brooke,*Old Baily'de ve Cornhil'deki Angel'da, 1652.'

[180]Böhtlingk ve Roth'un Sözlüğüne bakın.

[181]İbranice. ii. 14.

[182]1 Kor. v.5; xi. 30.

[183]2 Kor. xii. 7.

Bir tövbe Mezmurunda (Asur) şöyle yazıyor:—

Ey Rabbim! günahlarım çok, suçlarım büyük; ve tanrıların gazabı beni hastalıkla, hastalık ve kederle boğdu.

Bayıldım ama kimse elini uzatmadı!

İnledim ama kimse yaklaşmadı!

Yüksek sesle bağırdım ama kimse duymadı!

Kulunu yüzüstü bırakma ya Rabbi!

Büyük fırtınanın sularında elini tut!

İşlediği günahlar onları iyiliğe çevirir.[184]

Bu Mezmurun, ölümü ilahi bir gazabın ziyareti olarak gören İngiliz cenaze törenlerinde pek yeri yoktur. Böyle bir düşüncenin hakim olduğu her yerde, bunun doğal sonucu hastalık şeytanlarına olan inançtır. Eski Mısır'da, gözlerinden tüm hoş şeylerin çıktığı Güneş Ra'ya ve tüm zararlı şeylerin gözlerinden çıktığı Set'e olan inancın ardından, Set'in gözlerinin uğursuz ışığından Yedi Hathorlar veya Kaderler doğdu; Ölüler Kitabı'nda kayıtlıdır. Bay Fox Talbot 'Yedi Ruhun Şarkısı'nı tercüme etti:

Onlar yedi! onlar yedi!

Okyanusun derinliklerinde yedi tane var!

Cennetin yükseklerinde yedi kişidirler!

Okyanus akıntısında bir sarayda doğdular!

Erkek değiller: kadın değiller!

Eşleri yok: çocukları doğmuyor!

Kuralları yok: Hükümeti bilmiyorlar!

Duymadıkları dualar!

[184]'Geçmişin Kayıtları', iii. P. 136.Tr. Bay Fox Talbot tarafından.

Onlar yedi! onlar yedi! iki kat fazla yedi![185]

Bu iblislerin bir araya gelme yöntemi var; Asur tabletleri, mesleklerinin fiziksel ve zihinsel hastalıklarla kendini gösterdiğini fazlasıyla gösteriyor. Bir reçete şöyle işlemektedir:—

Tanrı (...) yatağının yanında duracak:

Bu yedi kötü ruhun kökünü kazıyacak ve onları bedeninden kovacak:

Ve bu yedi kişi bir daha asla hastaya geri dönmeyecek!

Bunların Mecdelli Meryem'den atıldığı söylenen yedi kişi olduğu pek şüphe götürmez; babaları için Set*Şedîm*(Şeytanlar) Deut'un. xxxii. 17 ve*Shaddai*(Tanrı) Gen. xvi. 1. Ancak ölümcül Yedi, İran'da doğum sırasında kötü etkileri uzaklaştıran yedi meyveye yönelir; ayrıca aynı ülkenin Yedi Bilge Kadını da geleneksel olarak kutsal günlerde hazır bulunur. Arda Viráf, gerçek inancın bilgisini almak için kutsal bir narkotik tarafından Cennete gönderildiğinde, çevresinde yedi ateş yedi gün boyunca yanmaya devam etti ve yedi bilge kadın Avesta'nın ilahilerini söylediler.[186]

Asurlular, yedi kötü gücün bir eve girişinin, kapı aralığına güneş tanrısı (Hea) ve ay tanrıçası gibi, özellikle de Marduk'unkiler gibi küçük resimlerin yerleştirilmesiyle önlenebileceğine inanılıyordu. Mısırlı Esculapius Serapis. Bu güçler eşiğin her iki yanına kutsal metinler yazılarak güçlendirildi. 'Gece vakti iyi bir kitaptan alınmış bir cümleyi hastanın kafasına bağlayın.' Yahudilerin filakterileri başlangıçta aynı amaç için giyiliyordu. Onlara Tefila adı veriliyordu ve akrabalardı.

ile*terafim,*küçük idoller[187]Yahudiler tarafından, kızı Rahel'in çaldığı Laban'ınki gibi cinleri uzak tutmak için kullanılırdı.

[185]Age., iii. P. 143. Nakarat Edgar A. Poe'nun şu dizelerini hatırlatıyor:— Onlar ne erkek ne de kadın,
Onlar ne hayvan ne de insan,
Onlar gulyabani!

[186]Pehlevi Metni Destur Jamaspji Asa tarafından hazırlanmış, Haug ve West tarafından tercüme edilmiştir. Trübner, 1872.

[187]Bkz. incir. 9.

Teraphim'in İspanya'daki Tarasca'ya (bazıları tarafından bir canavar olan G. τέρας ile ilişkilendirilen) benzerliğine dikkat çekilebilir; Corpus Christi alaylarında taşınan yılan figürleri. İkinci kelime Fransa'nın güneyinde de bilinmektedir ve Tarascon kasabasına adını vermiştir. Efsaneye göre, amfibi bir canavar Rhone'a musallat olmuş, navigasyonu engellemiş ve korkunç tahribatlara yol açmıştı; ta ki bölgenin en cesur sakinlerinden on altısı onunla karşılaşmaya karar verene kadar. Sekiz kişi hayatını kaybetti, ancak diğerleri canavarı yok ederek 'Fête de la tarasque'ın hâlâ sürdürüldüğü Tarascon kasabasını kurdular.[188]Ancak Calmet, Sedley ve diğerleri buna inanıyor*terafim*sadece yüksek meleklerin ve aynı kökene sahip Tefila'nın veya filakterilerin bir modifikasyonudur.

Filakteri bir düğüme bağlanmıştı. Justin Martyr, Yahudi şeytan kovucularının 'sihirli bağlar veya düğümler' kullandığını söylüyor. Yahudiler ve Babilliler arasındaki bu geleneğin kökeni, British Museum'da saklanan Asur Tılsımlarında bulunabilir; bunların aşağıdakileri Bay Fox Talbot tarafından tercüme edilmiştir:—

Hea diyor ki: Git oğlum!

Bir kadının mendilini al,

Onu sağ eline bağla, sol elinden çöz!

Yedi düğümle düğümleyin: bunu iki kez yapın:

Parlak şarap serpin:

Bunu hastanın başına bağlayın:

Onu kelepçe ve pranga gibi ellerine ve ayaklarına bağlayın.

Yatağına otur:

Üzerine kutsal su serpin.

Hea'nın sesini duyacak,

Karanlık onu koruyacak!

[188]Larousse'un 'Dict. Evrenl.'

Ve Cennetin en büyük oğlu Marduk ona mutlu bir yuva bulacaktır.[189]

Yedi rakamı, esas olarak hastalıklarla meşgul olan Singhalese şeytaniliğinde aynı derecede yüksek derecede bir güce sahiptir. Bu adanın Capua'ları veya sihirbazları 240.000 büyü sayıyor; bunların biri hariç hepsi kötülük için; bu da komşularının telafi edici çabalarını gerektirdiği acil durumların oldukça büyük bir çoğunluğuna işaret ediyor. Elbette bu, tüm insanların temel bir lanetin kapsamına dahil olduğu öğretilenler tarafından kolaylıkla takdir edilebilir. Mika'nın sözleri: 'Onların bütün günahlarını denizin derinliklerine atacaksın'[190]Seylan'daki bu kötü büyülerin efsanesi tarafından hatırlanıyor. Oude kralı, hepsi doğaüstü güçlere sahip olan yedi prensesten biriyle evlenmek için geldi ve her birini sanatı konusunda sorguladı. Diğerlerinin yol açabileceği tüm kötülükleri iyileştirme gücünü öne süren biri hariç, her biri zarar verme becerisini açıkladı. Kral bunu gelini olarak seçmiş, geri kalanlar öfkelenmiş ve intikam almak için dünyadaki tüm tılsımları toplamış, onları bir balkabağına kapatmış - kül haline gelmeden büyü içerebilen tek şey - ve bu cehennemi makineyi göndermiş. kız kardeşlerine. Bin altı yüz mil boyunca her şeyi tüketirdi; fakat haberci onu denize düşürdü. Bir tanrı onu aldı ve Seylan Kralı'na sundu ve bunlar, kendi Kraliçesi tarafından bilinen iyileştirici tılsımla birlikte, o adanın Capua'ları tarafından bilinen 240.000 büyüyü sağlıyor; onlar da hiç şüphesiz bu büyülerin kurtarıcısını tanrılaştırmışlar. Bu, bazı deniz kenarındaki halkları Pazar günü mahallelerindeki değerli bir enkazın ardından İlahi Takdir'e daha dindar bir şekilde ibadet etmeye teşvik eden aynı prensiptir.

Seylan'daki Yakseyo'ya (Şeytanlara) atfedilen kötülüklerin astrolojik kökeni ve onların etkileriyle uğraşmak için gerekli bir ön hazırlık olan burç; evrenin yedi gezegenli teorilerini benimseyen ırkların kökenini ifade eden yedi sayısının sürekli tekrarı; ve tüm iblislerin her cumartesi akşamı bir toplantıya katılacaklarının söylenmesi gerçeği *Yaksa Sabawa* (Cadıların Şabatı), Karşılaştırmalı Mitologların dikkatini çekebilecek gerçeklerdir.[191]Dardistan'daki

[189]'Kayıtlar' ve c., iii. P. 141. Marduk Keldani Herkül'dür.
[190]Micah vii. 19.
[191]Dundris De Silva Gooneratnee Modliar'ın (1865-66) RAS'ın Seylan Şubesi Dergisi'ndeki mükemmel makalesine bakın. Yedi sayısının bu kutsallığıyla ilgili olarak şu söylenebilir:

kötü ruhlara denir*Yatş*; 'karlı bölgelerde' yaşıyorlar ve ülke üzerindeki saltanatlarının devrilmesi, kıştan önceki ay olan Daykio'nun yeni ayında kutlanıyor.

Seylan'ın Hastalık Şeytanlarının en büyük kısmı Açlık Şeytanlarının soyundan gelmektedir. Oradaki Preta'lar Siam'daki hayaletin hemen hemen aynısı, ancak o kadar da uzun değiller.[192]Yükseklikleri iki ila dört yüz fit arasında değişiyor ve sayıları o kadar çok ki, bir Pali Budist kitabı, birçok kez açlıktan ölen ve acı çekmek için yeniden canlanan bu zararsız, açlıktan ölmek üzere olan hayaletlere zarar vermemeleri için insanlara taş atmamalarını öğütlüyor. önceki varoluşlarındaki günahlarının kefareti olarak. Bir bakıma zararsızdırlar ama kirlidirler; ve kötü kokular bunlarda kişileştirilmiştir. İblislerin büyük kitlesi Pretraya'ya benziyor, çünkü kralları (Wessamony) onların doğrudan kurbanları üzerinden tatmin olmalarını yasaklamış, ancak hastalıkları bulaştırarak, insanları yemek gibi hayali bir tatmin almaları gerekiyor.

Reeri Kan Hastalığının Şeytanıdır. Onun formu maymun yüzlü bir adama benziyor; o ateş kırmızısıdır, kırmızı bir boğaya biner ve tüm kanamalar ve kan hastalıkları ona atfedilir. Reeri'nin on sekiz farklı kılığı veya avataı var. Bunlardan biri, Vishnu'nun Capuas'a onu bağlamanın yollarını açıklamasından önce, bir ölüm iblisi olarak daha önceki konumunu hatırlatıyor: Artık her ölüm yatağında, bir açıklık ve altı inç yüksekliğinde, mutlu bir pigme biçiminde bulunması gerekiyor. . Böyle durumlarda bir elinde horoz, diğer elinde sopa, ağzında ise bir ceset taşır. Aynı ülkede Maha Sohon 'büyük mezarlık iblisi'dir. Kendini leşlerle çevrelemesi gereken bir tepede yaşıyor. 122 fit yüksekliğinde, dört eli ve üç gözü var ve kırmızı bir teni var. Bir ayının kafası var; Efsaneye göre, başka bir devle kavga ederken başının kırılması ve tanrı Senasura'nın bir ayının kafasını koparıp başı kesilmiş devin üzerine çırpma nezaketini göstermesi. Capua'sı onu bunu tekrarlamakla tehdit ediyor

Hıristiyanlıkla birlikte yedi kilise, Ruh'un yedi armağanı, yedi günah ve erdemle dünyaya yayıldı. Bu nedenle ortodoks doktrinleri hayatta kalanlarla karıştırmak kolaydır. 24 Haziran 1875 tarihli Londra 'Times'ında, Corsham, Wiltshire'da, şifalı bitkiler uzmanı William Bigwood'un reçeteleri uyarınca ölen Miriam Woodham'ın cesedi hakkında bir soruşturma yapıldığı bildirildi. Yedi bitkiden oluşan hapları kullandığı gösterildi. Bunun bir 'pagan hayatta kalması' olduğu ancak Bigwood'un şifalı otların 'güneş tarafından yönetildiğini' belirtmesiyle ortaya çıktı.

[192]Bkz. s. 44.

Rahiplerin yardımını isteyen tehdit altındaki herhangi bir kurbanı bağışlamazsa felaket olur. Kafasındaki bu çekingenlik dışında Maha, 30.000 iblisin şefi olarak heybetlidir. Ancak tuhaf bir şekilde atları için daha masum hayvanları (keçi, geyik, at, fil ve domuz) seçtiği söyleniyor.

Seylan'da en çok korkulan iblislerden biri 'Yabancı İblis' Morotoo'dur; Malabar sahilinden geldiği ve bir ağaçtaki evinden, kraliçeye yakalanana kadar iyileştirilemeyen hastalıklar yayan 'Yabancı Şeytan' Morotoo'dur. ona hakim olmayı başardı. Seylan'daki hastalıklı iblisleri dizginlemek için kullanılan ve birkaçından bahsettiğim büyülerin sekizde yedisi Tamil dilindedir. Hindistan'ın çeşitli yerlerinde neredeyse aynı sistematik şeytan çıkarma ve 'şeytan dansı' görülüyor; örneğin Travancore'da, Rahip Samuel Mateer'in 'The Land of Charity' adlı eserinde bu karakterle ilgili batıl inançlarına iki bölüm ayırdığı.

Seylan'daki büyük hastalık iblisinin adı Maha Cola Sanni Yakseya'dır. Kral olan babası, kraliçesinin kendisine sadakat göstermediği inancıyla idam edilmesini emretti. Cesedi iki parçaya bölünecek ve bunlardan biri bir ağaca asılacaktı.*Ukberiya*), diğeri ise ayağına köpeklere atılacak. Kraliçe idam edilmeden önce şöyle dedi: 'Eğer bu suçlama yanlışsa, rahmimdeki çocuk şu anda bir iblis olarak doğsun ve o iblis bu şehrin tamamını ve onun adaletsiz kralını yok etsin.' Cellatlar işlerini bitirir bitirmez kraliçenin vücudunun kopmuş iki kısmı yeniden birleşti, annesini tamamen yiyip bitiren bir çocuk doğdu ve daha sonra mezarlığa (Sohon) giderek orada bir süre cesetlerle beslendi. Daha sonra şehre ölümcül hastalıklar salmaya başladı ve tanrılar Iswara ve Sekkra araya girip dilenci kılığına girip onu bastırmak için aşağı indiğinde şehrin nüfusu neredeyse tükenmişti. Muhtemelen yukarıda bahsedilen büyük Maha Sohon ve Sanni'nin ölümcüllüğü ele aldığı Sohon (mezarlık), bu gerçeklerin alıntılandığı bilgili yazarın 'Budist rahipler ve aristokratlar hariç' şeklindeki ifadesiyle en iyi şekilde anlaşılabilir. Cesetleri ölümden sonra düzenli cenaze yığınlarında yakılan toprakların geri kalan kısmının cesetleri ne yakıldı ne de gömüldü, bunun yerine adı verilen bir yere atıldı.*Sohona*, hangisiydi

ormanda, genellikle tepelerin arasında bir oyuk olan, herhangi bir yerleşim yerinden üç veya dört mil uzakta, köpekler ve vahşi hayvanlar tarafından parçalanmak veya yutulmak üzere açık havada bırakılan açık bir arazi parçası.'[193]Mutlu bir diriliş için cesetleri saklama arzusuyla, dünyanın su damarlarından gizlice girip buldukları Hıristiyan aleminin birçok yerinde, Büyük Mezarlık Şeytanı korkusu için daha da fazla zemin var gibi görünüyor. düşmüş hastalıklar olarak dirilişleri. Iswara ve Sekkra muhtemelen vatandaşları yoksulları toprağın derinliklerine gömmeye ikna eden iki reformcuydu; ölüleri doğanın onlara hızlı diriliş ve hayat vereceği çimen ve çiçeklerle dolu bir yere yerleştirecek kadar akıllı olsalardı, 'ona (iblis) insanları yemekten kaçınmasını emrettikleri ve ona Wurrun'u verdikleri veya ona verdikleri' daha fazla kaydedilmezdi. insanlığa hastalık bulaştırma ve sunu elde etme izni.' Bu, Batılı cenaze acentelerimize ve mezarlıklarımıza verilen ayrıcalıkla hemen hemen aynı; ve Modliar, Sanni'nin 'on sekiz baş hizmetçisi' olduğunu eklediğinde, insan, hepsi bilinçsizce dünyayı daha az yaşanabilir hale getirme işine girişen mumyacıları, mezar kazıcıları, papazları düşünmeden edemiyor.

Annesinin yanlışlarının intikamını alan bu heybetli ekibin ilk eşlikçisi, Deliliğin Şeytanı Bhoota Sanni Yakseya'dır. O adadaki tüm şeytanilik ve şeytan dansı o kadar çılgınca ki, bu Bhoota'nın çok az özel gelişme göstermesine şaşırmamak gerek. Doğal olarak deliliğin tam dehşetini arayabileceğimiz açık duyular arasında ve onu gerçekten de orada buluyoruz. Hastalık iblisinin en korkunç biçimlerinden biri, Yunanlılar arasında deliliğin Mania olarak kişileştirilmesiydi.[194]İçinde*Herkül Furenler*Euripides'te, 'kara Gece'nin evlenmemiş kızı' ve 'Cœlus'un kanı'ndan türeyen Deliliğin, Herkül'e 'çocuk öldüren akıl bozukluklarını' aşılamak amacıyla Tartarus'tan çağrıştırıldığı bir öneri var. deliliğin kalıtsal doğası. Juno'nun kinci emrine itaat ederek, 'arabasıyla mermere doğru ilerledi...'

[193]'Günlük. Seylan RA Soc.,' 1865–66.

[194]Bu iblis, hemşirelerin çocukları korkuttuğu muhtemelen Etrüsk kökenli İtalyan Çılgınlığı ile bağlantılı değildir. Bu Mania, eski bir kelimeden geliyor*manus*'İyi'yi ifade etmesi, isminin onunla olan ilişkisinden kaynaklanıyordu.*Yeleliler*Dünyaya yaptığı ziyaretler genellikle uğursuz olan Lares'in annesi olduğu sanılıyor. Kafalar uğruna kellelerin sunulması gerektiğini söyleyen bir kehanete göre, haşhaş kafalarını değiştiren Junius Brutus zamanına kadar çocuklar bu ev iblisine kurban ediliyordu.

çehreli, tamamen kederli Delilik, Gecenin Gorgonu ve yüzlerce yılan başının tıslamasıyla, haylazlık yapan arabasını dürtüyor.' Böyle bir biçimi bünyesinde barındıran dinin kendisinin de delilikle sonuçlandığını açıkça görebiliriz. Zaten eski olanlardı

Platon, bir tür deliliğin Cennet'in özel armağanı olduğunu kanıtlamak için kimliklerinden bahsettiğinde μαντικὴ (kehanet) ve μανικὴ (delilik) kelimeleri:[195]bu fikir Dryden'ın şu sözünde varlığını sürdürüyor: 'Büyük zekalar kesinlikle delilikle neredeyse akrabadır;' ve delilere ve aptallara hürmet gösterilen bölgelerde hayatta kalacaklar. Diğer hastalıklar da adlarında benzer ilişkinin belirtilerini korur:*Örneğin*, Nympholepsi, Aziz Vitus'un Dansı, Aziz Anthony'nin Ateşi. Wesley hala epilepsiyi 'cinayete' bağlıyor. Bu eski inançların gereğiydi. Eski zamanlarda uyuşukluğun (τῦφος) eşlik ettiği her hastalığa verilen bir isim olan tifüs, ateşli Typhon'un nefesi gibi görünüyordu. Max Müller sözcüğü birleştiriyor*Quinsy* Sanskritçe ile*ah*, 'kısmak' ve kısıcı yılan Ahi, ortası*anjina, göğüs ağrısı*; ve bu da yine κυνάγχη, köpek boğazlama, Yunanca'da quinsy anlamına geliyor.[196]

William Blake'in İbraniizm'e batmış dehası, hiçbir zaman Veba resminde olduğundan daha büyük bir güç göstermedi. Devasa, iğrenç bir şekil, soluk yeşil, durgun su birikintilerinin balçıkları ile, bitkisel çürükler ve kangren kokan, solgunluk ve çürümenin alacalı tonlarıyla mosmor bir yüz, tohumlarını eken bir ekici gibi uzatılmış kollarla ileriye doğru yürüyor, ancak bu şekilde. Bu durumda, onun korkunç hasadının mikropları ellerden dökülmez, fakat onların özü olarak parmaklardan yayılır. Vahşi zihin için sıtmanın, bunaltıcılığın, çürümüşlüğün, görünmez ama kokan ve hissedilen kokuşmuş Pretraya'nın vücut bulmuş hali böyleydi. Cahil hayal gücü için, rasyonalist sanatçıların ve şairlerin kanat ve heybet eklemeye çalıştıkları Yok Edici Melek böyledir; ama halkın zihninde bu, şüphesiz daha çok Ostia'da bulunan (şek. 16) ve şu anda Vatikan'da bir Şeytan olarak tasvir edilen bu forma benziyordu; muhtemelen Pontine Bataklıklarında yaşayan ve hâlâ kurbanları olan bir humma iblisiydi. ölümcül kupasının (s. 291). Zavallı vahşi, bu korkunç biçimlere o kadar yoğun bir şekilde inanıyordu ki, insanın beynini kendi fantezisine göre şekillendirebildi; Büyük reformcu Luther'in batıl inançlarla mücadele ederken bile onaylaması gereken anormalliği ortaya çıkarmak

[195]Phaedrus, i. 549. Bkz. Ger.*Selig*Ve*şapşal*.
[196]'Lect. Dil Üzerine,' i. 435.

Christian, şeytanların ortasında yaşadığını ve şeytanın kendisine ceketinden veya gömleğinden daha yakın olduğunu bilmelidir.

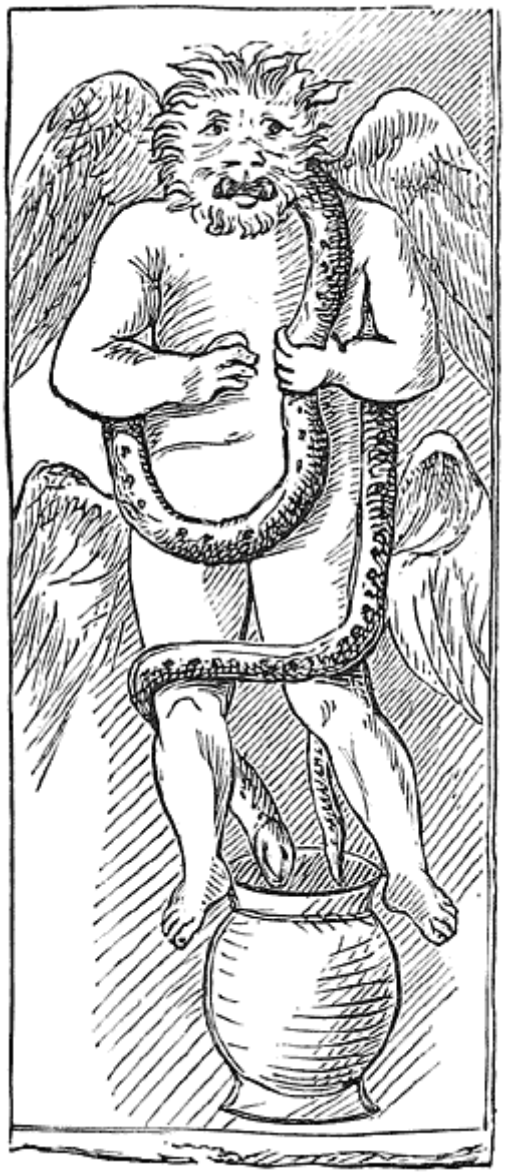

Şekil 16.—Ostia'da bulunan iblis.

Şeytanların her yanımızda olduğunu ve her an hayatlarımızı, kurtuluşumuzu ve mutluluğumuzu tuzağa düşürmeye çalıştıklarını söylüyor. Ormanlarda, sularda, çöllerde, nemli çamurlu yerlerde, halka kötülük yapmak amacıyla bunlardan çok sayıda bulunur. Ayrıca yoğun kara bulutların içinde barınırlar, fırtınalar, dolu, gök gürültüsü ve şimşekler gönderirler ve cehennemi kokularıyla havayı zehirlerler.

pis koku. Luther bir yerde şeytanın insanları öldürdüğü zehirle dolu kap ve kutuların dünyadaki tüm eczacılardan daha fazla olduğunu söylüyor. İnsanlar arasına bütün belaları ve hastalıkları O gönderir. Birisi vebadan öldüğünde, boğulduğunda ya da aniden düşerek öldüğünde bunu şeytanın yaptığından emin olabiliriz.

Zooloji hakkında hiçbir şey bilmeyen ilkel insan, yaşam kaynağı olan sığırlarının büyücülük konusu olabileceği inancına kolayca kapılır. Domuz sürüsüne şeytan gönderen İsa, yapay bir süreçle Hıristiyan âleminin gözünde ilahi bir hayırsever haline gelmiş olabilir; ancak mit, O'nun, vahşi zihni korkuyla dolduran tehlikeli büyücüyle tam bir benzerlik taşımasını sağlar. On emirde kınanan açgözlü gözün, yoğun olarak arzulanan ama elde edilemeyen bir nesneyi mahvedeceği varsayılan nazar anlamına gelmesi muhtemeldir.

Daha önce Singhalese'nin hidrofobi şeytanı olarak anılan (s. 136) Gopolu, 'Sığır Şeytanı'nın genel adını taşıyor. Coromandel kıyısındaki bir kraliçe tarafından yarı tanrı Mangara'nın ikizi olduğu söylenir. Anne öldü ve bir inek ikizleri emzirdi, ancak daha sonra kavga ettiler ve Gopolu'nun öldürülmesi bir iblise dönüştü. Arangodde'ye yerleşti ve birçok kötülüğün kaynağı olan büyük bir arı kovanının bulunduğu Banyan'a yerleşti. Kilometrelerce bu Banyan'ın çevresinde hastalıklardan bitkin düşen yarı tanrı Mangara ve Pattini (iffet tanrıçası), köylülere düzenli olarak bir inek kurban etmeleri konusunda uyarıda bulundu ve böylece hepsi yeniden hayata döndürüldü. Gopolu artık tüm sığır hastalıklarını gönderiyor. Hindistan buna benzer batıl inançlarla doludur. Travancore halkı özellikle öküzleri ani bir hastalıkla vurduğuna inanılan 'inek gibi olan' iblis Madan'dan korkuyor; bazen erkekler de.

Rusya'da batıl inançların bazen sağduyu tarafından değiştirildiğini görüyoruz. Köylü, Zegory'nin (St. George) sığırlarını koruyacağını umsa da, sığırlarının baş düşmanlarını görmeye başlar. Halk şarkısında olduğu gibi...

Sahayı dolaştık

Zegory'yi aradık...

Ey sen, cesur Zegory'miz,

Sığırlarımızı kurtarın,

Sahada ve saha dışında,

Ormanda ve ormanın ötesinde,

Parlak ayın altında,

Kızıl güneşin altında,

Açgözlü kurttan,

Zalim ayıdan,

Kurnaz canavardan.[197]

Bununla birlikte, bir sığır vebası meydana geldiğinde birçok köy, normalde yok olan bir ruh haline geri döner. Böylece, birkaç yıl önce, Moskova yakınlarındaki bir köyde, erkekleri uzaklaştıran tüm kadınlar, kendilerini tamamen çıplak olarak soyundular ve köyün etrafını tamamen sabanla kaplayacak şekilde bir saban çektiler. Bu çemberin birleşme noktasına bir horozu, bir kediyi ve bir köpeği diri diri gömdüler. Sonra havayı ağıtlarla doldurup bağırıyorlardı: 'Sığır Vebası! Sığır vebası! sığırlarımızı bağışlayın! İşte size horoz, kedi ve köpek sunuyoruz!' Rusya'da köpek şeytani bir karakterdir, kedi ise kutsaldır; Bir defasında şeytan, fare kılığına girerek Cennet'e girmeye çalıştığında, köpek onun geçmesine izin verdi ama kedi onun üzerine saldırdı; iki hayvan kapıda nöbet tutuyordu. Her ikisinin de teklifi, her iki tarafı da uzlaştırma arzusunu temsil ediyor gibi görünüyor. Kadınların çıplaklığı, aç tanrılara onların mutlak yoksulluğunu ve daha fazlasını veremediklerini temsil ediyor olabilir; ama o sırada kaldığım Moskova'da bana gösteri sırasında herhangi bir erkeğin yaklaşmasının tehlikeli olacağı söylendi.

Altmark'ta[198]sığırları büyüleyen iblislere 'Bihlweisen' adı verilir ve hayvanların geçeceği eşiklerin altına bazı şeytani tılsımlar gömdüğüne, onların solmasına, sütün kesilmesine vs. neden olduklarına inanılır. Bunun önlenmesi, sığırları suyla yıkamaktır. şarap infüzyonu ile kaynatılmış bir losyon deniz lahanası. Aynı ilde bir zamanlar ortaya çıktığı söylenmektedir.

[197]Ralston'ın 'Rus Halkının Şarkıları', s. 230.
[198]'Sagen der Altmark.' Von A. Kuhn. Berlin, 1843.

bir hasat alanında bir keresinde on beş, bir başkasında on iki adam (görünüşe göre), sonuncusu başsızdı. Hepsi tırpanlarla çalışıyordu ama hışırtı duyulmasına rağmen hiçbir tahıl düşmedi. Sorgulandıklarında hiçbir şey söylemediler ve insanlar onları yakalamaya çalıştığında kaçtılar, koşarken sonuçsuz kaldılar. Rahipler bunda yaklaşmakta olan sığır vebasının habercisiydi. Yukarıda bahsedilen Rusların sabana dair batıl inancı, Altmark'taki parçalı kalıntılarda bulunur. Bu nedenle, bir köyün etrafında çiftçilik yapmanın ve ardından sabanın altına (dik bir şekilde yerleştirerek) oturmanın, herhangi birinin cadıları görmesini sağlayacağı söylenir; ve bazı köylerde, hiçbir şeytan onlara yaklaşamayacağından, sığırların geçtiği bir kapının üzerine bir parça saban asılır. İblislerin dürüst çalışmaya ve özellikle de dünya kültürüne karşı doğal bir korkuları vardır. Goethe, görmüş olduğumuz gibi, onların gül korkusuna dikkat çekiyor: belki de çenesindeki bir tümör nedeniyle şekli bozulan ve bir güvercin kız tarafından doktorlarını görevden alıp çelenkten bir gül denemesi konusunda uyarılan Aspasia efsanesini hatırlamıştır. Venüs'ün; böylece sağlığına ve güzelliğine kavuştu.

CBÖLÜM12.DYEMEK

Ölümün Kan Davası - Teoyaomiqui - Yılanların Şeytanı - Kır At Üzerinde Ölüm - Kali - Savaş tanrıları - Ölüm Olarak Şeytan - Ölüm yatakları - Thanatos - Yama - Yimi - Sessizlik Kuleleri - Alcestis - Herkül, İsa ve Ölüm - Hel—Tuz—Azrail—Ölüm ve Ayakkabıcı—Ölümün Dansı—Düşman ve Dost olarak Ölüm.

Vahşi ırklar, büyücülük dışında hiç kimsenin ölmediğine inanır. Bu nedenle her ölümün intikamı alınmalıdır. Filipinler Actas'ı, aralarındaki ölümlerin nedeni olarak 'Kızılderililer'i görüyor; ve içlerinden biri bir akrabasını kaybettiğinde, bir 'Kızılderili'yi gözetleyip onu öldürene kadar pusuya yatıp izliyor.[199]İlkel insanın ölümcül büyücünün görünmez bir adam, bir iblis olduğu inancına doğru ilerlemesi, bundan bir ilerlemedir. Bu doktrin, ölümün dünyaya Şeytan'ın entrikaları yoluyla girdiği ve orijinal yaratılış planında yer almadığı inancı şeklinde öğretildiğinde uygarlık olur; ama Afrikalı ya da Hıristiyan olmayan başka isimler altında aşılandığında barbardır.

Bay Gideon Lang tarafından yazılan aşağıdaki taslak, Yeni Güney Galler yerlileri arasındaki bu inancın yoğunluğunu gösterecektir:—

'Nanima'dayken bunlardan birini sürekli gördüm, Jemmy adında, son derece iyi bir adam, yaklaşık yirmi sekiz yaşında, misyonerlerin 'örnek Hıristiyan'ıydı ve raporlarında defalarca anlatılmıştı. bebeklik döneminde ele alındığında yerlilerin, on sekiz yüzyıllık bir medeniyete sahip olan insanlar kadar gerçek anlamda Hıristiyanlaşmaya yetenekli olduklarının canlı bir kanıtı olarak. Kesinlikle şüphelendiğimi itiraf ediyorum, ancak yine de görünen gerçekleri tartışacak bir şey yoktu. Jemmy sadece çok iyi okuyabildiği İncil'e aşina değildi, aynı zamanda Hıristiyanlığın daha anlaşılması güç ilkelerini de daha iyi biliyordu; ve beyazların görebildiği kadarıyla davranışları dini edinimleriyle uyumluydu. Bir Pazar sabahı her zamanki gibi Jemmy ile konuşmak için siyahilerin kampına doğru yürüdüm. Onu, suları nefis bahar sabahının güneşi altında pırıl pırıl parlayan Macquarrie vadisine bakan gunyah'ında otururken buldum. Çıplak bir halde oturuyordu,

[199]Wake'in 'Ahlakın Evrimi', i. 107.

pelerinini saymazsak, İncil'i büyük bir ciddiyetle okuyordu ki bu onun sürekli yaptığı bir şeydi; ve onun Dağdaki Vaaz'ı okuduğunu görebiliyordum. Ben de oturdum ve o bölümü bitirene kadar bekledim, o İncil'i bıraktı, ellerini kavuşturdu ve gözleri dalgın bir şekilde ateşe odaklanarak oturdu. Ona 'günaydın' dedim

başını kaldırmadan kabul etti. Daha sonra şöyle dedim: 'Jemmy, mızraklarının senin etrafında daire şeklinde kalmasının anlamı ne?' Gözlerimin içine baktı ve ciddi bir şekilde ve bastırılmış bir öfkeyle şöyle dedi: 'Annem öldü!' Bunu duyduğuma çok üzüldüğümü söyledim; 'ama mızrakların ortalıkta bu kadar sıkışıp kalmasıyla onun ölümünün ne alakası vardı?' 'Bogan'ın zenci adamı onu öldürdü!' sert ve kasvetli bir cevaptı. 'Bir Bogan zenci tarafından öldürüldü!' Ben de şöyle bağırdım: 'Annen iki haftadır ölüyor ve Dr. Curtis onun dün geceden daha fazla yaşamasını beklemiyordu ki bunu sen de benim kadar biliyorsun.' Tek cevabı şu sözlerin inatla tekrarıydı: 'Onu Boganlı bir zenci öldürdü!' Ona bir Hıristiyan olarak başvurdum; az önce okuduğu Dağdaki Vaaz'ı; ama annesinin ölümünün intikamını almayacağına dair söz vermeyi kesinlikle reddetti. O günün öğleden sonrasında, savaş düzeninde siyahların vahşi savaş çığlıklarını bir zamanlar duymuş olan hiç kimsenin asla yanıltamayacağı bir çığlıkla irkildik. Dışarı çıktığımızda mahalledeki tüm siyahilerin sıraya dizildiğini ve Jemmy'yi takip ederek bir düşmana hayali bir saldırı düzenlediğini gördük. O akşam Jemmy ortadan kayboldu. Ertesi çarşamba sabahı onu tabancasının içinde kayıtsızca otururken, kurbanına ait olduğunu hemen anladığım insan saçından bir ip örerken buldum. İkimiz de konuşmuyoruz; Bir süre durup, hissettiğimi bildiği öfkeye alaycı bir meydan okuma bakışıyla çalışırken onu izledim. Ateşin ortasındaki deliği işaret ettim ve şöyle dedim: 'Jemmy, İncilin için uygun yer orası.' Ben arkamı döndüğümde gözleri parlayarak yukarı baktı ve onu bir daha hiç görmedim. Daha sonra onun Bogan aşireti mahallesine gittiğini, burada tanıştığı ilk siyahın eski bir dostu ve yoldaşı olduğunu öğrendim. Bu adam, opossum için tırmanmak üzere olduğu bir ağacın kabuğundaki ilk kesiği yeni açmıştı; ama ayak seslerini duyunca aşağı atladı ve tüm siyahların yaptığı gibi, siyahlar söz konusu olduğunda beyazların da yaptığı gibi yüzünü çevirdi. Ancak gelenin yalnızca Jemmy olduğunu görünce mesleğine devam etti ama hemen işe koyulmamıştı.

Jemmy sırtına bir mızrak gönderip onu ağaca çiviledi.[200]

Belki Jemmy misyoner olmayan bir kişi tarafından çapraz sorguya çekilebilseydi, Bay Lang'in İncil'inden ayrılması gerektiği yönündeki önerisine etkili bir yanıt verebilirdi. Elbette o kitapta iblislerin insan sağlığı ve yaşamı üzerindeki gücüne olan inancını haklı çıkaracak yeterli sayıda örnek bulmuş olmalı. 'Bir cadının yaşamasına izin vermeyeceksin' emrini düşünüp düşünmemiş ve 'büyü kullanan, büyücülük kullanan, tanıdık bir ruhla ve büyücülerle uğraşan (ve) başka bir Manasseh'i kazığa oturttuğunu hayal etmemiş miydi? Rab'bin gözünde O'nu öfkelendirmek için pek çok kötülük yaptı.'[201]İncil'in batıl inançların ve zulüm meskenlerinin karanlık yerlerine ışık tutacağını ümit edenlerin, Avrupa biliminin kitapçılar ile popüler zihni büyücülük dehşetinden kurtarmak için yaptığı uzun mücadeleyi düşünebilecekleri söylenebilir. gerçekliğin (haklı olarak) inkar edilmesi Kutsal Yazılara aykırı olduğu ilan edildi. Büyük Britanya ve Amerika'da ve Avrupa kıtasında daha pek çok yerde, israf eden ve yok eden büyülere hâlâ inanılıyor; Balmumu ve hatta soğan heykellerinin nefret edilen bir adla etiketlendiği ve iğnelerle yapıştırıldığı ve tılsımın bazı konularının, kullanılan nesneyle birlikte hastalık tarafından tüketileceğine tam bir inançla eritilmek veya kurutulmak üzere ateşlerin yanına konulduğu yer . Bu kadar kaba batıl inançların yaşadığı her çatının altında İncil de onların yanında yer alır ve deneyimler, bu tür tılsımların yanılmazlığının azaldığını kanıtlıyor.*pari passu*.

Bulan ilk uzaylıdan akrabasının ölümünün intikamını almak için yola çıkan vahşinin gerçekte öldürmeye çalıştığı şey, Meksika'nın ölüm tanrıçası Teoyaomiqui'yi temsil eden eşlik eden figürde (17) görülebilir. Resim dokuz metre yüksekliğinde ve Meksika şehrinde bir müzede tutuluyor.

[200]'Avustralya Aborjinleri' (1865), s. 15.
[201]2 Kron. xxxiii. 6.

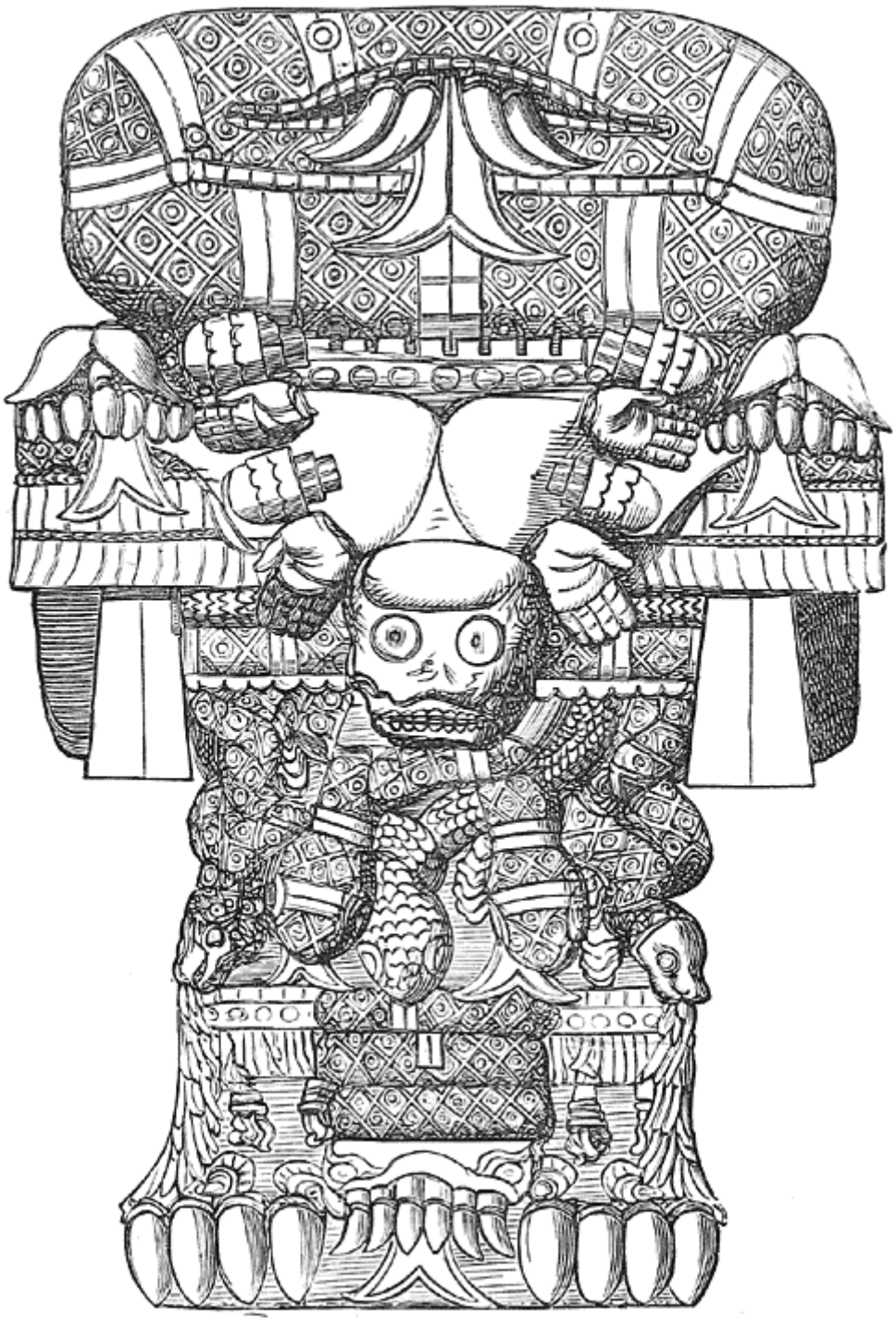

Şekil 17.—Teoyaomiqui.

Bu figürün o ülkedeki mükemmel seyahat kitabından kopyalandığı Bay Edward B. Tylor, bununla ilgili şunları söylüyor: 'Savaş tanrıçasının heykeli olarak bilinen taş, heykellerle kaplı devasa bir bazalt bloktur. Antikacılar, üzerindeki figürlerin farklı kişileri temsil ettiğini düşünüyorlar.

üç tanrı - Huitzilopochtli, savaş tanrısı; Teoyaomiqui, karısı; ve cehennem tanrısı Mictlanteuctli. Merkezi süs olarak ölüm başlarının yer aldığı, alternatif kalplerden ve ölü adam ellerinden oluşan kolyeler var. Bloğun dibinde tuhaf, genişleyen bir şekil var; şimdi göremiyoruz, çünkü bu yere oturan tabandır; ancak idolün iki omuzu çıkıntı yapıyor ve bu da onun yerde durmadığını, iki sütunun tepesinden desteklendiğini açıkça gösteriyor. Alt tarafa oyulmuş figür, her iki elinde bir kafatası tutan, diğerleri ise dizlerinden ve dirseklerinden sarkan bir canavarı temsil ediyor. Ağzı, Meksikalı idollerin ortak bir özelliği olan oval bir halkadır ve hemen üzerinde dört diş çıkıntı yapar. Alnını bir köprü gibi uzanan yeni ay oluşturur ve onun her iki yanında birer yıldız bulunur. Bunun mutlak ve sonsuz karanlığın yeri olan cehennem tanrısı Mictlanteuctli'nin (Ölüler Ülkesinin Efendisi) geleneksel temsili olduğu düşünülüyor. Muhtemelen sunağa götürülen her kurban, iki sütunun arasına baktığında, cehennemin iğrenç tanrısının yukarıdan kendisine baktığını görebiliyordu. Bunun, Meksika'nın büyük teocalli'sinin üzerinde duran ve önünde binlerce insanın kurban edildiği ünlü savaş idolü olduğuna pek şüphe yok. Altmış yıl öncesine kadar teocalli'nin bulunduğu yere yakın büyük meydanda yerin altında bozulmadan duruyordu. Daha önce de belirttiğim gibi, onu kesinlikle unutmamış olan ve onu gizlice çiçek çelenkleriyle süsleyen Kızılderililer için, eski tanrılarından birinin görüntüsü fazla heyecan verici olmasın diye, bundan sonraki uzun yıllar boyunca gömülü tutuldu. yerin üstünde kaldı.'

Okuyucum şimdi Yılan Şeytanı'nın portresine (şek. 11) dönecek olursa, temelde Meksika'daki ölüm veya katliam şeytanına benzer bir kavram bulacaktır, ancak bu kavram bir antika müzesine kapatılmamıştır; Seylan'da doğan çok sayıda insanı hâlâ rahatsız ediyor ve korkutuyor. O, Seylan'da kötü niyetli büyücülerin kötülüklere musallat olan 84.000 farklı büyüyü yaparken başvurduğu başlıca iblistir (*Hooniyan*). Genel unvanı Oddy Cumara Hooniyan Dewatawa'dır; ama altı hayaletinin her biri için özel bir adı vardır; bunların başında Cali Oddisey, yani tedavi edilemez hastalıkların, dolayısıyla ölümün iblisi ve yılanların iblisi, yani hayvanların en ölümcülü olan Naga Oddisey gelir. Onun altında, kariyeri çok uzun ve uzaklarda olan Kır At vardır; hatta bazı bölgelerde İsa'nın her gün dünyayı tekrar ziyaret ettiğine inanılan Beyaz Kısrak'a kadar.

Noel; ve ayrıca binicisini Whitestone Kayalıklarından cehenneme taşıyan Yorkshire Folklorunun Beyaz Kısrağı. Bu Singhalese formu da, her ne kadar şimdi Capuas tarafından ölümcül hastalıkla ilişkilendirilse de, muhtemelen ilk başta, Meksikalı gibi, bir savaş tanrıçası ve tanrının birleşimiydi, yukarı kaldırılmış kılıç ve zaferle kaldırılmış pis kokulu el ile gösterildiği gibi. Aynı şekilde bir savaş tanrısı da, Hıristiyan sanatının sözde Kıyamet'in ardından çok tanıdık hale getirdiği 'Kır Attaki Ölüm'ümüzdür. 'Baktım ve soluk renkli bir at gördüm; üzerinde oturanın adı Ölüm'dü ve Cehennem de onu takip ediyordu. Ve ona dünyanın dörtte biri üzerinde kılıçla, açlıkla, ölümle ve yeryüzündeki hayvanlarla öldürme yetkisi verildi.' Bu, Yunan Ares'in, Roma Mars'ının ya da Savaş tanrısının gülünç bir versiyonundan başka bir şey değil. Orijinal Yunan biçimindeki Ares, yalnızca savaş tanrısı değil, genel olarak yıkım tanrısıydı. Sofokles'in Odipus Tyrannus'unda, ölümcül vebanın kendisine atfedildiği kişi olarak onun popüler anlayışına sahibiz. O, 'tanrılar arasında onurlandırılmayan tanrı' olarak anılır ve şöyle denir: 'Şehir çılgınca sallanıyor ve artık ölüm dalgalarından başını kaldıramaz; olgunlaşan tahılları kabuklarında kurutuyor, sığırları otlaklarında kurutuyor; kadınların başarısız emekleri yüzünden bebekler mahvoldu; ateş taşıyan tanrı korkunç Pestilence aşağıya doğru fırlayarak şehri harap eder; onun sayesinde Cadmus'un evi boş ve karanlık Hades inlemeler ve ağıtlarla zenginleşiyor.'

Singhalese şeytancılığının en ölümcül 'Calas'ının annesi, adı ve doğası gereği İskandinav Hel'in kız kardeşi Kali'dir. Her ne kadar Hindu yazarları üç yüz otuz milyon tanrı arasında herhangi bir şeytanın olduğu fikrini reddetseler de Kali'nin bu ayrımı inkar etmek zordur. Öldürülenlerin bedenleri üzerinde yaptığı çılgın keyif dansı, yıkımın kendisi uğruna alınan hazzın göstergesiydi, dolayısıyla şeytan tanımını yerine getiriyordu; ama öte yandan, onun ölüleri yuttuğunu söyleyen bir Deccan efsanesi vardır ve bu onu bir açlık iblisi yapar. Ona şüphe avantajını sunabilir ve onu iblisler -ya da kötülükleri sebepsiz olmayan varlıklar- arasında sınıflandırabiliriz, çünkü Typhon figüründe olduğu gibi (s. 185) gizemli bir şekilde çıkıntılı dil muhtemelen susuzluğu çağrıştırıyor. Hindu efsanesi gerçekten de başka bir yorum getiriyor ve yüz başlı dev bir yarı tanrıyı öldürmenin sevinciyle dans ederken, dünyanın sarsılmasının o kadar korkunç olduğunu ve Siva'nın kendisini ezdiği öldürülenlerin arasına attığını söylüyor. onu duraklatmaya ikna etmeyi umarak her adımı; ama ne zaman,

aldırış etmeden kocasının cesedine bastı, durakladı ve şaşkınlıktan ve utançtan dilini dışarı çıkardı.

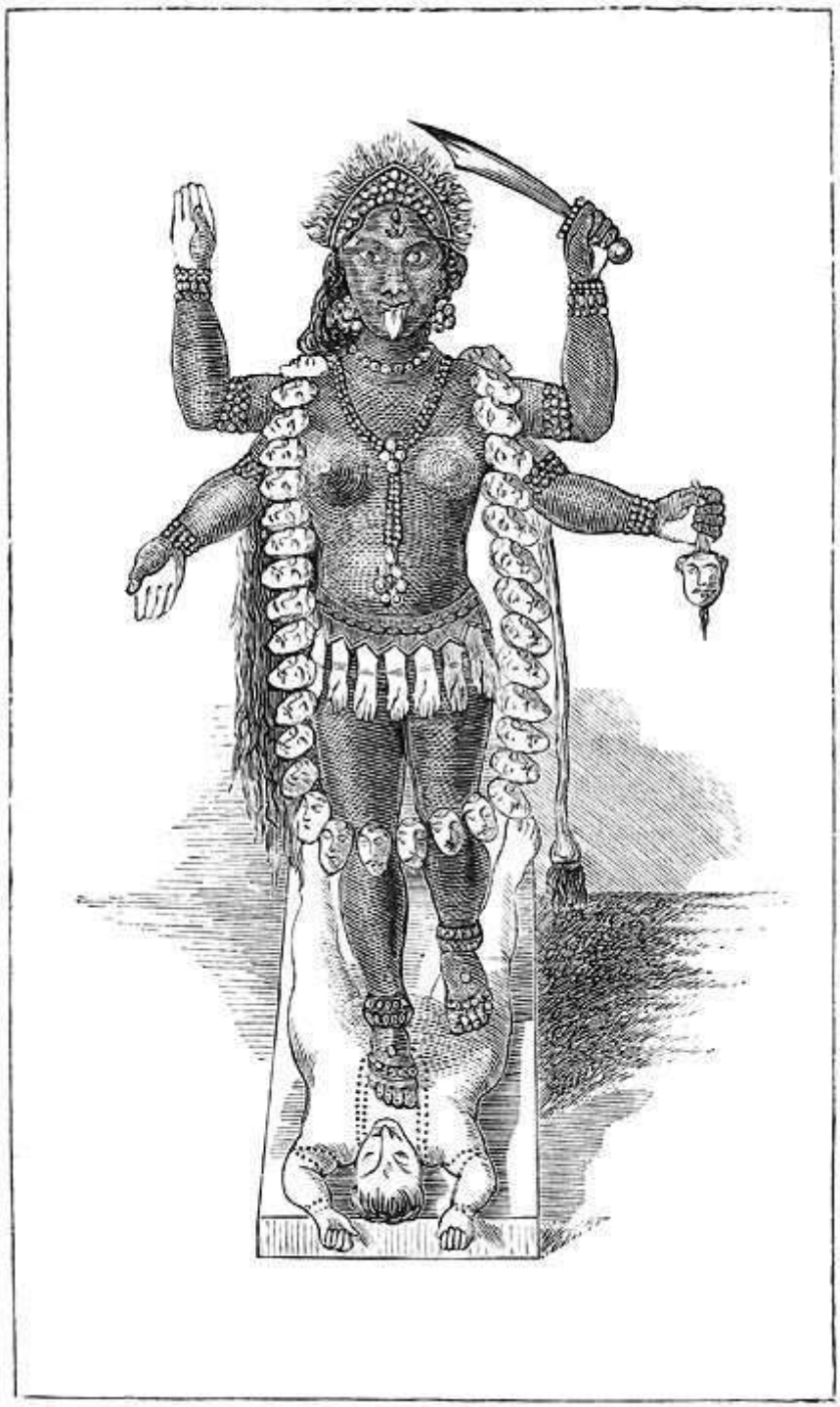

Şekil 18.—Kali.

Agni'nin Vedik açıklaması *ugra* (Ogre), 'alev dili' ile Kali'nin dilini daha iyi yorumlayabilir. Kali'nin yüz yıldır bir kaplanın kanından memnun olduğu söylenir; bir adamınkiyle bin dolar; yüz bin için üç adamın kanıyla.

Ölümün bu dansını ve eğlence olsun diye cesetleri havaya fırlatmasıyla ilgili diğer efsaneyi nasıl anlamalıyız? En aşağı seviyedeki hayvanlardan bile can almaktan ürperen bir halk arasında görülen bu tür bir figürün, eşi Şiva'da vücut bulan doğanın yıkıcılığıyla açıklanması pek mümkün değildir. Görünüşü ve efsaneleri, insan şiddetinin neden olduğu katliamı temsil ediyor. Kali, vejetaryen bir halk (aynı zamanda ruh göçüne inanan bir halk) arasında can alma konusundaki nefretin kamusal bir tehlike haline gelebileceği bir dönemi temsil etmiyor olabilir mi? Bhágavat Gita'ya göre Krishna ortaya çıktığında Arjoon'u savaşa kışkırtan bir arabacıydı. Barışçıl bir halkın, yıkım işine gönül rahatlığıyla girişmeye teşvik edilmediği sürece, daha vahşi komşularının kurbanı olmak zorunda kaldığı çeşitli dönemler olmuş olmalı. Hindistan'daki insan Kalis'in, Dardistanlı kadınların Ateş Bayramı'nda söylediği şarkılar gibi kocalarını ve oğullarını savaşa teşvik ettiği dönemler olmuş olabilir (s. 91). Yunan Güzellik Tanrıçası'nın, yasal eşi Smith'i bırakarak Savaş tanrısı ile olan aşkı anlam doludur. Asur Venüsü İstar, Asurbanipal için bir yay ve ok taşıyan, kanatları ve halesiyle bir görüntüde ortaya çıktı. Haydut, Kali'yi nüfus azaltma planlarının koruyucusu olarak görerek böyle bir görüş benimsemiş gibi görünüyor. Kali'nin onlara kazma olarak dişlerinden birini, bıçak olarak kaburga kemiğini, ilmik olarak giysisinin eteğini ve bir din uğruna toptan cinayet bıraktığını iddia ettikleri söyleniyor. İblis'in havaya kaldırılmış sağ eli, etrafındaki kargaşada ilahi bir amacı ima ettiği şeklinde yorumlandı ve Eşkıya'nın bunu, insani zulmün bu son derece donanımlı şahsiyetinden gelen bir kutsama olarak kabul etmesinden önce bu tür bir örtmecenin bu tutuma iliştirilmiş olması mümkündür. .

Kali'ye duyulan kadim saygı yavaş yavaş onun yumuşatılmış formuna, Durgá'ya geçti. Onun çevresinde de yıkımın sembolleri görülüyor; ama balkabağı hayvanlarıyla yetinmesi gerekiyor ve on elindeki silahların tanrıların düşmanlarına karşı yönlendirildiğine inanılıyor.

özellikle dev kral Muheshu'ya karşı. Güzel çocuk Kartik'in ve fil başlı bilgi ilham kaynağı Ganesa'nın annesidir. Artık kadınlara güzellik ve bereket veren kadın enerjisi olarak saygı görüyor.

Savaş tanrıları ile ölüm iblislerinin özdeşliği, insanın hayalgücüne musallat olan en korkunç kavramlarda derin bir öneme sahiptir. Bu formlar barışçıl ve doğal ölümü temsil etmiyor, yaşlılıktan kaynaklanan ölümü değil (ne yazık ki önlerinde sinenlerin pek az bildiği şey), zulüm ve ıstırap ortasında ölümü ve yaşamın gücü içinde insanların katledilmesini temsil ediyor. . Bu gerçekten de korkunçtu; hatta bu kaba görüntülerin anlatabileceğinden bile daha fazlasıydı.

Ancak bu çirkin formlarda başka ayrıntılar da var. Rahip, ata ve savaş kılıcına, tapınılan yılanı ve 'Ölüler Ülkesi'nin iğrenç sembollerini ekledi. Çünkü rahip insanlığa hükmetmesinin nedeni ölüm korkusu değil, insanları ötede ne olduğuna inandırabilmesidir. Isabel ('Ölçü için Tedbir'de) kardeşini ölüm duygusunun en çok endişeden kaynaklandığına ikna etmeye çalışırken, hüküm giymiş genç hâlâ ölümü 'korkutucu bir şey' olarak görüyor.

Evet ama ölmek ve nereye gideceğimizi bilmiyoruz;

Soğuk tıkanıklıkta yatmak ve çürümek;

Bu mantıklı sıcak hareket

Yoğrulmuş bir kesek; ve mutlu ruh

Ateşli selde yıkanmak ya da ikamet etmek

Kalın damarlı buzun heyecan verici bölgesinde;

Manzarasız rüzgarlara hapsolmak,

Ve etrafa şiddet saçılıyor

Sarkık dünya; ya da en kötüsünden daha kötü olmak

Bunlardan o kanunsuz ve kesin olmayan düşünceler

Uluduğunuzu hayal edin! - bu çok korkunç!

Dünya hayatının en yorucu ve en nefret edileni

O yaş, acı, yoksulluk ve hapis

Doğanın üzerinde uzanabilir, bir cennettir

Ölümden korktuğumuz şeye.

Claudio'nun tüm bu endişelerinde yok olma düşüncesi yok. Ya ölümü sonsuz bir uyku olarak görseydi? Hamlet'in cevaplamasına izin verin:

Ölmek, uyumak;

Artık yok; ve bir uykuyla, bittiğimizi söylemek

Gönül yarası ve binlerce doğal şok

Bu etin varisi, bu bir tamamlanma

Dindar bir şekilde dilenilecek.

İnsan ırkının büyük bir kısmı hâlâ, kökenlerinde en yüksek nihai mutluluk olarak ebedi huzuru vaat eden dinlere mensuptur. Ölümün kendisi insan zihni için dehşet verici olsaydı, rahibin, Hamlet'i rahatsız eden ve ötesindeki zavallıların bile tanımadıkları başkalarına uçmaktansa sahip oldukları hastalıklara katlanmayı tercih ettiği olası kötülüklerin hayallerini kuran işkenceleri onun ötesinde yaratmasına gerek kalmazdı. ile ilgili. Ölümsüzlüğü yalnızca dindarlara vaat etmek yeterli bir yaptırım olurdu. Ancak Claudio'nun ürpertici satırlarında olduğu gibi her cehennem yansıtılıyor - buzdan, ateşten ya da vahşetten - aynı şekilde, kelimenin tam anlamıyla büyümüş olsa bile, aynısı insanlığın kanına ve beynine karışıyor. Hıristiyanlık, ölümün insanın günahından kaynaklandığı fikrini benimseyerek ve böylece yavaş yavaş gelişerek Şeytan'a ölüm gücünü atfederek dehşetlere eklendi; böylece içinde ölümü bir ceza haline getirme gücünü taşıyan yeni bir şeytan oluşuyor. Orta Çağ inancında konunun nasıl durduğunu, on yedinci yüzyılın (erken) bir Rus İncilinden kopyalanan şekil 19'da görebilirsiniz. Lazarus, Dives'ın sıradan ruhunun kancalı bir şeytan tarafından kendisinden koparıldığını, diğerinin ise iniltileri davulla bastırdığını görünce gülümsüyor. Şeytan, ayrılan ruhun üzerine cehennemi bir vaftiz fışkırtır ve baş meleğin samimi işbirliği, Lazarus ve İbrahim'in memnuniyetini haklı çıkarır.

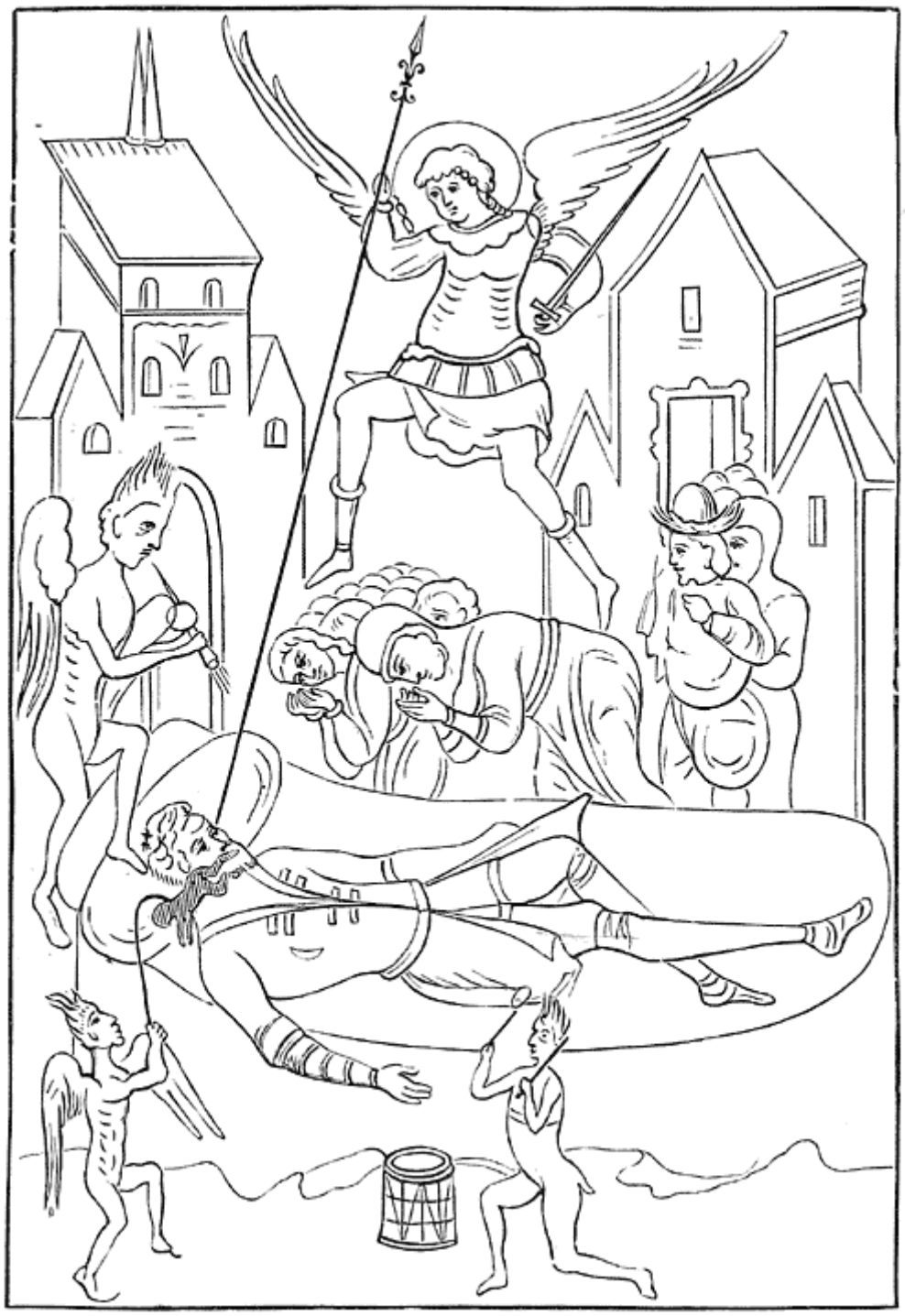

Şekil 19.—Dalışlar ve Lazarus (Rusça; 17. yüzyıl).

Bu alçaltılmış inanç, özellikle 'kafirlerin' ölüm yataklarında çekilen fiziksel ıstırapların neredeyse neşeli kürsü resimlerinde hâlâ görülüyor.

Voltaire ve Paine - ve bunun korkunç sonucu, rahiplerin, ölümü çevrelemelerine izin verilen barbarca törenler ve alışılmışın dışında olanlar ile gelenekçi olmayanlar arasında çizilen kibirli çizgi ile kitlelerin sağduyusunu ve kalbini hala felç edebilme derecesinde görülmektedir. 'kutsanmış' toprakta keçiler ve saf koyunlar.

Bay Keary, 'Tarihin Şafağı' hakkındaki ilginç kitabında,[202]Efes'teki Diana tapınağından British Museum'a kadar uzanan bir sütunun tamburunda yer alan kanatlı genç figürün Thanatos'un yani Ölüm'ün temsili olabileceğinin öne sürüldüğünü söylüyor. Yunan sanatının Ölüm'den geriye kalan tek önemli temsilinin, ilk başta Aşk olduğu düşünülen o muhteşem figür olduğuna inanmak hoş olurdu! Figür bir bakıma rafaelite öncesi sanatın hassas Eros'una benziyor ve aynı yumuşak melankoli görünümüne sahip. Ölümün bu kadar tatlı ve basit bir biçimi, dinlerinin etrafında toplanmış olan yeraltı dünyasının tüm ateşli ve soğuk nehirlerinin ortasında, hala unutkanlığın yumuşak akan nehrinin aktığını gören ırka layık olurdu. Bu Ephesoslu Thanatos'u saygıyla inceleyelim -hiçbir gravür ya da fotoğraf kısmen bile olsa bunu yapamaz- ve sonra bizi savaşın vahşetinin ve rahiplerin hilelerinin ötesine, daha basit kavramlara götürüyor gibi görünen Ölüm mitlerini onun ışığında okuyalım. insanlık. Onun sakin ışığında özellikle hem Vedik hem de İran ilahilerini ve Yama efsanelerini okuyabiliriz.

Ölen ilk adam, ölülerin hükümdarı olan Hinduların güçlü Yama'sı oldu; ve batan güneşe dair metaforlarla donatıldı.[203]Vedaların ciddi ve acıklı bir ilahisinde onun hızlı suları aştığı, birçok kişiye yol gösterdiği, atalarımızın geçtiği yolu ilk kez tanıdığı söylenir.[204]Ancak gün batımının ihtişamında insan umudu, ötesindeki cennetin kehanet niteliğindeki resimlerini buldu. Vedik Yama her zaman dostumuzdur. Mitolojinin en güzel gerçeklerinden biri, Yama'nın Hindistan'da Ölüm'ün başka bir adı haline gelmesinden sonra aynı ismin İran'da yeniden ortaya çıkmasıdır. *Avesta*Hem geçmişte Altın Çağ'ın, hem de gelecekte cennetin bir türü olarak.

[202]Mozley ve Smith, 1878 tarafından yayınlanmıştır.

[203]Max Müller. 'Dil Dersleri', ii. P. 562,*ve devamı.*

[204]Profesör Whitney'in 'Oriental and Linguistic Studies' adlı eserinde Veda'nın çok güzel tercüme edilmiş cenaze ilahisine bakın, s. 52 vb.

İran Yima'sı böyleydi. O, saltanatı 'ne hastalığın, ne ölümün, ne sıcağın ne de soğuğun olduğu, insan mutluluğunun idealini' temsil eden ve asla ölmeyen 'flos regum'du. 'Daha önceki geleneklere göre*Avesta*' diyor Spiegel, 'Jima ölmez ama kötülük ve sefalet dünyaya hakim olmaya başladığında daha küçük bir alana, bir tür bahçeye veya cennete çekilir ve burada kendisine sadık kalanlarla mutlu hayatına devam eder.' Bunlar, Barbarossa'ya, Arthur'a ve hatta Kuzey Amerika kabilelerinin Hiawatha ve Glooscap gibi daha mütevazı ırkların kahramanlarına, hatta uzun süredir inanılan veya inanılan büyüklere dünyevi bir ölümsüzlük bile atfeden birçok güzel mitimizin öncülleri olmuştur. 'ateşli gün batımına yelken açmak', güzel bir ada aramak veya gizli bir mağarada uyumak, ta ki dünya büyüyüp geri dönmelerini talep edene kadar.

Japonya'da Cehennem (Sintoo) tanrısının adı artık Amma olarak adlandırılıyor ve popüler anlayışta hala koruduğu ihtişam nedeniyle bunun Yama'nın bir taklidi olduğundan şüphelenilebilir. Adli şapkası takan ağırbaşlı bir adam olarak resmedilmiştir ve kişisel olarak ona herhangi bir zulüm atfedilmemiş gibi görünmektedir, sadece*oni*ya da efendisi olduğu şeytanlar.

İran'da Hindu Yama'nın nazik özelliklerinin yerini Ahriman'ın ya da kötülüğün dehası Anra-mainyu'nun acılığı almış gibi görünüyor. Haug, Anra-mainyu'yu 'Ölüm atışı' olarak yorumluyor. Kelime Speñta-mainyu'nun karşılığıdır ve orijinal olarak 'kısıtlayıcı ruh' anlamına gelir; bu yüzden*anh*Ejderha soyunu ele aldığımızda göreceğimiz gibi, filolojik açıdan tüm kötülüklerin köküdür. Profesör Whitney 'Kötü Niyetli' ismini tercüme ediyor.
Ancak, kelimenin anlamı ne olursa olsun, Vedik Mitolojinin İkizleri olan Yama ve Yami'nin Gündüz ve Gece cinlerine ayrıldığına ve en sonunda Işığın Ruhu ve Karanlığın Ruhu'nda ruhsallaştırıldıklarına dair çok az şüphe vardır. Zerdüşt'ün zamanından bu güne kadar tüm popüler teolojinin temeli.

Hiçbir şey eski Hindu ve İranlıların ölüme bakış açıları arasındaki aşırı farktan daha dikkat çekici olamaz. İlki için bu, Yama'yla mutlu bir tanışmaydı, ikincisi için ise Ahriman'ın Hürmüz ile eşitliğinin görünür mührüydü. Onu tam bir dehşet içinde tuttular. Sessizlik Kuleleri, Parsî inancının bu en karanlık evresinin anıtları olarak bugün Hindistan'da duruyor.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Ceset Ahriman'a aitti ve vahşi yaratıklar tarafından yenilmeye bırakıldı; Cesedin teşhir edilmesi için kulelerin yükseltilmesi ve tüketiminin kuşlarla sınırlandırılması muhtemelen zaman zaman iyi ruhların bu yollarla Hürmüz'e doğru yol alabileceğini öne süren kademeli bir rasyonalizmden kaynaklanmış olsa da, yine de Parsilerin ölüm korkusu, 1877 Haziran'ında Kule'yi (Khao'nun Dokhma'sı) kuşatanlarda olduğu gibi, asılsız olsalar bile, bu kadar korkunç şüphelere yol açacak kadar güçlüdür. diğerine gitmesi ve daha sonra (söylendiği gibi) ilkini gizlice tamir etmesi, ilkinde bir adamın canlı bulunduğu ve daha sonra öldürüldüğü inancını uyandırdı. Hikaye bazı genç Parsî'lerle başlamış gibi görünüyor ve doğru olsun ya da olmasın, onlar, Terör Kralı'nın krallığında olan her şeyle ilgili olarak o mezhebin kadim duygusunu şüphesiz doğru yorumladılar. 'Hastalık ve ölüm' diyor Profesör Whitney, 'kötü güçlerin işi olduğu varsayıldığından, ölü bedene batıl inançlardan kaynaklanan bir dehşetle bakılıyordu. İblislerin eline geçmişti ve yaşayanlar üzerinde kirletme eylemlerini uyguladıkları başlıca araç haline gelmişti. Yasanın öngördüğü törenlerle arındırılana kadar, mahallesine gelen her şey kirliydi ve kötü ruhların etkisine bir dereceye kadar maruz kalıyordu.'[205]Bu düşüncenin Brahmanlar arasına sızmasından korkulmalıdır; the*Hint Aynası*(26 Mayıs 1878), Ganj Nehri'ne atılan ancak daha sonra hayatta olduğu tespit edilen bir Chandernagore hanımının Dano (kötü bir ruh) tarafından ele geçirildiğine inanıldığını ve müdahale olmasaydı sulu bir mezar bulacağını belirtir. Yahudiler de bu inançtan etkilenmişlerdi ve bugüne kadar bir Cohen'in, yani rahip soyundan gelenlerin ölü bir bedene dokunması yasaktı.

Geçtiğimiz günlerde Euripides'in performansına tanıklık eden Kristal Saray'daki seyirciler*Alkestis*Korkulması gereken, dramın kendi dinleriyle olan ilişkisini pek anlayamamışlardı. Apollo, Kaderleri, Admetus'un yerine başka birini bulması koşuluyla ölmeyeceğine rıza göstermeye ikna eder. Saf Alcestis öne çıkıyor ve kendini

[205]'Avesta'. 'Doğu ve Dil Araştırmaları', s. 196.

Kocasını kurtarmak için ölüm Apollo, Ölüm'ü Alcestis'i geri vermesi için ikna etmeye çalışır, ancak Ölüm, kaderinin adalet tarafından talep edildiğini ilan eder. Alcestis ölürken Admetus ona tanrılardan merhamet dilemesini emreder; ancak Alcestis, bu zorunluluğu yaratanın bir tanrı olduğunu söylüyor ve ekliyor: 'Öyle olsun!' 'Kara kaşlarının altından bakan kanatlı Plüton'un bulunduğu ölüler salonunu görüyor. Kocasına, Teselya'da sahip olabileceği sarayı ve kraliyet hakimiyetini ona bırakmamış olsaydı hatırlatıyor. Pheres, yaşamı bir başkasının vekaleten acı çekmesi ve ölümü yoluyla kabul ettiği için Admetus'u acı bir şekilde suçlar. Sonra Herkül gelir; Ölümü yener; Alcestis'i 'aşağıdan ışığa' doğru yönlendirir. Onunla birlikte hâlâ kederli olan Admetus'un huzuruna çıkar. Admetus onu tanıyamıyor; ancak onu sevinçle tanıdığında Herkül, Alcestis'in "aşağıdaki tanrılara olan bağlılığından kurtulana kadar" ona hitap etmesinin yasal olmadığı konusunda onu uyarır ve*üçüncü gün gel*.'

Alcestis'i Tutku oyununa dönüştürmek için yalnızca isim değişikliği yapılması yeterli. Vekaleten tatmin edilse de, tanrıyı bağlayan bir Kader gibi olan yatıştırılamaz Adalet; 'son düşman, Ölüm;' sevgi yoluyla babasının sarayından özgürce ölüme teslim edilen aziz bir insanın kurban edilmesi yoluyla kefaret; bir tanrının (Zeus) bir insan anneden (Alkmene) oğlu olan tanrı-insan Herakles, on iki büyük görevle dünyevi kötülükleri yok etmekle görevlendirildi, Ölümü fethetmek ve 'hapishanedeki ruhlardan' birini kurtarmak için indi, İsa Meryem tarafından bulunmadığı için dirilen ruh ilk başta tanınmadı; yaşayanlarla ilişkiyi yasaklayan üçüncü güne kadar mezarın kutsanmasını hâlâ taşıyor ("Bana dokunma, çünkü henüz Babamın yanına yükselmedim") - tüm bunlar etrafımızdaki teolojik yapılarda Tanrı'nın varlığını tanımamızı sağlıyor. Euripides'in etrafında parçalanmış bir batıl inancın parçaları yatıyordu.

İsa'nın yeryüzündeki zafer dolu yolculuğunun eski resimlerinden Herakles'in başlıca Görevlerine ilişkin paralellikler bulunabilir; aslanın, asp'in, ejderhanın ve Şeytan'ın üzerine basarken gösterilir; ama mitler Hades'e İniş ve Ölümün fethinde birleşiyor. İsa'nın Hades'ten ruhları kurtarışını gösteren eski resimlerde, genellikle onun hemen ardından Havva'nın yakından temsil edilmesi dikkate değerdir; bu şekilde ortaya çıkan formu bir zamanlar Avrupa'nın büyük bir kısmında Alcestis, Eurydice veya Persephone olarak zaten tanıdıktı. Tanıdık konunun en eski örneklerinden biri olan İsa

Ölümü fethetmek, antik (onuncu yüzyıl) Missal of Worms'daki şehirdir; adı Siegfried ve Solucan veya Ejderha kisvesi altında aynı dövüşün kaydını koruyan şehirdir. Haç artık canavarın ağzının yakınına saplanan kılıçtır. Resim Kutsal Haftanın ilahisini göstermektedir: 'De manu Mortis liberabo eos, de Morte redimam eos. Ero Mors, Ey Mors; morsus tuus ero, cehennem.' Ölümün delinmiş ağzından bize onun etnik kökenini hatırlatan alevler kusuyor; ancak Worms'un Hıristiyanlaşmış paganları için bu tablonun, kendi Ölüm Tanrıçaları Hel'inki kadar tuhaf derecede korkunç bir izlenim uyandırmış olması muhtemel değildir. 'Onun salonuna Elvidnir denir, soğuk fırtınanın diyarı: Açlık onun masasıdır; Açlık, bıçağı; Gecik, adamı; Yavaşlık, hizmetçisi; Uçurum, onun eşiği; Bakım, yatağı; Yanan Acı, dairesinin perdeleri. Vücudunun bir yarısı mor renkte, diğer yarısı ise insan eti renginde.'

Ölüm Evi'nin İskandinavya resmiyle, Asur Ölüm Kraliçesi Nin-ki-gal'in Evi'nin, British Museum'da bulunan ve Bay Fox Talbot tarafından tercüme edilen bir tabletteki tanımı karşılaştırılabilir:[206]—

Erkekler Hane'ye girerler ama oradan ayrılamazlar:

İnsanlar Yol'a gider ama geri dönemezler.

Karanlığın ve açlığın diyarı

Yiyecekleri Dünya'nın olduğu yer: Besinleri Kil:

Işık görülmez; karanlıkta yaşarlar:

Hayaletler kuşlar gibi kanatlarını çırpıyor orada;

Kapının ve kapı direklerinin üzerindeki toz bozulmadan duruyor.

Kendi teolojilerini bilim çağına ithal edenler gibi, yok olan pek çok hayvan krallığının gömüldüğü katmanlardan rahatsız olmayan Sami kabileler, hayvanların ölümü de dahil olmak üzere tüm ölümleri yasak meyveye bağladılar. Hahamlar, yalnızca Adem ile Havva'nın değil, aynı zamanda Cennet Bahçesi'ndeki hayvanların da bu meyveden yediğini ve Şiddetli Sammael'in gücü altına girdiğini söylerler.

[206]'Geçmişin Kayıtları' i. 143.

ve ajanı Ölüm iblisi Azraël'den. Bu yiyeceği reddeden Phoenix, kendini yenileme gücünü korudu.

Ölümcül iblislerin genellikle tuzdan tiksindirici, koruyucu madde ve çürümenin düşmanı olarak temsil edilmesi, bir teorinin mitini organize edebileceği bütünlük ve tutarlılığın bir örneğidir. Eski Yahudiler arasındaki 'Tuz Antlaşması' muhtemelen bu öneme sahipti ve Eyüp'ün kurbanını tuzlarken gösterdiği özen başka bir yerde değerlendiriliyor. Aubrey şöyle diyor: 'Kurbağalar (Satürn hayvanları) üzerlerine tuz sürülerek öldürülür. Deneyi gördüm.' Ölüm iblislerinin varisi olan şeytan, tüm Avrupa folklorunda tuzdan nefret eden biri olarak karşımıza çıkar. Heine'nin anlattığı bir efsaneye göre, İtalya'da bir ormanda dolaşan bir şövalye, bir harabeye ve içinde Güzellik Tanrıçası'nın muhteşem bir heykeline rastlar. Tamamen büyülenen şövalye, bir akşam onu daha önce fark etmediği bir villaya girmeye davet eden bir hizmetçi tarafından karşılanana kadar her gün orayı ziyaret etti. Hayranlık duyduğu heykelinin canlı görüntüsünün huzuruna çıkarılmak onu ne kadar şaşırttı! İhtişam ve çiçeklerin ortasında mest olmuş şövalye şu anda büyücüsüyle birlikte bir ziyafette oturuyor. Dünyanın her lüksü orada; ama tuz yok! Bu isteğini ima ettiğinde Güzelinin yüzünden bir bulut geçer. Hemen hizmetçiden tuzu getirmesini ister; hizmetçi bunu titreyerek yapıyor; şövalye buna yardım ediyor. Şarabından aldığı bir sonraki yudumda bir çığlık duyulur: Sıvı ateştir bu. Delilik onu ele geçiriyor; Tanrıçasının koynunda uykuya dalıncaya kadar okşamalar, yakıcı öpücükler takip eder. Ama ne vizyonlar! Şimdi onu buruşuk bir kocakarı olarak görüyor, yanında elinde bir meşale taşıyan ve çevresinde uçuşan büyük bir yarasa ve yine korkudan ıstırap içinde kafasını kestiği korkunç bir canavar olarak görüyor. Şövalye uyandığında kendi villasındadır. Yıkıma ve sevgili heykeline doğru koşuyor; onu kaideden düşmüş ve boynundan kesilmiş güzel kafa ayaklarının dibinde yatarken bulur.

Sami Ölüm Meleği, şimdiye kadar düşündüklerimizden çok farklı bir figürdür. O, teolojide yalnızca Hahamların elinde uğradığı aşağılanma nedeniyle tanınır, ama aslında berbat bir dehaydı ama kesinlikle kötü bir deha değildi. Persler muhtemelen onu Asuman adı altında ithal ettiler, çünkü daha önceki kitaplarında ondan söz etmiyoruz ve adı İbranice'ye benziyor.*Şamlı*, yok etmek için

onu İncil'deki 'yok edici' Abaddon'a bağlayacaktı. Zerdüştlerin, ölümden sonra ruhları Deva'ya tapanların (Hindistan) bölgesine taşıyan daha eski bir iblis olan Vízaresha'ya inandıkları için bu daha olası hale geliyor. Keldani Ölüm Meleği Malk-ad Mousa, adını, Musa'ya ruhunu bedeninden çıkarmak amacıyla yaklaştığı, ancak Musa'nın yüzünün görkeminden etkilendiği efsanesinden almış olabilir. Asasındaki ilahi ismin erdemi nedeniyle emekli olmak zorunda kaldı. Efsane, adı kadar eski değildir ve muhtemelen adından da anlaşılacağı üzere bir destandır; Açıkçası bu, Musa'nın bedeni için Mikail ile Şeytan arasındaki mücadele geleneğinin kökenidir (Yahuda 9.). Böylece bu kişileştirme, Yahudiler arasında, Musa'nın Göğe Kabulü Kitabında ona saldıran kişi olarak anılan Samaël ve daha sonra Yeni Ahit ile bağlantılı olarak adı geçen Şeytan'la özdeşleştirilecek kadar kötü bir karaktere dönüştü. versiyon. İncil'in daha önceki kitaplarında Yehova'nın vekili olarak tanımlanan varlığın bu alçaltılması nedeniyle, Yahudiler arasında yavaş yavaş iki Ölüm Meleği geliştirildi; biri (Samaël veya onun temsilcisi Azraël) ölenler için. İsrail toprakları ve diğeri (Cebrail) kendi ülkelerinde ölmekten daha mutlu olanlar için.

Samaël'in, yurt dışında ölürlerse Cennete rahatlıkla ulaşamayacakları düşünülen gezgin Yahudilerin eline geçmesi anlamlıdır. Çünkü Samaël, kesinlikle uzaklardaki Sami kabilelerinden alınmış bir kavramdır. Eyüp xviii'de bu anlayışın ne olduğunu görüyoruz. 18, burada 'Dehşetlerin Kralı'dır ve daha da fazlası Arapça Azraël'dedir. Bu tipik Ölüm Meleğinin efsanesi, özel hizmet için yüksek makamına terfi ettirilmesidir. Allah insanı yaratacağı sırada Cebrail, Mikail ve İsrafil adlı melekleri yeryüzüne gönderip bu amaçla farklı renklerde çamur getirmiş; ancak Dünya onları, oluşmak üzere olan varlığın yaratıcısına isyan edeceği ve ona (Dünyaya) lanet getireceği konusunda uyardı ve onlar kili getirmeden geri döndüler. Azrail, Allah tarafından gönderildi ve görevini korkusuzca yerine getirdi; ve bunun için ruhları bedenlerden ayırmak üzere bir meleğe atandı. Azrail'in emrinde yardımcı melekler vardı ve Kuran'ın 79. suresinin açılış satırlarında bunlardan bahsediliyor:

Bazılarının ruhlarını şiddetle parçalayan meleklere and olsun ki;

Ve başkalarının ruhlarını yumuşaklıkla ortaya çıkaranlara and olsun.

Doğruların ruhları nezaketle dışarı çekilir, kötülerin ruhları ise aslında aynı mitolojinin bir örneği olan Rus resminde (Şekil 19) gösterildiği gibi onlardan koparılır.

Bu korkunç görevler gerçekten de zamanla Azrail'i bir cellat gibi kötü bir üne kavuşturacak türdendi; fakat Müslümanlar arasında onun hakkında hiçbir bozulma gelişmemiş gibi görünüyor. Görünüşe göre onların zihinlerinde Kader ile ilişkilendirilmiş ve onun hakkında da benzer hikayeler anlatılmıştı. Böylece Azrail'in bir keresinde Süleyman'ın yanından geçerken Süleyman'ın konuştuğu bir adama dikkatle baktığı anlatılır. Süleyman arkadaşına kendisine bakanın Ölüm Meleği olduğunu söyledi ve adam şöyle cevap verdi: 'Beni istiyor gibi görünüyor: Rüzgara beni buradan Hindistan'a taşımasını emret;' Bu yapıldıktan sonra Azrail, Süleyman'a yaklaştı ve şöyle dedi: 'O adama hayretle baktım, çünkü bana onun ruhunu Hindistan'da almam emredilmişti.'[207]

Azraël sık sık dudaklarına bir fincan zehir sunarken temsil edilirdi. Bu imgenin, eski zehir çilesinden kaynaklanmış olması muhtemeldir; burada, sonuçlara göre önceden ne kadar manipüle edilmiş olursa olsun, taslakların, cezalandırıcı veya faydalı etkiler için ilahi bir şekilde karıştırıldığı yaygın olarak kabul edilmiştir. 'Kupa' böylece Sami kabileler arasında Kader'in sembolü haline geldi. Eski Ahit'te okuduğumuz 'teselli kâsesi', 'gazap kâsesi', 'titreme kâsesi'; Pavlus'un bahsettiği 'kutsama kâsesi' ve 'şeytan kâsesi' bu anlama sahiptir. Güvercinle süslenmiş Nestor kadehi (İlyada, xi. 632) muhtemelen bir 'kutsama kâsesiydi' ve Bay Schliemann Mycenee'de aynı türden birkaç tane bulmuştu. Bu sembol İsa tarafından defalarca kullanılmıştır: 'Bu kâse benden geçsin', 'Babamın bana içmem için verdiği kâseyi içmeyeyim mi', 'Benim içtiğim kâseden siz içebiliyor musunuz? '— ve Azrail'in kadehinin tanıdık çağrışımı 'ölümün tadı' ifadesiyle ifade ediliyor.

[207]Sale'nin 'Kur'an'ı (ed. 1836). Bkz. sayfa 4, 339, 475.

Ölüm Meleğine olan inancın en sevindirici değişikliklerinden biri Lepsius'un bulduğu inançtır.[208]Kordofan'daki Müslüman zenciler arasında. Osraîn'in (Azraël) ölülerin ruhlarını kabul ettiği ve iyileri ödüle, kötüleri ise cezaya götürdüğü söylenir. 'O, dünyada yaşayanların sayısı kadar yaprağı olan bir ağaçta, el segerat mohana'da (tatmin ağacı) yaşıyor. Her yaprağın üzerinde bir isim vardır ve bir çocuk doğduğunda yenisi büyür. Birisi hastalanırsa yaprağı solar ve ölmesi gerekiyorsa Osraîn onu koparır. Eskiden götüreceği kişilerin yanına görünür bir şekilde gelir ve onları büyük bir dehşete düşürürdü. Ancak peygamberin zamanından beri görünmez olmuştur; Çünkü Muhammed'in ruhunu almaya geldiğinde ona, görünen görünüşüyle insanlığı korkutmasının iyi olmadığını söyledi. Daha sonra dua etmeden önce kolaylıkla korkudan ölebilirler; çünkü kendisi cesur ve enerjik bir adam olmasına rağmen görünüşünden biraz rahatsız olmuştu. Bu nedenle peygamber Osraîn'i görünmez yapması için Tanrı'ya yalvardı ve bu dua kabul edildi.' Bay Mackenzie buna ek olarak, Moravyalı Yahudiler arasında yeni ayda ışığında bir dal tutulduğunu ve bir kişinin adının söylendiğini ekliyor: Yüzü ayın boynuzları arasında görünecek ve eğer ölmesi gerekiyorsa. yapraklar solacak.

Bay John Ruskin, Ölüm'ü maskeli bir kişi olarak tanıtmalarındaki mizah nedeniyle İtalyanlara karşı çok sert davrandı. '1850'de Venedik'teyken' diyor, 'tarihin en popüler parçası*komik*opera "Ölüm ve Ayakkabıcı" idi; bu operada olay örgüsünün amacı, bir köy ayakkabı tamircisinin doktor olarak başarısıydı; bunun sonucunda Ölüm, iyileşmesi mümkün olmayan her hastanın yatağının yanında ona göründü; ve en çok alkışlanan sahne, başarı konusunda küstah ve lüksten şişmiş olan doktorun, Ölüm diyarına götürüldüğü ve insan hayatlarının, bu kılık altında gösterilerek dehşet içinde ıstırap içine atıldığı sahneydi. lambaların israfı ve kendisininkinin de son kullanma tarihi geçmeye hazır.'

[208]'Keşifler' vb., s. 223.

Şekil 20.—Şövalye ve Ölüm.

Bunun üzerine 'Korku dolu görüntülere bu tahammülün kısmen ahlaksızlıkla, kısmen de genel budalalık ve akıl zayıflığıyla bağlantılı olduğu' görüşünü dile getiriyor.[209]Ancak bu, uzun süredir rahiplerin tamamen doğal ve kaçınılmaz bir olaya yüklediği ve 'Ölümün Dansı' gibi popüler resimlerde resmedilen hastalıklı terör görüntülerinin verdiği sağlıklı tepki olamaz mı? Auvergne'deki La Chaise Dieu'nün duvarındaki resimde (Şekil 20) iskeletlerin şövalyeyi kuşattığı alaycı kahkaha, daha da bayağılaştırılmaması mümkün olmayan rahip terörizmine işaret etmektedir.

[209]'Modern Ressamlar', Bölüm V. xix.

anlamsız tarafından. 1424'te Paris'teki Masumlar Mezarlığı'nda, savaştan yeni dönen Bedford Dükü ve Burgonya Dükü'nün katıldığı bir Ölüm Dansı maskeli balosu vardı. Bu, Kali'nin öldürülenler üzerindeki dansının batısındaki son sonuç olabilir; ama Fanatizmin çılgınlıktan daha kötü bir sonucu olmaması büyük bir şanstır. İskelet Ölümü, ölümün doğallığını öne süren önceki biçimlere göre bir avantaja sahiptir. Daha bilimseldir. Ölümün günahtan kaynaklanmadığının halk tarafından yavaş yavaş keşfedilmesi, rahiplik konusundaki cehalet ve sahtekarlıkların günlük olarak gözlemlendiği bölgelerdeki dehşeti büyük ölçüde dağıttı; ve her ne kadar tepki iyi bir zevkle ifade edilmemiş olsa da, içinde kendini basitlikte yeniden ortaya koyan belli bir doğa gücü var gibi görünüyor.

Kuzey dünyasında hepimiz bu konuda çok karamsarız. Beynimizi şekillendiren ve genel olarak doğal yaşam sevgimize ölüm korkusunun doğal olmayan karşılığını veren batıl inanç çağlarıdır. Yapay olarak içimizde yetiştirilen şey, içimizde yetiştirilebilir. Gerçekten de iki Meleğe karşılık gelen ölümler vardır; kalıcı hastalık ve acıdan kaynaklanan ölüm ve yaşlılıktan gelen ölüm. Gerçekten şehirlerimizde, halkın yiyeceğini, içeceğini zehirleyen, tas suya ölüm karıştıran Azrailler var; ve daha nazik olan melek yanımıza gelene ve yaşlılıktan dolayı ölüm normal hale gelene kadar, onlardan duyulan korkunun artması gerekir. Hayattan ayrılış, ona adım atmanın doğal bir koşulu olduğundan, ideal olarak bunun çoğu zaman eşlik eden acı ve üzüntülerle karıştırılması gerçekten de melankoliktir. Hades'te seyahat eden Kinik Menippus'un, diğerlerinden daha yüksek sesle ulumalarından oradaki kralların kim olduğunu bildiği rivayet edilir. En yüksek sesle uluyan onlar oldu çünkü dünyadaki çoğu zevkten ayrılmışlardı. Ancak tüm mutlu ve gençlerin, zamansız ölüme üzülmek için krallardan daha fazla nedeni vardır. Ölümün tek trajedisi, yaşayan Aşkın yıkımıdır. Bay Watts, Aşk ve Ölüm'ün muhteşem tablosunda (Grosvenor Galerisi, 1877) gerçek dehşeti ortaya çıkardı. Burada, doğru zamanı ve yeri olan o iskelet değil, doğru zamanı ve yeri olmayan kanatlı iblis (melek denir) değil, mermerden yarıya kadar bloklanmış bir insan gibi devasa, sert, kalpsiz bir form var; insanlığın eksikliğini ve cehaletini temsil eden acımasız gücün korkunç bir simgesi; zekaların enerjilerini yabancı dünyalara adadığı yerlerde kalpleri durmadan ezen bir güç. Zavallı Aşk'ın yeterince bilimi yok; cılız kolu direnmek için uzandı

devasa biçim, acı çeken ebeveynlerin ve aşıkların asla değişmez yasalara karşı yönelttiği dualar kadar zayıftır; neredeyse bitkin durumda; mücadele sırasında parlak kanatları kırılır ve yırtılır; güvercin ayaklarının dibinde eşi olmadan çömeliyor; kapısına çıkan gül secdeye kapanmıştır; omzunun üzerinden kirişe benzer kol, taştan eli sevinç gülünün düşmesi gereken kapıya dayadı.

Yaşlılar öldüklerinde sadece daha önce giden hazinelerin peşinden giderler. Eski dostlar birer birer onları terk etti, tatlı bağlar ayrıldı ve keyif alma ve yardım etme güçleri zayıfladı. Bir zamanlar etraflarında yeşeren bahçeden geriye sadece hatıra kaldığında, dost ölümdür sevdiklerinin uyuduğu o son gülün yapraklarını da saçmak. Burası ölümün gerçek makamıdır. Hayır, konu genç ve mutlu olduğunda bile asıl düşman Ölüm değil Hastalıktır; hastalık durumunda savaş sanatını öğrenmek dışında neredeyse hiçbir telafisi yoktur; ama Ölüm Doğanın çaresiz acıya duyduğu merhamettir; Sevginin ve bilginin daha fazlasını yapamadığı yerde, bu, uzatıldığı takdirde tam bir işkenceye dönüşen acılardan kurtuluş anlamına gelir. Ölümün varlığı en çok acının kesilmesiyle anlaşılır. Batıl inanç, insanlığa, daha basit çağlara kadar, gölgelerin unutulmayı içtiği, uyku meskeninden akan tatlı Lethe nehri olarak resmedilen bu değişime yüklediği gizemli dehşetler kadar daha büyük yanlışlar yapmamıştır. acılarını ve kopup gittikleri sevinçleri.

BÖLÜM 3. EJDERHA

CBÖLÜM1.DEK ÇİZGİSİDİMONLAR

Travancore'un Kutsal Ağacı—Hindistan'da İblislerin büyümesi ve düşüşleri—Nepaul İkonoklastı —Ahlaklı İnsan ve ahlaksız Doğa—İnsanın fiziksel ve zihinsel göçleri—Heine'nin 'Sürgündeki Tanrılar'ı—Goban Saor—Usta Smith—Bir Yunan karikatürü Tanrılar—Marangoz, Tanrı ve Şeytana Karşı—Kurtadamın Yok Edilmesi—Şeytanların Sığınakları—Küçük İnsanlara indirgenmiş Devler—Tanrılar ve Şeytanlar doğaya geri dönüyor.

İlkel insanın karşılaştığı başlıca engelleri ve onun şeytanlar olarak kişileştirdiği endişelerini zorunlu olarak sadece ana hatlarıyla ve seçilmiş örneklerle belirttikten sonra, bu şeytanların çoğunun nasıl ve neden korkunç boyutlarından gerilediğini göstermek benim bir sonraki görevim haline geliyor. fiziksel kötülüğün nispeten soyut kavramlarını ifade eden daha genel biçimlere yol açtı. Bu, insanın dünyevi çevresine zorunlu adaptasyonunun onu çok biçimli engellemelerle Savaş çağına getirdiği süreçlerin bir miktar gözden geçirilmesini içerecektir.

Son birkaç yıla kadar Hindistan'ın Travancore dağında, yerliler tarafından dağlara ve vahşi hayvanlara hükmeden güçlü ve tehlikeli bir tanrının ikametgahı olarak kabul edilen kadim, devasa bir Ağaç vardı.[210] Bu ağaca kurbanlar kesiliyor, önünde vaazlar veriliyor ve bölgenin antik katedrali olduğu anlaşılıyor. Gövdesi o kadar büyüktü ki kollarını uzatmış dört adam onu kuşatamazdı.

Bu ağaç erken büyümesinde doğal dinin doğuşunu simgeliyor olabilir. İlk yeşil yapraklarının, örneğin Vedaların yaprakları üzerine yazılan insanın ilk kaba hayallerine karşılık geldiği kabul edilebilir. Gördüğümüz gibi, doğada kendisininki gibi, kendisinden çok daha üstün bir düzen gücü algılayan insan, doğal olarak her şeyin görünmez devler tarafından yaratıldığını ve kontrol edildiğini düşünüyordu; ve onların altında çaresizce eğilerek ilahilerini ve dualarını söylüyordu.

'Bu dünya kral Varuna'ya ve uçları birbirinden çok uzak olan geniş gökyüzüne aittir: iki deniz (gökyüzü ve okyanus) Varuna'nın belidir; o da kontrol altında

[210]Bir benzetme olarak kullandığım bu ağacın tarihi Rahip Samuel Mateer'in 'Yardım Ülkesi' kitabında anlatılıyor. Londra: John Snow & Co. 1871.

bu su damlasında. Kendisi bile gökyüzünün çok ötesine kaçan Varuna'dan kurtulamayacaktı. Casusları gökten bu dünyaya doğru ilerliyor.'

'Güç eksikliğinden dolayı, sen her zaman güçlü ve parlak tanrı, yanlış mı yaptım: merhamet et, merhamet et!'

'Ne kadar her gün senin yasalarını çiğnesek de, bu haldeki insanlar, ey tanrı Varuna, bizi ölüme teslim etme!'

'Seni her zaman öven dostunu yok etmek istemek eski bir günah mıydı Varuna!'

'Ey Indra, merhamet et, bana günlük ekmeğimi ver! İbadet edene zenginlik kazandır, ey kudretli Şafak!'

'Sen atları verensin, Indra, sen inekleri verensin, mısırı verensin, zenginliğin güçlü efendisisin: hiçbir arzuyu hayal kırıklığına uğratmayan insanın eski rehberi: bu şarkıyı ona sesleniyoruz. Buradaki tüm bu zenginliğin yalnızca sana ait olduğu biliniyor: Ondan al fatihi, onu buraya getir!'

Çeşitli ilahilerden alınan bu karakteristik cümlelerde, insanın doğanın egemen güçleriyle ilk sözleşmesini yaptığını görüyoruz: onların yararına olacak kadar çok hayranlık ve dalkavukluk. Ancak bu en eski ilahilerde bile tanrıların nişanın kendilerine düşen kısmını yerine getirmediğine dair imalar vardır. 'Neden,' diye yalvarır ibadet eden, 'seni her zaman öven birini yok etmek istiyorsun? Bu eski bir günah mıydı?' Basit sözler, bilinçsizce, adamın sözleşmenin kendisine düşen kısmını ne kadar sadakatle yerine getirdiğini bildiriyor. Duanın, övgünün ya da ritüelin hiçbir vurgusunu atlamadan, tanrıların süregelen kayıtsızlığının, kendisinin unuttuğu eski bir günahtan ya da belki bir atasının işlediği bir günahtan kaynaklandığını varsayar.

Bu ruh halinde, kelimelerin tek başına tanrıları tatmin edemeyecek kadar ucuz olduğu fikri kolayca kök salacaktı. Teklifler olmalı. Dünyevi krallar gibi onların da gelirleri olmalı. Böylece fedakarlık aşamasına geçiyoruz. Ancak yine de kitleler ne duaya, ne dalkavukluğa, ne de fedakarlığa karşılık olarak sağlık ya da zenginliğe kavuşamadı. Yoksulluk, kıtlık, ölüm, güneş, ay ve yıldızın sessiz mekanizmasıyla hâlâ amansız seyrini sürdürüyordu.

Peki o halde neden insan, mısır için yalvardığında ona kıtlık veren ve balık istediğinde ona bir yılan veren tanrılara inanarak ve tapınarak sözleşmenin kendi payına düşen kısmını yerine getirmeye devam etsin? Rahip hazır bir açıklama yaparak müdahale etti. Ve burada kutsal Travancore Ağacı'na tekrar başvurabilir miyiz? Bölgede yaygın olan ve genellikle çok büyük olmayan bir tür olan bu Ağaç neden bu kadar büyümüş olabilir? "Çünkü kutsaldır" dedi rahip. Gerçek, 'Çünkü kutsal olduğuna inanılıyordu' diyor. Yüzyıllar boyunca kurbanların kanı ve külleri onun köklerini besledi ve gövdesini şişirdi; ta ki Hindistan'la sınırlı olmayan bir argümanla batıl inancın boyutlarının onun doğruluğunu kanıtladığı varsayılıncaya kadar. İnsanlar tüm sunularının ve tapınmalarının hiçbir getirisi olmadığından şikayet edince rahip şöyle cevap verdi: Sen tanrıları kısıtlarsın, onlar da seni kısıtlarlar. İnsanlar sürülerinin ve meyvelerinin en yağlısını sundular: Daha da fazlası! dedi rahip. Tanrılar için güzel sunaklar ve tapınaklar inşa ettiler: Daha fazlası! dedi rahip. Rahipler için güzel evler inşa ettiler ve onları geçindirmek için kendilerinden vergi aldılar. Ve böylece halkın fedakarlıkları ve emekleriyle beslenen din büyük bir güce ulaştığında, rahip daha fazla açıklama için ilahiyatçıyı kendi tarafına çağırabildi. İlahiyatçı ve rahip şöyle dedi: 'Tanrıların tüm dualarınıza cevap vermemesinin elbette iyi nedenleri olmalı (bazılarına cevap vermezlerse tamamen tükenirsiniz); sıradan ölümlüler onların gizemlerini araştırmaya cesaret edememeli; ama tanrıların var olduğu ve onların insan işleriyle ilgilendikleri, bu muhteşem tapınak dizisiyle ve onların, sizin gibi yanakları olan biz dostlarının tüm ihtiyaçlarını karşıladıkları özenle açıkça ortaya çıkıyor. bakın, şişmanlıkla takılın.'

Bu açıklamadan sonra, daha az tercih edilenler arasında herhangi bir şüphe veya isyan ortaya çıkarsa, rahip kolaylıkla şunu ekleyebilir: 'Üstelik, biz ve tapınaklarımız artık kurumlarız; Biz o kadar güçlü ve etkiliyiz ki, tanrıların bizi yeryüzündeki temsilcileri, iyiliklerinin dağıtıcıları olarak atadıkları açıktır. Ayrıca onların hoşnutsuzluklarından. Tanrıların görünüşteki kayıtsızlığını telafi edebiliriz; bize onur ve zenginlik verirseniz sizi ödüllendiririz, ama sapkın davranırsanız sizi mahvederiz.'

Böylece kutsal Ağaç büyüdü. Ama ne kadar güçlü olursa olsun, daha güçlü bir şey vardı. Birkaç yıl önce Londra'dan bir misyoner Travancore'a gitti ve aynı ağacın yanına bir şapel inşa etmek istedi.

ibadet edenler ve bu yerin çok eski kutsallığının bir kısmını ödünç alıyorlar. Bu misyoner gözlerini aç bir şekilde o kutsal keresteye dikti ve kariyerini bir Hıristiyan şapelinin kirişlerinde sonlandırmanın ne kadar kutsal olacağını düşündü. Böylece bir gün -İngiliz yetkililer yakınlarda olduğundan- o ve adamları kutsal Ağacı kesmeye başladılar. Yerliler yavaş yavaş etrafa toplandılar ve dehşetle baktılar. Kesim devam ederken bir kaplan yaklaşıyordu ama bağırışlar onu uzaklaştırıyordu: Yerliler daha rahat nefes alıyordu; iblis gelip bakmıştı ama Ağacı İngiliz'den koruyamamıştı. Ancak bu saygısızlık karşısında hâlâ ürperiyorlardı ve sonunda Travancore'un Kutsal Ağacı düştüğünde, onun gürültüsü eski ibadet edenlerin çığlıklarına ve çığlıklarına karışmıştı. Muzaffer misyoner, şapelinde, yerlilerin uzun zamandır korktuğu tanrının acizliğini ortaya koyan kesilmiş kalasları işaret ediyor olabilir; ve belki de onlara işin büyüklüğünü anlatıyor*onun*Ağaç, Avrupa'da gelişen durumunu doğaüstü karakterinin kanıtı olarak iddia ediyor. Muhtemelen kökü besleyen ve gövdesini genişleten kan ve külden bahsetmeyi ihmal edebilir.*onun*Kutsal Ağaç!

Eğer daha derin kök salmış olan ilkel doğal din daha önce solmamış olsaydı, Travancore'daki Ağaç asla bu kadar yok edilemezdi. Çağlar boyunca insanın günlük şehitliklerine aldırış etmeyen tanrılar, doğal güçler, artık uzun bir süre boyunca kendi tapınaklarını, heykellerini, kutsal ağaçlarını ve diğer çıkarlarını koruma konusunda oldukça aciz gösterilmişti. Kitlelerin kendi kişisel yardımlarına başvurmaları gibi, rahipler de kendi ülkelerini diğer ulusların yabancı tanrılara boyun eğdirmesinden kurtarmak için bu tanrılara boşuna yakardılar. Uzun bir süre boyunca Hindistan'ın bazı bölgelerindeki tanrılar, kalıcı bir düzenle olan ilişkileriyle birlikte veya prenslik kurumlarının bir parçası olarak yalnızca resmi bir hizmet aldılar; ancak kitleler onları ceza almadan terk etme özgürlüğünün farkına vardıkça zaman zaman devrilir. Ortaya çıkan herhangi bir güçlü kafirin insafına kalmışlardır. Bay Herbert Spencer'ın aktardığı aşağıdaki anlatı, misyoner Travancore'daki Ağacı kesmeden önce bazı Hinduların ne yaptığının çarpıcı bir örneğini sunuyor:—

'Nepaul kralı Rum Bahâdur'un güzel kraliçesi, güzel yüzünün çiçek hastalığından dolayı şekli bozulduğunu fark ederek kendini zehirledi, krallığına lanet etti,

doktorlar ve Nepaul'un tanrıları hepsinden intikam almaya yemin ediyor. Doktorların kırbaçlanmasını ve her birinin sağ kulağının ve burnunun kesilmesini emrettikten sonra Nepaul'un tanrılarından intikamını aldı ve onlara en kaba şekilde hakaret ettikten sonra onları kendisinden bilgi almakla suçladı. Sahte iddialarla 12.000 keçi, yüzlerce kilo şekerleme, 2000 galon süt vb. Daha sonra üç ila on iki pounder arasında değişen tüm topların sarayın önüne getirilmesini emretti. Daha sonra tüm silahlar namluya yüklendi ve aşağıya, Nepaul tanrılarının karargahına doğru yürüdü. Tüm silahlar, en kutsal olanı en ağır metalle onurlandıracak şekilde çeşitli tanrıların önüne çekildi. Ateş etme emri verildiğinde şeflerin ve askerlerin çoğu paniğe kapılarak kaçtı, diğerleri ise bu saygısız emre uymakta tereddüt etti; ve birkaç topçu kesilene kadar silahlar açılmadı. Tanrılar ve tanrıçalar o zamana kadarki kutsal konumlarından aşağıya indiler; ve altı saat süren yoğun top atışından sonra tanrılardan tek bir iz bile kalmadı.'

Nepalliler bu şiddetli gösteri karşısında ne kadar paniğe kapılmış olsalar da, bu daha genel bir zihinsel ve ahlaki durumdan kaynaklanan bir fırtınadan başka bir şey değildi. Rum Bahâdur, popüler ilgiden kaçıp Hindu mitolojisinin sayısız raflarında art arda uykuya yatırılan tanrıların resimlerini yalnızca birkaç dakika içinde ortadan kaldırdı. İlk Düalizm, bir yanda Ahlaklı İnsan, diğer yanda Ahlaksız Doğa şeklinde geliştirildi. İnsan, doğadaki ahlaki düzenin yalnızca kendi gücüyle temsil edildiğini keşfetmişti: Kültürüyle veya ihmaliyle bitki veya hayvan büyüdü veya soldu ve kontrolünün genişlemediği yerde zararlı yabani ot veya hayvan ortaya çıktı. İyi tanrılar, hayal edildiği kadarıyla, artık yalnızca insanlarda vücut bulmuş oldukları için saygı görüyorlardı. Ancak kötülüğün aktif güçleri insan için incitici ve nefret dolu olmaya devam etti ve doğaya dair karamsar bakış açısı kaçınılmaz hale geldi. Doğayla ölüm-kalım mücadelesi veren insan için artık teistlerin iyimserliğini besleyen pek çok güzellik kaybolmuştu. Güzel kokulu çiçek, ekmeğe aç olan adam için bir ottu ve Sâdi'nin çölde seyahat ederken içinde tahıl bulmayı umduğu ama sadece inci bulan bir çanta bulması karşısında yaşadığı hayal kırıklığıyla birçok boş hazineyi gördü. İnsan inancının uzun karamsar evresi, antropomorfik olmayan her tanrı için ölümcül oldu. Her biri daha saf bir iblis haline geldi ve bir iblis olma yolunda ilerledi.

İnsanoğlu, gezegeninin engebeli ve vahşi ortamında düzeni giderek daha fazla sağlarken pek çok özel şeytanı yendi. İcat ettiği her yeni silah ya da alet binlerce hayaleti deliyordu. Yalnızca henüz fethedemediği diyarlarda, doğaüstü güç atfettiği düşman güçler kaldı, çünkü onları delip geçemediler. Yine de ilk şeytani formlar boyun eğmek zorunda kaldı çünkü insan, onların kendi efendileri olmadığını keşfetmişti. Upaları kesebilir ve gece gölgesini kökünden sökebilirdi; pek çok yılanın kafasını yaralamış ve pek çok kurdu öldürmüştü. Sayısız düşmanı ayrıntılı olarak onun güç ve zeka açısından kendisinden aşağı olduğunu kanıtlamıştı. Önemli göçler gerçekleşti: İnsan, coğrafi olarak en kötü düşmanlarının bazılarının bulunduğu bölgeden uzaklaşıyor, daha verimli, daha az sıtmalı ülkelerde yaşıyor, habitatı, menzil açısından hayvan düşmanınınkini aşıyor; ve daha da iyisi, zihinsel bir göçle taş devrinden, diğer çaresiz çağlardan metal çağına ve onu biçimlendirme ve kullanma becerisine geçer. Ateş iblisini kendine dost edindi. Artık dünyanın ezici güçleriyle yüzleşmek ve isteksiz erzaklarını kazanmak için elinde bir parça taş ya da kemik olan çıplak bir vahşi değil artık!

Heine'nin Bay Pater'in çok iyi tanımladığı 'Sürgündeki Tanrılar' hakkındaki yazısında büyüleyici hayal oyunundan çok daha derin bir anlam vardır; 'Orta Çağ geleneklerinin karakteristiği olan garip duygu karışımıyla dolu' Pagan dinleriyle ilgili.'[211]Heine şöyle yazıyor: 'Okuyucuya, Hıristiyanlığın kesin zaferi sırasında, yani üçüncü yüzyılda, eski dünyanın tanrılarının nasıl acı verici utançlara düştüklerini kısaca hatırlatmama izin verin; bu, daha önceki bazı trajik durumlarına büyük ölçüde benziyor. hayat. Artık kendilerini, daha önce ilkel çağlarda, Titanların Orcus'un gözetiminden kaçıp Pelion'u Ossa'ya yığarak Olimpos'a tırmandıkları devrim çağında maruz kaldıkları aynı sıkıntılı zorunluluklarla karşı karşıya buldular. Talihsiz tanrılar! O zaman alçakça kaçmak zorunda kaldılar ve her türlü kılığa bürünerek burada, yeryüzünde aramızda saklandılar. Birçoğu kendilerini Mısır'a götürdüler ve orada daha fazla güvenlik sağlamak için, genel olarak bilindiği gibi, hayvan kılığına girdiler. Aynı şekilde tekrar uçmak ve uzak saklanma yerlerinde eğlence aramak zorunda kaldılar.

[211]'Rönesans Tarihi Çalışmaları.' Macmillan & Co. 1873.

bu ikonoklastik fanatikler, siyah keşiş sürüsü, tüm tapınakları yıktı ve tanrıları ateş ve lanetlerle takip etti. Barınma ve ambrosiadan tamamen mahrum kalan bu talihsiz göçmenlerin çoğu, artık ekmeklerini kazanmanın bir yolu olarak bayağı el sanatlarına yönelmek zorunda kaldı. Bu koşullar altında, kutsal korularına el konulan pek çok kişi, Almanya'da oduncu olarak çalışmaya başladı ve nektar yerine bira içmek zorunda kaldı. Apollon otlakçıların emrinde hizmet almaktan memnun görünüyor ve bir zamanlar Admetus'un ineklerini beslediği için şimdi Aşağı Avusturya'da çoban olarak yaşıyordu. Ancak burada, güzel şarkı söylemesinden dolayı şüphelenildiğinde, bilgili bir keşiş tarafından eski pagan tanrılardan biri olarak tanındı ve ruhani mahkemeye teslim edildi. Rafta kendisinin tanrı Apollon olduğunu itiraf etti; ve idam edilmeden önce bir kez daha lir çalmasına ve bir şarkı söylemesine izin verilmesi için yalvardı. O kadar dokunaklı bir şekilde çalıyor, öyle bir sihirle şarkı söylüyordu ki, hem biçim hem de yüz hatları o kadar güzeldi ki bütün kadınlar ağladı ve birçoğu o kadar derinden etkilendi ki kısa süre sonra hastalandılar. Ve bir süre sonra insanlar, onun bir vampir olduğuna ve hasta kadınların bu sayede iyileşeceğine inanarak vücuduna bir kazık çakılsın diye onu mezardan tekrar sürüklemek istediler. Ama mezarı boş buldular.'

Doğal olarak Apollon'u gömmek zordur. Bir dahaki sefere şüphesiz en yakın katedralde müzik yönetmeni olarak ortaya çıktı. Genç şarkıcılar ve sanatçılar öyle ağır derslerle Pagan türkülerini fazla gerçekçi söylemenin tehlikeli olduğunu keşfettiler; bir kaportanın yüksek düzeyde dekorasyona sahip olduğu; Pan'ın kaval sesinin iyi bir şekilde evrimleşerek bir orga dönüştüğünü; Aşk Tanrısı Melekler olarak adlandırıldığında da aynı derecede iyi görünüyor. Saint Praxed Kilisesi'nde mezarını yaptıran Piskopos'un cüppesinin altındaki gerçek şekli ve yüzü tespit etmek için Robert Browning'in üç yüzyıl öteye ihtiyaç duyması tuhaf: -

Bana söz verdiğin bronz kısma,

Şu bildiğiniz Tavalar ve Periler ve belki de

Biraz tripod, thyrsus, yanında bir vazo falan,

Kurtarıcı dağdaki vaazında,

Aziz Praxed bir zafer ve bir Pan

Perinin son giysisini çıkarmaya hazırım,

Ve Musa sofralarla...

Böylece inziva yeri bir yönde Vatikan'a doğru büyüdü; böylece Zeus, şimşeklerini Petrus'un anahtarlarıyla değiştirerek tahtını yeniden kazandı ve Mars, Aziz George olarak atını ve İsa'nın Ölüm ile bir kez daha güreşirken Herkül'ü geri aldı. Ancak bir tarafta bu yapay restorasyonlar devam ederken, diğer tarafta tanrıların bir kısmı birçok ülkeden geçerek, şeytanlara indirgenmiş eski benliklerini alt edip yok ediyorlardı. Gelişimin bu tuhaf aşamasını anlatan pek çok efsane vardır; bunların en güzellerinden biri Bay Kennedy'nin anlattığı Goban Saor efsanesidir. Munster Kralı bu harika zanaatkarı kendisine bir kale inşa etmesi için gönderdi. Goban, çekicinin üç vuruşuyla bir mızrak oluşturabilirdi; St. Yoncada Trinity'yi bulan Patrick, vuruş sayısını belirlemiş olabilir ve çivileri yükseğe çakmak istediğinde, çekicini onlara fırlatması yeterliydi. Kral için çalışmaya giden Goban, oğluyla birlikte geceyi bir çiftçinin evinde geçirdi; çiftçinin kızlarından biri esmer ve çalışkan, diğeri ise güzel ve aylaktı; ondan (Goban) üç tavsiye aldı: ' Her zaman ocağın yanında yaşlı bir kadın kafası olsun; sabahları işinizle kendinizi ısıtın; ve geri dönmeden bir süre önce, yeni kesilmiş bir koyunun derisini pazara götürüp kendisini ve fiyatını tekrar eve getireceğim.' Goban oğluyla birlikte yola devam ederken, evinin çatısını üç kiriş ve çamurla boşuna kapatmaya çalışan zavallı bir adamla karşılaştılar; ve her bir kirişin bir ucunun diğerinin ortasına dayanmasını, diğer uçların duvarda olmasını sağlayarak yapı mükemmeldi. Şaşkın marangozları, Sezar'ın Yorumları'nda anlatılan çivisiz ve çivisiz köprüyü yaparak rahatlattı. Birçok harika şey yaptıktan sonra Goban, kendisinden üç küçük tavsiye alan kızların çiftliğine geri döner. Aylak olan elbette her noktada hata yapmış ve koyun derisini ve fiyatını geri getirme önerisi nedeniyle piyasada alay konusu olmuştu. Diğeri, yaşlı bir kadın akrabasını nezaketle yanına alarak, ısınıncaya kadar çalışarak, koyun derisinin yününü toplayıp satarak ve ikincisini eve getirerek Goban'ın tavsiyesine uymuş ve onun gelini olarak seçilmiştir. -hukuk — törene katılan prens

düğün. Artık kalenin inşasına gelince, Goban, Kral'ın daha önceki kalelerde dört mimar çalıştırdığını ve sonra onları öldürdüğünü, böylece bir daha kendisininki gibi bir saray inşa etmemeleri gerektiğini biliyordu. Bu nedenle karısının yalnızca kendisine veya kraliyet kanından birine vereceği gerekli bir aleti evde bıraktığını söylüyor. Kral, kocası sağ salim dönene kadar rehin tutulan oğlunu gönderir.

Bu, kimsenin kalkamayacağı bir sandalyeye sahip olan ve orada şeytanı bağlayan İskandinav masalındaki Usta Smith'tir; bu da yine Hephaistos'un ve Hera'yı doğumunun sırrını açığa çıkarana kadar hapsettiği sandalyenin hikayesidir. Usta Smith'in tuzağa düşürdüğü 'şeytan', İskandinav mitolojisinde sadece Loki'dir: Loki, aşağılanmış bir Hephaistos, şeytani formlarında ateş olduğundan, tüm bu efsanelerde ateş iblisinin ateşle savaştığını görürüz.

Tanrıların şeytani ve aziz biçimlere dönüştürülmesinin uzun bir hazırlığı vardı. Buna yol açan güçlerin, Hesiodos'un tanrı tasvirlerinde, Euripides tarafından sahnede onları bayağı bir şekilde şeytanlaştıracak ve bilginler arasında hala çınlayan kahkahalara maruz bırakacak şekilde sunumlarında zaten başladığı görülebilir. Lucian'ın ilahi diyaloglarında çağlar boyunca. Heines'e ulaşmadan önce tanrıların Lucianlar için ne hale geldiği, eşlik eden karikatürden anlaşılabilir (Şekil 21).[212]Hiçbir şey tanrıların ölü benlikleriyle, Yelelileriyle karşılaşmalarından daha ilginç olamaz. Kombinasyonlarda ne kadar bilinçsiz bir ustalık! Gri atının üzerindeki St. Martin, siyah atının üzerindeki Wodan'ın bulut pelerinini dilenciyle paylaşıyor, çılgın avında tam da böyle yoksulları eziyor; bir aziz olarak artık fırtına iblisi olarak soğuttuğu kişileri barındırıyor; ancak Junker Martin'in kimliği her iki başlıkta da korunmuştur ve

[212]Bay Wright'ın söyledikleriyle ilgili olarak: 'Kıtadan İngiltere'ye getirilen ve burada Bay William Hope'un koleksiyonuna katılan bir oksibafondan alınmıştır.... Hyperborean Apollon'un kendisi de bir şarlatan doktor olarak görünmektedir. bir tür çatıyla örtülü ve ahşap merdivenlerle yaklaşılan geçici sahnesi. Sahnede Apollon'un bir çanta, bir fiyonk ve İskit şapkasından oluşan valizi yatıyor. Chiron (ΧΙΡΩΝ), Delphian şarlatan doktoruna yardım için onarım yaparken, yaşın ve körlüğün etkisi altında çalışan ve çarpık bir asanın yardımıyla kendini destekleyen biri olarak temsil edilir. Centaur figürü, hem maskelerle hem de komik sanatçıların diğer nitelikleriyle donatılarak bir arkadaşının yardımıyla yükseltilir. Yukarıda dağlar var ve onların üzerinde de sahnedeki diğer aktörler gibi çok kaba karakterli maskeler takmış olan Parnassus'un perileri (ΝΥΜΦΑΙ) var. sahnenin gülünçlüğü, çünkü burlesk Apollon'un başına yerleştirilen ΠΥΘΙΑΣ Pythian yerine, sanatçının teselli eden ΠΕΙΘΙΑΣ'yi yazdığı açık görünüyor.' -'History of Caricature,' s. 18. Peki sağ taraftaki maskesiz yaprak taçlı figür kimdir? Modern Offenbach'larımızı üretme girişiminin olduğu Atina'da tanrıların böyle bir temsilini memnuniyetle karşılayan erken dönem Offenbach'lardan biri miydi?*Belle Helene*yakın zamanda teatral bir isyana mı sebep oldu?

mitler ve Wodan'ın takip ettiği keçi veya geyik boynuzu tarzında bükülmüş Martinhorn'lar (kekler), evi veya ahırı yasa dışı tanrıdan korumak için at nalları gibi güçlü kabul edilir.[213]

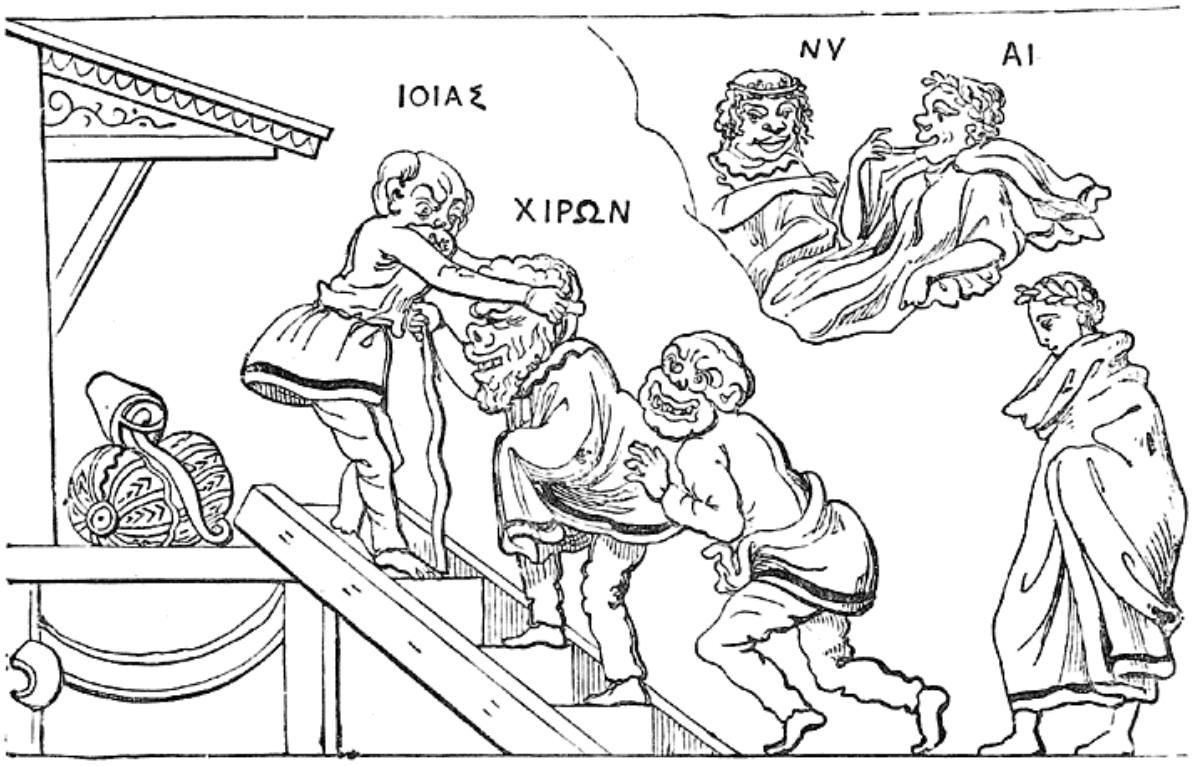

Şekil 21.—Tanrıların Yunan Karikatürü.

Hıristiyan azizlerine aktarılan daha etkileyici ve çekici mitler (Freyja için kutsal olan çiçekler Meryem Ana'nın eldiveni, terliği veya gömleği haline geldikçe) eski tanrılara kendi adlarında yalnızca iğrenç ve çocuksu olanlar kaldı ve bu sayede bu onların bir anda acımasız düzenbazlar ve aptallar olmaya mahkum oldukları anlamına gelir. Titanlar, Jötunn ya da Jinni olsalar da, bunlar herhangi bir küçük Hans ya da Jack'in kurnazlıkla alt edip kafalarını kesebileceği dev sahtekarlardı. Peri bilgimiz, Latin ülkelerinde olduğu gibi Kuzey'de de Hıristiyanlığın İskandinav tanrılarına yönelik aşağılamasına karşı uzun bir hazırlık yapıldığını gösteren öykülerle doludur. Hikayelerin çoğu, şu anda Halk Masallarında yer aldığı şekliyle, mağlup edilmiş iblis veya devden şeytan olarak söz eder.

[213]Wuttke. 'Volksaberglaube', 18.

ancak kastedilen varlığı, Hıristiyan rahipler tarafından yasa dışı tanrıların çoğuna ayrım gözetmeksizin verilen addan ayırmak son derece kolaydır. Eski tanrılardan bazılarının şeytanla özdeşleştirildiklerini kabul edemeyecek kadar çok saygı duyulan Litvanya'da, onları hala zanaatkârın zekâsı ve becerisi karşısında zafer kazanmış halde görüyoruz. Rusya'daki Perun'a karşılık gelen kadim Yıldırım tanrısı Perkunas'ın bir marangozun bilgeliği ve becerisiyle şeytanla birlikte utanç içinde olduğu bu ülkenin sevilen popüler efsanesinde de durum böyledir. Yaşlı tanrı, saygıdeğer Şeytan ve genç Marangoz bir yolculuk için bir araya gelirler. Perkun gök gürültüsü ve şimşeklerle canavarları uzak tuttu, Şeytan yiyecek avladı, Marangoz yemek pişirdi. Sonunda bir kulübe inşa edip orada yaşadılar ve toprağa sebze ektiler. Şu anda bir hırsız bahçelerini işgal etti. Perkun ve Şeytan art arda onu yakalamaya çalıştılar ama iyice dövüldüler; oysa Marangoz keman çalarak hırsızı büyüledi; hırsız bir cadıydı, kemancının eli yarık bir ağaca girmeyi başardı (ona müzik dersi verme bahanesiyle), demir arabasını bırakana kadar onu orada tuttu. ve yoldaşlarına kullandığı kırbaç. Bundan sonra ayrılmaya karar veren üçü, kulübenin kime ait olacağı konusunda tartıştı; ve sonunda diğer ikisini korkutmayı başaracak kişinin ona sahip olması gerektiği konusunda anlaştılar. Şeytan, Perkun'u korkutan bir fırtına çıkardı ve Perkun, gök gürültüsü ve şimşekleriyle Şeytan'ı korkuttu; ama Marangoz cesurca direndi ve gece yarısı cadının arabasıyla içeri girdi ve kırbacını şaklatarak Şeytan ve Perkun kulübenin kontrolünü Marangoz'a bırakarak kaçtılar.[214]

Perkun söz konusu olduğunda ve tanrıların temsilcisi olarak kabul edilebileceği sürece, kulübe Avrupa'nın sembolü olabilir ve adil veya asil birliktelikleri başka bir ülkeye devredildikten sonra onlardan geriye kalan her şeyi fetheden Marangoz tipi bir güç olabilir. Hıristiyan formları. Bir süre sonra, gelecek bölümde ele alacağımız gibi, şeytan da benzer bir kadere dahil oldu.

En korkunç batıl inançlar, popüler gelişimleri içinde izlendikleri takdirde, insanın ilksel çaresizliğini temsil eden gaddarlık hayallerinden giderek özgürleşmesini özel bir etkileyicilikle ortaya koyarlar.

[214]Schleicher, 'Litauische Märchen,' 141–145. Bay Ralston'un çevirisi kısaltılmıştır.

Örneğin, evrensel kurt adam batıl inancı, anlatılamaz dehşetlerini derin ve yaygın köklerden alıyordu. Muhtemelen, bazen harap durumdaki bir mürettebatın geri kalanını desteklemek için ölecek kura çekmesine neden olan acil koşullar altında kendilerini bulan kabileler veya köyler arasında ara sıra yamyamlığın yeniden ortaya çıkmasından kaynaklanan bu durum, çevredeki yamyamlığın gerekliliği tarafından zorunlu olarak şeytanlaştırılacaktır. açlıktan daha kötü tehlikelerle. Ancak öyle görünüyor ki bireyler, genellikle hastalık ya da delilik biçimini alan gelişimlerinin durdurulması nedeniyle, her zaman kendi ırklarının vahşi durumuna sürüklenmeye eğilimlidirler. Bu karanlık tarih boyunca, öncelikle dönüşümün yollarını zor gösterme eğiliminin arttığını görüyoruz. İçinde *Volsunga Efsanesi* Bir adamın sadece bir 'kurt gömleği' (kurt derisi) giyerek kurda dönüşmesi mümkündür. Daha sonra bunun asılan bir adamın derisinden yapılmış bir kemerle yapıldığı söylenir; idam edilen tüm kişiler Wodan için kutsaldır (çünkü doğal bir ölümle ölmezler), kurt da onun için kutsaldır. Daha sonra kemerin burç işaretleri ile işaretlenmesi ve yedi dişli bir tokasının olması gerektiği eklenir. Sonra bu şeytani güce 'yalnızca yedinci bir oğulun' sahip olduğu söylenir; ya da diğerleri kaşları burnunun üzerinde buluşan biri diyor. Kurtadamları tespit etme ve onları yeniden insan şekline dönüştürme araçları, dönüşüm araçlarının sayısı azaldıkça çoğaldı ve bu tür çareler, insan becerisinin ilerleyişini yansıtıyordu. Kurt adam, yolu bir bıçakla veya cilalı çelikle kesilerek eski durumuna getirilebilirdi; yere konulan ve ucu ona dönük bir kılıçla; gümüş bir topla. İnsani yetenek onun için çok fazlaydı. Posen'de anneler, ağzında ekmek olan birinin bu yolla bile kurtadamları keşfedebileceğini keşfetmişlerdi; ve babalar, 'kurdu kapıdan uzak tutma' yönündeki bu imaya, mısır tarlasında kimsenin böyle bir canavarın saldırısına uğramayacağını eklediler. Slav ona bir sabanı doğrulttu. Böylece, her biri insanın kaosa karşı kazandığı zaferin bir parçasını temsil eden bir reçete ve bir diğeri ile kurt adam, yılın birkaç "şanssız" günü dışında hepsinden kovuldu ve özellikle son sığınağını On İkinci Gece'de buldu. Ama o gece bile kurt adamdan genellikle onun hakkında konuşmamak gibi basit bir yöntemle kaçılabilirdi. Eğer bir kurttan söz edilecekse ona Haşere deniyordu ve Dr. Wuttke, Doğu Prusya'da On İkinci Gece'de Bay Haşere olarak hitap edilen Wolf adında bir bölge rahibinden bahsediyor! Gerçek kurt zaten ormanların dışında

çoğu yer inşaatçının ve mimarın sanatına göre; insanın bu nesli tükenmiş canavara karşı kendi üstünlüğünü kabul etmesiyle yılın büyük bölümünde korkudan uzaklaştırılan hayalet kurt; ortadan kaybolan kurt adamın meşhur 'kulakları' bile, onun özel bayram gecesinde adı anılmadığında görünmez oldu.

Ara sıra kurt adam olduğu gerekçesiyle bir adamın son idamı sanırım 1589'da Köln yakınlarındaydı, yamyamlığa dair bazı kanıtlar vardı. Ancak dokuz yıl sonra, Fransa'da,*Loup-garou*Şiddetli bir olay olduğundan bu kadar suçlanan bir adam tımarhaneye kapatılmıştı. Bu, meydana gelen devrimin bir göstergesidir; sonraki hükümetler kurt adamlara dikkat ettiğinde bunun nedeni, bazı serserilerin daha zayıf fikirli ve cahil köylülerden zorla para almak için kendilerini kurtlara dönüştürebileceklerini iddia etmeleriydi. .[215] Bundan daha anlamlı bir tarih düşünülemezdi: Kurt adam girdiği yerden ayrılır. Çoğu zaman boşuna 'kurdu kapıdan uzak tutmaya' çalışan cehalet ve zayıflıktan bu doymak bilmez hayalet doğdu; dilenci ve serseri ile birlikte, çaresizliğin kalıntıları kökleşmiş hale gelir, o zayıf ve kurnazca dolaşır. İster alan ister zihin olsun, her türlü kültürün yolundan uzak durur. Gerçekten de düşüşte olan tüm iblisler için de durum böyledir; burada bunların yalnızca birkaç karakteristik örneğini verebilirim. Yani runeyi çalıştırır—

Arpa varken,

Sonra şeytanlar ıslık çalar;

Arpa harmanlandığında,

Sonra şeytanlar sızlanır;

[215]Bu ikinci türden aç kurtadamın bir örneği hâlâ ara sıra, pek çok zihin için hâlâ gün ışığının yerini alan ay ışığının parıltısını yeniden ziyaret ediyor. 17 Ocak 1878 gibi yakın bir tarihte, seyyar satıcı Kate Bedwell, Londra'daki Marylebone Polis Mahkemesi'nde 9 şilin tutarında çeşitli meblağlarda para elde ettiği için üç ay ağır çalışma cezasına çarptırıldı. 10d., terörizm nedeniyle, aşçı Eliza Rolf'tan. Seyyar satıcı davacının işyerine gelerek ona falının söylenmesini isteyip istemediğini sordu. Eliza şöyle cevap verdi: 'Hayır, biliyorum; ya çok çalışmak ya da açlıktan ölmek demektir.' Falcı ona bir dahaki sefere gezegeninin yönetilip yönetilmeyeceğini sordu; diğeri hâlâ hayır dedi; ama 'Drud' ona 'biri iyi, diğerleri kötü olmak üzere üç yıldızın altında yaşadığını ve onun şeklini bozabileceğini ya da onu başka bir şeye dönüştürebileceğini' söylediğinde sinirleri bozuldu. 'Tanrıya şükür, yapmadı!' diye bağırdı zavallı kadın mahkemede. Bununla birlikte, mutsuz bir dönüşümden muaf olması için başka herhangi bir tedbirden ziyade parasına güvenmiş görünüyordu. Ama bu ender cehalet derinliğine bile, Eliza'nın kurt adamla uygar bir şekilde onu bir yargıcın huzuruna çıkararak başa çıkabilmesini sağlayacak kadar ışık nüfuz etmişti. Fenris ağır işlerde üç ay hapis cezasına çarptırıldığında, şüphesiz zihinsel sınırlarını aştığını ve görünmez bağların sonunda onu bağladığını fark eder.

Arpa öğütüldüğünde,

Sonra şeytanlar kükrer;

Un üretildiğinde,

Sonra şeytanlar yok olur.

Sir Walter Scott'un bahsettiği, her ekili alanın etrafında işlenmemiş bir saçak bırakılmasına ilişkin eski İskoç geleneğine,*Gude Man'in Croft'u*, orman ruhlarına vahşi bir yer bırakılmadığı sürece tahıl ve sebzelere zarar vereceklerine dair eski bir inanıştan türetilmiştir; ve hiç şüphe yok ki, böyle bir düşünce Thurgau çiftçilerini hâlâ meyve ağaçlarına ökse otu aşılamaya yöneltiyor. Bu tür geleneklere gülümseyebilen pek çok kişi, bilimin saban demirine dokunmasının yasak olduğu ve doğaüstü birliklerin hâlâ buruşmuş biçimlerini sakladıkları çiftlikleri kendi zihinlerinde veya hizmetkarlarının veya komşularının zihinlerinde koruyor. Ancak bu vahşi kuşak gittikçe daralıyor ve içindeki görüntüler hışırtılı yapraklarla, samanlarla ve böceklerle karışıyor ve Glam'dan alınan ikinci görüş dışında görünmez oluyor. Bir tür gölge pantomiminde olduğu gibi, tanrılar ve iblisler sonsuz bir alay halinde birbirlerini takip ediyorlar, hayranlık uyandıran Titanlar olarak aşağıya iniyorlar, garip pigmeler olarak ortadan kayboluyorlar - lambanın ötesinde Hiçliğe doğru kayboluyorlar!

Böylece, tanımladığımız canavarların çoğu -Hayvanlar, Volkanlar, Buzdağları, Çöller, ne kadar öyle olsalar da- kültür ve doğaya hakimiyet geliştirerek 'küçük insanlar' olarak adlandırılmaya başlandı; ve belki de İrlanda'da olduğu gibi bu kadar sık çağrılmaları örtmeceden ziyade acıma yoluyla olmuştur (*Duine Matha*), 'iyi küçük insanlar.'[216]Mekanik sanatlar çağında zaman ve mekandaki her adımda küçük perinin fiziksel boyutları artar. Rusya'nın ev ruhları (Domovoi) tam boyutlu, tüylü, insan şeklindeki varlıklardır. Litvanya'da karşılık gelen hayaletlerin (Kaukas) ortalama yüksekliği yalnızca bir ayaktır. Baltık kıyısındaki Slavların inandığı Krosnyatalar da benzer şekilde küçüktür; ve koboldlar, elfler, faylar yoluyla batıya doğru yolculuk yaparken, bu tür şekillerin boyutlarının, uyarılar gelene kadar küçüldüğünü görüyoruz.

[216]Elf, gerçekten de bazıları tarafından Sanskritçe alpa=küçük olarak anılmıştır; ancak otorite dengesi önceki bölümde verilen türetme lehinedir.

dişlerin asla pipetle koparılmaması gerektiği göz önüne alındığında, bu ince tüp, elfin en sevdiği yer! Bavyera'da yedi benekli küçük kırmızı bir mayıs böceği (*Koksinella septempunctata*) Thor'u şimşekleriyle tutabilmektedir ve diğer bölgelerde Aşk tanrıçasının bir formudur![217] Minik böcek 'Uğur Böceği' için İngilizce adımız ikinci kavramdan türetilmiştir; ve Bay Karl Blind, çocuklarımızın runesinin—

Uğur böceği, uğur böceği, eve uçup git,

Evin yanıyor, çocukların ortalıkta dolaşacak—

evrenin ateş iblisi Loki tarafından yok edileceğine dair Edda kehanetlerinin son yankısı![218]Antik tanrıların, iblislerin ve dehşetlerin bu kadar küçük boyutlara indirilmesi elbette belirtilen genel nedenin yalnızca dolaylı bir sonucu olacaktır. Büyük dünyadan kovuldular ve küçük dünyayı aradılar: kulübede hayatta kaldılar ve çocuk odasının sinirlerine uyum sağladılar. Tithonos ancak böyle yaşayabilir: Doğduğu çağdan sonra bir çekirgeye dönüşür; ve Tithonos'un örnek aldığı sayısız ölümsüzlerin cıvıltılarında, bir zamanlar dünyayı titreten tanrıların ve iblislerin gökgürültüleri ve kükremeleri artık yalnızca dikkatli bir dinlemeyle ayırt edilebiliyor.

---

[217]Mannhardt, 'Götter', 287.
[218]Freia-Holda, Cermen Aşk tanrıçası. 'Cornhill Dergisi', Mayıs 1872.

CBÖLÜM2. GENERALİZASYONUDİMONLAR

İblislerin fatihlerine mirası—Sıradan Açıklamalar—Geleneklerin abartılması—Saurian Ejderha Teorisi—Mitolojide ilkel olmayan Ejderha—Mısır, İran, Vedik ve Yahudi Mitolojilerindeki Canavarlar—Turner Ejderhası—Della Bella—Geleneksel Ejderha.

İnsanın, hayalleri üzerindeki etkisi gösterilen organik ve inorganik ilk kaosa karşı kazandığı tüm bu cesur zaferlerden sonra; ateş binlercesini katlettikten ve demir on binlerce iblisini katlettikten ve kaba zanaatkar, dümeni ve tekerleği karanlığın ordularını Geceye ve Görünmezliğe doğru kovalayan bir Nemesis haline geldikten sonra; Dünyada birçok acının ve kötülüğün oluştuğuna dair acımasız gerçek hâlâ ayaktaydı ve hâlâ insanlığın yükseliş amaçlarına meydan okuyordu. Dahası, bunlarla yüzleşirken, zihinsel olarak pek çok düşmanı ayrıntılı olarak fethetmeden ve onların hayaletlerini ortaya çıkarmadan önceki adamdan, ahlaki olarak hiçbir şekilde farklı değildir. İnsanoğlu daha fazla cesaret ve daha fazla meydan okuma kazanmıştı; ve entelektüel olarak tek bir adım da olsa bir adım atılmıştı: kötülüklerinin birbiriyle bağlantılı olduğunu öğrenmişti. Açlığın birçok türü ve biçimi vardır. Onun esneyen boğazı, pirinç gibi olana kadar süren parlak gökyüzünde, tufanda, depremde, pençe ve dişlerde görülebilir; ve bunlar birlikte açlık kuluçkasını Ateş ve Vahşet ile ilişkilendirmekten başka bir işe yaramaz; yaz güneşi bir yılan kadar zehirli olabilir ve hepsinin sonu Ölümdür. Dünyadaki karşıt ilke ve güce ilişkin bu daha genel anlayışlara yönelik bazı eğilimler, sıradan olmayan biçimlerin ortaya çıktığı gelişme aşamasında temsil ediliyor gibi görünüyor. Bunlar fethedilen iblislerin mirasıydı.

Fiziksel kötülüğün karmaşık sembolik biçimlerini üretmek için bir araya gelen çeşitli güçleri ölçmek elbette imkansızdır. Gelenek her zaman iyi bir ressam değildir ve Almanya'da uzak bir nesil için Hindistan'da öldürülen büyük bir yılanın portresini yaparken, baş sayısı veya diğer ayrıntılar açısından kesin olmayabilir. Falstaff'tan önceki kahramanlar, düşmanlarını buckram konusunda abartma eğilimindeydi. Bir şey gerçekte ne kadar az ölçülebilirse, hayal gücü de o kadar büyük olur: Özel büyüklükteki kurt adamlar, yüzyıllardır gerçek kurtların bulunmadığı bölgelere musallat oldu; Büyük yılanlar, en küçüğünün bile bulunmadığı İrlanda yıllıklarında büyük bir rol oynamaktadır.

kurmak. Ancak tüm doğal etkiler dikkate alındıktan sonra, bir kişi sfenkse, kimeraya veya geleneksel bir ejderhaya baktığında, onun şeytani bir ayı veya dev bir hayduttan daha üstün bir yaratılışın huzurunda olduğunu algılamadan pek mümkün değildir. İki sınıf arasındaki temel fark, birinin doğal, diğerinin doğaüstü olmasıdır. Elbette bilimin gözünde bir kurt adam bir grifon kadar doğaüstüdür, ancak insan hayal gücünün orijinal ifadeleri olarak ilki, günümüzün zeki insanları için Siyam ikizlerinden daha mucizevi bir canavar olamazdı. Şeytani formlar, karikatürize edilmiş veya abartılı da olsa genellikle doğaldır. Ve doğaüstü bir anlayışa yönelik bu çaba, bu ilk haliyle, hiçbir şekilde yalnızca bir batıl inanç değildir; daha ziyade şiirsel ve sanatsal, bir tür kaba çaba
en*allgemeinheit*kötülük türlerinin farkına varıldığında - evrendeki pençe ilkesi, diş ilkesi, tesadüfi oldukları biçimlerden kopmuş zehir ve acı fizyonomileri.

Göz önünde bulundurduğumuz belirli biçimlerden bazıları aslında hiçbir şekilde sıradan tipte değildir. Ráhu, Cerberus ve diğerleri gibi kavramlar doğal ve mistik kavramlar arasında geçiş niteliğindedir; oysa sfenks, ideal formların birleşimi ne kadar eksiksiz olursa olsun, o kadar da şeytani değildir. Bu Bölümde III. birleşimleri nesnel doğada bulunmayan, ancak yine de doğanın taklitleri ve insan zihninin gerçek faunası olan formlar da buna dahildir.

Belki de iblis ile şeytan arasındaki tüm bu ara formları Ejderha terimiyle tanımlamam biraz keyfi olarak düşünülebilir; ama inanıyorum ki, bu kadar çok bireysel geçiş türü içeren veya iblisle bağlantılı olduğu noktadan karakterlerini şeytana miras bıraktığı noktaya kadar evrimi bu kadar tatmin edici bir şekilde izlenebilen başka bir masalsı form yoktur. Bununla birlikte, bu terim kendini gösteren en iyi terim olarak kullanılsa da, araştırmamızı sınırlandırdığı veya insanlığa karşı aktif, güçlü ve zeki bir düşmanın genelleştirilmiş ifadesi olan ejderhaya ideal olarak karşılık gelen diğer soyut biçimleri dışladığı kabul edilemez. Düşmanlık örgütlenmiş, doğadaki her silahı insanlık dışı bir amaç için yönetebilen bir varlık.

Geleneksel ejderhanın bazı devasa Saurialıların geleneksel formu olduğu yönündeki görüş giderek yaygınlaştı. Bazılarının önerildiği ileri sürüldü

soyu tükenmiş bu formların ilk insanlarla çağdaş olabileceği ve onlarla sözlü ve resimli olarak aktarılan çatışma geleneklerinin, formlarının masallarda (yaklaşık olarak) korunmasıyla sonuçlandığı.
Saurialıların Kristal Saray'daki adacıklarındaki restorasyonları, bu teorinin ne kadar sağduyulu olduğunu gösteriyor. Yale Koleji'nden Profesör Marsh'ın keşifleri, ejderhanın genel biçiminin şaşırtıcı derecede doğada önceden şekillendiğini kanıtladı; ve Bay Alfred Tylor, Antropoloji Derneği önünde okunan yetenekli bir makalesinde, çoğu şey için "nesne-kökeni" teorisine bağlı kalma konusunda güvenli tarafta olmaya çok yatkın olduğumuzu gösterdi.

Bu teoriyle ilgili olarak, etrafında ejderha mitlerimizin tohumlarını yetiştiren sürüngen canavarlara ilişkin keşfedilen hem yazılı hem de resimli en eski tanımlamaların, herhangi bir geleneksel türden ejderhalar değil, timsahlar veya yılanlar olduğu söylenebilir. -birkaç şüpheli istisna dışında. Bir Mısır papirüsünde San-nu Hut-ur'un, 'deniz dalgıç'ının hiyeroglif bir resmi vardır; yunusa benzeyen, dört ayaklı, kuyruğu yılan başıyla biten bir deniz canavarıdır.[219]Kanatlarla bu ejderha formuna yaklaşabilir. Amen-Ra yine öldürdü*Naka*ve bu yılan 'ayaklarını kurtardı.' Muhtemelen bu ifade ironiktir ve yılanın hiçbir şeyi kurtarmadığı anlamına gelir; ama bunun dışında şiir fazlasıyla metaforiktir - muzaffer tanrının kendisi de 'güzel bir boğa' olarak tasvir edilmiştir - bu ifade önemli olamayacak kadar. Mısır anıtlarında insan başlı ve uzuvlu yılanlar resmedilmiştir ve muskaların üzerinde yılan Nahab-ka iki mükemmel insan bacağı ve ayağıyla resmedilmiştir.[220]Kanatlı yılanlara Mısır anıtlarında da rastlanır, ancak bu yılanlara neredeyse inanılmaz sayıda dört yılanla, pterodaktil'in akla gelebilecek iki kanadıyla aynı sıklıkta rastlanır. Antropomorfik bacaklar ve hafif kanatlarla bu şekilde tasvir edilen yılanların formları, ana şekilleri itibarıyla sıradan türlere aittir. İran geleneğinde ilk erkek ve kadın Meschia ve Meschiane'nin 'iki ayaklı yalan yılanı' tarafından baştan çıkarılması. Ve bu "iki ayaklı" yılan mitinden, Cennet yılanının daha sonra karnı üzerinde sürünmeye mahkum edildiğine dair kafa karıştırıcı Yaratılış efsanesinin ortaya çıkması mümkündür. Ancak yılanın ayaklarının olmaması da aynı olasılıkla

[219]'Geçmişin Kayıtları', vi. 124.
[220]Cooper'ın 'Eski Mısır'ın Yılan Mitleri' adlı eserine bakın, incir. 109 ve 112. Aynı makalede Serapis insan başlı bir yılan olarak gösterilmektedir (Sharpe'den), şek. 119.

ayaklarının intikam meleği tarafından kesilmesiyle ilgili Müslüman ve haham hikayelerinde verilen açıklama. Ancak İran mitinin eskiliği şüphelidir; bununla bağlantılı görünen Hindu masalının üstün antikliği, Ahriman yılanının iki bacağının, yılan kuyruklu Ráhu'nun dört kolu gibi, antropomorfik bir ekleme olduğunu öne sürüyor. Kadim planisferlerde Eyüp Kitabında adı geçen 'çarpık yılanı' buluyoruz, ancak ejderhayı bulmuyoruz.

Vedik mitolojinin iki büyük canavarı Vritra ve Ahi, Vedalarda daha yeni masallarda olduğu kadar birbirinden ayırt edilebilir değildir. Vritra'ya sıklıkla Vritra Ahi denir; Ahi, St. Petersburg Sözlüğü'nde 'Göklerin Yılanı, iblis Vritra' olarak açıklanmaktadır. Ahi kelimenin tam anlamıyla 'yılan' anlamına gelir ve Yunanca ἐχι-ς, ἐχι-δνα'ya yanıt verir; ve herhangi bir şey eklendiğinde antropomorfik görünüyor - Mısır yılan canavarlarında olduğu gibi kafalar, kollar, gözler. Vedik iblis Urana'nın üç kafası, altı gözü ve doksan dokuz kolu olduğu anlatılır.

atfetmek için çok az neden var gibi görünüyor*Tanen*Eski Ahit'te ejderhanın önemi her ne kadar genel olarak böyle çevrilse de. Balina, yılan ve diğer çeşitli hayvanlar anlamına geldiğini gösteren koşullar altında kullanılır. Yeremya (xiv. 6) onları rüzgarı koklayan yaban eşeklerine benzetir ve Mika (i. 8) onların 'ağlamalarını' anlatır. Çölde İsrail'i etkilediği söylenen ateşli yılanlara ne ad verilir?*yüksek melek* ancak ne doğal ne de mitolojik biçimleriyle, yılan karakteriyle harmanlanan ateşli karakterin ötesindeki geleneksel ejderhamızı öngörmüyorlar. Behemoth ve Leviathan'ın tanımları da ejderha formuyla örtüşmüyor.

Bir hayvan olarak yılan mükemmel bir gelişmedir. Ayakları, masallarda söylendiği gibi günahının cezası olarak kesilmek şöyle dursun, daha zayıf bir dönemde kullanılan koltuk değneği olarak derinin altına çekilmiştir. Üçüncül fosil olarak bulunur. Bu nedenle ejderha formu*eski hipotez* Zaman içinde yılandan önce gelen devasa, şimdi fosil olan Saurialıların bir anısı olsa da, ilk mitolojiler ejderhalar yerine büyük yılanları bu kadar düzenli bir şekilde tanımlayamazdı. Tartıştığımız gerçekçi teori doğru olsaydı, ilk savaşlar (örneğin İndra'nınkiler) ejderhalarla yapılmış olmalıydı ve yılan düşmanlar zaman geçtikçe çoğalırdı.

devam etti; ancak durum tam tersidir; (iddia edilen) soyu tükenmiş formlar, kahramanlık efsanesinde nispeten moderndir.

Şekil 22.—Ata Binmiş Bir Cadı (Della Bella).

Bay John Ruskin bir keresinde Turner'ın Hesperides'i koruyan Ejderha resmi üzerine, sanatçının erişebileceği yerde hiçbir Sauria iskeletinin bulunmadığı 1806 gibi erken bir tarihteki bu anlayışın bilimsel hayal gücünün benzersiz bir örneğini sunduğunu belirtmişti. Bu tür soyu tükenmiş formlarla bir tesadüf olarak, Della Bella'nın 1637'de yayınlanan gravürlerinden birinde, Turner'ın ejderhası, üzerinde bir cadının bindiği canavar tarafından gölgede bırakılmıştır. Aynı yıl, Büyük Dük Ferdinand II'nin evliliği vesilesiyle. Floransa'da bir maske vardı*d'Cehennem*temsilleri Della Bella tarafından oyulmuş, ki bu da onlardan biri, bu yüzden, merhum Bay Wright'ın "olabileceğini" söylediği bu grotesk formu Callot'nun seçkin taklitçisinden çok bir sahne sanatçısına borçluyuz. uzak bir jeolojik dönemden ödünç alınmıştır.' Eğer öyleyse, bu gerçek Turner'ın Ejderhası'nın gerçek tarihiyle tuhaf bir tesadüfü temsil ediyor demektir; çünkü Bay Ruskin, burada temsil edilen bilimsel hayal gücü hakkındaki görüşlerini yayınladıktan sonra, sanatçının eski bir arkadaşı, Turner'ın kendisine bu ejderhayı kopyaladığını söylediğini açıkladı.

Drury Lane Tiyatrosu'ndaki bir Noel gösterisinden. Ancak Turner, insanın hayal gücünün fosil yataklarını onarma ve oradan, birikimli geleneğin yapısı dışında hiçbir zaman var olmayan geleneksel biçimi çizme konusunda en gerçek bilimsel içgüdüyü göstermişti.

CBÖLÜM3.TOSERPENT

Yılanın güzelliği - İdeal formlar üzerine Emerson - Michelet'in engerek kafası hakkındaki düşünceleri - Yılanın benzersiz karakterleri - Maymunların Yılanlara karşı dehşeti - Batıl inançlarla korunan Yılan - İnsanın ince güçlerine karşı savunmasızlığı - Dubufe'nin İnsanın Düşüşü tablosu .

Ekteki resimde, antik Tire kentinin madalyası, doğanın en güzel iki formu olan Yılan ve Yumurta bir araya getirilmiştir. Bay DR Hay, antik çağın seramik sanatlarında oval kemerlerin ne kadar çok yeniden üretildiğini gösterdi; Yunan vazosunu Yumurtaların bir birleşimi haline getiren aynı simetri duygusu, Afrodit'in üzerine yerleştirdiği kuğu kıvrımlarında, ayın hilalinde, uzun deniz kabuğunda olduğu gibi, aynı zarif taslağın önerildiği her yerde sahip olduğu çekicilikte de hakimdir. Dengeli olalım, çünkü aynı konturlar mükemmel ifadesini, kadının mükemmel formundaki huzuruna ulaşan akıcı çizgilerde buluyor. 'Zarafet ve güzellik çizgisinin' modeli olan Yılan, sanatçının ve şairin gözünde daha da büyük bir hayranlık uyandırdı. Doğada zarif olmayan tek aktif formdur ve dekorasyonda kullanımının kapsamını tahmin etmek imkansızdır çünkü tüm dalgalı ve kıvrımlı çizgiler zorunlu olarak yılan formlarıdır. Ancak, İsveçborg'un mistik morfolojisindeki dairesel, spiral, daimi-dairesel, girdaplı, göksel formların tüm yükselişini yerine getiren bu formun mükemmelliklerine ek olarak Yılan, sanki yeraltı dünyasının mücevherlerini taşıyormuş gibi görünüyor. galaksilerdeki benzerlerini bulmak için.

Yılana tapınmanın temel olarak korkuya dayandığı sonucuna varmak gerekir. Sadece o hayvana kesilen kurbanlar bile bunu ispata yeter. Ancak Yılanın sembolizmde ve şiirde, dehşetiyle çok az ilgisi olan veya hiç ilgisi olmayan birçok şekilde ortaya çıktığı kesin olduğundan, onun, insan hayal gücünde, yaratılışın sonuçlarından herhangi birinden önce bir kariyere sahip olup olmadığından pekala şüphe edebiliriz. terör saltanatı, ibadet ve lanet. Pestalozzi'nin teorisine göre her çocuk bir sanatçı olarak doğar ve eğitimin ilk adımlarına resimsel anlamda yönlendirilmelidir. Bebeklik dünyası aynı zamanda kutsal ağaç ve hayvanların seçiminde de güzelliğe karşı derin bir takdir sergiliyordu.

Şekil 23.—Yılan ve Yumurta (Lastik).

Yılanın kakodemon olarak temsil edildiği mitler, onun görünüşünden çok doğal tarihine atıfta bulunur; ve doğal tarihi gözlemlenmeye başlandığında bile fizyolojisi ile işlevleri arasında, aynı zamanda içsel karakterleri ve insanla ilişkileri arasında o kadar büyük bir çelişki vardı ki, bunun çeşitli yönlerini ancak mitolojide kabul edebiliriz. zaman içindeki göreceli önceliklerinin izini sürmeye çalışmadan.

Bu durumda geçmiş en iyi şekilde şimdiki zaman tarafından yorumlanabilir. Doğadaki bu istisnai formun önerileri artık bilge ve dikkatli insanlar için ne kadar da farklı!

Bununla ilgili Ralph Waldo Emerson'dan bir pasaj okuyalım:—

'Eski aforizmada,*doğa her zaman kendine benzer*. Bitkide göz veya çimlenme noktası önce bir yaprağa, sonra başka bir yaprağa açılır ve yaprağı kökçük, erkek organ, pistil, petal, brakte, sepal veya tohuma dönüştürme gücü vardır. Bitkinin tüm sanatı, alacağı şekli belirleyerek ısı, ışık, nem ve besin miktarının az ya da çok olmasını, yaprak yaprak üzerinde sonu olmayan bir şekilde tekrarlamaktır. Doğa, hayvanda bir omur ya da omurlardan oluşan bir omurga yapar ve bu omurganın biçimini değiştirme gücü sınırlı olan yeni bir omurgayla, dünyanın sonuna kadar omurga üzerine omurgayla kendine yardım eder. Günümüzde şiirsel bir anatomist, yılanın yatay bir çizgi ile insanın dik bir çizgi olmasının dik bir açı oluşturduğunu öğretir; ve bu mistik çeyreğin satırları arasında, tüm canlı varlıklar yerlerini bulur: ve o, omurganın türü veya tahmini olarak saç kurdu, kurtçuk veya yılanı varsayar. Açıkçası, omurganın sonunda doğa, kollar gibi daha küçük dikenler ortaya çıkarmıştır; kolların uçlarında eller gibi yeni dikenler; diğer uçta ise işlemi bacaklar ve ayaklar olarak tekrarlıyor. Sütunun tepesine başka bir omurga yerleştirir; bu omurga bir kurtçuk gibi ikiye katlanır veya kendi etrafında dönerek bir top haline gelir ve yine ekstremitelerle birlikte kafatasını oluşturur: eller artık üst çene, ayaklar ise alt çenedir. çene, el ve ayak parmakları bu sefer üst ve alt dişlerle temsil ediliyor. Bu yeni omurga yüksek kullanımlara yöneliktir. Bir öncekinin omuzlarında yeni bir adam var.'[221]

Bunu okuyan biri şu soruyu sorabilir: Onun idealizmi, yumurtanın çevresine dolanmış Yılan'dan -tüm bu dikenlerin değişken çeşitlilikleri için dallanıp budaklanması gereken tohumdan- nasıl daha derin bir şekilde resmedilebilir? Antik temaların nakaratları arasında incelikli bir ses duyuluyor çizgiler, toz içinde karnı üzerinde sürünmeye mahkum olan Yılan'dan, yukarı kaldırılan Yılan'a kadar!

Şimdi Jules Michelet'nin sayfasına dönelim ve Yılanın onun sempatik doğasının bir ruh hali için ne ifade ettiğini okuyalım.

'Çağın düşüncelerinden doğada bir sığınak ararken ilk kez engerek başıyla karşılaştığım en hüzünlü saatlerimden biriydi. Bu, değerli bir anatomik taklit müzesinde meydana geldi.

[221]'Temsilci Adamlar', 1850 Amerikan baskısı, s. 108.

Kafa, olağanüstü bir şekilde taklit edilmiş ve muazzam derecede büyütülmüş, böylece kaplanın ve jaguarınkini anımsatmış, korkunç biçimiyle daha da korkunç bir şeyi ortaya çıkarmıştı. Ölümcül makinenin böylesine güçlü bir şekilde silahlandırılmasını sağlayan hassas, sonsuz ve korkunç derecede ileri görüşlü önlemleri hemen anladınız. Sadece çok sayıda keskin kenarlı dişle donatılmakla kalmıyor, bu dişler yalnızca anında öldüren ustaca bir zehir deposuyla donatılmıyor, aynı zamanda onları kırılmaya yatkın kılan aşırı incelikleri, belki de başka hiçbir hayvanın sahip olmadığı bir avantajla telafi ediliyor. yani, gerektiğinde kazara kırılanların yerini sağlamak için fazladan dişlerden oluşan bir dergi. Ah, öldürmek için ne hükümler var! Mağdurun kaçmaması için ne gibi önlemler! Bu korkunç yaratığa karşı ne büyük bir sevgi var! onun yanında durdum*skandallanmış* deyim yerindeyse, hem de hasta bir ruhla. Yanına sığındığım büyük anne Doğa, bu kadar zalimce tarafsız bir annelikle beni şok etti. Kasvetli bir şekilde yürüdüm, kalbimin üzerinde kışın en sert günlerinden biri olan gününkinden daha koyu bir gölge taşıyordum. Bir çocuk gibi ortaya çıkmıştım; Eve bir yetim gibi döndüm, içimde bir İlahi Takdir fikrinin yok olduğunu hissettim.'[222]

Birçoğu çok ileri gitti ve geri döndü; bazıları 'Tanrı yoktur' diyor; birkaçı (yaşayan bir şairin söylediği gibi) 'Tanrı'ya inanıyorum ama ona karşıyım' diyecek; ama bazıları aynı zamanda engereğin kafasında Doğa'nın, dar geçitlerde biçimin insanlığa ilerleyişini savunmak için en iyi bilimiyle silahlanmış zırhlı olduğunu da fark edebilir.

İlkel insan, kendi dünyası da çocukken ve Yılan hâlâ kendisini ve kendisini bir insan yapmak için üzerine düşeni yaparken ileri giden çocuktu. Ondan ejderha avcısına kadar çok uzun bir yol vardı; ama sadece sinmekle kalmamış; izledi ve gözlemledi ve ölümcül emekleyen çağdaşlarına ait, kendisi için mümkün olduğu kadar bilimde fark etmediği ve manevileştirmediği tek bir özellik yok.

Hindistan'da en son keşfedilen tepeler, tanrılarının etrafında toplanmış, dillerini başparmaklarıyla tutan Yılan'a tapanları temsil ediyor. Doğadaki hiçbir canlı formu bu kadar doğru bir tutumla değerlendirilemez. Yılan sadece normalde sessiz olmakla kalmıyor, aynı zamanda eylemlerinde de 'mükemmelliğin sessizliğine' sahip.

[222]Jules Michelet'in 'L'Oiseau'su.

hareket.' Boyutuna göre maksimum kuvvet, minimum sürtünme ve gözle görülür çaba ile birlikte gösterilir. Bir yıldız gibi ayaksız, kanatsız, hızla süzülüp ok gibi fırlaması bazen çatallı dilini cisimleştirmiş gibi görünen şimşek gibidir. Ustaca dişinin en ufak bir dokunuşu aslanın çenesinden daha yıkıcıdır. Uzun ömürlülüğünde, kendi kendine varlığını sürdürebilmesinde, kendini yenilemesinde ne büyük bir gizem! Karanlıktan mücevherlerle kuşanmış olarak geliyor, öfke içinde sürünen bir ölüm dergisi, bilinmeyen amaçlarıyla gençliğini yenileyebiliyor ve insan için ölümsüz bir yaşam masalı! Taklitleri de muhteşem. Bazen üzerinde yattığı toprağın, asılı olduğu ağaçların renklerini ödünç alır, artık gözlerle kaplı gibi görünür ve 'gözlüklü yılan' görüşüne yapay olarak eklenmiş gibi görünür. Tamamen doğal formlar arasında benzersizdir ve dini spekülasyon ve mitolojideki geniş tarihi, ilkel insanın gözlemlerine itibar eder.

Son deneyler, maymunların yılanların en büyük korkusuyla karşı karşıya olduğunu gösterdi. Bu tür bir terörün Avrupalı insanda bir kalıntı olduğu giderek daha fazla kabul edilmektedir. Yılan, bir maymunu ağaca kadar takip edip orada yavrularına saldırabilen neredeyse tek hayvandır. Ağaçta yaşayan antropoid atalarımız en iyi şekilde, dört ayaklıların tırmanamayacağı, ancak maymunların sallanarak ve ağaçlardan atlayarak ulaşabilecekleri uçurumlar gibi doğal olarak çevrelenmiş ve güçlendirilmiş bir yerde geliştirilebilirdi. Ama Yılanın takip edemeyeceği bir inziva olamaz. Bonny Kralı'ndan aldığım bilgiye göre, Afrika'nın kendi bölgesinde ibadeti tam anlamıyla sürdürülen tek yılan, *Nomboh*(Leaper), beyaz ve parlak, ısırığı ölümcül olan ve ağaçlara tırmanarak alttaki avının üzerine sıçrayan ve daldan dala atlayarak uzaklara gidebilen küçük bir yılan. Herhangi bir durumun doğal savunmasına biraz katkıda bulunan ilk ağaçta yaşayan adam, gelenekte bahçe diken bir tanrı olarak yer alabilir; ama onun bile hayvanların en kurnazına karşı mutlak bir savunma yöntemi geliştirebileceği düşünülemezdi. Süleyman'ın kendisi için fazla harika bulduğu üç şey arasında 'yılanın kaya üzerindeki yolu' da vardı (Özd. xxx. 19). Yılanın, atasözleri Süleyman'ın bilgeliğinin çoğunu oluşturmuş olan ilkel insanlar tarafından bilinen her türlü düzen ve düzene karşı bu karşılaştırmalı üstünlüğü, ilk zamanlarda ırkımızın hayvani ve zihinsel sinirleri üzerinde zorunlu olarak etki yaratacaktı ve Yılan, onun kutsallığında hayatta kalmak için uygun bir koşul bulmak ve

çarpma işlemi. Çeşitli ülkelerde hala Yılan'ı koruduğunu gördüğümüz, hayalleri gerçeklere dönüştüren şey, batıl inancın bu ölümcül gücüdür. Yaşam ve ölümün hakemi olarak saygı duyulması bir yana, ülkenin geniş bölgelerinde fiilen bu hale gelebilir. Dubufe'nin İnsanın Düşüşü tablosunda, Yehova'nın gazabı, rahatsız edici çiftin şu anda altında çömeldiği ağacı parçalayan yıldırımla temsil edilir; onun ötesinde Şeytan, kararmış gökyüzüne karşı gururlu bir meydan okumayla kolunu kaldıran insan biçiminde görülüyor. Böylece Yılan ortaya çıkacaktı. Yıldırımın düştüğü yerde kurbanlarının sayısı binlerceydi. Sirach Oğlu'nun şu itirafı birçok neslin ürperen sinirleri aracılığıyla aktarıldı: 'Yılanın başının üzerinde baş yoktur.'

CBÖLÜM4.TOKORM

Amerika'da bir Afrika Yılanı draması - Peçeli Yılan - Ahit Sandığı - Harun'un Asası - Solucan - Dii Involuti Üzerine Bir Bölüm - Serapes - Roma'daki Bambino - Yılan dönüşümleri.

1 Ocak 1863'ün arifesinde, yani Başkan Lincoln'ün Amerikalı kölelere özgürlüğü ilan ettiği o tarihi Yeni Yıl Günü'nde, o ülkenin bir şehrinde zenciler tarafından düzenlenen bir Nöbet Gecesi'nde oradaydım. Toplantının açılışında vaiz şunları söyledi: Her ne kadar anlamlı eksikliklerini yeniden anlatamayacağım kelimelerle: 'Kardeşler ve kız kardeşler, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı, Konfederasyonlar silahlarını bırakmazlarsa tüm askerlerini serbest bırakacağına söz verdi. yarın köleler. Silahlarını bırakmadılar. Yarın mazlumların özgürlük günü olacaktır. Ama hepimiz biliyoruz ki kötü güçler Başkan'ın etrafındadır. Biz burada otururken onu sözünden caydırmaya çalışıyorlar. Ama biz de izlemek ve sözünden dönmediğini görmek için bir araya geldik. Kardeşlerim, bu gece Başkan'ın etrafındaki kötü etkiler tüm Copperhead'lerden daha güçlü.[223]Yaşlı Yılan bu gece tüm elçileriyle birlikte büyük bir güçle yurt dışında. Öfkesi büyüktür, çünkü kıyametinin yaklaştığını bilir. Bu akşam bu kilisede olacak. Gece yarısı geldiğinde onun öfkesini duyacağız. Ama kardeşlerim, paniğe kapılmayın. Dualarımız galip gelecektir. Kafası moraracak. Sırtı kırılacak. Öfkeyle cehenneme gidecek ve Yüce Tanrı'nın Yeni Yılı Amerika Birleşik Devletleri'ni gerçek bir özgürlük ülkesi haline getirecek.'

Bu sözlerin orada bulunan yüzlerce zenci arasında yarattığı duygu derindi; sık sık 'Zafer!' çığlıklarıyla kesintiye uğruyorlardı. ve sevinç gözyaşları vardı. Ancak sonrasında yaşanan manzara ve heyecan tarif edilemezdi. Gece yarısından birkaç dakika önce cemaatten diz çökmeleri istendi ve onlar da bunu yaptılar ve artan bir şevkle dua, duanın yerini aldı. Şu anda yüksek, uzun bir tıslama duyuldu. Çığlıklar vardı: 'O burada! o burada!' Sonra bir dizi tıslama sesi geldi; sanki odanın her yanından geliyorlardı, o kadar büyük yılanlarınki gibi tıslıyorlardı ki en güçlü sinirler bile sarsılıyordu; onların üstünde yükseldi

[223]Üzerinde gizlendiği toprak gibi renkli, ölümcül bir Güney yılanı, Birliğe bağlılıklarını beyan ederken onu devirmeye çalışanlara yardım eden politikacıların şimdiki adı haline gelmişti.

vaizin vahşi bir büyüye dönüşen duası ve coşkulu boşalmalar o kadar evrensel hale geldi ki, tıslamaları yapabilecek ne kadar sesin kaldığı hayret vericiydi. Sonunda, yakındaki bir kuleden gece yarısı saatinin on iki vuruşu soğuk havada duyuldu ve tıslamalar anında azaldı ve çok geçmeden tamamen kesildi ve dört milyon köleye özgürlük getiren Yeni Yıl, herkesin coşkulu korosuyla başladı. bir zafer ilahisi söyleyerek sahneye çıktı.

Amerika'nın ejderha dramını sona erdiren o tıslamalar ve zafer şarkısı çok uzaktaydı. Bunlarda Hezekiel'in yükü vardı: 'İnsanoğlu, yüzünü Mısır Kralı Firavun'a çevir ve ona ve tüm Mısır'a karşı peygamberlik et ve şöyle söyle: Rab Yehova şöyle diyor: İşte ben sana karşıyım, Mısır Kralı Firavun. nehirlerin ortasında yatan büyük ejderha. . . Çenene bir kanca takacağım.' Bunlarda İşaya'nın yükü vardı: 'O gün Yehova, Leviathan'ı delici yılanı, Leviathan'ı, o çarpık yılanı, keskin, büyük ve güçlü kılıcıyla cezalandıracak; denizdeki ejderhayı öldürecek.' İçinde Zofar'ın çığlığı vardı: 'Bağırsaklarındaki eti döndü, içindeki engerek safrasıydı. Zenginliği yuttu ve tekrar kusacak; Tanrı onları karnından atacak.' Ve bu İbranice ifadeler, yine, Mısır'ın yıkık duvarlarında hala zincirleriyle resmedilen Afrikalı kölelerin çok daha önceki seslerinin uzak yankılarından başka bir şey değildi; en sonunda insanın insanla olan bitmek bilmeyen mücadelesini duyurmak için cesaret toplayan sesler. Tanrı ile yılan arasındaki o mücadele olarak baskı, hiçbir zaman Amerika'da Köleliğin son tıslamasının duyulduğu ve muzaffer Güneş'in özgür ve eşit insanlardan oluşan Yeni Dünya üzerinde doğduğu zamandan daha asil bir olay olmamıştı.

Amerika'da bir tür baskıya bu şekilde yüceltilen Yılan, bugün Afrikalıların kendi topraklarında tanrı olarak tapındığı herhangi bir yılandan çok farklıdır. Yılanlara tapan esmer kişi, göç ederken tanrısını da göğsünde ya da sepetinde yanında götürmüştü; hem sandık hem de sunak, o saklandığı yerde dönüşüme uğramıştı. Hem iyinin hem de kötünün değişken amblemi olarak ortaya çıktı. Mitolojik anlamda yılanın kuyruğunu ağzında tuttuğu kesindir. Hiçbir medeniyet tipik üstünlüğünün sonuna ulaşmadı.

Şekil 24.—Yılan ve Gemi (Yunan parasından).

Calmet, eşlik eden Eleusis formuyla ilgili olarak (Şekil 24) şöyle diyor: 'Gizemli sandık, sandık veya sepet, putperest dünyadaki tören törenlerinin bir parçasını oluşturan en dikkat çekici ve kutsal ibadet araçları arasında sayılabilir. . Bu o kadar kutsal kabul ediliyordu ki, halka açık bir şekilde görülmüyordu ya da kamuya açılmıyordu; sadece inisiyelerin, yani sadece tamamen inisiye olanların incelemesine ayrılmıştı. Bu sembolü tam anlamıyla açıklamak bir tez çalışması gerektirir; ve aslında, İbraniler arasındaki tanıklığın Ark'ın doğası hakkında yazanlar tarafından az çok dikkate alınmıştır. Şimdilik soruşturmayı reddederek okuyucunun dikkatini bu mistik sandığın içinde olması gereken şeye çekiyoruz: bir yılan!' Bu pasajı yazan Fransız Benedictine, her zamanki açık sözlülüğü zamanımızın vicdan muhasebesini utandırsa da, İbrani Sandığını gizlemeyi gerekli buldu: Ark'ın içindeki kişi başlangıçta gizlenmişti; ve Aziz John onu Kadeh'ten kovmuş olsa da, dehası Pyx'te varlığını sürdürüyor; Ev Sahibi'nin 'kaldırdığı' önünde ibadet edenlerin gözleri indiriliyor.

İbranilere Mektup'un yazarı (bölüm ix.) Mişkan'ı anlatırken şöyle diyor: 'İkinci perdeden sonra, en kutsal olarak adlandırılan çadır; içinde altın buhurdan vardı ve etrafı altınla kaplanmış ahit sandığı vardı; içinde man bulunan altın kap, Harun'un filizlenen asası ve ahit masaları vardı.' Ancak, tomurcuklanarak kabile rahipliğine yönelik tüm rakip iddiaları yok eden Harun'un bu asası, bir başkası olarak değiştirilen asanın aynısıydı.

Firavun'un huzurunda büyücülerin değnek yılanlarını yuttu. O kadar yumuşak ve incelikli ki 'Yılanın kaya üzerindeki yolu!'

Yılanın bu çok önemli perdelenmesi, ona isim vermek için kullanılan kelimelerin bile karakteristik özelliğidir. Bunlardan birini bu bölümün başına seçtim, çünkü bu sürüngenin belirli bir dış tehlikeden şeytani bir türe dönüşümünü koruyan sayısız perdeden biridir. Rüzgarla dönen veya dönen şeylerin genel tanımı (*vermeler*Bazıları tarafından Sanskrit köküne kadar izi sürülüyor*Hvar*, 'kavisli'), yavaş yavaş iblis yılanları ifade etmek için kullanılmaya başlandı. Dante ve Milton Şeytan'ın solucan olduğunu söylüyor. Hiç şüphe yok ki, Arapça bir eserde adı geçen Yılan'ın iki yüz ismi arasında 'solucan' kelimesinin bu eski uyarlamasına paralellikler bulmamız gerekir. Almanya ve İngiltere gibi büyük yılanların bulunmadığı ülkelerde, Siegfried ya da Lambton'ın bir yılanı öldürdüğünü söylemekle halkın hayal gücü etkilenmezdi. Yılanın dolambaçlı karakteri korundu, ancak mitlerin yapımında sıklıkla görülen bilinçsiz ustalıkla, doğaüstü bir dönüşüm gücü içerecek şekilde genişletildi. Lambton solucanı kuyudan çok küçük bir şekilde çıkar, ancak daha sonra kendi tepesinin etrafında dokuz büyük kıvrım halinde kıvrılır. Northumberland Kralı'nın cadı kızı

bir solucan deliğe girdi

Ve dışarı güzel bir hanımefendi çıktı,

şeytani yılan kabilesinin efsanevi kuralını takip etmekten başka bir şey yapmadılar.

Yılan neden Ark'a veya sandığa girip perdelerin arkasına saklandı? Buna cevap vermek için burada bir bölüm gerekecek.

Etrüsk teolojisinde ve töreninde yüce güç, hiç görülmemiş bazı tanrıların elindeydi. Onlara denirdi*Dii Involuti*, örtülü tanrılar. Rahipler bile onlara hiç bakmadı. Herhangi bir korkunç felaket meydana geldiğinde, bu gizemli tanrıların tanrıların konseyinde sözlerini söylediği söylenirdi; bu söz her zaman nihai ve ölümcüldür.

Konuyla ilgili güzel teoriler mevcut ve Etrüskler, İlahi Varlığın görünmez doğasına dair yüksek aşkın görüşlere sahip oldukları için övülüyor. Ancak daha sıradan bir teori muhtemelen doğrudur. Bu tanrılar

görülmeye uygun olmadıkları için sarılmıştı. Vahşi bir kabilenin kaba oymaları, ilk başta görülüp hayranlık duyulmuştu: onlar için tapınaklar inşa edilmiş ve rahiplikleri güçlenmişti; ancak sanat geliştikçe ve güzel heykeller ortaya çıktıkça, bu kaba tasarımlar bu zıtlığa dayanamadı ve onlara ve etraflarında gelişen kurumlara duyulan saygıyı korumanın tek yolu, onları tamamen gözden uzak tutmaktı. O zaman onların o kadar ilahi bir güzelliğe sahip oldukları ve duyuların onlara galip geldiği söylenebilirdi.

Pek çok örtülü tanrı vardır ve örtüleri rasyonelleştirilmiş olsa da kolaylıkla delinebilirler. Sais'teki İsis tapınağının üzerindeki yazıt şuydu: 'Ben olmuş olanım, olan ve olacak olanım ve beni gizleyen perdeyi henüz kimse kaldırmadı.' O sıralarda İsis muhtemelen İspanya'da hâlâ en kutsal imgeler olarak tapınılan ve aynı isimle 'Kusursuz Hanımefendimiz' olarak anılan zenci bir Meryem Ana olmuştu. Mısır'da güzel ırk ve karanlık birbirine karışırken, İsis'in ilkel Nubyalı teni ve özellikleri, daha eski zamanlarda olduğu kadar saygı uyandıramadı ve onun önüne de bir perde asıldı. Musa'nın Sandığı bu perdeyi çöle taşıyordu ve görünüşü çekici olmayan nesneler saklıyordu - muhtemelen karalanmış iki taş, bazı kemiklerin Yusuf'a ait olduğu söyleniyor, kudret helvası denilen bir kap ve bir zamanlar olduğu söylenen asa bir yılan ve daha sonra çiçek açtı. Kaba bir kabile tarafından şekillendirilen Ark, saklanmaya uygun bir şeydi ve bugüne kadar saklandı. Tapınağın perdesi - alegorik olarak İsa'nın ölümü üzerine, aslında Titus tarafından - yırtıldığında buna benzer hiçbir şey bulunamadı; ve öyle görünüyor ki Yahudiler uzun süredir arkasında boşluk olan bir perdenin önünde ibadet ediyor olmalılar. Pavlus, Musa'nın Sina'dan indiğinde yüzünü örttüğü söylenen perdenin bir efsane olduğunu keşfetti; bu, insanların yine de geçici olan şeyin sonunu görmemesi gerektiği anlamına geliyordu. 'Zihinleri kördü; çünkü bugüne kadar Musa okunduğunda o perde onların kalplerindedir.'

Kircher, Mısır'daki Seraph'ların, uzuvları herhangi bir çıkıntı olmadan, sanki kundaklanmış giysiler içinde yuvarlanmış, kısmen taştan, kısmen metalden, ahşaptan veya kabuktan yapılmış görüntüler olduğunu söylüyor. Benzer görüntülerin Romalılar tarafından 'gizli tanrılar' olarak adlandırıldığını söylüyor. Şüphecilik çağı ilerledikçe, bazen bu 'involuti'lerin orada söylenmesin diye biraz açıklanması gerekliydi.

orada hiç tanrı yoktu. Ünlülerin durumu da böyle*bambino*Roma'daki Aracœli Kilisesi. Bir hacı tarafından Zeytin Dağı'ndaki bir ağaçtan oyulmuş olduğu ve hacı uyurken Aziz Luka tarafından boyandığı söylenen bu heykel, şimdi gemisinde saklanıyor ve ziyaretçilerin boyalı resmin bir kısmını görmesine izin veriliyor. yüz. Bunu yazan kişi formun tamamının ya da en azından başın görülmesini istediğinde, sergiyi yapan rahip bu öneri karşısında hayrete düştü. Hiç şüphe yok ki haklıydı: Tek şaşırtıcı olan, yüzün de gizlenmemiş olmasıydı; çünkü bambino'nun düz, kararmış ve allıklı çehresinden daha ustaca çirkin bir şeyi tasavvur etmek zordu. Ama yine de çok kurnaz bir örtü giyiyor. Yüz muhteşem parlaklığa sahiptir, ancak bunlar onun çirkinliğini gizlemede, etrafındaki mitolojik giysiden daha az etkilidir. Bitişik duvarlar, gerçekleştirdiği mucizelerin resimleriyle kaplı ve bu resimler ona öyle bir inanç kazandırmış ki, bir zamanlar Roma'daki tüm doktorların toplamından daha fazla tıbbi ücret aldığı söyleniyor. Rahipler, zihnin üzerindeki perdenin, tanrının üzerindeki perdeden daha kalın olduğunu keşfetmişlerdir. Bambinoya duyulan popüler saygı o kadar fazladır ki, 1849'da Cumhuriyetçiler, idolü taşımaları için keşişlere Papa'nın devlet arabasını sunmanın politik olduğunu düşündüler. Sonunda Papa'nın bambino'nun yanında güvenli bir şekilde oturduğu kanıtlandı ve o da hemen peçesinin arkasından çıktı.

O zaman, Yılanın perdenin arkasına ya da sandığın kapağının arkasına ya da bir kadehin içine süzüldüğü bir dönem geldi; çok küçük bir solucandı ama yine de Süleyman'ın asasını kemirebiliyordu. Hiçbir bilgeliğin korkunun üzerine çıkmasına izin verilemez, her ne kadar onun özel kaynakları şurada burada azaltılsa ya da yok edilse de. Yılan sonunda insana savaş sanatını öğretmişti. İnsanoğlu, domuzu yardımına çağırmıştı ve aynaklar sürüngenlerin arasında ortalığı kasıp kavuruyordu; ve bu tür bir bağlılığın ebeveyni olan dehşetin bir kısmı öldü. Daha sonra ortaya çıktığında Agathodemon ve Kakodemon olarak iki farklı kılığa bürünmüştü ama her iki biçimde de daha yüksek bir varlığın tanıdıklarıydı. Minerva'nın, Esculapius'un, Aziz Euphemia'nın dehası gibiydi. Onu daha önce (Şekil 13) Elealıların dehası, Sosopolis olarak görmüştük; burada Yılan'ın aceleyle mağarasına girdiğini, anne ve çocuğunu Lucina tapınağında tapınılmak üzere bıraktığını da görüyoruz. Hıristiyan sembolizminde Seraphim — 'yanan (*saraf*) yılanlar' - yüzlerini ve şekillerini devasa kanatlarının altında gizlediler, önde çaprazladılar ve böylece 'seçkin' olmayı ve

Modern toplulukların, kendileri gibi hayali ateşli solucanlardan kurtuldukları için övgüler!

CBÖLÜM5. BirPOFİS

Apophis'in Natüralist Teorisi - Zamanın Yılanı - Solucan Destanı - Melite Asp'i - Zamanı Yok Edenler - Nachash-Beriach - Yılan Casusu - Yılanlara Basmak.

Önceki bölümde ileri sürülen düşünceler, kutsal kitapların canavar yılanlarını, artık neslinin tükendiği varsayılan hayali türlere atıfta bulunarak açıklamak için geliştirilen rasyonalist yorumların çoğunu kolaylıkla göz ardı etmemizi sağlıyor. Uçan yılanlar, çok başlı yılanlar, yağmur getiren, kadınlardan nefret eden yılanlar vb., kitap okuryazarlığı hayallerinin faunası olarak hayatta kalmalarına izin verilebilir. Bununla birlikte, bu tür formlar o kadar mitolojik öneme sahiptir ki, özellikle de yılanların onunla komplo kurmaya yetecek kadar gizemli birçok gerçek özelliği bulunduğundan, bu gerçekçi yorum yöntemine karşı dikkatli olmak gerekir. Bu gerçekçiliğin son zamanlardaki bir örneğini burada fark edebiliriz.

Bay WR Cooper[224]Mısır Mitolojisindeki şeytani yılanın gerçek bir temele sahip olduğunu, "çok güçlü ve korkunç bir boylamda olan, büyük ve tanımlanamayan bir coluber türü" olduğunu varsayar; bu tür "en eski çağlardan itibaren bile manevi ve bazen de fiziksel gücün temsilcisi olarak ilişkilendirilmiştir." kötüydü ve adı Hof, Rehof veya Apophis'ti.*yok edici*, *tanrıların düşmanı*, ve*yiyici*insanların ruhlarından.' Böyle bir yaratığın bir zamanlar Libya çölünde yaşadığını, hem Kartacalı Hanno'nun hem de Romalı Lucan'ın ifadesine sahibiz ve eğer artık o bölgede ikamet etmiyorsa, bu muhtemelen medeniyet onu daha da güneye sürükledi.'

Eğer Afrika'da yapılan keşiflerde böyle bir canavarın varlığına dair herhangi bir söylenti ortaya çıkmamış olması ihtimalinin son derece ihtimal dışı olması bir yana, Bay Cooper'ın teorisiyle ilgili olarak şunu söyleyebiliriz: (1.) Gerçekten de, alıntı yapılan referanslar şu anda bilinmeyen bir sürüngene ait olsaydı, biz Mitolojik benzetme nedeniyle ona Asp ya da Kobra'nın ötesinde saygı duyulacağını beklemeye yol açmış olabilir. Korkuyla orantılı olarak genellikle nesnelerin yüceltilmesi olmuştur. İlkel insanlar genellikle kötü canavarlara -ya yokluklarından ya da nadir olduklarından dolayı- hakaret etme cesaretini toplamışlardır.

[224]Onun bilgili ve değerli eseri 'Eski Mısır'ın Yılan Mitleri'ne bakın. Hardwicke, 1873.

kişisel bir hakaret olarak pratikte içerlenmesi tehlikesi en az olanıdır. (2.) Seti I. ve diğer yerlerdeki lahitlerdeki Apophis'in düzenli kıvrımları o kadar açık bir şekilde mistik ve gelenekseldir ki, görünüşe göre, bir duvardaki guilloche'nin deniz dalgalarına gönderme yapması gibi, bunlar da bir yılan biçimine atıfta bulunmaktadır. Apophis (veya Apap), kendisini bu sırayla katlayan bir dekoratif sanatçı olurdu.

Bu imkansız labirent benzeri kıvrımlar, ağzında kuyruğu olan yılanın Sonsuzluğu simgelemesi gibi Zaman'ı da akla getiriyor; aynı fikrin evrimi. Bu, dikkatli bir bilim adamı olan merhum William Hickson'ın yorumuydu:[225]Bir yılan taşıdığı belirtilen lahit üzerinde tasvir edilen, her biri bir kıvrım tutan ve hepsi bir friz için yeterince düzenli olan dokuz kişiden oluşan alay. Bu yazar, 'Sahne,' diyor, 'Kıyamet Günü ile ilgili gibi görünüyor, çünkü Osiris tahtında, önündeki kalabalığa ceza verirken görülüyor; aynı tabloda yaşayanları ölülerden ayıran nehir ve yaşam köprüsü tasvir edilmiştir. Yılanın ölümünün muhtemelen zamanın sonunu simgelemesi amaçlanmış olabilir.' Bu uzun süre fikri, tüm zamanlara ilişkin genel bir fikir olabilir veya bireysel yaşamın süresine atıfta bulunabilir; doğal olarak hayatın kötülüklerini ve acılarını içeriyordu; ancak temel kavram bu imalardan bile daha basit ve aynı zamanda daha şiirseldir ve sonsuz israf ve çürüme anlamına gelir. Apophis'i görmek için saatin başına oturmak yeterlidir: Dişleri acımasız olan, yavaş yavaş insanın gücünü ve ihtişamını yiyip bitiren ve onun en büyük başarılarını - hatta evrenini - azaltan, sürekli hareket eden canavar orada bobinler halinde kıvrılır. toza. Zaman ölümsüz Solucandır.

Tanrı beni solucan yarattı, ben de seni duman ediyorum.

İsimsiz özünü felçten korusam da,

Yine de daha az kemirmiyor muyum

Kalpte aşk, solgun uzayda yıldızlar,—

Tanrı kıskanıyor, —böylece senin yerini boşaltıyor,—

Ve tanıklarınızı çalın.

---

[225]'Zaman ve İnanç', i. 204. Groombridge, 1857.

Yıldız alevleri yanan adama öğretmek yanlış olur

Öyle ki, kabir kurdu böyle bir izzete ulaşamaz;

Gerçek olan hiçbir şey beni kurtaramaz.

Maviliğin içinde, yattığım mermer levhanın altında olduğu gibi,

Gökyüzündeki yıldızı bir anda ısırırım,

Ağaçtaki elma.

Yıldızını kemirmek benim için daha zor değil

Sicilya'nın asmalarına üzüm asmaktansa;

Düşen ışınları kırpıyorum;

Sonsuzluk, cesur ihtişamlara boyun eğmez.

Sinek, karınca, bütün yaratıklar ölür, hiçbir şey kurtaramaz

Takımyıldızların hepsi.

Yıldızlı gemi, eter denizinin yükseklerinde,

Sonunda bölünüp parçalanmalı: bu şey şöyle olacak:

Geniş halkalı Satürn atışı

Mahvetmek: Sirius, benim tarafımdan dokunuldu, çürüyor,

Küçük tekne Ithaca'dan uzaklaşırken

Bu da Kalymnos'a yönlendiriyor.[226]

Apophis'in doğal tarihi, sahip olduğu kadarıyla, muhtemelen Wilkinson'dan Bay Cooper tarafından aktarılan aşağıdaki pasajda önerilmiştir: -'Ælian, asp ile ilgili birçok tuhaf hikayeyi ve Mısırlıların ona gösterdiği saygıyı anlatıyor; ancak onun on altı asp türüne başka yılanların da dahil olduğunu varsayabiliriz. Ayrıca Mısır Melitesinde kutsal olan bir ejderhadan ve Paries veya Paruas adı verilen başka bir yılan türünden de söz eder.

[226]Victor Hugo'nun 'Solucan Destanı'. Bayard Taylor tarafından 'La Légende des Siècles'ten çevrilmiştir.

Aeskulapius. Melite'nin yılanının rahipleri ve bakanları, bir masası ve kasesi vardı. Bir kulede tutuldu ve rahipler tarafından bir kaseye konulan un ve baldan yapılmış keklerle beslendi. Bunu yaptıktan sonra emekli oldular. Ertesi gün daireye döndüğünüzde yiyeceğin yenmiş olduğu görüldü ve aynı miktar yine kaseye kondu, çünkü herhangi birinin kutsal sürüngeni görmesi yasal değildi.'[227]

Yılan, hayal gücü açısından bu kadar korkunç boyutlara ulaşmayı, dış gözden bu gizlenme sayesinde başarmıştı; ve aslında, Osiris ibadetiyle çatışan bu Melite yılanının, Horus'un Osiris'i yok etmesinin intikamını almak için öldürdüğü kötü canavara (Apophis) indirgenip şeytanlaştırıldığı (çünkü o genellikle Typhon'la özdeşleştirilirdi) varsayımdan öteye gidemez.).

Horus bu korkunç iblis-yılanı lanetleyip katletmesine rağmen, tüm Mısır Mitolojisinde azalmayan bir güçle yeniden ortaya çıkar ve tüm kötü güçler, bazen kardeş, bazen de aynı varlıklar olarak tanımlanan kendisinin veya Typhon'un soyundan gelir. 'Ölü Ritüeli'nden, yeniden inşa edilmenin ve onlarla çatışmak için Seb, Hem ve timsahları gönderen Apophis'in ajanlarıyla karşılaşıp onlara boyun eğdirmenin kahraman ölülerin yüksek ayrıcalığı ve görevi olduğunu öğreniyoruz. Shui ve kuzeyden, güneyden, doğudan ve batıdan diğer timsahlar; kahraman bunları fethederek onların gücünü elde eder ve ardından yürüyen engerek Ru'ya galip gelir; ve 'Apophis'in öncüleri' olarak adlandırılan diğer iblisler, prenslerinin kendisi ile karşılaşılıp öldürülene kadar, kahramanın tüm koruyucu tanrıları, canavarın her bir kıvrımına bir bıçak sabitlemek için hazır bulunur. Bunlar Zamanın Galipleri, yani ölümsüzler.

Apophis'te Yılan'ın kötülük ilkesine oldukça gelişmiş olduğunu görüyoruz. O bir 'güneşi suçlayıcıdır'; Hades'e giden on iki geçit, Güneş'in on iki saatlik geceden geçmesi gereken temsilcileri tarafından aşılmıştır. O

[227]Bruce, Habeşliler hakkında, iyi ya da kötü bir kehanet için evlerinde genellikle bir yılanın tutulduğunu anlatır. Önüne tereyağı ve bal konulur, eğer yerse bu iyiye işarettir; Yılan yemeyi reddederse, bazı talihsizliklerin olacağı kesindir. Bu gelenek pasaja ışık tutuyor gibi görünüyor: 'Tereyağı ve bal yiyecek ki, kötüyü reddedip iyiyi seçebilsin' (Yeşaya vii. 15).—*Zaman ve İnanç*, Ben. 60.

Bel ve Ejderhanın uydurma hikâyesini karşılaştırın. Bel, Babillilerin iyileştirici bir tanrısıydı ve öldürdüğü Ejderha, daha sonraki zamanlarda onun tanıdıkları olarak kabul edilmiş olabilir.

İsa'da karşılaştığımız 'Nahaş beriah' ve 'Nahaş aktalon' -'Çapraz yılan' ve 'Dolambaçlı yılan'. xxvii. 1: 'O gün Rab, keskin, büyük ve güçlü kılıcıyla Leviathan'ı delici yılanı, hatta o çarpık yılanı bile cezalandıracak.' İngilizce versiyonundaki marjinal çeviri delmek yerine 'çubuk gibi geçmek' şeklindedir ve Vulgata'da*yılan vectis*. Bu, yılanın yolu kapatmak veya kapıyı korumak gibi ahlaki işlevine atıfta bulunur. Hiç şüphe yok ki bu, Eyüp xxvi'nin 'çarpık yılanı'dır. 13, çünkü astrolojik anlamda karasal önemi geçersiz kılmaz. Hayal gücü yalnızca dünyada öğrendiklerini göklere yansıtabilirdi. Bochart'ın 'Nachashberiach'ı 'uçan Yılan' olarak tanımlaması oldukça haklı: Cennet'teki hayat ağacına giden yolu kapatan Seraph veya kanatlı Yılan ve bazı geleneklerde bahçenin kapısındaki hain muhafızdı. ve çölde İsrail'i ısıran da aynı değişken Apophis'ti. Bu tür görevler için ve göksel planisfere doğru uçmak için Yılanın kanatlarının olması gerekir; ve böylece uçan Ejderha olma yolunda çoktan ilerledi. Ama bir biçimde, insana ihanet eden biri olarak kanatlarını kaybetmeli ve sonsuza kadar yerde sürünmelidir. Dolayısıyla Yılan, tek bir formda agathodemon ve kakodemon değildir; Horus'un ateşli Kheti'yi kullanması, ancak bazen kendisinin cezalandırılmasını gerektirmesi gibi, tanrının bazen düşmanlarını cezalandırmak için kullandığı bir yıkıcılık ilkesidir.

ὄφις, yılan kelimesinin ὄψ, gözden türetilmesinin devam edip etmeyeceği konusunda şüpheler var. Bazıları Yunanca kelimeyi ἔχις ile ilişkilendirir, ancak Curtius ὄψ'dan eski türetmenin doğru olduğunu savunur.[228]Etimolojisi bu olmasa bile, popülerliği aynı zamanda bu sürüngenin eskiden bakışıyla öldürdüğüne inanıldığını da akla getirirdi; ve aynı zamanda genel olarak doğaüstü bir vizyona sahip olduğu düşünülüyordu. Dedektiflik şafağındaki intikamcı Hiddetlerin ortaya çıkmasına benzer bir süreçle - Saranyu'dan Erinyes, Lucifer'den Şeytan[229]—bu kurnaz Casus aynı zamanda cezalandırıcı ve sonunda kötü niyetli bir güce dönüşmüş olabilir. Öfkeliler ellerinde yılanlar taşırken tasvir edilmişti ve bunların her biri ideal olarak Apophis'in dehşetini taşıyabilirdi: Zaman aynı zamanda bir dedektiftir ve suçlu onun şunu söylediğini duymuştur: 'Günahınız sizi ortaya çıkaracaktır.'

[228]'Yunanca Etimolojinin İlkeleri', ii. 63. İngilizce çeviri.
[229]Bkz. sayfa 8 ve 20.

Bu tür birçok birliktelik sayesinde Yılan, erken dönemde bir çile aracısı haline geldi. Onu cezasız bir şekilde kullanan herkes onunla iş birliği içinde sayılıyor ya da 'elleri çarpık yılanı oluşturan' tanrı tarafından özel olarak korunuyordu. Musa ve Harun'un Firavun'un huzuruna çıkıp onun hayal gücünü etkilemeleri yılan oynatıcıları gibi olmuş olabilir; ya da eğer hikaye bir efsane ise, onun varlığı hâlâ yılan performanslarının o zaman ilahi kimlik belgesi olarak kabul edildiğini gösteriyor. Pavlus, eline bir engerek bağlandığı söylenen Malta'da bir gemi kazası geçirdiğinde, barbarlar ilk başta onun 'denizden kaçmış olmasına rağmen İntikam'ın yaşamayı başaramadığı' bir katil olduğu sonucunu çıkardılar. Onu zarar görmemiş halde bulduklarında onun bir tanrı olduğu sonucuna vardılar. Mesih'e atfedilen şu sözlerden önce gelen sayısız gelenek vardı (Luka x. 19): 'İşte, size yılanların ve akreplerin ve düşmanın tüm gücünün üzerinde yürüme yetkisi veriyorum ve hiçbir şey size hiçbir şekilde zarar veremez.' İsa'ya atfedilen bu cümleyi, her ne olursa olsun, Pavlus'un macerasına ilişkin barbarların düşüncesiyle karşılaştırmak öğretici olacaktır. Pavlus'un Yılan'a aşinalığı onlara onun bir tanrı olduğunun kanıtı gibi görünüyor. İsa'da temsil edilen fikir de budur. xi. 8, 'Emziren çocuk asp deliğiyle oynayacak.' Ancak yılanların üzerine basma fikri, bebek Herkül'ün yılanları boğduğu döneme daha yakın bir döneme işaret ediyor. Ancak bu iki kavram -yılanla yürümek ve yılanı öldürmek- birbirine yaklaşsa da, hem ahlaki hem de tarihsel açıdan kaynak ve önem bakımından çok farklıdırlar. Luka'da kullanılan πατεῖν kelimesi, bir şeyin üzerinden düşmanlıkla değil heybetle geçme fikrini aktarır; bir sonraki cümleyle (x. 20) yorumlanmalıdır: 'Buna rağmen, bu sevinçte ruhlar size tabi değildir (τα πνεύματα ὑποτάσσεται).' Yılan avcısı ya da ejderha avcısı Sami kökenli değildir. Yehova'nın korkunç üstünlüğü, tüm yok etme güçlerini elinde zincirli tutuyordu; ve insana Leviathan'ı bir kancayla çekip çıkaramayacağını sormak, ona Leviathan'ın yaratıcısı ve efendisinden aşağı olduğunu hatırlatmanın yalnızca başka bir biçimiydi. İncil'de geçen ve özellikle Malta'daki Pavlus efsanesinde temsil edilen Semitik fikirlerin barbar doğası açısından ne kadar doğru olduğu, Bay Brinton'un 'Yeni Dünya Mitleri'nde anlatılan bir olayla gösterilmiştir. Moravya Kardeşliği'nin dindar kurucusu Kont Zinzendorf, Wyoming Vadisi'ndeki Shawne'ler arasında bir misyoner istasyonunu ziyaret ediyordu.

Amerika. Beyazlarla son zamanlarda yaşanan tartışmalar kızıl adamları o kadar sinirlendirmişti ki, onu kurbanları yapmaya karar verdiler. Kulübesine çekildikten sonra cesurlardan birkaçı usulca içeri baktı. Kont Zinzendorf ateşin önünde oturmuş, Kutsal Yazıları okumaya dalmıştı; ve kırmızı adamlar bakarken onun göremediği bir şeyi gördüler: ateşin rahatlatıcı sıcaklığının önünde kendini bir sarmal halinde toplamak için ayaklarının üzerinde ilerleyen devasa bir çıngıraklı yılan. Hemen öldürücü amaçlarından vazgeçtiler ve onun gerçekten ilahi bir adam olduğuna ikna olarak sessizce emekli oldular.

CBÖLÜM6.TOSERPENT İÇİNDEBENNDIA

Kankato na—İbadet etmeyen Vedik Yılanlar—Ananta ve Sesha—Şifa Yılanı—Hazinelerin koruyucusu—Bayan Buckland'ın teorisi—İlkel rasyonalizm—Yeraltı dünyası plütokrasisi—Yağmur ve şimşek—Vritra—'Ahi' kelimesinin tarihi—Engerek — Zohák—Bir Cermen Laokoon.

Hindistan'da Yılan'a tapınmanın örtmece yoluyla geliştirildiği, ünlü Vedik ilahide yeterince gösterilmiştir.*Kankato na*Her türlü zehre karşı panzehir olarak okunan bu ayetin tercümesi aşağıdadır:—

'1. Küçük zehirden oluşan bir yaratık; büyük zehirli bir yaratık; veya bazı zehirli su sürüngenleri; Hem yaşamı yok eden, hem de zehirli, görünmeyen yaratıklar olmak üzere iki tür yaratık, beni zehirleriyle meshettiler.

'2. Isırılan kişiye gelen panzehir, görünmeyen zehirli canlıları yok eder; oradan ayrılmak onları yok eder; maddeden yoksun bırakıldığında kokusuyla onları yok eder; öğütüldüğünde onları toz haline getirir.

'3. Bıçakları*Sara*çimen*Kusara*, ile ilgili*Darhba*, ile ilgili*sairya*, ile ilgili*Munja*, ile ilgili*Virana* Görünmeyen zehirli yaratıkların tüm uğrak yeri, hep birlikte beni zehirleriyle kutsadılar.

'4. İnekler ahırlarında yatmışlardı; vahşi hayvanlar inlerine çekilmişti; insanların duyuları rahattı; görünmeyen zehirli yaratıklar beni zehirleriyle meshettiklerinde.

'5. Veya akşamın alacakaranlığında hırsızlar gibi karanlıkta keşfedilebilirler; çünkü görünmeseler de hepsi onlar tarafından görülüyor; bu nedenle erkekler uyanık olsun.

'6. Cennet, yılanlar, senin babandır; Dünya, annen; Kardeşin Soma; Aditi, kız kardeşin; görülmeyen, her şeyi gören, deliklerinizde kalın; kendi zevkinizin tadını çıkarın.

'7. Omuzlarıyla hareket edenler, vücutlarıyla hareket edenler, keskin dişleriyle sokanlar, öldürücü derecede zehirli olanlar; Burada ne yapıyorsunuz, görmeden, hep birlikte bizden uzaklaşıyorsunuz.

'8. Her şeyi gören Güneş, görünmeyeni yok eden, görünmeyen zehirli yaratıkları ve tüm kötü ruhları uzaklaştıran Doğu'dan doğar.

'9. Güneş çok yükseğe yükseldi ve birçok zehri yok etti; Her şeyi gören, görülmeyeni yok eden Aditya, canlıların iyiliği için yükseliyor.

'10. Bir içki satıcısının evindeki deri bir şişe gibi, zehri güneş küresine bırakıyorum; Gerçekten o sevimli Güneş asla ölmez; ne de onun lütfu sayesinde zehirden ölmeyeceğiz; çünkü uzaktan da olsa atları tarafından sürüklense de zehire yetişecektir: panzehir bilimi seni, Zehir'i ambrosia'ya dönüştürdü.

'11. O önemsiz küçük kuş senin zehirini yuttu; o ölmez; ne de ölmeyeceğiz; çünkü Güneş, çok uzakta olmasına rağmen, atları tarafından sürüklenerek zehire yetişecek: panzehir bilimi seni, Zehir'i ambrosia'ya dönüştürdü.

'12. Agni'nin üç-yedi kıvılcımı zehrin etkisini yok etsin; onlar gerçekten yok olmazlar; ne de ölmeyeceğiz; çünkü çok uzakta da olsa, atlarının çektiği Güneş zehri yakalayacak: panzehir bilimi seni, Zehir'i ambrosia'ya dönüştürdü.

'13. Zehri yok eden doksan dokuz ırmağın adlarını sayıyorum: Uzaktan da olsa, atlıların çektiği Güneş zehri yakalayacak: panzehir bilimi seni, Zehir'i ambrosia'ya dönüştürecek.

'14. Üç yedi tavus kuşu, yedi kız kardeş nehirler, bakirelerin testilerle suyu götürdüğü gibi, zehrini alıp götürsün, ey Beden.

'15. Önemsiz fare senin zehrini taşısın, Zehir: yoksa, o aşağılık yaratığı bir taşla ezeceğim: böylece zehir bedenimden ayrılsın ve uzak bölgelere gitsin.

'16. Agastya'nın emriyle aceleyle ilerleyen fare şöyle konuştu: Akrebin zehri zararsızdır; Akrep, senin zehrin zararsızdır.'[230]

[230]'Rig-veda' v. (Wilson).

Her ne kadar bu ilahinin altıncı ayetinde yılanların Gök ve Yerden doğdukları söylense de, bağlam onlara herhangi bir saygı gösterilmesi gerektiği fikrini garanti etmemektedir; onlar kötü Rakshasa'larla ilişkilendirilir, Güneş ve Agni onların nefretçileri ve yok edicileri olarak temsil edilir. Yedi kardeş nehirler (kutsal Ganj'ın nehirleri) zehirlerine karşı bir panzehir sağlar ve keklik ve mus faresi gibi bazı hayvanların, önemsiz de olsa, onlardan üstün oldukları söylenir. Bahsedilen panzehir bilimi, Indra'nın bunu Aswin'lere ilettiği için kafasını kaybeden Dadhyanch'a öğrettiği şeydir. Bununla birlikte, Vedik dönemde, Rig-Veda'daki Marutların veya fırtına tanrılarının gazabının 'aynı şekilde' olduğu şeklindeki ifadeyi dolambaçlı bir süreçle bağlamadığımız sürece, yılanı şifalı olarak temsil eden hiçbir şeyin bulunmaması dikkate değerdir. şefleri Rudra'nın 'şifalı otlar' bağışlayan kişi olarak kutlanması ve kendilerinin de 'ilaç' talebinde bulunmasıyla birlikte yılanların öfkesi'. Bu, ilahilerin anlamını çok fazla genişletmek olur. Ancak daha sonraki bir dönemde, Hindistan'da yılana tapınmanın tamamen geliştiği bir dönemde, ilahinin altıncı ayetinde söylenenlerin, batıl inancı doğrulamak için ileri sürülmüş olması oldukça muhtemeldir.

O zaman açıkça görülüyor ki, o zamanlar*Kankato na*yazıldığında yılana basit bir nefretle bakılıyordu. Şunu da hatırlamalıyız ki, Hint kobrası en yüksek kasttan bir Brahman olarak saygıyla anılsa bile, kafasında belli bir işaretin orada kaldığına dair yaygın Hindu inancında korunan daha önceki kötü şöhretinin bir anısı vardır. Avatarlarından birinde dünyaya ilk adım attığında, Yaşamın Efendisi Vişnu'nun topuğunun altındaydı. Her ne kadar daha sonraki mitolojide Vişnu'yu avatarları veya enkarnasyonları arasındaki aralıklarla bir yılanın üzerinde dinlenirken buluyoruz (*Sesha*), bu başlangıçta yalnızca onun üzerindeki lordluğu ifade ediyor olabilir, ancak Sesha'ya da deniyor*Ananta*, sonsuz. Ancak Sonsuzluk fikri geç bir fikirdir ve bunun Sesha tarafından simgeleştirilmesi ilk başta daha düşük bir anlamla tutarlıdır. Hindu popüler masallarında yılan, basit karakteriyle karşımıza çıkar. Pek çok çeşidi bulunan masal budur; Batı'da en bilineni Bethgelert'inkidir ve 4. Hitopadesa'nın on üçüncüsüdür. Brahman, atalarına bir tören yaparken çocuğunu yalnız bırakan, dönüşünde kana bulanmış bir evcil fare (nakula) bulur. Farenin çocuğunu yediğini varsayalım, onu öldürür ve sonra zavallı hayvanın bir yılanı öldürdüğünü keşfeder.

bebeğin üzerine sürünmüştü. İçinde*Kankato na*Sáyana tarafından mus faresi olarak yorumlanan kelime (*Viverra Mungo*, veya ichneumon) aynı değil (*nakula*), ancak bunun, Yılan'ı küçümsemeye yetecek kadar önemsiz bir hayvan anlamına geldiği açıktır.

Mısırlılar, Yunanlılar, Almanlar, Aztekler ve Brezilya yerlileri arasında görülen şifa sanatının amblemi olarak Yılan'ın evrenselliği, onun uzun ömürlülüğünün ve eski derisini dökme, görünüşe göre gençliğini yenileme gücünün temel olabileceğini düşündürmektedir. bu şöhretin. Kuşkusuz bunlar, yılanın müziğe karşı duyarlılığını, zehrinin, hatta dişlerinin nasıl çekildiğini ilk öğrenen ve böylece onun sözde güçlerine ortak olarak itibar kazanan, bilimsel eğilime sahip ve yakın gözlem sahibi insanlar olmuşlardır. . Böylesi ilkel bir rasyonalizm sayesinde, Yılan önemli bir ittifak kazanabilir ve sağlık tanrıçası İsis'in aslan tacını (Thermuthis) yapmak için tırmanabilir, Esculapius'un asasını dolayabilir, Hipokrat'ın amblemi olabilir ve sonuçta hayatta kalıp Sonunda berber direğinin etrafında kırmızı bir şerit halinde dolanan Avrupa sülükünün işareti. İlkel zoolog ve yılan oynatıcısı, büyük olasılıkla, yalnızca doğanın sırları konusunda kurnaz olmakla kalmayacak, aynı zamanda yılan ısırıklarına karşı panzehir ve hafifletici ilaçlara yönelik popüler talebi de elinden geldiğince karşılamaya çalışacaktı; bu tür yaralardan sonra ölümden kurtulan herkes onun bir uygulayıcı olarak itibarını artıracaktı; ve hafifletici önlemlerin çok az olması durumunda bile, Yılan'ın alışkanlıkları ve çeşitleri hakkındaki bilgisi değerli önlemlerin kaynağı olabilirdi.

Bunlar gibi olası gerçekler, elbette, Mısır'ın şiirsel yılan sembolizminden ve Yunanistan ile İskandinavya'nın ayrıntılı Yılan mitolojisinden çok daha önceki bir döneme atıfta bulunulmalıdır. Bir zamanlar popüler prestij kazanan basit fikirlerin teologlar, şairler, metafizikçiler ve şarlatanlar tarafından nasıl yakalanıp çeşitli biçimlere dönüştürülebildiği, haç ve kutsal törenlerin akılcı yorumlara tanık olduğumuz bir çağda kanıt gerektirmez. ve diğer sade semboller her türlü felsefi anlamla donatılmıştır. Yılan, Mısırlı ve Asurlu doktorların işaret direği olarak kabul edilmiştir ve bu, Musa'nın çölde diktiği türden bir şey olabilir.

doğal olarak yaşamın simgesi haline gelecek ve bundan sonra her ne şekilde olursa olsun görev yapacaktı.

Usta antropolog Bay C. Staniland Wake,[231]Hindistan'daki Yılanın aynı zamanda doğaüstü ve okült bilginin sembolü olduğunu varsayar. Muhtemelen bu sınırlı bir ölçüde ve Vedik sonrası zamanlarda böyle olmuş olabilir, ancak bana göre Hindu yılan mitolojisinin vurgusu, hazinelerin koruyucusu olarak ona gösterilen saygıyı vurguluyor gibi görünüyor. Burada ayrıca Bayan AW Buckland'ın 10 Mart 1874'te Londra'daki Antropoloji Enstitüsü'ne sunduğu 'İlkel Metalurji ile Bağlantılı Yılan' konulu bir makalede ileri sürülen teoriden de bahsedebilirim. Bu bilgili monografide yazar, ilk dönem yılana tapınma ile metal bilgisi arasında bir bağlantının gözlemlenebileceğini ve aslında Yılanın, benim Mısır ve Asur'da öne sürdüğüm gibi, Turanlı metalürji uzmanlarının işareti olduğunu ileri sürmektedir. doktorların işaretiydi. Yılanın, metallerin ve değerli taşların insan tarafından ilk keşfinde bir rol oynamış olması gerektiğine inanıyor; bu sayede hayvan ilk önce bir totem olarak kabul edildi ve ardından bir amblem haline geldi. Geleneksel ve süslemeli kanıtların, Turan ırklarının metal işçiliğinin ilk işçileri olduklarını ve onların sanatlarını ve işaretlerini taşıyarak batıya, muhtemelen Hindistan'dan Mısır ve Keldane'ye, oradan Avrupa'ya ve hatta Amerika'ya göç ettiklerini gösterdiğini belirtiyor; ve onların, eritme konusunda daha ileri bir sanata sahip olan Aryanlardan önce kaçtıklarını ve Aryan yılan öldürme mitlerinin, Turanlı yılana tapanların devrilmesini kaydettiğini.

Bayan Buckland'ın, göçebe Turanlıların asıl metalürji uzmanları olduğuna inanacak bir kanıt ortaya koyduğunu düşünemiyorum; ancak Max Müller'in muhtemelen bir Hint bölgesi olduğunu gösterdiği 'Ophir altınına' ününü verenin Güney Hindistan'daki bir İskit kabilesi olması imkansız değil.[232]Ancak bu ilk kuyumcuların işareti veya amblemi olarak Yılan'ı kullanmış olmaları kuvvetle muhtemel ve bunun açıklanmasında, yardımın Hindistan tarafından sağlandığı hipotezine başvurmak için çok az neden var gibi görünüyor.

[231]17 Aralık 1872'de Londra'daki Antropoloji Enstitüsü önünde okunan 'Yılana tapmanın Kökeni' hakkındaki bir makalede.
[232]'Dil Bilimi', i. 230.

Metalleri keşfinde Yılan insana. Elbette yılanın mücevherlerle süslü dekorasyonu, başlı başına onun mücevherlerin amblemi olduğuna dair açık bir ipucu olurdu. Yılanla (kurbağa) ilişkilendirilen bazı nedenlerden dolayı bir sürüngenin benzer parlak noktalara sahip olmadığı durumlarda, mücevherinin kafasında saklandığına dair aynı kökenli batıl inanç ortaya çıkabilir. Ve son olarak, bu sürüngenler mücevherlerle ilişkilendirildiğinde, her ikisinin de gözü, batıl inançların çeşitli göz ışınlarından gelen ek ışınları kolayca alacaktı.

Ayrıca, Yılan gibi harika ve ayrıntılı bir şekilde öldürücülükle donatılan bir hayvanın aynı öneme sahip görevlere sahip olması gerektiği sonucunu neden çıkarmaları gerektiğini anlamak için yeterli mantıksal güce sahip ilkel insanlara da güvenebiliriz. İnsanı iyileştiren ilaç (dolayısıyla muhtemelen tanrılar), insanlar tarafından en çok değer verilen hazineler (dolayısıyla antropomorfik tanrılar), ölümsüzlüğün meyvesi (tanrıların tekeline almak isteyebileceği) - en yüce değere sahip şeyler gibi görünebilir. yılanın dişinin mükemmelliği korumak için yaratılmış olabilir. Bu, göklerde de böyle olabilir, dünyada da, yeraltında da böyle olabilir. İran'da gökkuşağına 'Gökyüzü Yılanı' deniyordu ve gökkuşağının ucunda bir kese dolusu altın olduğu şeklindeki eski fikir birçok İngiliz ve Amerikalı çocuk tarafından biliniyor.

Orijinal önerinin doğası ne olursa olsun, Yılanın Kötülük İlkesini temsil eden kombinasyonların parçası olarak yakalandığı zaman onun hazinelerin koruyucusu olarak karakterinin büyük önem kazanmasının kesin nedenleri vardır. Zenginlik, Hades'in, yani yer yüzeyinin altındaki görünmeyen dünyanın tanrılarının özelliğidir.

Geniş Sinhalese şeytan biliminde, altın saraylarda ikamet eden, mücevherlerle parıldayan, kendileri altın renginde derilere sahip, süs olarak kobralar takan, kralları Wessamony'nin bir mücevher tahtında oturan ve silah kullanan olarak tanımlanan en yüksek sınıftaki iblisleri (dewatawalar) buluruz. altın bir kılıç. Plüton, zenginlik (πλοῦτος) sözcüğünden gelir ve aynı zamanda Latince adı Dis'tir (*dalışlar*). Çünkü çimenlerin veya deniz yüzeyinin altındaki her şeyin efendileri bunlardır. Bu nedenle, tohum olarak kaldıkları sürece yeryüzündeki tüm tohumların kendilerine ait olduğunu gözlemlemek önemlidir. Çiçeklenmeye, tanelenmeye, meyve vermeye başladıkları andan itibaren Hades'in tanrılarına değil, insana aittirler.

Persephone efsanesi ve güneşte olgunlaşmamış sebzeleri yemeyi reddeden aşırı vejetaryenlerin oluşturduğu bir okulda hayatta kalmaya devam ediyor gibi görünüyor.

Bu düşünceler, daha önceki karakterler olan Kısıtlayıcı Ahi ve Korucu Vritra'yı daha iyi anlamamızı sağlayabilir. Metaller ve uyuşturucular gibi gizli hazinelerin koruyucuları olarak Yılan baronete çıkarılabilir ve iyilikler bahşetmesi için dua edilebilir; ama bulut ineklerini saklayarak yağmuru engelleyen ya da kuraklıkla nehirleri tıkayan, yeraltı dünyasındakileri şişman, yukarı dünyadakileri ise zayıf tutmak için kullanılan o özel yılanlarla mücadele edilmesi gerekiyordu. İnsan onlara karşı göksel tanrılara seslendi ve onlara, eğer bu hırsız Bağlayıcıları ve Gizleyicileri yenmezlerse, kendi sunaklarında adakların eksik olması gerektiğini hatırlattı.

Mücevherlerle süslü giysisi, kendini yenileme gücü ve gizlenme, saklanma, ölümcül vuruş yapma konusundaki eşsiz becerileriyle Yılan, yavaş yavaş yeryüzündeki nehirlerin ve deniz dalgalarının dalgalanmalarıyla, Samanyolu'yla, 'örtücülerle' ilişkilendirildi. gökyüzünün -gece ve bulutların- hepsinden önemlisi, çarpık, çatal dilli şimşeklerle. 'Mahábhárata' mitinde, tanrılar ve iblisler, ateşin inmesi anlamına gelen devasa bir yılanla dağı ip olarak çevirdiğinde (s. 59), 'Mahábhárata' mitinde Amrita'nın masmavi denizden çıkardığı şimşek olabilir. veya keşfi; ama başka güzel ve verimli şeyler de ortaya çıktı: şarap tanrıçası, bolluk ineği, cennet ağacı. Burma sakinlerinin hâlâ yağmur yağdırmak için ip çekme geleneği var. Bir yağmur partisi ve bir kuraklık partisi birbirine karşı çekişiyor, yağmur partisinin zaferine izin veriliyor ve popüler düşünceye göre bunu genellikle yağmur takip ediyor. Virginia Eyaleti'nde yağmur getirmek için öldürüldükten sonra yılanların asıldığını sık sık gördüm. Çünkü orada yağmur da zenginlik demektir. Ayrıca, ne kadar ezilirse ezilsin, bir yılanın gürleyene kadar tamamen ölmeyeceğine inanılıyor. Bunlar Vedik cümlelerin uzak yankılarıdır. 'Arkadaş Vişnu' diyor Indra, 'büyük adımlarla yürü; gökyüzü yıldırımın düşmesine yer veriyor; Vritra'yı öldürelim ve suları serbest bırakalım.' 'Thunderer, sen dereleri durduran Vritra'yı kudretinle öldürdüğünde, sevgili atların büyüdü.'

Vritra, Varuna (gökyüzü) ile aynı kökten gelse de, ilk başta gökyüzünü kaplayan bulut veya karanlık anlamına gelir; dolayısıyla sonunda cennetin nimetlerini çalan ve saklayan saklayıcı, hırsız olur; yağmursuz bir insan.

bulut, boğucu bir gece; ve sonunda Vritra, Aryan zihninin en korkunç hayali olan yılan Ahi ile birleşir.

Adder kelimesinin Yunanca karşılığı olan ἔχις, Ahi kelimesinin değiştirilmiş halidir. Belki de insan doğasının bilinçsiz idealizminin, Profesör Max Müller'in izini sürdüğü büyük Throttler adının tarihinden daha harika bir örneği yoktur. Yılan da denirdi*ah*Sanskritçe, Yunanistan'da*echis*veya*dikenli karıncayiyen*, Latince*acı*. Kök*Ah*Sanskritçe veya*ah*Bu da birbirine bastırmak, boğmak, kısmak anlamına geliyor. Bu ilginç bir kök*ah*ve hala birçok modern kelimede yaşıyor, Latince'de şu şekilde görünüyor:*ango, anxi, anctum*, Boğmak; içinde*anjina, göğüs ağrısı*, Quinsy; içinde*öfke*, boğulma. Ancak*öfke*Bu sadece burun tıkanıklığı ya da boynun sıkışması anlamına gelmiyordu: ahlaki bir anlam taşıyordu ve ıstırap ya da endişe anlamına geliyordu. İki sıfat*Angustus*, dar ve*kaygı*, huzursuzdu, ikisi de aynı kökten geliyordu. Yunanca'da kök, doğal ve maddi anlamını korudu; içinde*yumurtalar*, yakın ve*echis*, yılan, kısıcı. Ancak Sanskritçe'de büyük bir doğrulukla günahın özel adı olarak seçilmiştir. Kötülük şüphesiz insan zihnine çeşitli yönlerden kendini göstermiştir ve onun birçok ismi vardır; ama hiçbiri kökümüzden türetilenler kadar anlamlı değil*ah*, kısmak için. *Amhas*Sanskritçe'de günah anlamına gelir, ancak bunu yalnızca başlangıçta boğmak anlamına geldiği için yapar - günahın bilinci, suikastçının kurbanın boğazını kavraması gibidir. Laokoon ve oğullarının tepeden tırnağa etrafına dolanmış yılanla birlikte heykelini gören ve düşünen herkes, o eskilerin günah dedikleri zaman ne hissettiklerini ve gördüklerini anlayabilir.*amhas*veya gaz kelebeği. Bu*amhas*yunancayla aynı*önce*, günah. Gotik'te aynı kök üretti*agis* korku anlamında ve sahip olduğumuz aynı kaynaktan*huşu*, içinde*berbat*,*yani*, korku dolu ve*ug*içinde*çirkin*. İngiliz*ıstırap*Fransız kökenli*sıkıntı*Latince'nin bozulması*Angustitæ*, bir boğaz.[233]Max Müller'in Hibbert Dersleri'nde biyografisinde bahsettiği bir kelimenin bu muhteşem tarihinde*Deva*bir cildi doldurabilir, ayrıca bizim içeriğimize de dahil edilebilir.*dew*ve aynı zamanda Alman*unke*Bu bir 'kurbağa' veya 'kurbağa' anlamına gelir, ancak aslında bir 'yılan'dır - özellikle de Cermen folklorunda büyük bir rol oynayan ve iyi şans getirdiğine inanılan küçük ev yılanı.[234]

[233]'Dil Üzerine Dersler', i. 435.
[234]Grimm'in 'Mitoloji'si, s. 650 ff. Simrock, s. 440.

Ancak bu örtmece varyant, kökün içine girdiği kötü niyetli dallara dair bulabildiğim tek istisnadır.*Ah*dünya çapında büyüdü; korku veren meyvelerinden biri de Wells Katedrali'nin süs patronlarından birinden kopyalanan eşlik eden figür.

Şekil 25.—Istırap.

Toplayıcı iblisi evrenseldir. Herodot, İskitlerin yarı kadın, yarı yılan olan bir canavardan türediğini ve bu masalın Türk tarihinde sıklıkla hatırlandığını anlatır. Firdusi'nin 'Zohák'ı Ahi'nin İran şeklidir. İsim, Thraêtaono (Vedaların Traitana'sı) tarafından mağlup edilen 'kötü yılan' Avesta'nın 'Azhi Daháka'sının Arapçalaştırılmış şeklidir ve bu İran ismi de yine (Dásaka) Ahi'dir. İsim Medyan Astyages'te yeniden ortaya çıkıyor.[235]Zohák, omuzlarından çıkan iki yılanla temsil ediliyor; merhum Profesör Wilson, bunun, kitaptaki bir ifadeyle ima edilmiş olabileceğini varsayıyordu.*Kankato na*(evet evet evet

[235]Roth, 'Alman Şark Cemiyeti Dergisi'nde, cilt. ii. P. 216 vd., tüm efsaneyi açıklığa kavuşturmuştur.

Angyáh) bunu şöyle tercüme ediyor: 'Omuzlarıyla hareket edenler, vücutlarıyla hareket edenler'; ancak bu, 'omuzlarda üretilen, onları ısıranlar' anlamına gelebilir ve 'aralarında benzerlik arayanlara hizmet edebilir' Zohák'ın öyküsüyle paralel olan İran ve Hint efsaneleri.' Bahsedilen efsane, İran'da çok sevilen bir efsanedir ve burada, bilgin Saib'in öğrencisi Prens'e verdiği talimatta olduğu gibi, bir ders vermek için kullanılır. Saib çocuğa Kral Zohák'ın öyküsünü anlattı; ona bir sihirbaz geldi ve ona nefes vererek göğsünün bölgesinden iki yılanın çıkmasını sağladı ve ona, eğer isterse büyük bir zafer ve mutluluk getireceklerini söyledi. bu yılanları tebaasının en fakirleriyle besleyecekti. Bunu Zohák yaptı; ve tebaası isyan edip Kralı bir mağaraya kapatana kadar büyük bir zevk ve zenginlik yaşadı ve kendisi de iki yılanın avı oldu. Bu efsanenin anlatıldığı genç prens dehşete kapıldı ve Saib'e daha hoş bir hikaye anlatması için yalvardı. Öğretmen daha sonra genç bir padişahın, aklını büyüklük ve mutluluk gibi sahte kavramlarla dolduran, kalbine Gurur ve Şehvet'i sokan kurnaz bir saray mensubuna güvendiğini anlattı. Genç Sultan, tebaası onu sürgüne gönderene kadar krallığının çıkarlarını bu iki tutkuya feda etti; ama gururu ve şehveti onda kaldı ve sürgünde onları tatmin edemeyince öfke ve umutsuzluktan öldü. Prens-öğrenci, 'Bu hikayeyi diğerinden daha çok beğendim' dedi. 'Ama yine de' dedi Saib, 'aynı şey.'

Bu eski Pers masalının Amerika'nın cadı biliminde hayatta kalması ve sonunda Nathaniel Hawthorne'a güzel alegorik aşk romanlarından birinin, yani koynunda yılan taşıyan adamın temasını sunması ilginçtir. beslemediği takdirde onu boğmakla tehdit ediyordu. Bu, Amerikalı fabülistlere deyim yerindeyse pek çok efsanevi görünüm aracılığıyla geldi. Giydiği en güzel şeylerden biri de Almanya'nın bazı bölgelerinde hala annelerin çocuklarına anlattığı bir hikaye. Küçük bir oğlan ve kızın çilek toplamak için tarlalara gittiklerini anlatıyor. Toplandıktan sonra, meyvelerden biraz isteyen yaşlı bir kadınla karşılaştılar. Küçük kız sepetini yaşlı kadının kucağına boşalttı; ama çocuk onunkini tuttu ve meyvelerini kendisi için istediğini söyledi. Onlar gittikten sonra yaşlı kadın onları geri çağırdı ve her birine küçük bir kutu verdi. Kız kendisininkini açtı ve içinde hızla kelebeğe dönüşen iki beyaz tırtıl buldu.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

sonra altın kanatlı melekler oldular ve onu Cennete taşıdılar. Çocuk kutusunu açtı ve içinden iki küçük siyah solucan çıktı; bunlar hızla şişerek devasa yılanlara dönüştü ve çocuğun uzuvlarını sararak onu karanlık ormana doğru çekti; Bu Cermen Laokoon'un hala çaresizliği içinde, küçük hataların kötü alışkanlıklara dönüşen ve tüm insanı bağlayan büyük gücünü göstermeye devam ettiği yer.

CBÖLÜM7.TOBASILISK

Yılanın mücevheri - Basilisk'in gözü - Basiliscus mitratus - Rusya ve Almanya'daki ev yılanları - Kral yılanlar - Hanedan ejderhası - III. Henry. - Melusina - Laidley Solucanı - Muzaffer ejderhalar - Pendragon - Merlin ve Vortigern - Şifalı ejderhalar.

Bir zamanlar bir Dragoon Büyük Frederick'in huzuruna çıkmış ve krala küçük bir çakıl taşı teklif etmişti; kendisinin söylediğine göre bu taş bir kral yılanın başından kesilmişti ve hiç şüphesiz tahtı koruyacaktı. Frederick muhtemelen ejderhalardan çok ejderhalara güveniyordu, ama biraz merakını korudu, belki de bunun, popüler olarak izlenebildiği horoz yumurtası kadar efsaneler açısından üretken olabileceğini çok az biliyordu (ki bu horozun adı da bu türe yol açmış olabilir). horoz masallarına) veya basilisklere. Frederick'in büyüklüğünü yanında bulundurduğu basilisk şeklindeki tanıdık birine borçlu olduğu düşüncesi artık Alman folklorunda yerini almıştır. Ancak dünyada benzer efsanelerin ortaya çıkmadığı ve herhangi bir ünlü şöhretin etrafında dolanmadığı çok az yer vardır. Bir Hint gazetesi,*Lawrence Gazetesi*Oudh'lu exkking'in bir yılan koleksiyoncusu olduğunu belirterek şunları ekliyor: 'Belki de bazı yılanların içerdiği söylenen değerli mücevherlere veya söylendiğine göre bu yılan türlerine sahip olmak istiyor. kişi havada uçabilir.' Çin Folkloru üzerine çalışmasında bundan alıntı yapılan Dr. Dennys, Çin'de de aynı düşünceyi buluyor. Hikayelerden birinde bir yabancı defalarca bir kasap tezgahı satın almaya çalışır, ancak kasap makalenin gizli bir değeri olduğundan şüphelenerek onu satmayı reddeder; bu nedenle bankı bir kenara bırakır ve bir yıl sonra yabancı geri döndüğünde, bankta bir yılanın bulunduğunu, içinden akan kanla hayatta kaldığını ve ağzında oldukça değersiz bir mücevher tuttuğunu öğrenir. Yılan öldükten sonra. Tezgahı kullanım dışı bıraktığı için aptallığına söven kasap, tezgahı keserek açtı ve yılanın, ağzında kurutulmuş bir balığın gözüne benzer bir şey tutan ölü olduğunu gördü.

Burada yalnızca rastlantısal olabilecek, ancak öte yandan muhtemelen önem taşıyan iki öğeyle karşı karşıyayız. Bir 'yabancıya' atfedilen yılan hakkındaki üstün bilgi, Çin'deki bu tür hikayelerin geleneksel olarak yabancı olduğunu, Budistlerden ithal edildiğini gösterebilir; ve ölü mücevherin bir gözle karşılaştırılması, bu büyülü şeyin olma ihtimalini biraz daha arttırabilir.

Kurbağa veya yılanın başındaki mücevher, insan gözünün ihtişamıyla görülen sürüngen gözüdür. Basilisk'in gözü, hem zenginlik yaratan, hem büyüleyici hem de felç edici tılsımıdır; ancak tüm bu inançların çeşitli kaynakları ve mitolojideki çeşitli temsilleri vardır. Sanırım bunun bir mücevher olarak görülmesi çoğu yılanın mücevherlerle süslü derisinden kaynaklanıyordu, bu da onları yavaş yavaş zenginliğin simgesi haline getiriyordu; büyüleyebileceğine inanılması, daha önce ele alınan yanılsamanın genel ilkelerine atfedilebilir; ama felç edici gücü, nazarlığı onu Mısır'da ve Hindistan'da bulunan yılanın gözüyle öldürdüğü fikrine bağlar. Yılan için Sanskritçe kelimeler arasında '*drig-visha*' Ve '*Drishti-visha*'— kelimenin tam anlamıyla 'gözünde zehir olması'.

Tüm yılanlar zenginliğin efendileri ve koruyucularıyken, bazılarının tepesi vardı ya da küçük boynuzları vardı; bu da taçlı ve imparatorluk yılanı olan βασιλίσκος fikrini aktarıyordu. Doğa bilimciler ismin bu kökenini aynısını vererek tanımışlardır (*Basiliscus mitratus*) bir Iguanidæ cinsine aittir; bu kertenkelenin sadece üst kısmında değil aynı zamanda sırtında da bulunan zarsı bir tepe ile dikkat çekicidir ve bu kertenkele bunu zevkle yükseltip bastırabilir. Ancak cahillerin bilimi olan folklor, basilisk'in siyah bir horoz yumurtasından çıktığını iddia ederek aynı bağlantıyı kurmuştu; bu da köylünün papağan kelimesine ilişkin açıklamasıydı. De Plancy, bu inancın bir kısmının, horozun yumurtaya benzer küçük bir madde üretmesine neden olan bir hastalığa dayandığını ileri sürüyor; ama tarağı ile yılan ve kurbağa sorguçları arasındaki benzerlik[236]aralarındaki olası bağlantı neydi; horozun şafak kuşu olarak kadim şöhreti, basilisk'in kökenini ailenin çok istisnai bir üyesine, yedinci yılındaki siyah bir horoza havale ediyordu. Bununla birlikte, yararlı kümes hayvanı, esasen fonetik bir yanlış anlama nedeniyle çok az da olsa zarar görmüş gibi görünüyor. 'Cockatrice' kelimesi 'timsah'ın dönüştürülmüş halidir. Bu kelimeyi, yine İspanyolca'da 'timsah' anlamına gelen 'cocotriz'den gelen Eski Fransızca 'cocatrix'te görüyoruz -κροκοδειλος; Bu arada Herodot bunu bir tür kertenkeleyi belirtmek için kullanıyor ve kutsallığı Nil'den Tuna'ya kadar uzanıyor; burada folklor, kertenkele iskeletinin İsa'nın tutkusunun bir imgesini sunduğunu ve asla böyle bir şey olmaması gerektiğini beyan ediyor. zarar gördü. Dolayısıyla 'cockatrice'in 'horoz' ya da 'coq' ile hiçbir ilgisi yoktur.

[236]Elimde Amerika'nın boynuzlu kurbağasının bir örneği var ve bu yeterince merak uyandırıcı.

ancak muhtemelen sesin tesadüfü 'Şafak Kuşu'nun kadim şöhretine gölge düşürmüştür. Gerçekten de kara horozlar bu nedenle o kadar çok öldürülüyor ki, uzun bir süre nadir görüldüler ve bu nedenle basilisklerin neslinin tükenme ihtimali vardı. Bununla birlikte, basilisk'in hayali güçlerini sürdürmeye yetecek kadar muhteşem yaratıklar vardı; bunlardan bazıları ileride ele alınacaktır. Bu bölümün geri kalanını, Ejderhayı yakalarken yolumuzdan çekilmesi gereken, ejderha mitolojisinin bir çeşidinin değerlendirilmesine ayırabiliriz. Bu, hazineyi koruyan ve taçlı yılanın örtmeceli karakterlerini miras alan agatodemonik veya hanedan Ejderhadır.

Slav efsanesinde kral-yılan büyük bir rol oynar ve sayısız hikaye, sürüngen hükümdar banyo yaparken tacından küçük bir mücevher almayı başaran ve mücevheri her gün yeni hazinelerle çevrili bulan bir köylü çocuğunun ihtişamını anlatır. Bu, şimşek ve kuyruklu yıldız efsanelerini toplayan, kırmızı Ejder, Kolbuk, Alp veya Alberflecke gibi birçok Alman efsanesinde uçan, kırmızı olduğunda altın, mavi olduğunda mısır bırakan ve çok büyük hizmetler veren yılanın aynısıdır. sihirli bir şekilde ustalaşabilenlere güçler. Almanya'nın zararsız yılanları evrensel olarak agatodemonik işlevlerle donatılmıştı, ancak hâlâ onları Ahi ile ilişkilendiren adı taşıyorlar, yani, *bilinmeyen*. Bu ev yılanları hakkında Grimm ve Simrock çok fazla bilgi veriyor. Tarlalarda ve evlerde yalnız kalan çocuklara yaklaştıkları ve onlarla birlikte tabaktan süt içtikleri söyleniyor. Başlarına altın taçlar takarlar, içmeden önce bırakırlar ve bazen emekli olduklarında unuturlar. Beşikteki çocuklara göz kulak olurlar ve en sevdikleri hazinelerin nerede saklandığını gösterirler. Onları öldürmek talihsizlik getirir. Eğer ebeveynler çocuğuyla birlikte yılanı şaşırtıp onu öldürürse çocuk telef olur. Yılan hamile bir kadının ağzına girdiğinde ve çocuk doğduğunda yılanın boynuna sıkı sıkıya dolanmış olduğu ve ancak süt banyosuyla çözülebildiği görüldü; ama çocuğun yanından hiç ayrılmıyor, onunla yemek yiyor, uyuyor ve ona hiçbir zarar vermiyordu. Bu tür yılanlar bir evi veya çiftliği terk ederse, refah da onlarla birlikte gelirdi. Bazı yörelerde evin efendisi ya da hanımı ölmek üzereyken bir erkek ve bir dişi yılanın ortaya çıktığı söylenmektedir.

the*bilinmeyen*bazen içinden büyüdükleri orijinal korkuya geri dönerler. Aslında intikamları her yerde çok korkuluyor, minnettarlıkları ise

özellikle süt için, atalarının Indra ile çalınan inekler konusunda yaptıkları tartışmadan beklenebileceği gibi ölümsüzdür. İçinde*Gesta Romanorum*süt veren büyük bir yılanın süt sağma zamanı düzenli olarak bir sütçü kıza yaklaştığı anlatılır. Hizmetçi evinden ayrıldığında, halefi sağım taburesinin üzerinde üzerinde 'Minnettarlık' yazan altın bir taç buldu. Taç, giden sütçü kıza gönderildi ama o günden sonra yılan bir daha görülmedi.[237]

İngiltere'de yılanlar, aziz bir Hıristiyan'ın yeminleriyle yönetiliyordu. Wight Adası'ndaki Şövalye Bran'ın, yılanlar tarafından takip edilmek üzere papağan yumurtasını aldığı ve o adada St. Lawrence Kilisesi inşa etme sözü vererek kaçtığı söylenir; yumurta daha sonra ona sonsuz zenginlik getirmiştir. ve savaşta tekdüze başarı. Kraliyet ejderhasıyla ilgili çeşitli masallarla astrolojik, göksel ve şimşek yılanlarının geleneklerini harmanlıyor gibi görünüyor. Ancak bunlar, kara solucanları ve onların kahraman avcılarından kaynaklanan bir gelişmeyle örtüşecektir. Korkunç gözüyle şeytani ejderha, önceden belirlenmiş yok edicisinin gelişini uzaktan fark edebilirdi. Bebeklik döneminde onu yutmaya çalışabilir. Kuyruklu yıldızın yeryüzünde doğmuş güçlü bir prensin habercisi olduğu düşünüldüğü gibi, bir prensin doğumunda bir kraliyet ailesine bir ejderhanın görüldüğünü bildirmek de bir iltifat olabilir. Büyüklüğün habercisi olan ejderhanın bu görevinden o canavarı sancaklara yerleştirmek de çok uzun bir adım olmayacaktır. Bu sancaklardan karşılaşılan ve öldürülen ejderhalarla ilgili destanlar büyüyecekti. Cihazlar böylece çoğalabilir. Bu tür bir süreç, ejderhanın tüm ulusal ihtişamın amblemi olduğu Çin ve Japonya'daki tamamen iyi itibarını açıklayabilir. Aynı zamanda, öldürdükleri söylenen canavarlardan kazanılan Pythian Apollon ve Bellerophon gibi gururlu unvanların da altında yatan şey bu gibi görünüyor. Solucanlar şehri, adını katilinden değil yılandan alıyor.[238] Geçmişteki Pendragon ve hatta şimdiki ejderhamız, canavarın dehşetinin kahramanın şöhretine dönüştüğü isimlerdir. Bay Hardwicke, ejderhanın, Norman Fethi'nden önce Batı Saksonların ve İngilizlerin standardı olduğunu söylüyor. Kraliçe Mary hariç, tüm Tudor hükümdarlarının taşıdığı kraliyet silahlarının destekçilerinden birini oluşturuyordu.

[237]Gesta Rom., kapak. 68. Grimm Efsanesi, 650 vd. Simrock, s. 400.
[238]Diğerleri adını antik Borbetomagus'tan alır.

kartalın yerini aldı. Plantagenet krallarından ve prenslerinden birçoğu, sancaklarının ve kalkanlarının üzerine bir ejderha figürü yazdı. Peter Langtoffe, 1264'te yapılan Lewis savaşında şöyle diyor: 'Kral, çocuğunu, ejderhasını tamamen sert bir şekilde ortaya koydu.' Başka bir otorite, adı geçen kralın (III. Henry) 'altın işlemeli kırmızı ipekten, sancak şeklinde bir ejderha; alevli bir ateş gibi dili her zaman hareket ediyormuş gibi görünmeli; gözleri safirden ya da bu amaca uygun başka bir taştan yapılmış olmalı.'[239]

Böylece ejderha ilmine şeytanın kendisi ile hiçbir ilgisi olmayan bir etkinin dahil olduğu görülecektir. Bu, ona romantizm katan Melusina efsanesinin (ünlü kadın-yılan) çeşitlemelerini açıklayacaktır. Yasak saatlerde, yılan kılığındayken patavatsız kocasının ona baktığı Melusina, çığlıklarıyla torunlarının yaklaşan ölümünün habercisi olduğu Lusignan Şatosu'nun uzun süre görkemiydi. Hala Fontainebleau Ormanı'nda yaşayan ve Melusina'nın soyundan geldiğini iddia eden bir köylü ailesi var; ve muhtemelen bu türden bir örnek, 'Elsie Venner'ın yazarının anısına, neslimizin en iyi romanlarından birinde yeniden ortaya çıkacak bir tohum gibi düşmüş olabilir. Buna karşılık gelen duygu, tanıdık İngiliz efsanesi Laidley'de ejderhayla ilgili olarak bulunur.[240]Solucan. Northumberland kralı, eve aynı zamanda bir büyücü olan yeni bir Kraliçe getirdi ve üvey kızının güzelliğini kıskanarak o zavallı prensesi tüm Spindleton Heugh'u harap eden bir solucana dönüştürdü. Yedi mil boyunca her yeşil şey zehrinden etkilendi ve yedi inek günlük süt ihtiyacını karşılamak zorunda kaldı. Bu arada kral ve oğlu, prensesin ortadan kaybolmasının yasını tutuyordu. Genç prens, ejderhayı öldürmek için bir gemi hazırladı. Kötü Kraliçe, seferi engellemeye çalışır ancak başarısız olur. Prens gemisinden sığ denize atlıyor ve çevresinde solucanın dolandığı kayaya doğru yürüyor. Ama canavar ona yaklaştığında şöyle dedi:

Ah, kılıcını bırak ve yayını ger,

Ve bana üç öpücük ver;

[239]Gelenekler, s. 44.

[240]Nefret verici bir şekilde.

Eğer güneş batmadan kazanamazsam,

Asla olamayacağım.

Kılıcını bıraktı ve yayını gerdi,

Ona üç öpücük verdi;

Bir solucan deliğine girdi,

Ama dışarı bir bayan çıktı.

Sonunda prens, kötü Kraliçe'yi, her Northumbrian çocuğunun bildiği gibi, onun anısına bugüne kadar ateş püskürten bir kurbağaya dönüştürmeyi başardı: ama büyücünün *Olumsuz* Bir ejderhaya dönüştü; eğer ejderha formu orijinal karakterinden henüz ayrılmamış olsaydı ve birçok asil çağrışım tarafından bu prenses ve Melusina gibi bakireler için onurlu ama korkutucu bir şekil haline getirilmeseydi hikaye muhtemelen devam edecekti.

Ejderhaların bazen kahramanca saldıranlara karşı zafer kazandığını gösteren efsaneler de aynı yöne işaret ediyor. Monmouthlu Geoffrey, İrlanda Denizi'nden gelen bir ejderhayla karşılaşan ve en son canavarın çenesinde 'küçük bir balık gibi' kaybolurken görülen Northumbria Kralı Morvidus'tan söz ediyor. Daha ünlü bir örnek, Anglo-Sakson destanını Profesör Morley tarafından şu şekilde özetlenen Beowulf'un örneğidir: 'Daha sonra geniş topraklar Beowulf'un egemenliği altına girdi. Elli kış boyunca onu iyi korudu, ta ki karanlık gecede, taş bir tepede altın ve kupalardan oluşan bir istifi izleyen bir ejderha hakimiyeti kazanana kadar. Günahlarla dolu bir yığındı bu; efendileri çoktan ölmüştü; ölmeden önce son kont onu toprak mağarada sakladı ve üç yüz kış boyunca büyük saçak mağarayı elinde tuttu, ta ki bir adam şans eseri zengin bir kadeh bularak onu efendisine götürene kadar. Daha sonra solucan uyurken mağara arandı; Ejderha uyandığında tekrar tekrar hırsızlık olayı yaşanmıştı. Adamı bulamadı ama bütün ülkeyi ateşe verdi; şeytani hava uçağı her gece ateşi insanların gözünde nefret dolu hale getiriyordu. Sonra Beowulf'a söylendi... Ejderhanın inini aradı ve onunla korkunç bir mücadeleye girdi. Zehirli solucanın Beowulf'un etine isabet ettiği bir yara.' Bunun üzerine Beowulf öldü.

Kral Arthur'un Roma'ya karşı seferine Southampton'da çıktığı sırada, gece yarısı civarında rüyasında 'gürültüsünden tüm kıyıların titrediği, havada uçan bir ayı' gördüğü efsanesi de aynı derecede önemlidir; ayrıca batıdan uçan, gözlerinin parlaklığıyla ülkeyi aydınlatan korkunç bir ejderha. Bu ikisi karşılaştıklarında korkunç bir kavga ettiler, ama ejderha ateşli nefesiyle kendisine saldıran ayıyı yaktı ve onu kavrulmuş bir halde yere attı.' Bu vizyon Arthur'un zaferini müjdelemek için alındı. Arthur'un babası, Uther Pendragon (ejderhanın başı) adını vererek sembolü bir bakıma kutsamıştı. Kardeşi Aurelius'un ölümü üzerine, 'muhteşem büyüklükte ve parlaklıkta bir yıldızın ortaya çıktığı', bir ışın fırlattığı ve bunun ucunda ağzından ejderha şeklinde bir ateş küresi çıkan bir ateş küresi olduğu söylendi. biri İrlanda Denizi'ne doğru uzanıyormuş gibi görünen ve yedi küçük ışınla sonlanan iki ışın.' Merlin bu olguyu Uther'in kral olacağı ve çeşitli bölgeleri fethedeceği şeklinde yorumladı; ve Uther, ilk zaferinden sonra iki altın ejderha yaptırdı; bunlardan birini Winchester Katedrali'ne sundu, diğerini ise savaşlarında kendisine eşlik etmesi için alıkoydu.

Merlin ve Vortigern efsanesinde Ejderhanın tamamen savaşçı bir sembol haline geldiğini ve ahlaki karakterinin rengiyle belirlendiğini görüyoruz. Zerdüşt'ün gördüğü iki yılan ordusunda, havada savaşan Pers efsanelerinde, beyazın siyaha karşı kazandığı zafer, Hürmüz'ün Ahriman'a karşı zaferinin habercisi olduğu gibi, Vortigern'in tiranlığı da kırmızı bir ejderhayla temsil edilirken, Aurelius ve Uther beyaz bir ejderhanın iki başıdır. Canlı canlı gömülmek üzere olan Merlin, astrologun Vortigern'e, sürekli yıkılan duvarının ancak bu şekilde sağlam durabileceği yönündeki beyanı üzerine, tekrar eden felaketin bu iki ejderhanın yer altındaki mücadelesinden kaynaklandığını ortaya çıkarmıştı. Canavarlar ortaya çıktığında korkunç bir şekilde savaştılar, ta ki beyaz olana kadar.

Kırmızıyı tüm gücüyle savur,

Ve onu yere attı,

Ve onun patlamasının ateşiyle,

Tamamen kırmızıyı brent,

Onun hiçbir zaman parçalanmış hali bulunamadı;

Ama yerde toz toprak yatıyordu.

Beyaz ejderha ortadan kayboldu ve bir daha görülmedi; ancak zalim Vortigern, Salisbury yakınlarındaki kalesinde yakılarak kırmızı ejderhanın kaderini yerine getirdi. Ancak bu iki ejderha, kırmızı ve beyaz güller halinde yeniden karşılaştı.

Bunlara karşılık gelen pek çok gelişmeden söz edilebilir. Bunlardan biri gerçekten de İngiliz efsanelerimize şaşırtıcı bir benzerlik taşıyor. G. Maspero tarafından M.Ö. 664-654 civarında Mısır'ı fethettiği Kral Nuat Meiamoun hakkında, Etiyopya'daki 'Rüya Steli' şöyle anlatır: 'Majesteleri gece bir rüya gördü; biri sağında iki yılan, diğeri solunda, (ve) Majesteleri uyandığında... dedi ki: 'Bunları bana hemen açıkla' ve işte! Bunu ona şöyle açıkladılar: 'Güney topraklarını alacaksın, Kuzey'i ele geçireceksin ve başına iki taç konulacak, (çünkü) yeryüzü tüm genişliği ve genişliğiyle sana verildi. ' Bu iki yılan muhtemelen *uraei* Mısır diademi.

Fetheden bir canavara yansıyan görkemin ötesinde, simyacı ve büyücünün ejderhanın bu yönünü teşvik etmesi için bir neden olabilir. Esculapius'un kanını kullandığı Gorgon ne kadar tehlikeli olursa, bu tür ilaçlar da o kadar pahalı olur; çarenin faydalı olabilmesi için canavarın tamamen yıkıcı olmaması gerekir. Bu, doğanın şimdi yıkıcı, şimdi koruyucu güçleri için de geçerlidir ve bunların teorilerle nasıl harmanlanabileceği ve sahtekarların çıkarlarına nasıl hizmet edebilecekleri, Bay Hardwicke tarafından alıntılanan Simya üzerine bir Alman çalışmasında (1625) çok iyi gösterilmiştir. 'Ormanda zehre ihtiyacı olmayan bir ejderha yaşıyor; güneşi veya ateşi gördüğünde korkuyla uçuşan zehiri tükürür. Hiçbir canlı hayvan bundan iyileştirilemez; Basilisk bile ona eşit değil. Bu yılanı layıkıyla öldürebilen kişi, tüm tehlikeyi atlatmış demektir. Ölümde renkleri artar; fizik tamamen tükettiği zehirinden üretilir ve kendi zehirli kuyruğunu yer. En asil merhemi üretmek için bunun onun tarafından başarılması gerekir. Burada işaret edeceğimiz öyle büyük bir erdem ki, tüm bilgili olanlar sevinecektir.'

Bu geleneklerin ve masalların, ona sıradan insanlar için bu kadar korkunç bir canavara aşinalık atfederek ve hatta ona bu özellikleri atfederek 'bir kralın etrafından dolaşmak' için bir araya geleceği kolayca anlaşılacaktır. Ejderhanın adı δράκῶν, Sanskritçe'de yılan anlamına gelen kelimeden türetilmiştir (*dṛig-visha*), 'gören şey' anlamına geldi. Bu, Siegfried'in şiirinde olduğu gibi, bir ejderhanın kanını tatmak veya bu kanda yıkanmak yoluyla kazanılan doğaüstü görme güçlerine dair birçok efsanenin ortaya çıkmasına neden olurken; ya da Guy'ın ejderhasının yaralarını iyileştirmek için kuyruğunu daldırdığı 'Göz Kuyusu' gibi koruduğu sulardan; Sanskritçe göz zehirlenmesi duygusu, kralların sahip olduğu okült ve tehlikeli güçlerle ilgili efsanelerde de korunmuştu; bunlardan en sonuncusu, İtalya'da halk arasında Pius IX'un son dönemlerine atfedilen güçlü nazardı. Ancak bu hikayelerin sonu yok; ileri sürülen efsaneler, açıklanmadığı takdirde ejderhanın kendisi hakkındaki net içgörümüze müdahale edebilecek, daha sonraki analizler onun tamamen kötü olduğunu kanıtlayacak olan tüm bunların, yani doğanın yoğunlaşmış dehşetlerinin anlamını gösterecektir.

CBÖLÜM8.TODRAGON'SEevet

Kötülüğün Gözü - Turner'ın Ejderhaları - Bulut Hayaletleri - Cennet ve Yılan - Prometheus ve Jove - Sanat ve Doğa - Ejderha formları: Anglo-Sakson, İtalyan, Mısır, Yunan, Alman - Modern geleneksel Ejderha.

Önceki bölümde verilen Dragon ve Ophis kelimelerinin etimolojileri ideal olarak aynıdır, her ikisi de yılanın doğada sahip olmadığı güçlere, yani doğaüstü görüşe ve öldüren bakışa atıfta bulunur. Böylece yılanın gerçek doğası ortaya çıkar; şimdi başka bir dünyanın yaratılmasıyla uğraşmak zorundayız.

Ejderhanın çeşitli gelenekselleştirilmiş türleri vardır, ancak bunların hepsinde değişmez bir özellik vardır: idealleştirilmiş yılan. Onun varlığı şeytani veya doğaüstü bir işarettir. Kahraman ejderha avcısının, ne kadar güçlü olursa olsun, yalnızca et ve kanla güreştiği düşünülmemelidir. Onu ölümsüzleştiren mücadele, yeryüzünün ve gökyüzünün tüm acıları ve dehşetlerinin yoğunlaşması ve tek bir korkunç biçimde birleştirilmesiyle yürütülüyor.

Doğadaki bu form ne kadar imkansız ve hayali olsa da, insan zihnindeki mistik anlamı son derece gerçekti. İnsanı dehşete düşüren ve tipik hayaleti canlandıran, insan karşıtı doğaya sahip bu Göz'dü. Bu, amaçlı ve amaçlı olan, uzakları araştıran vizyonun, en incelikli becerinin, sessizce sürünen, kanatlı, her cihazını daha akıllı bir cihazla karşılamak üzere uyarlanmış, insanoğlunu yavaş yavaş insanla genel bir düşmanlık ilkesine olan inancıyla etkileyen bu Acıydı. mutluluk.

Herhangi bir ejderha formunun mucizevi olduğu yalnızca bir kombinasyondur. Onu oluşturan her özellik ve faktör doğadadır, ancak burada bunlar tek bir salgın ifade ve terörde bir araya toplanmıştır. Ancak böyle bir biçim doğayla ilişkisini kaybetmez: Şimşek ve fırtına, ateşli sıtma ve ateş, zehir ve diş, balçık ve orman, yeryüzünün, havanın ve göklerin tüm vahşeti, ölümcül sanatsal güçlerinde toplanıyor, ve adamın ilerleyişinin her adımında yolunu kesiyor. Turner'ın Apollon'un Python'u katletmesini gösteren resminde, ejderhanın evrimleştiği doğal anlayışlara dair harika bir fikir vardır. Canavarın, üzerinde yattığı tümsek ve kayalarla dalgalanan korkunç kıvrımları, bazı noktalarda neredeyse

çalılar ve ortasında uzandığı sivri uçlu kaos. Cansız doğanın sert, vahşi, zalim yönleri, yer yer korkunç bir hayata dönüşüyor gibi görünüyor, ancak henüz taş kalpli matristen yarı ayırt edilebilir; kayalık kıvrılmaya ve titremeye başlar, orman pençeler halinde ortaya çıkar; ama her şeyden önce acının, zorluğun ve engellerin güçlerinin sonunda amaç ve yön kazandığı canavarca GÖZLER ortaya çıkıyor. Tanrı onların karşısına daha da keskin gözlerle çıkar; göz farlarıyla süslü oku canavarın gözlerinin tam ortasındaki hedefine ulaştı; ama yüzünde, Python'un bileşenlerini oluşturan taşları ve çalılıkları temizleyen bir bahçıvanın sakin gücüne gölge düşürebilecek bir öfke yok.

Şimdi aynı sanatçının Ulusal Galeri'deki komşu resmine, Hesperian Bahçeleri ve Muhafızları'na dönersek, yüksek sarp kayalığının üzerinde sadece kayanın kenarını değil aynı zamanda buluştuğu gökyüzünü de özetleyen ve canlandıran Ejderha'yı görürüz. Nefesi bulutlara dönüşüyor. Göklerin de gözleri ve kıvrımlarını alan korkuları vardır. Ufuk çizgisinde ilkel sanat galerisinin resimleri asılıydı. Hayal gücü onları bazen fırtınanın karanlığına, bazen şimşeklerin veya gün batımının ateşlerine batırılmış fırçayla boyadı; ancak formlar deneyimden, dünyevi mücadeleden, yenilgiden ve zaferden doğmuştu.

Bu sözleri yazarken, Galler'in ıssız tepelerinin ortasındaki küçük bir gölün üzerinden, gökyüzünü ihtişamla dolduran gün batımına bakmak için kalemimi bir kenara koyuyorum. Rüzgar, neredeyse yeşilimsi gökyüzü boyunca, bazen bulutlarla örtülü formların oturduğu savaş arabaları şeklini alan fantastik bulutlar taşıyor ve şimdi de, sanki hava tanrılarının bir toplanma yerine koşuyormuş gibi, rengârenk tüyleri olan büyük kuşlar taşıyor. . Kestane rengi uzun bir çubuğun altında sarı ışıktan bir deniz uzanıyor, bu denizin bu tarafında altın rengi meyvelerle dolu yumuşacık ağaçlardan oluşan bir bahçe yer alıyor. Ortalarında değişen renklerde bir çeşme çalıyor. Solda, bir dağ sırası kadar hızlı, düzensiz zirveleri olan lacivert bir bulut kütlesi duruyordu; birdenbire o kurşuni kütlenin arkasından soluk pembe bir parıltı parlıyor ve sonra uzun girintili tepesiyle kıvrımlı, ateşli bir yılanın kudretli kıvrımları beliriyor. Hayır, başı görünüyor, esneyen dantel gibi çenesi, renkli tepesi. Yüksek bariyerinin üzerinde Hesperian bahçesi üzerinde nöbet tutan ve koruyan uykusuz Ladon'dur.

Juno onu oraya yerleştirdi ama o Ge'nin, yani dünyanın oğlu. Cennetin renkleri onu kuşatır, dönüştürür ve bir anlamda yaratır; ama eğer bu dünyada acı her tatlılığın yanında yer almasaydı, tehlike güzelliği çevreleseydi ve Platon'un dediği gibi 'İyi şeyler zor gelir' olmasaydı mitolojik olarak asla doğmazdı. Ölümcül dişleriyle yılanın zarafeti ve parıltısı, güzel ve büyüleyici şeylerin altında gizlenen tüm tehlikeler ondan önce geliyordu. Şu ana kadar onun hakkında esasen ahlaki ya da ahlak dışı hiçbir şey yok. Bu ejderha, ilkel meteoroloji ile metafiziğin birlikte tasarladığı bir şekildir. İnsan neyin böyle olduğunu sormuştur ve cevabı şudur: Henüz neden böyle olduğunu, böyle olması gerekip gerekmediğini ve başka türlü olup olamayacağını sormamıştır. Meydan okuma henüz verilmedi, savaş çağı henüz gelmedi. Kendisi gibi ahlaksız tanrıların teçhizatlı muhafızı ve müttefiki, dini duyguların etkisi altında henüz dönüşüme uğramamış ve aşağıya atılan, deforme edilen ve sonsuza kadar aşağılanan bir ejderha gibi daha asil tanrıların cennetinden kovulmamıştır.

Düşünüldükçe bu tür müttefikler işverenlerini tehlikeye atıyor; yaratıcının eseri yaratıcının karakterini yansıtır; ve pek çok korkak çağın ardından, ejderhaların koruduğu tanrıların zalim savunucularıyla birlikte aşağıya indiğini görüyoruz. Sanskritçe sözlükte tanrı için kullanılan kelimelerin en eskisi olan bu kelimenin önemi önemsiz değildir.*Asura*, birincil anlamı olarak 'iblis' veya 'şeytan' anlamına gelir: tanrılar ve ejderhalar, kendi zenginlikleri için okyanusu çalkalamak için birleştiler ve sonunda tek bir fırçayla katranlandılar. Bu çalışmanın başında tanrıların alçalmasını anlatmıştım ve burada bu sonuca yol açan güçleri okuyucunun hafızasına hatırlamaya gerek görmüyorum. Bu gücün göksel ya da cenneti koruyan Yılan üzerindeki etkisi Ömer Hayyam'ın bir dörtlüğünde özetlenmiştir:—

Ey sen, topraktan insanı yaratan sen,

Ve Cennette Yılanı tasarladılar;

İnsanın yüzünün işlediği tüm günahlar için

Kararmışsa, insanın bağışlayıcılığı verir ve alır!

İnsanlığın kalbi, kendi mantığını çağlar boyunca önceden tahmin etmişti ve çok daha önce, İranlı şairin cesur dehası, bu ölümsüz mezar kitabesini yazmıştı.

Yılanın ilahi müttefikleri olan kahramanlar tüm kardeşliğe savaş açmışlardı. Hayır, onların yerine teorik her şeye gücü yeten doğrulukları uğruna memnuniyetle teslim olan yeni bir tanrılar ırkı ortaya çıkmıştı; ve artık cennette savaş vardı; ejderha ve müttefikleri yok edildi ve insan artık hem kendisinin hem de tanrıların düşmanı olarak onlarla savaşmakta özgürdü. Bundan böyle, bu adamın doğanın gaddarlığına ve onlardan yansıyan kendi dehşetine karşı verdiği ölüm kalım mücadelesinde ejderhanın tarafını tuttuğundan şüphelenilen tüm tanrıların vay haline! Prometheus efsanesi, büyük yorumcusunu yüzyıllarca beklemiş olmasına rağmen onlara bilinçsizce verilen 'vazgeçme uyarısı'ydı. Jüpiter'in havai fişeklerinin, sanatçının onu doğada zincirleyen sınırlamaların çok ötesine fırlatılan düşünce yıldırımlarından önce ne kadar solgun ve zayıf büyüdüğünü gören tek kişi Goethe'dir. Prometheus'un yüce cümlesinden önce tanrılar henüz birçok ülkeye iniyor:—

Ey Tanrım, göklerini bulutlarla ve sisle perdele,

Ve deve dikenlerini biçen bir çocuk gibi,

Dalağınızı meşelere ve dağ tepelerine salıverin;

Yine de beni toprağımdan mahrum edemezsin,

Ne de senin yapmadığın kulübemden,

Ne de küçük neşeli alevi olan ocağımın

Beni kıskanıyorsun!

Evrende hiçbir şey bilmiyorum

Sizden daha zavallı, daha zavallı, ey tanrılar!

Majestelerini kıt malzemeyle kim besliyor?

Korkudan sıkılan sunulardan ve mırıldanılan dualardan,

Ve ihtiyaçlar açlıktan ölmeli, eğer o bebekler ve dilenciler olmasaydı

Umut dolu aptallar!

Henüz çocukken ve nereden geldiğini bilmediğimde

Varlığım geldi, ne de güçlerini nereye çevireceğini,

Güneşe doğru eğdim vahşi gözlerimi,

Sanki yukarıda, görkemli küresinin içinde,

Şikayetimi dinleyecek bir kulak vardı,

Benimki gibi mazlumlara acıyan bir yürek.

Bana kim yardım etti

Zalim güçleriyle Titanlara karşı mı?

Beni ölümden, kölelikten kim kurtardı?

Sen! - sen, kutsal ateşle yanan ruhum,

Hepsini tek başına sen başardın!

Yine de sen genç sadeliğinle,

Ona yanlış yönlendirilmiş bir minnettarlıkla parlayın

Yukarıda tembellik içinde uyuyan şey!

Sana saygı mı duyuyorum?

Neden? Hiç yaptın mı

Ağır yüklülerin acılarını hafifletti mi?

*sen*Gözyaşlarını dindirmek için elini asla uzat

Ruhu şaşkın olanlardan mı?

Değil miydi

Yüce Zaman ve ebedi Kader—

Lordlarım ve sizinkiler beni şekillendirdi ve şekillendirdi

Olduğum ADAM'a mı?

Sanki bu senin rüyandı

Hayattan nefret etmem gerektiğini, çöllere ve yabanlara uçmam gerektiğini,

Bunun için ileri görüşlü düşüncenin tomurcukları

Hepsi güzel çiçeklere dönüşmedi mi?

Burada oturup kalıplıyorum

Erkekler benim kendi imajımı takip ediyor

Benim gibi olabilecek bir yarış,

Acı çekmek, ağlamak; zevk almak ve sevinmek;

Ve benim gibi, hepinize aldırış etmiyorum!

Prometheus efsanesi, tüm ejderhaların barajını, insanın enerjisini felce uğratan doğanın terörizmini açığa çıkarır. İnsanın ilk savaşı kendi titreyen yüreğiyle olmaktı. Apollon'un, Jüpiter'in kalkanındaki Gorgon kafasının resmiyle Argosluları gemilerine geri götürmesi, Homeros'un kahramanların cesaretini kıran korkuları resmetmesidir:—

Phœbus'un kendisi hızla savaşa öncülük etti;

Işık saçan başını bulutlardan bir perde kapladı:

Jove'un muazzam kalkanı onun önünde yüksekte tutuldu

Portentous parladı ve tüm alanı gölgeledi:

Vulcan Jove'a ölümsüz hediye gönderildi,

Ev sahiplerini dağıtmak ve insanlığı korkutmak...

Her Yunanlının göğsünü derin bir korku sarıyor,

Güçleri alçaldı ve korkuları itiraf edildi.

Böylece geniş bir alana dağılmış bir öküz sürüsü uçar,

Onları koruyacak bir kuğu yok, yol gösterecek bir gün yok.

Dağdan düşen iki aslan geldiğinde,

Ve katliamı karanlık kasvete yayar...

Yunanlılar vahşi bir umutsuzlukla etrafa bakıyorlar,

Kafaları karışmış ve tüm güçlerini duayla tüketmişler.[241]

Babaları, üniversitelerde eğitim gören erkeklerin Franklin'i paratoneriyle 'cennete meydan okuyan' olarak gördüklerini hatırlayan bir nesil, Vulcan'ın (bir tür evcilleştirilmemiş ateş gücü) Prometheus'u bağlamak için gönderildiği efsanesini kolaylıkla anlayabilir. ateş.[242]Batıl inançlarla kişileştirilen doğa güçlerine karşı ne kadar çok korku, ilk yaratıcı zihinlere ve ellere karşı, Franklin'in duyduğu ve hala bazı bilimsel araştırmacıların kafasına düşen lakapları hedef alıyordu! Fırtına, şimşek, kaya, okyanus, akbaba... bunlar sonunda Jüpiter'in zekice zalimliğiyle birleşiyor; ve işte, Ejderha! Korkakları dize getiren doğanın dehşeti, kahramanları doruğa çıkarır. O zaman çılgın yıldırımlarla eşleşen bir deha alevidir. Kıskanç doğa tanrısı, ister heykeli yasaklayan, yontulmamış taşlardan bir sunak talep eden ve Kabil'in bahçesindeki meyveleri reddeden Yehova olsun, ister zanaatkarın ateşini kıskanan Zeus olsun, bunlar sanatçı tarafından Muhalefet'e atılır; ve ikisi bir daha karşılaştıklarında, tüm kalabalığıyla birlikte yıldırımdan olan kişi Ejderha olacak ve Prometheus da kalbine ışık okunu gönderen tanrı olacak.

Ortaçağ ve modern ikonografi aracılığıyla bize tanıdık gelen ejderha formları, içinde büyüdükleri ve amblem haline geldikleri sosyal veya manevi koşulları gösterme açısından nispeten daha az öneme sahiptir. Uzun zaman önce tanımlayıcı olmaktan çıktılar ve kaba dönemlerde veya yerlerde bazen ejderhayı belirtmek için çok az çizik yeterli oluyordu; Bu tür basit öneriler sonuçta sonraki tasarımcılara farklı orijinal türlerde geniş bir özgürlük tanımaktadır.

[241]Papa'nın 'Homeros'u, Kitap xv.
[242]Bkz. s. 59.

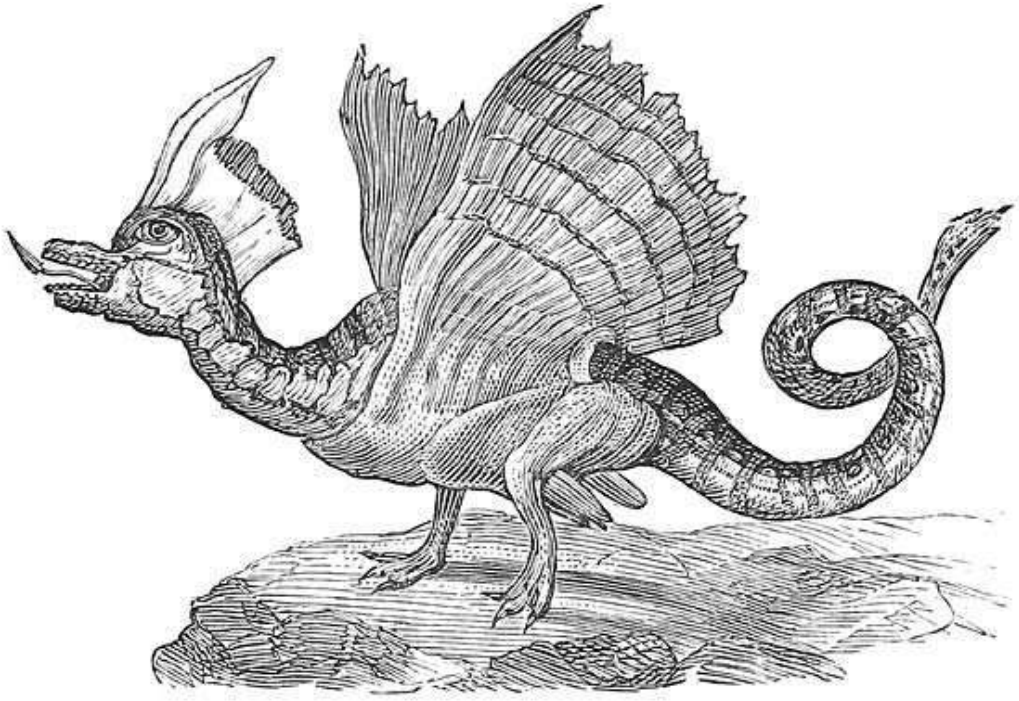

Şekil 26.—Kuğu-Ejderha (Fransızca).

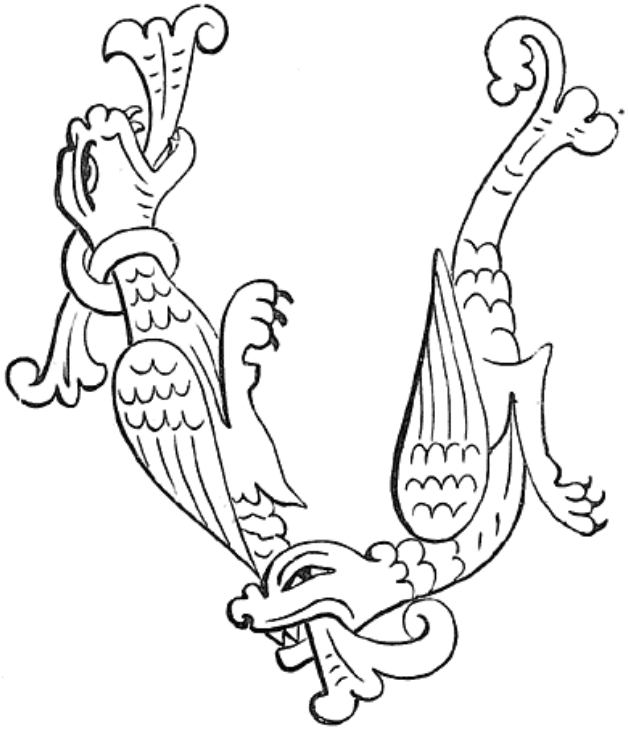

Şekil 27—Anglo-Sakson Ejderhaları (Cædmon MS, onuncu yüzyıl).

Şekil 28.—Arezzo'daki Fresco'dan.

Dış biçime gelince, daha ilkel ejderhaların çeşitli şekilleri, büyük ölçüde, içinde düştükleri mitolojik akımlar tarafından belirlenmiştir, ancak bunların doğadaki orijinal temelleri genel olarak izlenebilmektedir. Orta Çağ'da kuğu kızları, güvercin kızları ve vampir efsanelerinin en üst düzeyde olduğu Uzak Kuzey'de, kuş biçimli ejderhanın çok yaygın olduğunu görüyoruz. Bazen, bu eski Fransız Kuğu-Ejderhasında olduğu gibi, yılanın özellikleri belirgindir (Şekil 26); ama yine de, özellikle yılanların nadir ve nispeten zararsız olduğu bölgelerde, yılanın kuyruğu, İngiliz süs sanatının güzel bir örneği olan, onuncu yüzyıla ait Caedmon El Yazması'ndaki bu ilk V'de (Şekil 27) olduğu gibi, genellikle geleneksel hale getirilir. Sakson ejderhası. Mürekkepbalığı Hydra'nın hayvanlaştırılmış formunu önermiş gibi görünüyor ve bu da Kıyamet Ejderhasının şekillenmesine yardımcı oldu. Yine de resimsel temsildeki Hydra, Asur fikirlerinden etkilenmiş gibi görünüyor; çünkü canavarın dokuz başı olmasına rağmen, oymacılar tarafından ona genellikle yedi (Hathor veya Kader sayısı) verilir.

Şekil 6'daki gibi. Herkül'ün Hidra ile çatışması Bel'in Tiamat ("Derin") ile olan çatışmasını tekrarladı ve hiç şüphe yok ki bunun karşılığı Mikail ile Ejderha arasındaki çatışmaydı; bunun en iyi temsili muhtemelen şu şekildedir: Spinello'nun (on dördüncü yüzyıl) Arezzo'daki büyük freski, Şekil 28'de bir grup gösterilmektedir. Bu durumda kanatlar, Sami mitolojisinde her zaman Yok Edici Melek'e atfedilen kanatları temsil eder. Timsahın temelini oluşturduğu Mısır Ejderhası, erken dönemde Hıristiyan sembolizmine girmiş ve yavaş yavaş pagan canavarların çoğunu yok etmiştir. Timsah ve timsah, resimsel anlatımdaki birçok korkunç varyasyona duyarlı olmasının yanı sıra, Afrika kabileleri tarafından onlara atfedilen kutsallık nedeniyle Hıristiyan propagandası için özellikle kabul edilebilirdi; bu, ülkenin birçok yerinde günümüze kadar devam eden bir kutsallıktır. Bu sürüngenlerden birinin öldürüleceği yerin tehlikeli su baskınlarına yol açacağına inanılıyor. Sami geleneklerinde de Leviathan genel olarak şeytani bir timsah olarak tanımlanıyordu ve onu yok etme becerisi, Hıristiyanlığın uzun süre uğruna mücadele ettiği Güney ülkelerindeki her türden insanın hayal gücünü etkileyecek şekilde hesaplanmıştı. Bu form, Orta Çağ'da sıklıkla resmedilen dantel ejderhalara bazı karakterleriyle katkıda bulunmuştur; bu, Albert Dürer'in eşlik eden tasarımından da anlaşılabileceği gibi bir etkidir (Şekil 29). 'Hapishanedeki ruhların' kurtuluşunu engellemeye çalışan bu iğrenç yaratıkta, kurnaz ve zalim göze dikkat çekebiliriz: Bu tür canavarlara dair doğaüstü görüş, on altıncı yüzyılın geleneklerinde hâlâ güçlüydü. Cehennemin ağzındaki bu kertenkele muhafızına baktığımızda, sürüngen krallığının bu itici tasvirlerde yavaş yavaş üstünlük kazanmasının bazı psikolojik seçilim ilkeleri sayesinde olduğunu fark edebiliriz. Şekil ile karşılaştırırsak.

29 Chimæra'nın iyi bilinen formu (Şekil 30) sayesinde çoğumuz bir rahatlama hissinin bilincinde olacağız; çünkü ikincisinde sürüngen formu mevcut olsa da, aslanın bir uzantısı, neredeyse bir süsüdür. Bu cesur Trisomatos'a karşı herhangi bir nefret duymak imkansızdır ve insan onda Hıristiyan ejderhasını tasvir edenden farklı bir düşmanlık hissedebilir. Bunlardan biri, ona saldırmaya cesaret eden kahramanın cesaretini kanıtlamaktı; diğerinin amacı ise buna ek olarak saldırıya uğrayan canavara karşı nefret ve dehşet uyandırmaktı. Bu nedenle Chimæra ve Hydra gibi formlar arasında çizilmiş çok belirgin bir çizgi bulabiliriz.

geleneksel Ejderha. Bellerophontes'in fethettiği insan ya da hayvan Likya'nın kıllı sakinleri,[243]Doğadaki şeytani prensibin Ejderha gibi soyut bir ifadesi olarak düşünülmemiştir ve genelleştirilirken içerdiği unsurlar da sınırlıdır. Ancak pençeleri, kanatları, pulları, dikenli ve kıvrımlı kuyruğu, ateşli nefesi, çatallı dili ve sık boynuzlarıyla Ejderha, organik, inorganik, karasal ve atmosferik olanı içerir ve doğadaki zararlı düzeneklerin birleşimidir.

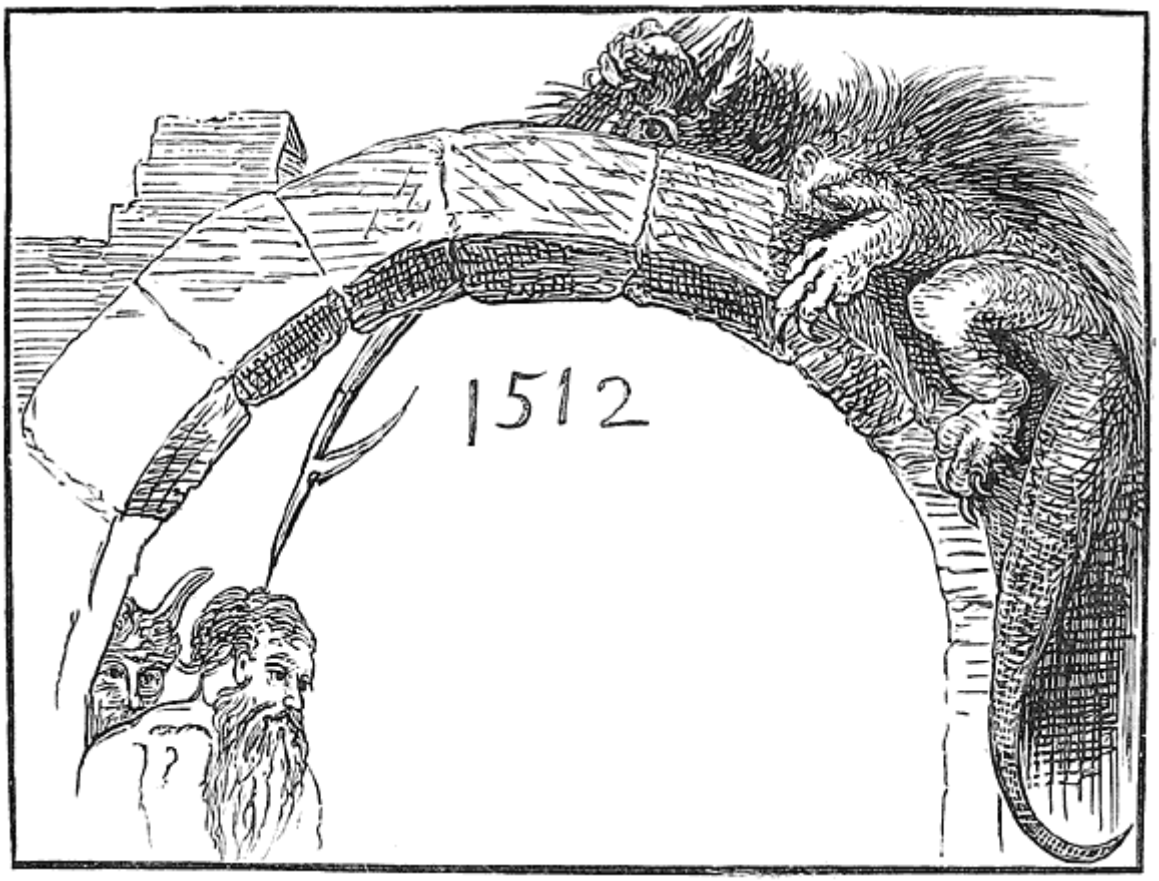

Şekil 29.—Albert Dürer'in 'Passion' adlı eserinden.

Orijinal türleri ve bölgeleri ne olursa olsun, neredeyse tüm Ejderha formları, popüler anlayışı karşılayan Avrupa sahnesinin geleneksel canavarında temsil edilir. Bu Ejderha, popüler hayal gücünün bir başyapıtıdır ve ona sanatsal bir değer kazandırmak için birçok nesil gerekmiştir.

[243]Bkz. s. 154.

şekil. Her Noel'de Londra'daki bir pantomimde, yüzyıllardır giydiği şeye benzer bir görünümle karşımıza çıkıyor. Vücudu kısmen yeşil, deniz ve balçık anıları taşıyor, kısmen de kahverengi veya karanlık, fırtına bulutlarının kalıcı gölgesi var. Şimşek hâlâ kırmızı gözlerinde alevler saçıyor ve ateş püskürten ağzından parlıyor. Jove'un yıldırımı, Wodan'ın mızrağı kuyruğunun dikenli ucundadır. Yarasaya benzeyen, çivili dev kanatları, soyu tükenmiş Harpilerin ve Vampirlerin tüm efsanevi yaşamını özetliyor. Timsahın omurgası boynunda, yılanın kuyruğu var ve kayaların tüm sivri çıkıntıları ve ormanların keskin dikenleri onun etrafında diken diken olurken, buzulların buzu ve güneş çarpmasının pirinç gibi parıltısı pullarında. Doğası gereği sert, engelleyici, tehlikeli, tiksindirici, korkunç olan her şeyin idealidir; onun her ayrıntısı şurada burada insan tarafından görülüp yok edilmiştir, ama seçme ve birleştirmeyle ilkeler olarak yeniden yükselirler ve birleşirler. Acı biçimlerinin büyük bir genellemesini oluştururlar; her yaratığın en kötü halinin toplamı.

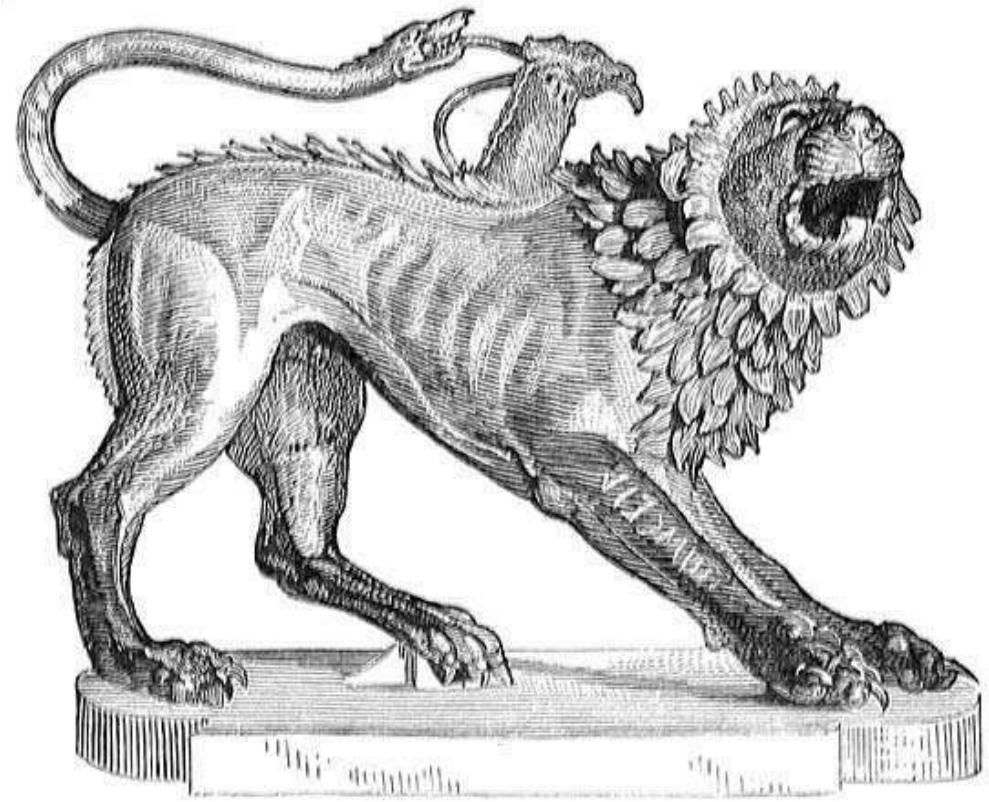

Şekil 30.—Chimæra.

CBÖLÜM9.TOCOMBAT

Munchausen öncesi dünya—Sömürge Ejderhası—Io'nun yolculuğu—Medusa—İngiliz Ejderhaları—Ortak Ejderha—Vahşi Kurtarıcılar—Bir Mimak yardımcısı—Acımasız Ejderha—Korunan Kadın—Mikadoların Azizi.

Bilinmeyen'in diyarı artık gezegenimizin keşfi ve bilim sayesinde Bilinmeyen'in topraklarına oldukça iyi bir şekilde sıkıştırılmış durumda. Ancak ilk dönemlerde keşfedilmemiş karalar ve denizler yalnızca insanın hayal gücünde mevcuttu ve insanların bunları, torunlarının gezegenleri dahil etmesi kadar yavaş bir şekilde analoji yasalarına dahil ettiği görülüyor. Artık uzayın ziyaret edilemeyen bölgelerini batıl inançlarla dolduran canavarca formlar, varlıklarının veya yokluklarının doğrulanamadığı dünyanın bazı kısımlarında güvenli bir şekilde yaşayabilir. Bilim, doğanın yüzeysel çeşitlerinin altında yatan basitliği ve birliği henüz göstermemişti; ve Rudolf Raspe birçok kez ortaya çıkmasına ve Baron Munchausen'in maceralarını birçok dilde anlatmasına rağmen, ancak yüz yıl önce onları güldürmeyi başardı. Görünmez ve gelecekteki dünyalarla ilgili Munchausenizmlerin mizahını ortaya çıkarmak neredeyse yüze yakın zaman aldı.

Artık mezarın ötesindeki birkaç zorunlu yolcunun hayal gücünü meşgul eden Ejderha, yanan bölgeleri ve donmuş denizleri henüz bu gezegenden bir başkasının Cehennemi'ni oluşturmak için ayrılmamış olan, aynı derecede efsanevi diyarların görünmeyen kıyılarına ilişkin spekülasyonlardan kaynaklandı. Demonoloji bölümümüzde bu hayali biçimlerin çoğunu ayrıntılı olarak ele aldık ve kendimizi genel olarak özel engellerin daha gerçekçi somutlaşmış halleriyle sınırladık. Bu oluşumun hemen üzerinde, daha önce gördüğümüz şeytani faunanın ayrı özelliklerinin, gördüğümüz gibi doğayı kendi suretinde yeniden yaratan yeni yaratıcı gücü gösteren formlarla birleştiğini bulduğumuz katman gelir.

Böylece fiziksel düzlemden başlayıp, insanın sırasıyla Ejderhalarıyla karşılaştığı sosyal, politik ve metafizik alanlara geçmek amacıyla, ilk olarak dehşet ve tehlikelerin birleşimini gerçek, gerçek olarak düşünebiliriz.

ve ilk sömürgecilerin karşı karşıya kaldığı hayali. Buna Sömürge Ejderhası adını vermeyi göze alacağım.

Bu form, Aschylus'lu Prometheus'un Io'yu Ionia olarak adlandırılması gereken diyara giderken uyardığı formlardan herhangi biriyle temsil edilebilir. 'Kıtaları birleştiren nehri geçerek güneşin battığı sabahın pembe diyarlarına ulaştığınızda, ... kükreyen denizin ötesine, Phorkides'in yaşadığı Cistthene'nin Gorgon ovalarına ulaşacaksınız... ve çok yakında ölümlüler tarafından nefret edilen, insan ırkından hiçbirinin bakıp yaşayamayacağı üç kanatlı kız kardeşleri Yılan Tüylü Gorgonlardır... Jüpiter'in asla havlamayan keskin dişli tazıları olan Grifonlara ve süvarilere karşı tetikte olun. Plüton'un altın fışkıran kaynağında yaşayan tek gözlü Arimasplılar ordusu. Uzak bir ülkeye, güneş pınarına yakın, Athiops Nehri'nin aktığı karanlık bir kabileye ulaşacaksın.'[244]

Leonardo da Vinci'nin Floransa'daki Medusa tablosuna (mitolojik bir konunun şimdiye kadar yapılmış en iyi yorumlarından biri) bakan biri, doğanın güzel olduğu ama dehşetle kuşatıldığı rivayet edilen bu bölgelerin ilk kaşif ve sömürgeciler için ne kadar çekici olduğunu anlayabilir. Gorgon'un, yılan saçlarından oluşan korkunç örgüsüyle birlikte yalnızca kafası verilmiştir; Yüzü, acısına rağmen ölümcül bir gücü perdeleyebilecek bir güzelliğe sahip; ağzından, ana hatlarıyla vampirleri, semenderleri, kurbağaları ve iğrenç sıradan yaratıkları canlandıran bir buhar çıkıyor. Drenajsız kıyıların sıtması, zararlı doğanın haşaratı burada. İnsanın kendi şehrini kurabilmesi için bunların kaynağının yok edilmesi gerekir; Sömürge Ejderhasının ateşli, zehirli nefesidir.

Büyük Britanya'nın Ejderha mitlerinin çoğu, Koloni canavarlarının ithali gibi görünüyor. Belki de bunların tüm Avrupa'daki en ünlüsü, batıya doğru madeni paralarla gelen Chimæra'ydı; Bellerophontes Korint'te ulusal bir kahraman haline gelmişti - neredeyse savaş tanrısının yerini almıştı - ve heykeli birçok göçle yayıldı.

[244]Asch. Balo. 790 ve c.

Şekil 31.—Bellerophon ve Chimæra (Korint).

Geleneksel Aziz George figürü hâlâ Bellerophon'dur, ancak Chimæra'nın yerine Ejderha konmuştur; bu, Hıristiyan geleneğinin ve aslana duyulan ulusal saygının gerekli kıldığı bir değişikliktir (Şekil 31). Dış temsildeki bu değişime uygun olarak, Büyük Britanya'nın canavar mitleri yavaş yavaş ahlaki ve dini dersler olarak hizmete sunuldu. Lambton Solucanı, Şabat ayinine ve kutsallığına katılma görevini gösterir; İrlanda ve Cornwall'un iblis yılanları kutsal şeytan çıkarmanın gücünü kanıtlıyor; ve bu ahlakileştirme süreci, başı Oxford'daki Queen's College'da Noel masasını süsleyen Yaban Domuzu örneğinde, Aristotelesçi felsefenin değerinin bir örneğine kadar uzanmıştır. Canavar, Aristoteles'in bir cildiyle birlikte katledildi; efsanenin mitolojik yakınlığı, canavarın domuzun boğazından aşağı itildiği bölümünde ilginç bir şekilde korunuyordu.

Ancak bu değişiklikler oldukça şeffaftır; İngiliz efsaneleri esas olarak, eski aileler tarafından ithal edilen hanedan armalarından doğmuş gibi görünen bir veya iki orijinal efsanenin varyantlarıdır. Bunlar muhtemelen reislerin cesareti ve enerjisi sayesinde gerçekçi bir ifadeye kavuşmuş ve onların soyundan gelenler tarafından abartılmış, belki de mülklerin aile mülkiyetini güçlendirmek için topluluğa bazı faydalarla da ilişkilendirilmiştir. Bu tür bir görev için Sömürge Ejderhası genellikle aile romantikleri veya şairleri tarafından ithal edilen ejderhaydı. Bu masalların çoğalması aslında yeterince merak uyandırıcıdır. İstisnai izinlere yapılan başvuruların yardımıyla karşılaşılması gereken bazı ilkel tarım duyguları varmış gibi görünüyor. Mülkiyetini tüm bölgeyi kurtaran bir ataya kadar uzanan bir mülke dayandırabilen aile, bu başarının bazı anıtlarını korumaya özen gösterdi. Eski zamanların çıkarları nedeniyle, bazı bölgelerde geleneksel hale gelen bu tür mitlerin rasyonelleştirilmiş yorumlarını alırken dikkatli olmalıyız. Şövalyelerin barbarca başarıları, ozanların baladlarında hiçbir muhteşem görkem kaybetmedi, aksine pek çok şey kazandı; ve bunların çoğu güneyden ve doğudan geldi. Guy of Warwick'in öldürdüğü Ejderha hâlâ Chimæra'nın izlerini taşıyordu; 'aslan gibi pençeleri' vardı. Sir William Dugdale, bunun Guy'ın Danimarkalı bir şef olan AC 926 ile yaptığı gerçek bir dövüşün romantikleştirilmiş bir versiyonu olduğunu düşünüyordu. Benzer şekilde, Wantley Ejderhası da sahtekar bir avukata indirgenmişti.

Bu efsane sınıfının en karakteristik özelliği Sockburn'ünkidir. Norman fethinden kısa bir süre sonra Conyers ailesi bu malikaneyi piskoposluk bağışıyla aldı; geleneğe göre bu, Şövalye Sir John Conyers'ın birçok insanı yiyip bitiren dev bir Solucanı öldürmesi yüzündendi. Bu başarıyı sağlayan yanılgı hâlâ korunuyor ve yeni bir piskopos o piskoposluğu ziyaret ettiğinde Sockburn lordunun bu kılıcı hediye etmesi hâlâ bir gelenek olduğuna inanıyorum. Malikanenin efendisi piskoposla Tees nehrinin ortasında buluşur ve şöyle der: 'Lordum Piskopos, burada size Şampiyon Conyerlerin insanı yok eden Solucanı, Ejderhayı veya ateşli uçan Yılanı öldürdüğü yanılgıyı sunuyorum. , kadın ve çocuk, o sırada hüküm süren kralın ona bu görev süresi boyunca Sockburn malikanesini vermesinin anısına - her piskoposun ülkeye ilk girişinde bu yanılgı sunulmalıdır.' Piskopos kılıcı geri verir ve iyi dilekler diler.

Lord, 1396 yılından bu yana bu şekilde sürdürülen görevden uzun süre yararlandı. Aile geleneğine göre Ejderha, Conyers'in piskoposluk tahtının önünde diz çökmeye zorladığı Comyn adında bir İskoç davetsiz misafirdi. Sockburn'deki Conyers ailesi sonunda bir Ejderha tarafından ele geçirilmiş gibi görünüyor ki bu onlar için çok fazlaydı: Son şövalye, orada ölmemek üzere bir çalışma evinden ancak zamanında alınmıştı.

'Somerville'lerin Anıları'nda bu aileden birinin 'kurt biçimindeki iğrenç bir canavarı' öldürerek bir cemaat elde ettiğini okuyoruz.[245]

Laristone'un Wode Laird'i

Worme's Glen'in Solucanı'nı öldürdüm,

Ve tüm Linton parochine'lerini istiyorum.

'3 İskoç yardası uzunluğundaydı ve sıradan bir adamın bacağından biraz daha büyüktü, büyüklüğünden çok uzunluğuyla orantılı bir uzunluğu vardı; şekli ve rengi bizim ortak muir toplayıcılarımıza benziyor.'

Bu, diğerleriyle karşılaştırıldığında çok ılımlı bir ejderhaydı ve birçok şövalyenin mahmuzlarını öldürdüğü bir ejderhaydı: örneğin bu, Sir Dygore'un on dördüncü yüzyılda öldürdüğü şey...

— — Büyük ve grymme bir Ejderha,

Ateşle dolu, aynı zamanda da kin dolu:

Geniş bir boğaz ve dişlerle,

O şövalyenin üzerine bahse girdi;

Ve bir Lionn olarak o zaman onun ziyafetiydi,

Hikayesi uzun ve dolu idi;

Hede'si ve tayle'ı arasında

Xxii'ydi. ne olursa olsun;

Vücudu bir ton şarap gibiydi,

[245]Cilt ip38.

Güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu;

Gözleri herhangi bir cam gibi parlaktı.

Terazisi herhangi bir pirinç kadar sertti.

Aziz Patrick'in İrlanda'daki yılanları temizlemesiyle ilgili tanıdık hikaye ve bunun şeytan kovucunun St. Petrox olduğu Cornish versiyonu, bunu sömürgecinin ejderhasıyla olan mücadelesiyle ilişkilendiren bazı özellikler sunar, ancak burada daha ilginçtir. diğer görüşler. Sömürge Ejderhası, hastalıkları, vahşi hayvanları, vahşileri ve yeni bir ülkeyi çevreleyen her türlü engeli içerir. Ancak bu zorluklar aşıldığında, genç yerleşimin hala mücadele etmesi gereken düşmanları var: Dışarıdan gelen savaş yanlısı istilacılar, içeriden hırslı üyeler. Daha sonra Ejderhanın bir halk düşmanı şeklini aldığını ve iddia edilen katilinin komünü temsil ettiğini görüyoruz - muhtemelen sonunda onun daha gerçek yutucusunu iletmek için. İngiliz Ejderha mitlerinin çoğu, yalnızca göçmenlerin vahşi doğayla olan mücadelelerini temsil ettikleri aşamanın ötesine geçmiş ve topluluğun oluşumunu temsil ettikleri daha sonraki aşamayı da içermektedir. Vatanseverliğin uzun uzadıya büyümesi gölgesiyle ölçülür. Sömürge, Komünal Ejderhaya dönüştürülür. Pek çok Ejderha mitleri eski sembolizmin uyarlamalarıdır.*ev sahibi komünler*: Kamusal ruhun canlandırdığı düşmanlarla karşılaşıncaya kadar, ıssız köyler ve mahalleler olarak tanımlanan canavarlar bunlardır. Bu tür düşmanlar, zor durumdaki bakireyi kurtarmak için yola çıkan kahramanlardan ayırt edilebilir: Mitolojideki baş temsilcileri Herakles'tir; çalışmalarının çoğu, kendini adamış bir adamın kamusal yanlışları düzelttiğini ve uygarlığın yanı sıra insanlığın standardını da yükselttiğini ortaya koyar. .

Şövalyelik çağının efsanesi Kentaurlar ve Cheiron'dadır. Hippocentaur'lar atlı vahşilerdir: Cheiron, kendi şeklindeki canavarlara karşı koyan, Peleus'u onlardan kurtaran ve Argonotlara konukseverlik gösteren gerçek şövalyedir. Atlı adam, şövalye olana kadar yaya adam için ejderhaydı; daha sonra şeytani karakter, atı olmayan stratejiste geçti. Mormonlar arasında, General xlix'in metninden sonra kendilerini Danitler veya Yok Eden Melekler olarak adlandıran öldürücü bir tarikatın var olduğunu bulmak yeterince merak uyandırıcıdır. 17, 'Dan bu arada bir yılan, bir engerek olacak

atın topuğunu ısıran ve binicisinin geriye düşeceği yol.' Ancak Ritter, Ejderhası açısından tek kanatlıydı ve her at, engerek ile kurbanı arasındaki günü belirlemeye canını sıktığında bir Pegasus'tu. Mormonların, Sakson gücünün batı ilerleyişi önünde ortadan kaybolan Kızıl Adamlar arasında bile daha yumuşak masallar bulmak için Doğu'dan acımasız bir batıl inanç taşımış olmaları dikkate değerdir.

Nova Scotia'nın yerlileri olan Mimac'lar arasında, Keekwajoo adında genç bir kahramanın, bir eş ararken Glooscap adında iyi bir bilge ile arkadaş olduğu ve onu kunduz kılığına girmiş güçlü bir büyücüye karşı uyardığına dair bir efsane vardır. ve büyük gelincik kılığına girerek onun yolunu kesecek iki iblis kız kardeş. Genç, kanosu yanlarından geçerken belirli bir davul çalması konusunda uyarılır ve Sirenlerin yanından geçerken Cerberus ve Ulysses'i geçerken Orpheus olarak kurtarılır. Müziği duyan gelincikler, yıldızlarla evlenmek isterler ama kendilerini yüksek bir beyaz çamın tepesinde tarif edilemez bir yuvada bulurlar.[246]

Şövalye ayrıca kurbanı Kadın olan Acımasız Ejderhayla da karşılaşır. Çok eski zamanlardan beri insanın tutsağı olan, kaba kuvvete karşı kendini savunamayan kadın, incelikli ve pasif güçlere karşı duyarsız olan herkesin insafına kalmıştır. Kayaya mahkûm Andromeda, takip edilen Leto ya da Ejderha avcısının kurtardığı güzel kız, mitolojik olarak yutucusu Gece Bulutu olan Şafak'ın amblemi olarak başlamış olabilir; ama sonuçta o, erkekler arasındaki nezaket ve yüce gönüllülüğün daha parlak bir şafağının simgesidir.

Japonya'nın çok uzaklarında, ele aldığımız toplumsal evrimi nadir güzelliklerle temsil ediyor gibi görünen bir Ejderha mitini bulmamız gerektiği dikkate değer bir gerçektir. Onların büyük mitolojik Yılanı Yamati-noorochi, yani sekiz vadiye yayılan sekiz başlı ve kuyruklu yılan, kesinlikle her yıl kıyılarından taşan bir nehri temsil eder. Bu canavar insana Mencius'un, Çinlilerin Orta Devletler'i yaşanabilir hale getirmeden önce akarsularla ilgili olarak aşmak zorunda kaldıkları zorluklarla ilgili anlattıklarını hatırlatıyor. Ama bu Sömürge Ejderhası,

[246]'Kuzey Amerika İncelemesi', Ocak 1871.

ülkenin daha da gelişmesi, yeniden ortaya çıkıyor*Acımasız Ejderha*. Hayranlık uyandıran efsane, dünyanın geri kalanı taş aletler kullanırken, Sosano-o-no-Mikoto'nun (Sosano Prensi) kılıca dönüştürülmüş bir demir parçasının eline geçtiğini anlatır. Dünyanın o bakire kılıcı, bir bakireyi bir canavarın çenesinden kurtarmak için etlilendi. Prens gökten Hino Kawa nehrinin bir kıyısına indi ve etraftaki ülke ıssız görünüyordu; ama çok geçmeden derenin aşağısında yüzen kesilmiş bir sopa gördü ve daha yukarılarda yaşayan varlıkların olması gerektiği sonucuna vardı; bu yüzden yaşlı bir adam ve karısını (Asinaduti ve Tenaduti), güzel kızları Inada'lı Himé ile birlikte gördüğü bir noktaya gelene kadar seyahat etti. Üçü acı bir şekilde ağlıyordu ve prense, Himé'nin kızlarından sonuncusu olduğu ve kızlarından yedisinin korkunç bir yılan tarafından yutulduğu bilgisi verildi. Bu yılanın sekiz başı vardı ve bölgeyi ıssızlaştırmayı bırakmasının şartı, bu sekiz bakireden birinin açgözlülüğünü tatmin etmek için her yıl bu noktaya getirilmesiydi. Artık sonuncusu da korkunç anlaşmayı tamamlamak üzere getirilmişti. Japonlar bu yılanı bir ejderhadan, onlarla birlikte bir agathodemondan ayırmaya dikkat ederler. Ayakları yoktu ve başları tek bir gövdeden birçok boyuna ayrılmıştı; bu gövde o kadar büyüktü ki sekiz vadiye yayılmıştı. Ağaçlar ve yosunlarla kaplıydı ve karnı kan gibi kırmızıydı. Prens, kılıcını kullansa bile böyle bir canavarla karşılaşabileceğinden şüpheliydi, bu yüzden hileye başvurdu; sekiz büyük tas aldı, içlerini sekiz farklı çeşit şarapla doldurdu ve aynı sayıda açıklığı olan bir çit örerek her birine bir kase yerleştirdi. Sonuç hayal edilebilir: Sekiz kafa kaselerin üzerinden geçerken durakladı, derin bir içki içti ve çok geçmeden korkunç bir sarhoşluk durumuna girdi. Bu durumda kafalar boyunlarından kesildi ve kız, ilk Mikado Prensi ile evlenmek için kurtarıldı.

CBÖLÜM10.TODRAGON-avcı

Yarı Tanrılar - Alcestis - Herakles - Ghilghit Şeytanı - Ghilghit'in Bedenlenmiş Kurtarıcısı - Bir Dardistan Madonnası - Ateizmin Dini - Ejderhaların Diriltilmesi - St. George ve Ejderhası - Emerson ve Ruskin, George'da - Ejderhanın aziz müttefikleri.

Teoloji, Enkarnasyonu bir gizem olarak ilan etti, ancak hiçbir şey bundan daha basit değildir. Yarı tanrı, insanın tanrılardan gelen çağrısıdır. Emerson'un dediği gibi 'yarı tanrılar gittiğinde tanrılar gelir' de olabilir, ancak onların gelişinin, insanın uzun süredir boşuna başvurduğu tanrıların ayrılışına işaret ettiği de aynı derecede doğrudur. Büyük Herakleus efsanesi bize insan sempatisiyle birleşmiş tanrısal güç idealini sunar. Ra (Güneş) Hades'in (Gece) on iki kapısından (Saat) geçiyor[247]Herakles ve On İki Görevi'nde insanlaştırılmıştır. O, Zeus'un insan bir anneden (Alkmene) oğludur ve insanlığın refahı için yaptığı çalışmalar ve mucizevi hamileliği Hıristiyanlığı etkilemiştir. İlahi yaratılışın canavarlarına saldıran ilahi İnsan, doğadaki ahlaki düzenin insanlığın kontrolüyle eş kapsamlı olduğu gerçeğinin insan tarafından tanınmasını temsil eder. Bu algının bir ifadesi, ölümle ilgili önemini ele aldığımız Euripides'in Alcestis'idir.[248]

Başka bir çalışmamda yazdığım gibi 'Alcestis, birkaç antik Yunan melodramından biridir. Yunan şairlerinin bize bıraktığı dramaların çoğu dini temalar üzerine kuruludur ve genellikle trajedilerdir. Etraflarındaki popüler dinin onlar için başlı başına bir trajedi olduğu açıktır. Prometheus ve Macaria gibi kahramanları ve kadın kahramanları genellikle tanrıların kıskançlığının veya kaprislerinin kurbanıydı; ve şairler dramalarında tanrıların karşı konulamaz gücünü sergileseler de, bunu o güce saygı duymadan yaparlar ve genellikle insan kurbanların tanrılardan daha onurlu olduğunu gösterirler. Ancak Euripides'in 'Alkestis'i bir trajedi değildir; mutlu bir şekilde ve tanrıların kurbanlarından birinin kurtarılmasıyla sona erer. Tanrılara gönderilen ilk ihbar gibi, insan kalbinin onların zorba davranışlarından yorulduğu ve daha fazla insanlık sergileyemezlerse evrenin tahtlarından ayrılmaya hazırlanabilecekleri gibi... ne de başka bir tanrı, başka bir tanrı olan Apollon'un emrine yasal olarak karşı koyamaz.

[247]'Geçmişin Kayıtları' x. 79.
[248]Sayfa 285.

insandan yardım ummaya indirgenmiştir. İlahi adalet fedakarlık yaptığında insani adalet kurtarabilir. Ölüm'e, Alcestis'i ele geçirmesine rağmen onu fethedecek ve o kadını cehennem diyarından kurtaracak bir adamın geleceğini kehanet eder... Sonra Herkül sahneye çıkar. Aslanı ve ejderhayı öldürüyor ve şimdi Ölümü fethetmeye ve Alcestis'i kurtarmaya karar veriyor. Bunu yapıyor.' [249]

Bu Hıristiyanlık öncesi ve Hıristiyanlık Tutku Oyununda, kadının kalbinin oynadığı rol, erkeğin onurunu temsil eden rol kadar kahramancadır. Dolayısıyla, bunu takip eden dinde, Meryem'in delinmiş kalbini, cehennem güçlerinin vücut bulmuş galibinin yanına koyma çabası vardı. Ancak bu karakterin tüm efsaneleri arasında, Dr. Leitner'in Dardistan'da bulduğundan daha etkileyici ve uzunluğuna rağmen dikkatli bir incelemeye değecek bir efsane bulmak zordu. Ghilghit kabilesinin ve hükümetinin kökenine ilişkin bu efsane, bir yerli tarafından anlatılmıştı.

'Bir zamanlar Ghilghit'te kökeni belirsiz bir ırk yaşarmış. Topraktan mı geldikleri yoksa uzak bir bölgeden mi göç ettikleri şüphelidir; Gayupí olduklarına o kadar inanılıyor ki,*yani*, kendiliğinden, yerliler, bilinmiyor. Onların üzerinde, dünyayı terörize eden kötü ruhlar Yatsh'ın soyundan gelen bir hükümdar hüküm sürüyordu. Adı Shiribadatt'tı ve önünde erkekçe Polo oyununun oynandığı bir parkurun bulunduğu bir şatoda yaşıyordu. Zevkleri kaprisliydi ve her davranışında onun şeytani kökeni fark ediliyordu. Yerliler onun yönetimine boyun eğerek katlandılar, çünkü emrine sihirli yardımlar bile verilen bir hükümdara karşı ne yapabilirlerdi ki? Ancak ülke verimli hale geldi ve başkentin çevresinde çekici çiçekler açıldı. Gökler, daha doğrusu erdemli Peris, sonunda onun zulmünden bıktı, çünkü kötülüklerini yamyamlığa düşkünlükle taçlandırmıştı. Bu tat tesadüfen gelişmiştir. Bir gün aşçısı ona daha önce hiç tatmadığı bir koyun eti suyu getirdi. Koyunların yetiştirildiği yiyeceğin niteliğine ilişkin uzun araştırmalar sonrasında, bunun ilk sahibi olan yaşlı bir kadına ait olduğu anlaşıldı. Çocuğunun ve koyununun aynı gün doğduğunu, ilkini kaybettiği için ikincisini emzirerek teselli bulduğunu ifade etti. Bu, onlar için bir vahiydi

[249]'Alcestis İngiltere'de.' South Place Society, Finsbury, Londra tarafından basılmıştır. 1877.

zalim. Et suyunun lezzetinin sırrını keşfetmişti ve hiç bitmeyen bir çorba kaynağına sahip olmaya kararlıydı. Bu yüzden mutfağında düzenli olarak, eti et suyuna dönüştürüldüğünde ona bir zamanlar çok sevdiği enfes yemeği hatırlatacak olan küçük yaştaki çocukların bulunmasını emretti. Bu zalim emir yerine getirildi. Ülke halkı bu durumdan dehşete düştü ve ilk etapta tüm yetimleri ve komşu kabilelerin çocuklarını feda ederek durumu biraz iyileştirmeye çalıştı. Ancak tiran doyumsuzdu ve çok geçmeden Ghilghit'teki birçok aile onun zulmünü hissetti ve çocuklarını katletmek için bırakmak zorunda kaldılar.

'Sonunda rahatlama geldi. Nehrin diğer yakasında, Ghilghit'in aşağısındaki Doyur köyüne bakan, tırmanması bir gün süren Ko Dağı'nın zirvesinde üç figür belirdi. Erkeklere benziyorlardı ama çok daha güçlü ve yakışıklıydılar. Kollarında yay ve ok taşıyorlardı ve gözlerini Doyur yönüne çevirdiklerinde, o köy ile dağın eteği arasındaki çayırda otlayan sayısız koyun ve sığır sürüsünü gördüler. Bu üç yabancı kardeşti ve hiçbiri aynı anda doğmamıştı. Niyetleri en gençleri olan Azru Şemsher'i Ghilghit'in Rajah'ı yapmaktı ve amaçlarına ulaşmak için aşağıdaki plana başvurdular. Zaten fark edilen Didingé adı verilen çayırda, sportif bir buzağı annesine doğru bir ileri bir geri zıplayarak koşuyordu. Sahibinin gururuydu ve parlak kırmızı rengi uzaktan görülebiliyordu. En büyüğü, "Bakalım en iyi nişancı kim?" diye haykırdı ve bunu söyleyerek baldıra doğru bir ok attı ama amacını ıskaladı. İkinci kardeş de vurmaya çalıştı ama başaramadı. Sonunda spora büyük ilgi duyan Azru Şemsher, zavallı hayvanı bir yandan diğer yana delip geçen okunu atarak onu öldürdü. Aşağı inerken Azru'yu centilmenliğinden dolayı tebrik eden kardeşler, buzağının yattığı yere vardıklarında boğazını kesip cesedini çıkardılar.*başlıklar, yani böbrekler ve karaciğer*.

'Daha sonra bu lezzetleri kızarttılar ve önce Azru'yu onlardan yemeye davet ettiler. Genç olduğu gerekçesiyle saygılı bir şekilde reddetti, ancak 'böylesine mükemmel bir atış için seni ödüllendirmek için' dediler, onu bunu yapmaya teşvik ettiler.

Et Azru'nun dudaklarına değmeden kardeşler ayağa kalktılar ve havaya kaybolarak seslendiler: 'Kardeşim! Peris'in asla yememesi gereken kirli yiyeceğe dokundun ve biz de senin bu kanun hakkındaki bilgisizliğinden faydalandık çünkü seni bir insan yapmak istiyoruz[250]Ghilghit'i kim yönetecek; bu nedenle Doyur'da kalın.' Ayrılığın acısını çeken Azru, 'Mısır öğütmek dışında neden Doyur'da kalalım ki?' diye bağırdı. 'O halde' dedi kardeşler, 'Ghilghit'e gidin.' 'Bahçede çalışmak dışında neden Ghilghit'e gidiyoruz?' 'Hayır, hayır' son ve teselli edici cevaptı; 'Elbette bu ülkenin kralı olacaksın ve onu acımasız zaliminden kurtaracaksın!' Ayrılan perilerden artık haber alınamadı ve Azru, kendisine bahşedilen büyük görevden teselli bulmaya çalışarak tek başına kaldı. Bir köylü onunla karşılaştı ve görünüşünden etkilenerek ona evinde barınma teklifinde bulundu. Ertesi sabah ev sahibinin evinin çatısına çıktı ve ona yukarı çıkması için seslendi, Ko dağını işaret etti ve orada açıkça bir yaban keçisi gördüğünü söyledi. İnanamayan köylü, daha kötü bir karaktere sahip olmasa bile, içinde bir manyak barındırdığından korkmaya başladı; ancak Azru okunu fırlattı ve (genç misafirinin soygunculara ortak olmasından ve onu tuzağa düşürmesinden korktuğu için birkaç arkadaşını koruma amacıyla toplayan) köylüyle birlikte, köye doğru gitti. dağ. Elbette orada, işaret edilen noktada, kilometrelerce uzakta olmasına rağmen, Azru'nun oku vücuduna saplanmış bir yaban keçisi yatıyordu. Şaşkına dönen köylüler onu hemen liderleri olarak selamladılar ama o onlardan bir gizlilik yemini istedi, çünkü onları tiranlarından kurtarmaya gelmişti ve canavarı yok etme planları gerçekleşinceye kadar kimliğini gizleyecekti. olgunlaş.

'Daha sonra Doyur'un misafirperver halkına veda etti ve Ghilghit'e gitti. Doyur'dan ancak dört mil uzakta olan bu yere vardığında, kraliyet konutunun bitişiğindeki bahçelerde sinsice dolaşarak eğlenmeye başladı. Orada Shiribadatt'ın kızının prensese su getiren kadın arkadaşlarından biriyle tanıştı. Bu bayan son derece yakışıklıydı ve tatlı bir karaktere sahipti. Arkadaşı koşarak geri geldi ve genç bayana kalenin surlarının üzerinden harika bir bakışla bakmasını söyledi.

[250]Et yemek enkarnasyon süreciydi.

yeni tanıştığı yakışıklı genç adam. Prenses kaleye yaklaşanları görebileceği bir yere yerleşti. Hizmetçisi daha sonra geri döndü ve Azru'yu kendisiyle birlikte kalenin önündeki Polo arazisine gelmeye ikna etti; Prenses onun güzelliğinden etkilenmiş ve hemen ona aşık olmuş. Daha sonra genç prense gelip onu görmesi için haber gönderdi. Onun huzuruna kabul edildiğinde uzun süre sıradan bir işçiden fazlası olduğunu inkar etti. Sonunda bir peri çocuğu olduğunu itiraf etti ve çok sevinen prenses ona kalbini ve elini uzattı. Burada tiran Shiribadatt'ın, her sıçrayışta bir mil kat edebilen ve binicisinin kalenin duvarlarının üzerinden hem kalenin içine hem de dışına atlamaya alışkın olduğu harika bir atı olduğundan bahsedilebilir. Bu ünlü hayvanın atlayışları o kadar düzenliydi ki, her zaman kaleden bir mil kadar uzağa ve aynı yere iniyordu. Tam da prensesin genç Azru'yu kaleye kabul ettiği gün Kral Shiribadatt, çok sevdiği ve bazen bir veya iki haftasını ayırdığı ava çıkmıştı.

Artık prensesle konuşurken bıraktığımız Azru'ya dönmeliyiz. Azru, hanımın aşkını itiraf etmesi üzerine sessiz kaldı. Duygularını açıklaması istendiğinde, kendisini en sıkı yeminle kendisine bağlamadıkça onunla evlenmeyeceğini söyledi; bunu yaptı ve Tanrı'nın gözünde sanki evli bir karı koca gibi oldular. Daha sonra babasını yok etmeye geldiğini açıkladı ve ondan kendisini öldürmesini istedi. Bunu reddetti; ama ona elinden gelen her şekilde yardım edeceğine yemin ettiğinden, sonunda onu babasına soracağına dair söz vermeye ikna etti.*ruhu neredeydi*. Azru, 'Üç ya da dört gün boyunca yemek yemeyi reddedersen, seni çok seven baban bu tuhaf davranışının nedenini soracaktır; sonra şöyle deyin: 'Baba, sık sık birkaç gün benden uzak duruyorsun, ben de sana bir şey olur diye üzülüyorum; Ruhunun nerede olduğunu bana bildirerek bana güvence ver ve hayatının güvende olduğundan emin olmamı sağla.' Prenses bunu yapacağına söz verdi ve babası döndüğünde birkaç gün yemek yemeyi reddetti. Endişeli Shiribadatt sorular sordu ve o da daha önce adı geçen talebi yaparak yanıt verdi. Zalim bir süre sessiz bir şaşkınlığa kapıldı ve sonunda onun mantıksız talebini yerine getirmeyi reddetti. Aşka aşık olan kadın, sonunda kızının hayatından korkan babasına kadar açlıktan ölmeye devam etti.

onun için endişelenmemesini söyledi*ruhu kardandı, karların içinde*ve ancak ateşle yok olabileceğini söyledi. Prenses bu bilgiyi sevgilisine iletti. Azru, Doyur'a ve çevre köylere geri döndü ve sadık köylülerini bir araya topladı. Onlardan köknar ağacının dallarını alıp onları birbirine bağlamalarını ve yakmalarını istedi; daha sonra meşalelerle bir daire halinde kaleye doğru ilerlemek, birbirine yakın durmak ve onu her taraftan kuşatmak. Daha sonra gidip Shiribadatt'ın atının konduğu yerde kuyu derinliğinde çok derin bir çukur kazdı ve üzerini yeşil dallarla kapladı. Ertesi gün meşalelerin hazır olduğu bilgisini aldı. Derhal köylülere daha önce belirttiği şekilde yavaş yavaş kaleye yaklaşmalarını emretti.

Kral Shiribadatt o sırada kalesinde oturuyordu; yanında annesini ve babasını çok yakında kaybedecek olan hain kızı vardı. Birdenbire şöyle haykırdı: 'Kendimi çok yakın hissediyorum; Dışarı çık canım ve neler olduğuna bak.' Kız dışarı çıktı ve uzaktan meşalelerin yaklaştığını gördü; ancak bunun kocasının planlarıyla ilgili bir şey olduğunu düşünerek geri döndü ve bunun bir şey olmadığını söyledi. Meşaleler yaklaştıkça yaklaştı ve zorba son derece huzursuz oldu. 'Hava, hava' diye bağırdı, 'kendimi çok hasta hissediyorum; Gördün mü kızım, sorun ne?' Görevli kadın gitti ve daha önce olduğu gibi aynı cevapla geri döndü. Sonunda meşale taşıyıcıları kaleyi iyice kuşatmışlardı ve Shiribadatt, yaklaşmakta olan tehlikeyi sezerek odadan dışarı fırladı ve 'ölmek üzere olduğunu hissettiğini' söyledi. Daha sonra ahırlara koştu ve en sevdiği at arabasına bindi ve bir kırbaç darbesiyle onu kale duvarının üzerinden atlattı. Bu soylu hayvan, alışkanlığına sadık kalarak aynı yere kondu, ama ne yazık ki! kendini hain bir çukurun içinde bulur. Kral kendini kurtarmaya vakit bulamadan köylüler meşaleleriyle koşmuşlardı. Azru, "Onları onun üzerine at" diye bağırdı. Bütün yanan odunlar hep birlikte sefil bir şekilde yok olan Shiribadatt'ın üzerine atıldı.'

Azru o sıralarda büyük bir coşkuyla kral ilan edildi, güzel hainle düğününü kutladı ve tek haraç olarak yerlilerin her birinden insan çocuğu yerine her yıl bir koyun sunulmasını talep etti.

Azru güvenli bir şekilde tahta çıktığında tiranın yerinin yerle bir edilmesini emretti. İstekli köylüler, kürek üretiyorlar

demir, minnettar bir görevi yerine getirmek için akın etti ve kalesini yıkarken şarkı söyledi:—

Shiri ve Badatt, 'Benim doğam sert bir metaldir' dedi. 'Neden zor? Ben, Koto, köylü Dem Singh'in oğlu, tek başına cesurum; Bu demir kürekle senin kral evini yerle bir edeceğim. Bak şimdi, ırkın lanetli olsa da ben, Dem Singh'in oğlu Shatsho Malika'dan sert bir metalim; çünkü bu demir kürekle senin sarayını yerle bir edeceğim; dikkat! dikkat!'[251]

Bu geleneğin anısına düzenlenen Meşale Bayramı'na ilişkin bir açıklama daha önce başka bir bağlamda verilmişti.[252]Az önce alıntılanan efsane, festival ve şarkı asil bir insanlık destanıdır. İnsan yürekli köylünün buz yürekli tanrıya karşı bu şaşırtıcı meydan okuması, sonunda doğanın sertliğine karşı kullanmak için küreğinin içinde demir bir silah tutan uzun sinmiş zavallının bu cesur çığlığı, Ejderhanın yüce şiiridir... avcı. Dikkat edin kar tanrıları! Erkeğin kalbi oradadır, kadının kalbi de; onların cesareti ve kürek, saraylarınızı yerle bir edebilir; aşkları seni eritecek, sanatları ve bilimleri seni öldürecek: meşaleler öyle ölümcül olabilir ki!

Bütün büyük dinler bu büyük ateizmden doğmuştur. Herakles'e tapınmak Zeus'un düşüşü anlamına geldiği gibi, Mesih'e tapınmak da hem Jüpiter'in hem de Yehova'nın alaşağı edilmesi anlamına geliyordu. Her ırk, babalarının tanrılarından utandığı ve onları doğanın en büyük zalimliği olan ejderhalar olarak tanımladığı, dizlerinden kalkıp onlara meydan okuyan ilk adamı karşıladığı çağa bayılır. Ama sonunda Ejderhanın Rahipleri bir uzlaşma sağlamayı başarır ve onu katilinin adıyla etiketleyerek onu diriltmeyi ve yeniden tahta çıkarmayı başarır. Çünkü birazdan göreceğimiz gibi, Ejderha asla gerçekten ölmez.

Hıristiyanlık, Ejderha Katili'nin Avrupa ve Afrika'da kendisinden önce gelen prestijinden yararlanmayı ihmal etmedi. Pagan savaşçılardan ve yarı tanrılardan daha az kahraman olan azizleri popüler saygıya sunmayı göze alamazdı. Eski Ejderha mitleri, özellikle de Herakles'e ün kazandıran mitler, aziz biçimlerine tahsis edilmişti. Aziz Michael, Aziz Andrew, Aziz Margaret,

[251]'Dardistan, Keşmir'de Bir Turun Sonuçları' vb., Chevalier Dr. GW Leitner, Lahor, cilt. Ben. bölüm iii. Trübner & Co.
[252]Sayfa 91.

ve daha birçoğu, Ejderhaları bastırırken ya da onlara ayak basarken resmedildi. İsa'nın yılan Sin'i ezdiği, ejderhanın Ölümüne mızrak attığı ve hatta Jason'ın Ejderhadan çıkması gibi onun güçsüz çenesinden çıktığı gösterilmiştir.[253]Ancak ölü Ejderha avcılarının şöhreti için yapılan bu rekabette ve halihazırda katledilmiş ejderhalara karşı duyulan şiddetli düşmanlıkta, gerçek Ejderha güvenlik içinde canlanıp gelişmeye bırakıldı ve sonunda kendi eski fatihinin pelerinini ve avucunu bile miras aldı.

Aziz George vakasında kanonlaştırmanın başarısızlığı, başlı başına küçük ve yalnızca merak uyandıran bir şeydir; ancak İsa'nın çarmıhını getirerek ona en çok benzeyen adamların bin yıl boyunca çarmıha gerilmesine izin veren büyük düşükle örtüşmesi neredeyse mistiktir.

Bay John Ruskin, Ralph Waldo Emerson'un İngiltere ve Rusya'nın armalarını süsleyen heykele yaptığı nüfuz edici dokunuşa sert bir şekilde meydan okudu. 'Kapadokyalı George' diyor Emerson, 'Kilikya'daki Epiphania'da doğmuş, orduya domuz pastırması sağlamak için kazançlı bir sözleşme imzalayan düşük bir parazitti. Bir sahtekar ve muhbir olarak zengin oldu ve adaletten kaçmak zorunda kaldı. Parasını biriktirdi, Arianizm'i benimsedi, bir kütüphane topladı ve bir grup tarafından İskenderiye piskoposluk tahtına terfi ettirildi. Julian ne zaman
MS 361'de George hapse sürüklendi. Hapishane mafya tarafından patlatıldı ve George hak ettiği şekilde linç edildi. Ve bu değerli düzenbaz, zamanla şövalyeliğin koruyucusu, zafer ve nezaketin amblemi ve modern dünyanın en iyi kanının gururu olan İngiltere'nin Aziz George'u haline geldi.' Bunun üzerine Emerson ayrıca 'gösterişle çıktığımızda doğa bizi çelme takar' diyor.

St. George Derneği'nin kurucusuna, patronunun Ejderha avcısı değil, Ejderhanın müttefiki olduğunu söylemek kesinlikle oldukça zordur. Bay Ruskin, gerçekler ne olursa olsun, George'u İngiltere'nin koruyucu azizi yapanların hâlâ bir kahramana saygılarını ifade ettiklerini veya en azından bir hayduta değil; ama bizim Aziz George'un, pastırma müteahhidinden yetmiş yıl önce inancı uğruna ölen bir başkası olduğu iddiası tatmin edici değil. Diocletianus'un yönetimi altında acı çektiği söylenen Ruskin St. George'un tarihi olduğu gösterilebilirse bile onunki, bir piskoposun ölümüyle karşılaştırıldığında çok sıradan bir şehitlikti.

[253]Roma'daki Etrüsk Müzesi'nde bunun güzel bir temsili var. Eski inanış, bir ejderhaya yalnızca içeriden başarılı bir şekilde saldırılabileceği yönündeydi.

'pagan' bir çete. Uzak Hıristiyan uluslar, hikayenin pagan versiyonunu kendilerine ulaşmış olsa bile asla dinlemezlerdi. Bu kadar şehit olan bir piskopos, ordularına bir slogan verecek kişiydi. Şehit, yalnızca bir şövalyenin ismine bir unvan eklenebilmesi veya göğsüne yerleştirilen bir emrin nişanı olması nedeniyle bir Ejderha Katili olarak tasvir ediliyordu; hanedan aygıtı, efsanevi George'un kökenini öne süren ortak efsanenin bir çeşidine dönüştü. 'Sihirbaz Athanasius, sırasıyla Hıristiyanlığın muhalifi, din değiştiren ve şehit olan, onun baş düşmanıdır; ve İskenderiye şehri, Diocletianus'un karısı ve kendisi de din değiştirmiş ve şehit olan İmparatoriçe İskenderiye olarak görünmektedir.' Smith'in 'Yunan ve Roma Biyografi Sözlüğü'ndeki bu cümle, Profesör Ruskin'in on yedinci yüzyıl otoritesinden daha fazlasını anlatıyor. Ejderha, kendisini öldürdüğü için aziz ilan edilen Arian'a adanmış kiliselerde inancını lanetleyen aynı Athanasius'tur!

Kapadokya'lı George'u İngiltere'nin ideal kahramanı yapanların aslında bir şehit ve kahramana saygı göstermeyi amaçladıkları kabul edilse de, onun halesinin açıkça Ejderha Ateşinden alındığı da kabul edilmelidir. O, kılıca çekilmiş ve onun yüzünden yok olmuş bir adamdı; Onun kanonlaştırılmasında çok şey biliniyor ve duyuruluyor. Yunanlılar arasında 'Muzaffer' olarak onurlandırıldı, dolayısıyla bugün Rusya'nın hamisi oldu; Haçlıların koruyucusu olarak, dolayısıyla artık İngiltere'nin hamisi olarak; böylece o, bir kilisenin ve rahipliğin çıkarları uğruna insan özgürlüğüne karşı güçlülerin zayıflara karşı yürüttüğü savaşın azizidir; bu nedenle George, İsa'ya karşı Ejderhanın tarafını tutuyor, saldırdığı rahiplik gücünü geri kazanıyor ve tüm tarih boyunca cesur kardeşlerini haç olarak Hıristiyanlığa çivilenmek üzere teslim ediyordu.

George kalsın! İster moda tapınaklara isim verin ister altın paralara kazınmış olsun, gerçek Ejderha avcısı, nefret ettiği her gücün isimlerini vermesi ve ağzından söylediği her yalanı kutsaması sağlandığı sürece, hayali Ejderha Katili, doğru yerde doğru aziz olarak kalacaktır. mızrağını fırlattı.

CBÖLÜM11.TODRAGON'SBGERÇEK

Medusa—Tekrarlama olayları—Echidna Yavrusu ve hayatta kalmaları—Behemoth ve Leviathan—Cehennemin Ağzı—Lamton Solucanı—Ragnar—Lambton Kıyameti—Solucanın Ortodoksluğu—Yılan, Batıl İnanç ve Bilim.

Asura'dan zaten tanrıya verilen en eski Aryan ismi olarak bahsedilmişti. Anlamı: Nefes alan. Ayrıca zamanla kelimenin hem iyi hem de kötü ruhu ifade etmeye başladığı da belirtilmektedir. Doğadaki bu kötü nefesin ne anlama geldiği, Leonardo da Vinci'nin 2. sayfada sözü edilen, son kullanma tarihi geçmiş Medusa resminde anlatılmaktadır. 386, nefesinden zararlı yaratıklar türeyen. Sanatçının amacı Gorgon'u yalnızca doğanın zararlı buharlarının ve onların organik akrabalarının kişileştirilmesi olarak yorumlamak olabilir; eğer öyleyse, bildiğinden daha iyi resim yapmış ve onu iyilikle birlikte ebedi bir ilke olarak tahtına çıkaran kötü gücün ölümcül canlılığını öne sürmüştür.

Kötülükteki tekrarlanma fenomeni, insan için kötülüğün gizemini yarattı. Karanlık dağılabilir ama geri döner; fırtına dinebilir ama yeniden toplansın; su baskınları, hastalıklı mevsimler, köpek günleri, Kabil rüzgarları, giderler ve geri dönerler; kanser kesilip tekrar büyüyor; Zalim öldürülebilir, tiranlık varlığını sürdürür. Bir deriden diğerine kayan yılan, sonsuzluğun sembolü olarak sürekli kıvrılıyor. Başka bir ifadeyle Ejderhanın zehirli nefesidir. Öldürülemeyen şey bu nefestir; onun özel enkarnasyonları, herhangi bir geçici soyu yok edilebilir, ancak onları üreten doğadaki prensip yok edilemez.

Ejderha masalları, cesur türlerinin bu alt tonunu taşır. Rig Veda'da (v. 32) İndra'nın Ahi'yi öldürmesiyle 'daha güçlü bir başkasının ortaya çıktığı' söylenir. Yeşaya (xiv. 29) şöyle bağırır: 'Bütün Filistin, sevinme, çünkü seni vuran asa kırıldı; çünkü yılanın kökünden bir papağan çıkacak ve meyvesi ateşli, uçan bir yılan olacak.' Herakles, dev soyguncu Antæus'la mücadele eder, ancak iblisin gücünün toprakla temas yoluyla geri kazanıldığını görür. Hydra'nın bir kafasını öldürür ve onun yerine iki tanesinin büyüdüğünü görür; ve bunları yakmayı başardığında bile, merkezi kafanın ölümsüz olduğu anlaşılır ve onu yalnızca saklayabilir

bir kayanın altında. Bu, kötülüğün kendi kendini çoğaltan ilkesidir. Mitolojideki geniş Echidna sürüsü, doğadaki kötülük sürüsünü ifade eder. Ge ve Tartarus'un, Dünya ve Cehennem'in kızı Echidna - Ahi'nin fonetik olarak yeniden ortaya çıkışı - yarı yılan, yarı kadın, siyah gözlü, korku dolu ve kana susamış. O, Olympus'a tırmanmak isteyen Jove'un yıldırımıyla toprağın altına gömülen, ateş püskürten Typhon'un annesi olur; Hesperian bahçesini koruyan Ejderhanın; şaşkına çeviren ve yutan Sfenks'in; üç başlı Cerberus'un; kayaya bağlı Prometheus'u avlayan kartalın; Herakles'in öldürdüğü Nemæan aslanını; Chimæra'nın; ve Homeros'un İtalya'dan Sicilya'ya giderken denizcilerin yolunu kesen iki büyük kayanın arasında oturduğunu anlattığı canavar Scylla'nın; on iki ayağı, altı uzun boynu ve ağzı, her birinin üç sıra aceleci dişi var.

Cadmus'un öldürdüğü Ejderhanın da korkunç dişleri vardı; ve bu dişler ekildiğinde silahlı adamlar olarak ortaya çıktıkları hatırlanacaktır. Onlar gibi, eski Ejderha mitleri de zihinsel ve ahlaki alanlarda ekilmiş, yayınlanmış, yeni bir teoloji tarafından temizlenmiş ve sürülmüştür ve onların doğuşunu doğuran vahşi doğa güçlerinden daha sert ve acımasız dogmalar olarak ortaya çıkmışlardır. ata canavarları.

Doğanın hoş olduğu kadar acı veren olaylarını da kişileştirmeye zorlanan batıl inançlı doğayı yorumlama yönteminin kaçınılmaz olarak neyle sonuçlandığı, Hıristiyan geleneğini oluşturmak üzere bir araya gelen iki büyük gelenekte (Aryan ve Sami) örnek bulur. mitoloji.

Kaba bir dönemde ortaya çıkan İbranice kişileştirilmiş Yehova, birçok vahşi ve ahlaksız gelenekle donatıldı; ancak ona tapınanlar daha yüksek bir ahlaki kültüre ulaştığında, ulusal duyarlılık, onun iddia edilen eylemlerinin eleştirilemeyeceği veya ahlaki karakterini bile koruyamayacak kadar mutlak üstünlüğü ve her şeye gücü yettiğinin sorgulanamayacağı kadar, tanrılarının egemen heybetiyle derinden ilgili hale gelmişti. Bu nedenle, Hahamlar, kutsal kayıtlarına -erken dönem mitolojisinden- giren iki büyük canavarın, Behemoth ve Leviathan'ın varlığını açıklamak için akıllarının sonuna gelmiş gibi görünüyor. Yehova'nın kendi krallığına düşmanlar yarattığını ya da ona düşman olan yaratıkların O'nun kontrol gücünün ötesinde olduğunu kabul etmek istemeyerek, Behemot ve Leviathan'ın Tanrı'nın özel emriyle yaratıldığı ve korunduğu yönünde bir teori geliştirdiler.

Yehova, Mesih'in Hüküm Gününde hükümlerini yerine getirecektir. Muhtemelen daha erken bir dönemde cennetin kapısındaki bekçiler olan grifon veya yakalayıcı ve ısıran yılanla örtüşüyorlardı; ancak her şeye gücü yeten, her şeyi gören Shaddai'nin bu tür muhafızlara, ısıranlara ve casuslara olan ihtiyacı fark edildiğinden, canavarların onun cezalandırıcı bir hükümdar olarak karakterine uygun şekilde rasyonelleştirilmesi gerekiyordu. Bu nedenle Behemoth ve Leviathan, Mesih'in açığa çıkışını takip eden istikrarsız zamanlarda doğruların yiyeceği olmak için ölen kötülerle birlikte semirmiş olarak temsil edilir! Behemoth, Yehova'nın 'bin tepedeki sığırıdır' (Mezmur i. 10). Pireque de Rabbi Eliezur'da onun her gün, her gece yeniden çimlerin yetiştiği bin dağla beslendiği anlatılır; ve Ürdün ona içecek sağlıyor, Eyüp'te (xl. 23) söylendiği gibi, 'Ürdün'ü ağzına çekebileceğine güveniyor.' Talmud'da bu canavarlar iki çifte bölünmüştür, ancak nesilleri dünyayı yok etmesin diye kısırlaştırıldıkları söylenir. Bahsedilen benzersiz amaç için, Cennet Bahçesi'nin doğusunda, Kabil'in soyundan gelenlerin efsanevi meskeni olan Dendain'in vahşi doğasında tutuluyorlar.

Ancak şimdi bu canavarların mitolojik yaşam alanlarının sınırlarına doğru istikrarlı bir şekilde ilerlediklerini söyleyebiliriz. Behemoth ve Leviathan'ın diğer kişiselleştirilmiş dehşetlerden pek de daha iyi göründüğü bir zaman geldi. Onlar da 'peçeyi kaldırmak' zorundadırlar; bu, mitsel tarihte gerçek canavarların yok oluşuna karşılık gelen bir dönemdir. Profesör Drummond, Hanok Kitabı'ndaki aşağıdaki pasajın daha sonra, muhtemelen Nuh'un Kitabı'ndan ve birinci yüzyılın ortalarından kalma bir ekleme olduğuna inanmaktadır: 'O gün iki canavar bölünecek; denizin uçurumunda, su kaynaklarının üzerinde yaşayan Leviathan adında bir dişi canavar; ama erkeğe Behemoth denir; bu hayvan, göğsüyle Dendain adındaki ıssız bir çölü işgal eder, bahçenin doğusunda, seçilmişlerin ve doğruların yaşadığı, ilk insan olan Adem'den sonra yedinci olan büyükbabamın (Enoch) alındığı yer. ruhların Rabbinin yarattığı kişi. Ve diğer melekten bana bu canavarların kudretini, bir günde nasıl ayrıldıklarını, birinin denizin derinliklerine, diğerinin ise çölün sağlam topraklarına konulduğunu göstermesini istedim. Ve benimle şöyle konuştu: 'Sen insanoğlu, sen bunda neyin gizlendiğini bilmek istiyorsun.' Ve benimle birlikte gelen ve bana ne olduğunu gösteren diğer melek

gizlice şöyle konuştu: 'Bu iki canavar, Allah'ın azabı boşa çıkmasın diye, Allah'ın büyüklüğüne uygun olarak beslenmek üzere hazırlanmıştır.'[254]

Dolayısıyla Aquinas'ın şu görüşünün öncüllerinin olduğunu görebiliriz: 'Beati in regno cœlesti videbunt pœnas Damnatorum, ut beatitudo illis magis complaceat.' Ya da belki daha ziyade Aquinas'ın mantığı söylenebilir; çünkü mutluluk içindeki ruhların lanetliyi görmekten veya başka türlü mutluluktan yoksun olduğunu görmekten mutlu olmasının gerekli olduğunu görse de, Şeytan'ın kendisinin geri dönülemez sonunu düşünmekten pek mutlu olamayacağı söylenir. Görünen o ki, yalnızca Servet'in tanrısının cehennemini öngören Cenevreli müritler kalplerini böyle bir mantığa uyarlamayı ve hemcinslerinin bitmek bilmeyen işkenceleriyle övünmeyi başarabildiler.

New York'ta güzel konuşan bir bakan olan Octavius B. Frothingham'dan sonsuz lanet 'sorusu' hakkındaki görüşlerini yazması istendiğinde, kendisini birdenbire Iguanodon'u avlamaya çağrılan bir sporcu gibi hissettiğini söyleyerek başladı. Gerçekten uğraşması için çağrıldığı kişi Behemoth ve Leviathan'dı. Leviathan, Yunus'tan Orta Çağ'a 'Cehennemin göbeği' fikrini aktardı ve Behemoth'un çeneleri Mucize oyunlarındaki 'Cehennemin ağzı'nda genişledi; ve bunların faydası, Enoch Kitabı'nda anlatıldığı gibi, belki de ruhların başkalarının acılarından cennetsel sevinçleri tattığı doktrininden kaynaklanmıştır. Cehennem dogması, prototipinin gidişatını hassasiyetle takip etmiştir. Tam da Enoch'un soruşturmasında olduğu gibi araştırmacının perdeyi kaldırdığını fark ettiği döneme gelinmiştir. İlahiyatçılar başlarını sallıyor, bunun korkunç bir soru olduğunu söylüyor, özgür irade ve günah hakkında yazıyor, ancak sadece birkaçı, budalaca türden, solucanın ölmediği ve ateşin söndürülmediği eski moda Cehenneme inandığını itiraf ediyor.

Şimdi batıda Behemoth'la buluşmak için çok uzaklara giden Aryan Ejderhasının sonucunu ele alalım. Ve büyük olasılıkla, çok fazla arama yapmamıza rağmen, şu anki araştırmamız için Lambton Solucanı hakkındaki küçük Durham halk masalımız kadar öğretici bilgiler içeren bir örnek bulamayacağız.

[254]'Yahudi Mesih' vb. James Drummond, BA Longmans & Co. (1877). Bu değerli çalışma bölümündeki xxi'ye bakın.

Bu Solucanın, Haçlı ve Durham Kontlarının atası Sör Lambton tarafından öldürüldüğü söyleniyor. Bu genç Lambton çılgın bir adamdı; Durham Kalesi yakınlarından geçen Wear nehrinde balık tutmaktan hoşlanıyordu ve pazar sabahları orada balık tutmaktan özel bir zevki vardı. O din dışı biriydi ve Pazar günleri, herkes ayine gittiğinde, Lambton'ın ayağa kalkamadığı zamanlarda söylediği yüksek sesle yeminleri duyunca çoğu zaman şoka uğruyorlardı. Bir pazar sabahı bir şey kancasını yakaladı, güçlü bir şekilde çekti ve iyi bir alabalık olacağından emin oldu; onun yerine hattının sonunda küçük siyah bir solucan bulduğunda hayal kırıklığı neydi? Şiddetli beddualarla onu koparıp yakındaki bir kuyuya attı. Ancak bundan kısa bir süre sonra genç adam haçlılara katıldı ve Kutsal Topraklara gitti; orada birçok Sarazen'i öldürerek öne çıktı.

Ama o oradayken Durham Kalesi çevresinde işler kötü gidiyordu. Gencin minik siyah solucanı attığı kuyudan geçen bir köylü, ona baktı ve onu ürperten bir yaratık gördü: dokuz vahşi gözlü, şeytani, büyük bir yılan. Bu yaratığın kuyunun onu taşıyamayacağı kadar büyümesi için çok az zaman geçmişti ve dışarı çıktı ve küçük bir tepeye gelinceye kadar ıssız bir yol çizerek bir köyde kahvaltı yaparak sürünmeye devam etti. Tepenin etrafında, her biri ayrı bir teras oluşturacak kadar ağır olan dokuz bobinle dolanıyordu. Dokuz teraslı bu tepeyi hala görebilir ve yakınlarda oturan köylüler bu tepenin durumundan emin olabilirler. Karargahını bu tepede kuran dokuz gözlü canavar, her gün dışarı çıkıp açlığını bulabildiği en tombul aileyi yiyerek giderme alışkanlığına sahipti, ta ki insanlar sonunda bir kehanete danışana kadar - bazıları bir cadı diyor, diğerleri yine bir rahipti ve ona her gün dokuz ineğin sütü verilirse canavarın tatmin olacağı söylendi. Böylece dokuz inek bir araya getirildi ve inekleri sağıp ejderhaya taşıyacak cesur bir sütçü kız bulundu. Sütün tek bir solungaçının bile eksilmesi durumunda canavar en yakın köyden intikamını alıyordu. Bu, genç Lambton'ın haçlı seferlerinden eve döndüğünde karşılaştığı tatsız durumdu. Artık değişmiş bir adamdı. Artık balık tutmaya ve küfüre verilmiyordu. İblis'i Wear Nehri'nden çıkararak komşularının başına dert açtığını hissetti ve Solucan'la teke tek dövüşe girmeye karar verdi. Ancak daha önce birkaç şövalyenin savaştığını ve öldürüldüğünü öğrendi.

oysa tek başına alınan hiçbir yaranın bir faydası yoktu, çünkü ikiye kesilirse parçalar yeniden bir araya geliyordu. Şövalye daha sonra kahine, cadıya veya rahibe danıştı ve ona belirli koşullar altında savaşta galip gelebileceği söylendi. Kendisine, her yerinde büyük jiletler olması gereken özel bir zırh sağlamalıdır. Solucanı, savaşın sularında gerçekleşmesi gereken Wear nehrinin ortasına çekmeyi başarması gerekiyor. Ve son olarak, zaferinden sonra karşılaşacağı ilk canlıyı kurban olarak öldürmeye yemin etmelidir. Bu koşullar yerine getirildikten sonra şövalye nehre girdi. O sabah her zamanki gibi sütünü alamayan ejderha, kimi yutabileceğini bulmak için tepesinden sürünerek çıktı ve nehirdeki şövalyeyi görünce ona saldırdı. Hızla zırhın etrafına sarıldı ama büyük usturalar onu birçok parçaya ayırdı; nehrin akıntısı onları hızla alıp götürdüğü için bu bölümler bir daha bir araya gelemedi.

Şimdi bu ejderhanın mitolojik olarak nasıl bir araya getirildiğini gözlemleyin. O bir fırtına bulutu. Bir insan elinden daha küçük başlar ve büyüyerek devasa boyutlara ulaşır; Uluyan fırtınanın bu özelliği, İskandinav Mitolojisindeki uluyan kurt Fenris'te temsil ediliyordu; o, başlangıçta tanrılar için küçük bir evcil hayvan, bir tür kucak köpeğiydi, ancak büyüyünce onu dağlara bağlayan zincirleri kırdı ve yalnızca zincire vuruldu. sonunda örümcek ağından daha ince bir iplikle, aslında kışı fetheden güneş ışığıydı bu. Daha sonra bu solucan ikiye bölündüğünde parçalar tekrar bir araya geldi. Bu tekrarlanma özelliği özellikle Hidraların karakteristik özelliğidir. Mısır'ın 'Setnau Hikayesi'nde Ptah-nefer-ka, nehir yılanını kılıcıyla öldürdükten sonra iki kez eski haline döndüğünü gördü; üçüncü kez iki parçanın arasına kum koyarak bunu başardı; ve geri dönen sel sularının kadim yazıcıya öğrettiği şey, Guy of Warwick'in karşılaştığı ve kuyruğunu koruduğu kuyuya daldırarak her yaradan iyileşen ejderhayı karakterize etmek için kaldı. Lernean Hydra'nın dokuz kafası, Lambton Solucanı'nın dokuz gözü ve dokuz kıvrımı vardı ve dokuz inek sütü içiyordu. İneklerin sütüne olan düşkünlüğü onu doğrudan, Indra'nın ineklerini (yani, sütü hafif yağmur olan ve zarar vermeyen iyi bulutları) çaldığı için öldürdüğü ve onları bir mağaraya kapattığı ejderha Vritra ile ilişkilendirir. sütlerinin tadını kendisi çıkarmak için. Bu, kayıtlara geçen en eski Ejderha masalıdır ve Rig-Veda'da, Indra'nın yıldırımının altında canavarın parçalara ayrıldığı ve yıkandığı söylenir.

bir su akıntısında uzakta. Sonunda, jiletle yok edilen ejderha, zırhında Apollon'un sundartlarının buz sarkıtlarına dönüştüğü Ragnar'ın öldürdüğü ejderhayla bağlantılıdır. Olaus Wormius tarafından saklanan 'Ragnar Lodbrach'ın Ölüm Şarkısı'nda Northumberland Kralı Ella'nın Kuzey'in (8. yüzyıl) dehşetini yakalayıp ona bir yılan çukuruna atılmasını emrettiği söylenir. Soyadı, Lodbrach veya Hair Breeches, kralının kızına aynı şeyi öldüreceği adama söz verdiği Gothland'ı harap eden bir Solucanı öldürme yöntemi nedeniyle verilmişti. Ragnar kıllı deriler giydi ve saçlarının üzerine su döktü, bu da donarak onu buzdan bir zırhla kapladı. Bunu ısıramayan Solucan, Ragnar tarafından kazığa oturtuldu. Başka bir versiyon ise Ragnar'ın, Gothland Kralı'nın kızını korumak için yerleştirdiği, ancak ülkeyi korkutacak kadar büyümüş olan iki yılanı öldürdüğüdür. Lambton hikayesinin Ragnar efsanesini Hıristiyanlaştırdığı, bunun günahın kefareti olarak yapıldığını, diğerinde ise aşk için yapıldığını gösterdiği gözlemlenebilir. Cornish efsanesi St. Petrox da Ragnar'dan bir ipucu alır ve pagan kahramanın öldüğü yılan çukurundan Hıristiyanların kurtarıldığını duyurur. Wantley ejderhasının katilinin üzerinde, zırhından çıkan uzun sivri uçlarla temsil edilen buz sarkıtları yeniden ortaya çıkıyor.

Savaştan sonra karşılaşacağı ilk canlıyı kurban etme yeminini hatırlayan Şövalye Lambton, bir köpeğin gözünü çekeceği yere yerleştirilmesini ayarlamıştı. Ancak kendi babasının ona doğru koştuğu ortaya çıktı. Babasını öldüremeyeceği için, yeminini yerine getirmemenin cezasının ne olacağını öğrenmek için tekrar kahine danıştı. Dokuz kuşak boyunca ailenin hiçbir temsilcisinin yatağında ölmemesi gerekiyordu. O mahallede hâlâ hiçbir Durham Kontu'nun o zamandan beri yatağında ölmediği fikri hakim. Herhangi bir Haçlı seferi yapan Lambton'ın yaşamasının üzerinden dokuz nesil geçti, ancak bölgedeki bazı köylüler hikayelerini şu sözlerle kapattılar: 'Söylemesi tuhaf, hiçbir Durham Kontu yatağında ölmedi!' Kalede, hepsi orada saklanan eski şövalye, solucan ve sütçü kız heykellerine bakarken arazideki bir hizmetçiyle konuştum ve o bana merhum Kont'un ölüm yaklaşırken oturmak istediğini duyduğunu söyledi. ayağa kalktı - ısrar etti - ve bir sandalyede öldü. Eğer bunda bir doğruluk payı varsa, bu ailenin efsane hakkında hastalıklı hisleri olduğunu gösterir.

onlara uzun zamandır gururla anlatıldı. Küçük solucanın bir canavara dönüştüğü eski kuyu artık fazlasıyla büyümüş, ancak bana bunun uzun bir süre bir dilek kuyusu olduğu ve köylülerin attığı iğnelerin dibinde hala görülebileceği söylendi.

İğneler Solucan Kuyusu'ndaki son ikramlardır; son duasını 'diler'; ama şimdi paralar ve dualar nereye gidiyor? Bir gücü yatıştırmak ve bir kıyameti hafifletmek, Lambton efsanesinde temsil edilenlerle hemen hemen aynı ilkelere dayanmaktadır. Bir adam, Adem'in günahının günahkar minyatürleri ve dünyanın sonu olduğu için ıssız bir topluluk. Bir insanın kurban edilmesi talebi, Conyers'ın Ejderha ile çatışmadan önce tek oğlunu bölge kilisesindeki Kutsal Ruh'a sunduğu Sockburn hikayesinde daha açıktır; bu, 'Kahin' veya 'Sybil' tarafından öngörülen bir başarı koşuludur. ' Solucan'ın temsil ettiği -çok gözlü, her şeyi gören- cehennemi güçlerin bu iddiası bir kenara bırakılamaz; Lambton'ın evlat sevgisi buna direnebilir ve bunun ailesinin kalıtsal felaketi olarak kabul edilmesini sağlayabilir, bu da ona atfedilen bir günahı temsil eder. 'Çünkü ben, senin Tanrın olan Rab, kıskanç bir Tanrıyım ve babaların günahlarını üçüncü ve dördüncü kuşaklara kadar çocukların üzerine yıkıyorum.'

Doğada bu tür süreçler vardır; kalıtsal kötülükler, aktarılan hastalıklar ve rezillikler, bir kişinin suçu nedeniyle birçok kişinin başına gelen felaketler. Ancak korkulu bir Nemesis, onların tanrılaştırılmasını ve tapınılmasını takip ediyor. Yumuşak kalpli bir kadın, din danışmanına "Cennette nasıl mutlu olabilirim?" dedi, "cehennemde başkalarını görmek zorundayken?" 'Her şeyin en iyisi olduğunu görmeniz sağlanacak.' 'Eğer bu kadar kalpsiz kılınacaksam cehenneme gitmeyi tercih ederim.' Bu samimi konuşma, uzantıları ejderhalarda olan tüm tanrıların sonunu bildiriyor. Cehennem, temsilcisi ve hükümdarı olarak bir Ejderhayı ima eder. Teoloji, sefil ve korkak insanları, insan kalplerini bu tür güçlere sadakat için gereken katılaşma sürecine tabi tutmaya ikna edebilir, ancak sonunda ateizmi, cesur, saf ve sevgi dolu doğaların tek kurtuluşu haline getirir. Ejderhaların nefesi kadim gökleri buğulandırdı ve eski tanrıları mahvetti; ama peşinde koştukları yıldızlı idealler boşunadır. Behemoth uzun bir süre birçok rahipliğe sığır filetosu sağladı, ancak sonunda onların dişleri için bile fazla sertleşti ve onu her yıl daha az dikkatli besliyorlar. Hayır, ara sıra profesyonel besleyicileriyle karşılaşıyor ve Westminster Abbey'de bile kendi Warwick Adamını buldu.

Bu umutsuz şampiyon da göz korkutamaz

Filden daha büyük bir Boz İnek;

Ama o, cesaretini kanıtlamak için,

Onun devasa tarafından bir sığır filetosu kesin.

Şekil 32.—Aziz Anthony'nin Günahından (Callot).

Solucanlar -ister Semitik Leviathan ister Aryan Ejderhası olsun- antik biçimlerine göre neredeyse fosilleşmiş durumda. Birine Jephtha'nın kızının ve diğerine genç Conyers'in kurban edilmesi, İsa'nın Hades'e inmesiyle insanın Şeytan'dan kurtarılması durumunda ve Lambton davasında talep edilen baba katlinin yerine dokuz huzursuz ölümün konulmasıyla hafifletildi; ve bunların en doğrudan 'hayatta kalması', siğillerini onlara tutunacak bir ot sağlayarak iyileştirmeye çalışan herhangi bir ülke delikanlısında görülebilir. Sanattaki sonları, Callot'nun zayıf, gözlüklü binicisinin St. Anthony'ye doğru eğilmesiyle aynı zamanda, ne kadar yüce olursa olsun, heybetinin gerektirdiği tüm güçlerin sonu anlamına gelen, açlıktan ölmek üzere olan Callot'nun (Şekil 32) yaratığı gibi biçimlerde oldu.*tali yardımcı ve*

istis defensoribus. Ejderha geçer ve arkasında bir kahkaha bırakır; artık St. Anthony bile buna katılabilir. Ancak Leviathan ve Lambton Worm hayatlarını bir Dogma'da birleştirip birleştirmişlerdir; prototipi kadar acımasız ve doymak bilmez bir Dogmadır ve insani nezaketin tüm sütüyle beslenmeyi gerektirir, aksi takdirde Hıristiyanlığın temellerini kemirmeye başlar. Hıristiyanlık, Solucanın Cennetteki geçmiş çalışmasına ve Cehennemdeki mevcut çalışmasına dayanır. İnsanın yılan sarmallarıyla çevrelenmiş bir evrene olan inancının, Hinduların zehirli hükümdara korku dolu tapınmasında mı yoksa Hıristiyanların ona bedduasında mı ifade edildiği arasında gerçek bir fark yoktur: temelde bu, her durumda yılana tapınmadır. Vişnu göksel Yılanının üzerinde dinlenir; Dogma tanrısı, hükümetini cehennem Yılanı'nın desteğiyle sürdürüyor. Ayini ve Şabat'ı haklı çıkarmak için Durham'da göründüğünde korku onu korkuttu; ama aynı korku onu hâlâ bu ateşli dünyada, Yaratıcısına ve şefine karşı Şabat'ı bozanları ve kâfirleri cezalandırırken görüyor. Bu korku Hıristiyan âlemindeki her katedrali inşa etti ve yaratılışları için uyandırılan hayalle birlikte parçalanmak zorunda kalacaklar.

Yılan başlı başına doğadaki tüm kötülüklerin mükemmel bir türüdür. Bu, mükemmel derecede iyi ve her şeye gücü yeten bir adamın evren üzerindeki saltanatı ile bağdaşmaz. Paralel bir kazuistlik kendi tanrısı dışında başka bir tanrıyı insan açısından kötü kabul edilen eylemlerden korumaya çalıştığında herkesin kabul ettiği gibi, hiçbir mantık yürütme onun antropomorfik Sevgi ve Bilgelik ile bir arada varlığını açıklayamaz. Jüpiter'in kıskançlığını ve zulmünü, onun yollarının bizim yollarımıza benzemediği gerekçesiyle savunmak, Yehova'da benzer eğilimleri savunmak kadar kolaydır. Birinin Prometheus'u yutması için gönderdiği canavar, diğerinin insanın topuğunu ısırmak için yarattığı yılanla etik açıdan eş değerdir.

İnsanoğlu, bilimin gözüyle görülen gerçek evrimin farkına vararak, zehirli Yılanın ejderhaya dönüşmesi şeklindeki batıl evrimden kurtulmuştur. Yalnızca bilim Yılanın gerçek öyküsünü anlatabilir ve onun doğadaki yerini haklı çıkarabilir. İnsana, kendi suretinde bir tanrı yaratma şeklindeki batıl yöntemini ve doğayı kendi kişisel beğenileri ve hoşlanmadıklarına, rahatlığına veya rahatsızlığına göre yargılama şeklindeki egoist yöntemini yasaklar. Bilimin öğrettiği insan, barbarın hissedemeyeceği bir özgürlükle Yılanı yok edebilir; Bir Hıristiyan bilemeyeceği bir özgürlükle, o sürüngende, doğadaki ekonominin mükemmelliğini, her zaman Tanrı'yı savunmuş olanı görebilir.

yaşam biçimlerinin ilerlemesi. Her biçimin iyiliğini ve kötülüğünü kendi amaçlarına uygunluğuna göre yargılar. Böylece Ithuriel'in mızrağını tek başına Bilim kullanıyor ve onun dokunuşuyla her Ejderha, ne olduğuna göre ele alınacak doğadaki küçük şekline anında küçülüyor.

CBÖLÜM12.FYEMEK YEDİ

Dorè'nin 'Aşk ve Kader'i - Moira ve Moiræ - Aeschylus'un 'Kaderleri' - İlahi mutlakiyetçilik teslim oldu - Jove ve Typhon - Şeytanın payının hafifletilmesi - Popüler kadercilik - Teolojik kadercilik - Kader ve Gereklilik - İradenin Tanrılaştırılması - Metafizik, geçmiş ve Sunmak.

Gustave Dore, korkunç cadının hassas Eros'un üzerinde yükseldiğini gösteren bir 'Aşk ve Kader' tablosu çizmiştir; Eros ipi elinden geldiğince uzatırken, Kader'in buruşuk elleri onun sınırlarını oluşturur. güç ve kaçınılmaz sınırına kadar uzattığı neşenin üzerine ölümcül makaslar yaklaşıyor. Kadim düşünceye göre bu iki form, evrenin iki büyük alemini oluşturuyordu; güçleri, merkezinde bir solucan bulunan meyvede, yaşam oyununun ortasında filizlenen ölüm tohumlarında, insanın tüm sınırlamalarında buluşuyordu. Elysium ve Hades, Aden ve Yılan, Cennet ve Cehennem mitlerinde ve bunların çeşitli çeşitlerinde yansıtılırlar.

Belki de, kötü bir ilke fikrinin altında büyüdüğü güçleri, Yunanistan ve Roma'da Kader'in kişileştirilmesinde yaşanan değişikliklerden daha açık ve etkileyici bir şekilde gösteren mitolojik gelişim çizgisi yoktur. Moira veya Homeros'la Kader, eğer öyleyse, yalnızca ikincil bir nedendir ve yalnızca babası Zeus'un emirlerini yerine getirir. Zeus gerçek Kaderdir. Bununla birlikte, bu Homeros'un teorisi veya teolojisi olsa da, insanlara duyulan gerçek korkunun zaten Zeus'tan Erinnye'lere aktarıldığına dair imalar vardır (bkz. Bölüm xxvii. bölüm 4). Bu bir hükümet değişikliğinin habercisidir. Hesiodos'ta bir yerine üç Moira buluyoruz. Onlar artık Zeus'un değil, onun Kabinesinin çocuklarıdır. Ondan bağımsız hareket etmezler ama Zeus, kendi adil öğütleri doğrultusunda kararnameler yayınladığında, onları Moiræ yönetir. Daha sonra, diğer yazarlar tarafından son Kaydedicilere dönüştürülen Hesiod'un Moiræ'sini buluyoruz; Zeus'un fermanlarını bazı yıkılmaz tabletlere yazıyorlar, bundan sonra geri alınamaz ve kaçınılmaz oluyorlar. Aeschylus'la birlikte Moiræ'lerin Zeus'un ötesinde bağımsız ve yüce güçlere dönüştüğünü görüyoruz. Zincirlenmiş Prometheus nihai kurtuluşu için gözlerini Zeus'a değil Kader'e çevirir.

*Koro.*O halde Zorunluluğun rehberi kimdir?

*Prometheus.*Üç biçimli Kaderler ve unutulmaz Hiddetler.

*Cho.*Peki Zeus onlardan daha mı az güçlü?

*Balo.*En azından kendi felaketinden kaçamayacağı kesin.

*Cho.*Peki Zeus'un sonu sonsuz hükümdarlıktan başka ne olabilir?

*Balo.*Bunu öğrenemeyebilirsin; basmayın.

*Cho.*Kesinlikle çok ciddi bir gizem saklıyorsun.

*Balo.*Başka bir konuya geçelim: Çünkü bu açıklamanın zamanı henüz olgunlaşmadı: Derin bir gizemle örtülmeli, çünkü bu sırrın saklanması beni aşağılık zincirlerden ve sefaletten kurtaracak.

Bu büyük simge yapılar, Olimpiyat hükümetinde ardı ardına gelen devrimleri temsil ediyor. Mutlakiyet külfetli hale geldi: Sorumsuz bir hükümdar olarak Zeus, dünyanın acılarından sorumlu hale geldi ve rahipleri, danışmanlarına verilen bu sorumluluğun giderek artan bir payına sahip olmaktan memnundu, ta ki sonunda sorumluluk tamamen devredilene kadar. O andan itibaren Zeus'un veya Jüpiter'in çehresi, insanın talihsizliklerinin ve dünyevi kötülüklerin sorumluluğunu gölgelemeden parlıyor; öte yandan, bir zamanların güzel Kaderleri orantılı olarak kararır ve iğrenç cadılara, Yunanistan ve Roma'daki popüler inancın yaşlı ve topal kocakarılarına dönüşürler; bunların her çirkinliği Zeus'un yüzünü çirkinleştirirdi. onlara tabidir.

Moira 'paylaşmak' anlamına gelir ve belki de başlangıçta, her bir kişinin hayattan payına düşeni ve bu süreye ulaşana kadar burada örülmüş acıları ve zevkleri dağıtan güç anlamına geliyordu. Ancak Kaderler daha belirgin bir kişilik kazandıkça, onların da kendilerine ait bir 'payları' olduğu kabul edilmeye başlandı. Kaçınılmazlıklarıyla ilgili tüm karanlık ve zorlu güçleri simgelemeye geldiler. Hiçbir ilahi güç onları bir kenara bırakamaz veya geçici olarak boyun eğdiremez. Kader, en adil tanrıya olduğu kadar, acımasız Gorgon'a da kendi payını verdi. Ancak yıkıcı gücün insan dostu bir şekilde uygulandığı yerlerde, Kaderler bir şekilde arka planda bırakılır ve bu başarının bir tanrıya ait olduğu iddia edilir. Aiskhylos'un 'Prometheus'unda, Typhon'la ilgili muhteşem pasajın ruhu trajik bir derinlikle aktarılmıştır.

Theodore Buckley: — 'Ben de acıdım,' diyor kayaya mahkûm Prometheus, 'Kilikya mağaralarının toprak doğumlu mahkûmunu, muazzam bir dahiyi, yüz başlı aceleci Typhon'u zorla alt edilmiş gördüğümde; tüm tanrılara direnen, aç çenesinden katliam tıslayan ve gözlerinden sanki Jüpiter'in egemenliğini zorla devirecekmiş gibi iğrenç bir bakış parıldayan. Ama Jüpiter'in uykusuz ışını üzerine geldi; alçalan yıldırım, onu küstah kabadayılıklarından korkutup alevler saçıyordu; ruhuna vurulduğu için küle döndü ve cesareti yıldırımlar altında kaldı. Ve şimdi, bahtsız ve felçli bir form olarak, Aetna'nın köklerinin altına bastırılmış, dar bir frit tarafından sertçe yatıyor. Ve en üstteki zirvelere yerleşen Vulkan, erimiş kütleleri dövüyor ve oradan taşkınlar fışkıracak, bereketli Sicilya'nın düz tarlalarını tüm çenesiyle yutacak; Typhon, asla doymayan, ateş püskürten bir fırtınanın sıcak toplarıyla böyle bir öfkeyle kaynayacak; Jüpiter'in yıldırımıyla küle dönüşmüş olmasına rağmen.'

Bu pasajda Jove'un büyük bir şeytanı yenme şerefine sahip olduğunu görüyoruz; ama aynı zamanda hâlâ Kader'in koruması altında olan şeytanı da tanıyoruz. Kader bu yükü taşımalı. Kıyamet'te Şeytan'ın bin yıl Çukur'da bağlandıktan sonra serbest bırakılması gerektiği söyleniyordu; ve böylece Muhammed, Yecüc ve Mecüc'ün, Allah'ın onları attığı dağ hapishanesinden dehşet ve yıkımla kurtulmaları gerektiğini ilan etti. Yıkıcı İlkenin de yaratıcı ve koruyucu İlkeler kadar kendi 'payına' sahipti ve bundan kalıcı olarak yoksun bırakılamazdı. Yavaş yavaş çeşitli bölgelerin ve isimlerin Kaderleri, çıkarlarını, bahçelerini veya hazinelerini korudukları tanrılarla özdeşleştirildi; ve bu tanrılardan bazıları alçaltıldığında, hizmetlileri daha da alçaltılmışken, diğer durumlarda tanrıların, ihanete uğradıkları ve iyi niyetlerinin bu tür astlar tarafından boşa çıkarıldığı masalları yoluyla adil şöhretlerini korumaları sağlandı. Böylelikle Şeytan, Ahriman, İblis ve Ejderha gibi figürlere yatırım yapan belirli bir teknik ve resmi güç kavramı buluyoruz; sanki üst tanrılar bu komisyon üyelerinin yaptığı kötü eylemleri tamamen reddedemez veya tamamen tersine çeviremezlermiş gibi.

Ancak en büyük ve en iyi tanrılar için zorunlu olarak talep edilen geniş ama sınırlı düzeydeki kontrolün teolojik olarak temsil edilmesi gerekiyordu. Bu nedenle bir Komütasyon sistemi tasarlandı. İblis ya da Ejderha, gücünü kötüye kullansa da, onu şiddetle geri çekemezdi, ancak açgözlülüğünün aradığı kesin nesne yerine bir miktar fedakarlığı kabul etmek zorunda kalabilirdi. Bu ikameler her teolojik sistemde bulunur ve bunları bireylere uygulamak,*varoluş nedeni*her rahipliğin. Uygarlığa doğru ilerledikçe, ikamelerin değeri azalır ve sonunda yalnızca isimsel ve törensel hale gelirler; insan yerine bir adamın tasviri veya kan yerine şarap. İlk başta bu değişim genellikle, efendiye veya kocaya cenneti garanti altına almak için kölelerin veya eşlerin kurban edilmesi veya kurban edilmesinde olduğu gibi, daha düşük seviyedeki kişilerin daha yüksek seviyedeki diğer kişilerle değiştirilmesi şeklindeydi. Böylece Ölümün Admetus yerine Alcestis'i almasına izin verilir. Daha yüksek bir medeniyet seviyesi, insanların kurbanlarının yerine hayvanları koyar. Buna uygun olarak, İsa'nın iki adamdan iblisleri domuz sürüsüne göndermesi efsanesi de buna uygundur:[255]bu da yine İsa'nın temsili bir adak olarak kendisiyle ilgili takip eden efsaneyle aynı sınıftaki fikirlere atfedilebilir; bu durumda insanoğlunun bir tanrının oğluna benzetilerek sürü haline gelmesi ve Şeytani gücün insan ırkından kısa bir süreliğine de olsa kendisine geçmesi, ilahiyatta ilahi güç nedeniyle eşdeğer olarak kabul edilmiştir. Cehenneme inen varlığın onuru. Bununla birlikte, teolojinin bu teoriyi şu anki haliyle geliştirmesi biraz zaman aldı; samimi babalar, hafifletme sözleşmesinin görünüşte Mesih'in sonsuza kadar cehennemde kalacağını ima ettiği ve Şeytan'ın bu konuda kandırıldığı inancına sevinmişlerdi. .

Eski Babil büyüleri genellikle şu nakaratla biter: 'Büyü ilerleyip kendi meskenine varsın' Her kötü ruhun, Şeytan'ın içine girdiği Yahuda örneğinde olduğu gibi, uygun bir meskene sahip olması gerekiyordu. , [256]ve onun 'kendi yerine gidebilmek için günahla düştüğü' söylenir.[257] İblislerin yerleşim yerleri ve hoş tatil yerleri ile ilgili bazı eski spekülasyonlar çok ustacadır. Bazı bölgelerde, bir hastalığın derideki renginin hastalığın göstergesi olduğu sanılmaktadır.

[255]Mat. viii. 30.
[256]Luke xxiii. 3.
[257]Elçilerin İşleri i. 25.

buna sebep olan şeytanın tadı; ve şeytan çıkarma büyüleri, onu aynı renkteki bir şeye atayarak sona erer. Sarılık şeytanı genellikle sarı papağanlara, iltihaplanma ise kırmızı veya kırmızı yabani otlara verilir. Renklerine saygı duyulur. İnsanlık bu tür Doğu formüllerinde pek dikkate alınmaz ve veba ya da kıtlığa karşı dua eden toplumların sıklıkla, dertlerini üstlenmeleri için yalvardıkları bir kabileyi seçtikleri görülür. Bir Babil şeytan çıkarma ayini şöyle der: 'Nin-cigal yüzünü başka bir yere çevirsin; zararlı ruh ilerleyip bir başkasını ele geçirsin; dişi melek ve dişi iblis onun bedenine yerleşsin; göklerin kralı korusun, yerin kralı korusun!'

Genellikle yarı barbar olarak düşündüğümüz bölge ve zamanlarda da durum böyledir. Ancak kendilerini uygar ve aydınlanmış sanan topluluklar zaman zaman popüler kaderciliğin pagan biçimiyle karşı karşıya kalıyor ve bunun aynı derecede dolaylı tatmin veya kefaret dogması olduğunu hatırlamadan şok oluyorlar. Avusturya'nın Traunsee semtinde yaşayan bir bayan, geçenlerde iki adamın o gölde neredeyse boğulmak üzere olduğunu, son anda kurtarılıp büyük zorluklarla hayata döndürüldüğünü bildirdi. Ancak bu olay, adamların komşularını sevindirmek yerine, hoşnutsuzluklarını artırdı; ve bunun nedeni, kurtarılanların hiç de sevilmemesi değil, Kaderlerin iki hayat gerektirdiği, diğer iki hayatla yetinmeleri gerektiği ve boğulan adamların ıstırapları bilinçsizliğe geçtiği için yaygın bir fikir olduğu için, seçilmiş kurbanları kaderlerine teslim etmek daha iyi olurdu. Danimarka'nın Elsinore şehrinde, deniz inlediği zaman 'birini istediği' söylenir ve daha sonra genellikle yeni boğulan bir insanla ilgili hikayeler yayılır.

Kaderlerin ilk mitolojik biçimleri azalıp tuhaf batıl inançlar olarak yok olurken, metafizik kılıklara bürünerek geri dönüyorlar. Akrabalarını ilkel bilimler ve kozmogonilerde toplarlar ve eski yurtlarını pagan şeytanlardan arındırılmış bulurlar ve felsefi sözlerle süslenmiş ciddi teoriler olarak içeri girerler; ama onların incelikleri ve iğneleri kendilerindedir ve oturdukları evin son durumu, ilkinden daha kötüdür.

Evet, daha da kötüsü: İnsanoğlu, ejderhalarını detaylı bir şekilde fethederek cesaret ve ahlaki özgürlük açısından kazandığı onca şeye rağmen, zihnini kötülük yapan kendisi olmayan bir güce inanmaya bıraktığında, ejderhaların simgelediği hayalet güçlere yeniden teslim olur. . Kötülüğün evrendeki olumlu ve yok edilemez bir İlke olduğu yönündeki korkunç sonuç, içinde her Ejderhanın zehirli nefesini taşır. Evreni iyi ve kötü İlkeler arasındaki mücadelenin arenası olarak ve insan yaşamını ruhun bedene karşı savaşı olarak temsil eden tüm teolojide gizlenmiştir. Materyalizmi kötülükle özdeşleştiren tüm dindar dehşetleri canlandırıyor. Doğanın herhangi bir parçasının karşı çıktığı kişisel bir tanrıyı hayal eden zihne yerleşir. Ne kadar ilahlaştırılmış olursa olsun, mutlak egemen İrade'ye tapan her yüreğin etrafında dolanır.

Tüm bu kavramlar, en önemlisi de yüce bir keyfi İrade inancı, Kaderin modern kılıklarıdır; ve Kadere olan inanç, insan kültürü ve enerjisi için ölümcül olan tek şeydir. Kader kavramı (*yağ*(söylenen sözcük) evrendeki keyfilik, şeylerin doğasına gerek duymadan kasıtlı olarak uygulanan güç kavramını taşır; ve Hukukun üstünlüğünün diğer adı olan Bilimin öğrettiği Zorunluluk fikrine tam olarak karşıdır. Ne mutlu ki, kişisel bir kararın insafına bırakılan bir evren fikri, acılar ve ıstıraplarla dolu bir dünyada intihar demektir; böyle bir teoriye göre bunun izi ancak bireysel kaprislere veya kötü niyetlere dayandırılabilir. Ne kadar uzun süreli sefil bir korku acı çekenlerin dudaklarını sustursa da kalplerinde isyan vardır. Her şeye gücü yeten ne kadar güçlü olursa olsun, salt İrade tarafından doğrudan ya da izin verici bir şekilde uygulanan her darbe, 'İlahi' olarak adlandırılabilmesi için evrensel organik zorunluluktan bilinçli olarak ayrılan her ıstırap, insanda öfkeden daha asil bir doğal duygu uyandıramaz. Kendisini mahveden olumsuz kararın gerçeklere veya hukuka dayanmadığını, hakimin önyargısından veya kaprisinden kaynaklandığını bilen bir mahkeme talipinin duygusu, bir anneninkinden çok farklı olabilir. oğlunun ölümle boğuştuğunu gören ve mezarında, onun duasına boyun eğebilecek ama bunu reddeden bir tanrının gazabıyla tükendiğini duyan. Kalbin itirazı, devam eden terör sarmalı nedeniyle bir süreliğine bastırılabilir, ancak o oradadır ve Hıristiyan teologlar, onun egemenliğine ne pahasına olursa olsun, tanrılarını bundan korumak konusunda, Kabineyi icat eden selefleri kadar istekli olacaklardır. Kadınlar Jove'u sorumluluktan kurtaracak.

Gerçekte yalanları tespit edildiğinde, şeylerin kelimelerle doğru gibi görünmesini sağlama sanatını geliştirmiş gibi görünen metafizik, aslında az önce öngördüğü göreve çoktan başlamış durumdadır. Sanki tüm bu tartışmalar yeniymiş ve hiçbir zaman kaçınılmaz sonuçlarına varılmamış gibi, madde ve ruh, özgürlük ve doğa hukuku hakkında büyük bir ciddiyetle yazan seçkin din adamları bulunur. Onlar yalnızca, insanlığın spekülasyon tarihinde tekrar tekrar ulaşılan Hıristiyan veya modern ifadelerin sonuçlarını ortaya koyabilirler. Budist ve Vedantist felsefenin çeşitli okulları, Tanrı, Ruh ve Maddeye olan inançtaki temel birliğine akla gelebilecek her yoldan ulaşmışlardır; Kötümser görünür bir doğa, ideal bir görünmez doğa ve bir yılanın ağzındaki kurbağa gibi maddede tutulan, ancak çoğunlukla metafizik veya sözel olmak üzere bazı gizemli taktiklerle özgürleşebilen ve ona karşılık gelen bir duruma geçebilen bir insan ruhu. tanrı.

'Oğlu kendisinden uzaklaşmış ve Veddahlar (vahşi adamlar) arasında babasını bilmeden yaşayan bir kral, oğlunu keşfettiğinde şöyle haykıracaktır: 'Bana gel sevgili oğlum!' ve onu kendisinin yaşadığı mutluluğa ortak eylesin, nasıl ki Yüce Allah, sıkıntı anında ruhun huzuruna çıkar, beş veddahın (duyuların) ağına takılan ruh, o ruhu Pâsam'dan (Madde'den) koparır.), onu kendine asimile et ve onu kutsal ayakları önünde kutsa.'

Gücü tam ihtiyaç duyulduğu anda gizemli bir şekilde sınırlanan ve ahlaki yönetimi insanın doğa üzerindeki kontrolünün diğer adı olan 'her şeye gücü yeten' bir Kişilik ile ilgilenmek için artık çok geç. Bununla birlikte, bu Doğulu karamsarlık, Paul'ün Madde teorisidir ve incelememiz için kalan kişileştirmenin, yani Şeytan'ın birçok biçimde evrimleştiği spekülatif protoplazmadır.

Cilt Sonu BEN.

Kısa bir not: Merhaba! Ben Julie, bu e-kitabın ücretsiz olarak yayınlandığı web sitesi olan Global Gray'i yöneten kadınım. Bunlar benim kendi basımlarımdır ve umarım bu özel basımı okumaktan keyif almışsınızdır. Siteyi desteklemek ve bu kaliteli (ve tamamen ücretsiz) e-kitapları sunmaya devam etmeme izin vermek için,

lütfen düşünküçük bir miktar bağışlamak (eğer zaten sahipseniz - teşekkür ederim!). Site masraflarına yardımcı olur ve her miktar takdir edilir.

Bunu okuduğunuz için teşekkürler ve gerçekten ziyaret etmenizi umuyorumKüresel Gri tekrar ediyorum - düzenli olarak yeni kitaplar eklenmektedir, böylece her zaman ilginizi çekecek bir şeyler bulacaksınız :)